

H i r o s h i
O g i w a r a

•
Gin Tori dịch

K I M
N G U
C O

vh
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Kingyohime

KIM NGU CƠ

Tác giả:Hiroshi Ogiwara

Gin Tori (dịch)

Huy Hoàng & NXB Văn Học

ebook©vctvegroup

I

Thời khắc ngày tàn luôn khiến lòng người ngổn ngang.

Nhất là lúc này, một ngày Chủ nhật của cái mùa mà tối rồi nhưng trời vẫn còn sáng.

Nằm trên chiếc giường ngập ánh tà dương, tôi ngược mắt nhìn trời. Màn đêm rỉ mực nhuộm bóng tối lên vạt hoàng hôn bị cầm tù trong khung cửa sổ. Thời gian chậm chạp trôi như đang đếm ngược. 13 tiếng 47 phút, 13 tiếng 46 phút, 13 tiếng 45 phút...

Còn 13 tiếng 44 phút nữa là đến giờ bắt đầu ngày làm việc tiếp theo.

Tôi trở mình quay khỏi hướng cửa sổ. Cứ nghĩ đến công việc là bụng dạ lại quặn thắt. Lúc ngủ dậy thì đã quá chính Ngọ, từ đó đến giờ tôi chẳng rời khỏi giường nửa bước.

Chưa ăn uống gì. Thức dậy lục tủ lạnh thì chỉ thấy có bia lon và nước khoáng. Nghĩ đến việc phải đi bộ ra cửa hàng tiện lợi trước ga thì thà ngủ tiếp còn hơn. Bụng hẳn đã lép kẹp rồi nhưng chẳng thấy đói mà chỉ thấy đau âm ỉ.

Tôi thử nằm sấp để xoa dịu cơn đau như bị mũi kim cùn đâm vào dạ dày. Giờ thì lại ngạt thở chịu không nổi, tôi xoay người nằm ngửa như trước. Vào ngày nghỉ, hình thức vận động duy nhất của tôi là lăn lộn trên giường cố dỗ giấc ngủ, nhưng chỉ thế thôi cũng tốn sức lắm rồi.

Quả nhiên nằm ngửa là phương án chính xác. Lưng dán chặt xuống giường, lấy gối quấn quanh mình, thế này bớt đau nhất. Cuối cùng tôi lại nằm đó, thần thờ nhìn về phía bức tường trống trơn không đồng hồ, và bầu trời đang dần chuyển từ sắc đỏ ối sang tím thẫm sau khung cửa sổ không rèm che.

13 tiếng 39 phút nữa. 13 tiếng 38 phút nữa.

Chẳng thể tránh khỏi lẽ đương nhiên rằng ngủ dậy là đến sáng mai, nhưng bị dồn đống bởi khoảng thời gian còn lại khốn khổ hơn nhiều. Từ giường, tôi với tay mò mẫm tìm chai rượu whiskey và thuốc ngủ. Nốc thuốc bằng chỗ rượu ít ỏi còn lại sau khi đã tu gần cạn chai chỉ trong một đêm, tôi vợ lấy tấm khăn đắp lên đầu.

Phía trên đầu nghe như có tiếng ai thở. Vài ngày trước, cái điều hòa trong phòng cũng phát ra âm thanh báo hiệu sự xui xẻo rồi tắt ngóm. Chẳng mấy chốc nắng chiều khiến căn phòng hấp nhiệt, nóng như ngoài trời. Từng giọt mồ hôi như những con côn trùng chậm rãi bò từ gáy xuống lưng, thấm vào cái áo ba lỗ tôi mặc.

Trời ạ, nóng quá. Thế này chẳng thể ngủ nổi.

Chật vật nhấc lưng, đùi và bắp chân khỏi giường, tôi thấy đầu quay cuồng, nặng như chì vì ngủ quá nhiều và hậu quả sau hai hôm say bí tỉ.

Ngồi quỳ trên giường, tôi vỗ vỗ cái điều hòa, bụng đình ninh nó sẽ chạy lại, nhưng hôm nay không được. Đành mở hé khung cửa sổ đang đóng kín. Chẳng thấy gió mát mà chỉ có hơi nóng phả vào, cùng với tiếng nổ nghịch của trẻ con tầng dưới vọng lên.

Lại nốc thêm một viên thuốc ngủ nữa. Trong đầu tôi thầm nghĩ: “Không tỉnh lại cũng tốt”.

Aa... Muốn chết quách đi cho xong.

Nàng chạy. Dưới ánh hoàng hôn trong khu rừng u tịch tựa tranh thủy mặc, bộ y phục đỏ rực phất phơ trong gió theo từng bước chân. Bầu trời trên đầu nàng như sắp đổ sập xuống, dầm ìa ánh tà dương đỏ ối.

Lòng thầm nghĩ chẳng thể thoát khỏi khu rừng trước khi trời tối, nhưng bước chân nàng không dừng lại. Cơn gió ngày hạ chí đưa tiếng người ngựa đến rõ mồn một, báo hiệu những kẻ truy đuổi đã ở gần lắm rồi.

Nàng là cô dâu bỏ trốn khỏi hôn lễ với Thái thú Ryukou (Lưu Hạo). Bộ y phục đỏ nàng khoác trên mình chính là hỷ phục lòe loẹt đến chướng mắt của tân nương.

Tên nàng là Youga (Dương Nga). Con gái của văn nhân You Chiyuu (Dương Trung). Một mỹ nữ mang vẻ đẹp chim sa cá lặn. Người ta truyền tai nhau ngợi ca dung mạo nàng rằng khi giặt đồ ven sông, vẻ đẹp của nàng khiến cá cũng phải mê mải ngắm nhìn, quên cả bơi mà chìm xuống đáy nước.

Băng qua cánh đồng kế gai, máu chảy dầm đôi chân nàng, nhuộm thêm một lớp đỏ lên gấu váy đã rách bươm.

Youga có một vị hôn phu. Wankai (Vương Khải). Hai người là bạn bè thân thiết, ý hợp tâm đầu.

Kẻ chia cắt hai người họ chính là Ryukou (Lưu Hạo). Một kẻ đáng ghê tởm. Lão già với bộ mặt xanh sạm như con kỳ giông, trán và má sần sùi u bướu xấu xí.

Wankai bị vu oan, bắt giữ và chôn sống toàn thân, chỉ chừa mỗi từ cổ trở lên, chàng bị ném đá và gậy gộc đến khi khuôn mặt biến dạng, rồi bị sát hại dã man bằng cách cắt lưỡi, rách nát cổ họng. Lão già kia muốn hủy hoại dung mạo chàng, để chàng cũng như hắn. Nàng đứng trông, hai hàm răng nghiến chặt, cắn nát cả má trong, máu tươi nhuộm sắc môi thiếu nữ thêm thắm.

Sau lưng là những thanh âm cuồng nộ. Chẳng mấy chốc chúng đã sắp bắt kịp nàng. Từ bỏ việc chạy khỏi rừng, nàng chuyển sang bám lấy sườn dốc bên cạnh, mãi miết leo lên trên, nơi có một đầm nước.

Trên đường leo, cây rừng giăng mắc xé tả tơi trang phục của nàng, bộ hỷ phục đỏ rực với viền áo và ống tay dài giờ tan tác như lá cờ chiến trận. Nhưng nàng hạnh phúc vì điều đó. Thứ đồ này càng bị hủy hoại càng tốt.

Leo đến nơi rồi nhìn lại, nàng thấy không biết bao nhiêu kẻ truy đuổi đã bỏ lại ngựa, bò lên nhưng nhúc nhích sườn dốc.

Phía xa xa, mờ mịt sau làn sương khói là một ao cá vàng. Ao nước tròn như trăng rằm. Lúc này mặt trời đã lặn hẳn, nước ao sóng sánh, đen đặc hơn cả rừng già.

“Đợi đó!” Tiếng những kẻ truy đuổi hét lên. Chỉ có vậy. Chúng muốn nàng đợi chờ điều gì đây?

Nàng tự quăng mình đi. Giữa khung cảnh như bức tranh thủy mặc, sắc đỏ rực của bộ hỷ phục rách tả tơi vụt qua như một nét phẩy bút chấm phá, rồi từ từ chìm xuống làn nước u tối.

Không ngủ được.

Như thế nhờn rồi nên thuốc ngủ không còn tác dụng.

Nóng.

Và còn ồn nữa.

Từ phía khung cửa sổ chỉ hé mở 10 cm, những thanh âm chói tai len lỏi vào phòng của nhóm hợp tấu lễ hội. Phía bên kia quốc lộ là ngôi đền to nhất vùng.

Cứ nghĩ rằng chiều đã tắt thì tiếng trống taiko chói tai lại thế chỗ làm công cụ đếm ngược thời gian mới. Lần này theo đơn vị giây.

Tôi lấy mảnh khăn quấn quanh đầu để bịt tai, nhưng vô ích.

Aa... thật sự mệt mỏi!

Vẫn nằm trên giường, tôi vươn chân ra đóng cửa sổ. Không với tới. Đang bò lết xuống giường như một con sâu róm giãy chết, bất chợt tôi ngửi thấy mùi xì dầu và nước sốt của đồ nướng trên vỉ sắt phảng phất trong không khí. Thực tế thì tôi đâu có ngửi được mùi ấy, nhưng có lẽ âm thanh từ nhóm hợp tấu lễ hội đã gợi lên ký ức về mùi hương này.

Phải rồi, ở lễ hội mùa hè thì thế nào cũng có những gian hàng bán đồ ăn. Bao tử rỗng tuếch của tôi quặn lại, dịch vị dạ dày dần tiết ra. Một cảm giác tưởng như đã quên từ lâu lắm rồi dâng lên. Thèm ăn. Chính bản thân tôi cũng ngạc nhiên vì mình vẫn còn cảm giác này.

Ngôi đền ở gần hơn so với cửa hàng tiện lợi. Được, đi kiếm bữa tối thôi.

Nhấc tấm lưng nặng nề dậy, tôi bò xuống giường. Cởi cái áo ba lỗ đã ướt sũng mồ hôi quăng sang bên, tôi lôi từ núi quần áo chưa giặt ra cái quần túi hộp và chiếc áo phông trông vẫn còn tử tế một chút. Chà, lâu lắm rồi mới hành động có mục đích như vậy.

Bên ngoài trời tối, trăng đã lên nơi chân trời. Trăng rằm.

Những lá cờ nobori* được treo dọc bờ tường đá. Phía trên cao là dàn đèn lồng xếp thành hình chuông, soi tỏ bóng tối vừa buông. Càng đến gần ngôi đền, những mùi hương tôi cảm thấy lúc trước càng tỏa ra mạnh mẽ.

Mì xào yakisoba, mực nướng, ngô nướng, thịt bò xiên que, rồi cả hương thơm ngọt ngào của kẹo bông và bánh kẹp nữa. Những gian hàng bán đồ ăn đêm trải dài hai bên lối đi hẹp trước cánh cổng torii*.

Ở đây đông đúc hơn tôi tưởng. Cái thân xác rã rời do nằm bẹp trên giường cả ngày trời của tôi giờ bị dòng người xô tới đẩy lui, tự động bước đi như bị sóng cuốn. Bia bán ở gian hàng lễ hội đặt gấp đôi so với ở máy bán hàng tự động, nhưng tôi vẫn mua, vì muốn từ giờ đến bình minh có thể thoát khỏi cơn đau đầu vì rượu này. Tôi biết rõ nếu dùng cả thuốc ngủ và chất cồn thì mình sẽ lịm đi, cái đó khác tình trạng say rượu.

Nốc cạn chai bia rồi, tôi nhận ra một cơn đau khác hẳn so với cơn đau bụng nhức nhối từ trước đến giờ đau vì đói. Không phải ăn cho đã cơn thèm nữa mà ăn để xoa dịu cơn đau này, tôi quyết định kiếm cái gì đó bỏ bụng.

Thứ đầu tiên hiện lên trong đầu là bánh xèo okonomiyaki, nhưng dòng người xếp hàng chờ đến lượt mua dài quá. Để cho tiện, tôi chọn mua viên bạch tuộc nướng takoyaki rồi quay lại gian hàng đồ uống mua chai bia thứ hai.

Thuốc ngủ vô hiệu lực nhưng có tác dụng phụ là tạm thời nâng cao tâm trạng. Tôi vo viên vỏ bao takoyaki quăng vào thùng rác, nhưng trượt. Thế là lại nhặt nó lên và nhắm thùng rác mà ném.

Hay thử chơi ném vòng nhỉ? Phía trước thùng rác có gian hàng trò chơi ném vòng có vẻ đang vắng.

Tôi trả tiền rồi nhận lấy những chiếc vòng. Được ba chiếc cả thảy. Tự cược với chính bản thân mình nào. Nếu xếp thứ nhất và thắng được mô hình tháp Skytree thì tôi sẽ nộp đơn xin nghỉ việc. Còn nếu ném trượt hết thì...

Lượt đầu tiên. Chiếc vòng đập vào gần đỉnh mô hình tháp Skytree, bật ra và trúng một gói bánh tôm nhỏ.

Tay cầm gói bánh tôm, tôi bước đi giữa đám đông ồn ào hồi hả, bị hết người này đến người khác từ đầu vội qua xô đẩy tới lui.

Một cặp đôi diện yukata. Một gia đình ồn ào vui vẻ dẫn theo đứa nhỏ đang mài nghịch cái quần, cái váy của họ. Một nhóm nam nữ trẻ tuổi tôi uống rượu say và đùa giỡn, tận hưởng không khí lễ hội.

Tôi đã hoàn toàn tỉnh lại sau những phút cao hứng ngẩn ngui. Trèo cao ngã đau, tâm trạng càng lên cao thì lúc tụt xuống càng tệ hại. Tôi rơi xuống sâu hơn cả trước đó nữa.

Nộp đơn xin nghỉ việc ư? Còn lâu tôi mới dám làm điều đó. Đây là chỗ làm mãi tôi mới kiếm được sau khi nghỉ công ty đầu tiên và rơi vào vòng xoáy tìm việc - phỏng vấn tưởng chừng bất tận. Lần này nếu nghỉ việc, chắc sẽ chẳng còn cơ hội nữa. Tôi có thể nghe thấy những tiếng xì xầm chê bai, trách móc của mọi người xung quanh.

“Đừng có vác mặt về công ty với doanh số là số 0 tròn trĩnh, thật uổng phí khi trả lương cho cái loại như mày.”

“Đúng là thằng vô dụng. Chắc ở công ty trước cũng thế này nhì”

“Làm ơn nghỉ việc luôn đi, Ezawa. Thành tích của tao cũng bị đánh tụt vì mày đấy.”

Đến lúc này thuốc bắt đầu ngấm. Ánh đèn lồng và đèn điện từ những gian hàng bán đồ ăn trên con đường dẫn vào đền trở nên mờ ảo. Những ngọn cây đu đưa dù trời lặng gió. Cánh cổng torii thứ hai uốn lượn, vắn vẹo như một sinh vật sống. Vầng trăng rằm phản chiếu trên mặt nước gợn sóng. Dòng người đang đi qua xô đẩy tôi về phía trước như thể tăng lên gấp đôi, vì mắt tôi giờ nhìn một ra hai, ra ba rồi.

Ngột ngạt, khó thở quá. Với tôi, bầu không khí của thế giới này thật quá đổi nặng nề. Như thể tôi đang bị bao bọc bởi một lớp thạch dày đục. Như thể cảnh vật trước mắt đều là từ dưới đáy nước nhìn lên.

Không thể đứng vững nổi nữa, tôi ngồi xồm xuống bậc thềm đá ngăn dẫn vào sân đền, há to miệng ngáp ngáp cố hít lấy không khí. Dù trống ngực đập thành thịch nhưng bộ não thiếu dưỡng khí của tôi đã bỏ rơi cơ thể, muốn thoát ly thực tại lắm rồi. Tôi muốn cứ thế này mà ngủ gục, mãi mãi không tỉnh lại cũng được.

Cảm giác tôi đã ngủ một giấc dài, nhưng có vẻ thật ra chỉ là vài phút ngắn ngủi. Trước mắt tôi vẫn là gian hàng đêm đó, vẫn là đứa trẻ đang ngồi xồm trước gian hàng đó trong tư thế không đổi. Là gian hàng gì nhỉ Ánh đèn lồng sao mà chói quá.

Không có biển hiệu hay rèm che ghi tên gian hàng, chỉ có một khối hộp gì đó rất lớn được bày phía trước. Có một cặp vợ chồng trẻ dẫn theo con nhỏ, đứa bé mặc yukata trắng được bố bế, đang nhìn vào bên trong gian hàng. Nó nói với bố – anh này chắc chưa đến 29 tuổi, trẻ hơn tôi – rằng: “Bố ơi, đẹp!”

Tôi tò mò đứng dậy xem. Phía trong khối hộp có nước, ánh đèn lồng phản chiếu xuống mặt nước lung linh. Khối hộp đó là một bể nước.

Là bể vớt bong bóng* chẳng? Không, không phải.

Dưới mặt nước có sắc pháo hoa lấp lánh. Trong vô thức tôi bước lại gần, nhìn qua vai bố mẹ đưa bé. Bé gái mặc yukata đang đó quay lại – là khuôn mặt cáo. Nó đang đeo chiếc mặt nạ mua ở gian hàng đêm.

Sắc pháo hoa tôi nhìn thấy là một con cá vàng.

Vô vàn dải màu của lửa tụ thành những mảng rực rỡ, chúng phân tán rồi hội tụ, đôi chỗ điểm xuyết sắc tro tàn. Đó là một con cá vàng mắt lồi. *

Lâu lắm rồi mới thấy cá vàng. Đúng là đẹp thật. Ánh sáng phản chiếu trong nước như thể phát ra từ chính con cá vàng ấy.

Tôi lấy làm ngạc nhiên khi nhận ra mình đang quan tâm đến một thứ gì đó. Chẳng biết đã bao nhiêu tháng rồi tôi không cười hay cảm thấy hứng thú với bất cứ thứ gì.

Đó là một triệu chứng của bệnh trầm cảm.

Không đi khám nhưng tôi hiểu rõ điều đó, vì nó đang diễn ra trong cơ thể tôi. Tôi bị trầm cảm. Gần như luôn có hết các dấu hiệu “trầm cảm” theo danh sách kiểm tra, nhận biết căn bệnh này trên các trang mạng và tạp chí.

Một lượt vớt cá vàng giá 300 yên. Lục túi quần thì thấy còn đúng 3 đồng 100 yên, nên tôi quyết định thử chơi. Mọi duyên cớ trong đời đều diễn ra như vậy đó, tất cả là một chuỗi những tình cờ.

Đưa những đồng xu cho ông chủ quầy đầu trục, tôi nhận được một chiếc vợt giấy. Đừng vội nhúng vợt xuống nước ngay. Nếu không nhắm mục tiêu trước mà đã nhúng ướm vợt thì lớp giấy sẽ phồng lên và rách tan. Tôi biết mảnh chơi vớt cá vàng. Chính ông tôi đã dạy tôi mảnh ấy.

Đối với đứa trẻ mồ côi cha từ nhỏ như tôi, vào những đợt nghỉ hè ông chính là cha tôi. Hè nào tôi cũng về nhà mẹ ở Nagasaki. Trong một lần đi

chơi lễ hội mùa hè, ông tôi đã vớt được những bốn con cá vàng chỉ bằng một cây vớt.

“Jun này. Mọi chuyện trên đời đều có cái lý của nó. Nếu cháu nhìn ra được điều đó, thì hầu hết mọi chuyện sẽ suôn sẻ”

“Không chỉ mỗi chuyện vớt cá vàng ạ?”

"Ừm."

“Cả chuyện trường lớp? Chuyện bạn bè?”

“Đúng vậy”

“Cả bệnh của mẹ cháu?”

“Có thể”

Không được đâu ông ơi. Cháu không nhìn ra. Dù ông đã nói: “Tương lai Jun nhất định sẽ trở thành người nói ra những điều không ai có thể bắt chước được”, nhưng đến giờ – đang ở thời kỳ tươi đẹp của đời người – mà cháu lại sợ hãi cuộc sống, luôn cố gắng lẩn tránh hiện thực.

“Quý khách à, nếu muốn chơi thì chơi đi. Còn người phía sau đang chờ đấy.”

Mặc dù chẳng có ai ngoài tôi, nhưng ông chủ quầy đầu trục vẫn nhún vai thúc giục, đôi vai to bè gân guốc. Có một vết sẹo chạy dài bên cổ ông ta, trông như mang cá.

“À... vâng”

Tôi quyết định nhắm con cá vàng mắt lồi. Nó bơi chậm hơn cá vàng bình thường, nhưng nặng hơn. Đây là “mồi nhử” được cho vào để phá nát vớt của khách hàng. Biết rõ điều đó, nhưng tôi chẳng để mắt đến bất cứ con cá nào khác. Lại một lần nữa tôi tự đặt mình lên bàn cược.

Nếu như mình có thể bắt được “mồi nhử” thì...

Khi chơi vớt cá vàng, bí quyết là không đuổi theo con cá, mà đợi cho mục tiêu đến gần. Con cá vàng mất lồi cuối cùng cũng bơi lên sát mặt nước. Nhưng giây phút giờ vớt ra định vớt thì tôi lại rút tay về.

Có một con khác lớn hơn. Tôi không nhìn ra vì nó tách khỏi những con cá khác đang bơi theo dòng, một mình rúc vào sau bụi cỏ nước. Cũng màu đỏ, nhưng khác với những con cá mang sắc đỏ ngả cam còn lại, sắc đỏ trên mình nó đậm hơn một chút. Một con cá vàng đỏ thắm.

Bụng nó tròn tròn còn vây thì dài thướt tha. Đuôi nó như vạt váy của nàng tiên cá vậy. Quả là một con cá xinh đẹp.

Ờ thì... Đây cũng là điều ông đã dạy tôi. Lúc vớt bị rách vì cố vớt con cá thứ năm và sắp thua, ông nói: “Ây dà, con cá này khác những con cá còn lại. Jun này, nó là cá vàng vùng Ryukyu (Lưu Cầu) đấy. Tên gọi tắt của nó là.”

Phải rồi. Là Ryukin.

Tôi quyết định chọn nó. Giao phó ngày mai của mình cho một con cá vàng.

Nếu không bắt được nó, tôi sẽ leo lên sân thượng tòa nhà cao nhất vùng.

Việc biến mất khỏi thế gian này không hề đáng sợ. Nếu biến mất, tôi sẽ thoát khỏi chuỗi ngày chỉ hút thở thôi cũng thấy thật khó khăn. Điều đáng sợ chính là cơn đau trước khi chết đang níu chân tôi lại cõi đời này. Nghĩ mãi chỉ có nhảy lầu là cách đỡ đau đớn nhất, vì mọi thứ sẽ kết thúc gần như ngay lập tức. Mà thực ra cũng chẳng biết có kết thúc nhanh gọn thật không, vì chẳng người từng trải nào có thể xác nhận điều đó.

Không treo cổ được. Tôi không muốn chết ngạt. Hai tuần trước tôi đã thử tự nín thở trầm mình trong bồn tắm. Cứ ngỡ nhận thức mờ dần đi thì sẽ vui lắm, nhưng sự thật là tệ hại vô cùng. Đầu ong ong, tai ù đi, tim thì như muốn vỡ tung. Cơ thể không chịu nổi đã phản bội lại ý chí để bật dậy, nhô khỏi mặt nước.

Trông thì to nhưng phân nửa con cá là vây đuôi thướt tha, phần thân như cánh hoa trà chỉ to khoảng đốt đầu tiên của ngón tay cái. Nó nằm lì dưới đáy bể, chẳng có vẻ sẽ nổi lên. Ông chủ quầy đầu trọc cúi kính nói với tôi – người cứ nhìn chòng chọc bể nước mãi: “Nhắm con Ryukin hả? Khó lắm. Nhất là con này.”

Kệ xác tôi. Đây là vấn đề sinh tử. Nghĩa đen đấy. Lờ tịt lời ông ta, tôi quay sang gọi con cá:

“Nào, tới đi. Tới đây.”

Con Ryukin bơi rất nhanh. Ra khỏi bóng cỏ nước, vây đuôi bung xòe như vạt váy thướt tha, bông bênh.

Vợt của tôi ở vị trí gần mặt nước. Bát nước được kéo sang bên bên cạnh. Di chuyển đồng thời cả vợt và bát nước. Ông ơi, đây rồi!

Cá vàng ngoi lên mặt nước để thở. Chính lúc này. Tôi lia vợt. Nghiêng một góc 45 độ. Nếu bạn luôn xuống phía dưới con cá, hãy lia vợt theo chiều ngang gần mặt nước. Vợt từ phần đầu hoặc bụng. Nếu vợt từ phần đuôi cá, lưới sẽ rách. Tốt hơn cả là vợt bằng vành lưới chứ không phải tấm lưới, và nhắc lên một cách dứt khoát theo đường chéo, đồng thời hất nước đi.

Con Ryukin bật ra khỏi bể cá cùng tiếng quẫy nước nhỏ. Được rồi!

Nó nảy trên tấm lưới và bật lên không trung như chơi bật nhún. Thôi xong. Tôi đưa bát hứng dù biết không kịp rồi.

Một phép màu nhỏ đã xảy ra. Con cá vảy đỏ bé nhỏ rơi vào bát nước như thể tự muốn nhảy vào.

Chapo.*

Bé gái đeo mặt nạ cáo bắt đầu hát một bài đồng dao cổ. Chẳng biết bố mẹ nó đã biến mất từ lúc nào.

“Chú cá vàng xinh xắn. Khoác trên mình chiếc vảy màu đỏ”

Tôi đang mãi ngăm nhìn con cá thông dong bơi vòng vòng trong chiếc bát nhỏ, thì ông chủ quầy bắt chuyện.

“Khá đấy. Chắc không phải tay mơ nhỉ”

Bong bóng sùi bên mép khi ông ta nói, khuôn miệng dưới chòm râu thưa cong lên thành điệu cười, nhưng trong con mắt tròn vo đang nhìn xoáy vào tôi thì không có lấy một tia sáng. Chẳng hiểu từ lúc nào ông ta hóa thành hai người. Mắt tôi nhìn một thành hai rồi. Sự căng thẳng chùng xuống nên cơn chuẩn choáng do say trở lại.

“Anh bắt được phần thưởng câu khách rồi, nên chỉ được lấy một con này thôi.”

Ông chủ quầy đầu trọc xoa xoa vết thương cũ trên cổ đầy đe dọa.

“À, vâng. Được. Tôi cũng không có ý định vớt thêm con nữa.

Hai ông chủ đầu trọc vươn bốn cánh tay giật cái bát trên tay tôi, đổ cả nước và con cá vàng vào bạch ni lông nhỏ. Trước khi thắt dây chun buộc miệng túi lại, ông ta quờ tay vào bể nước.

“Cái này là quà tặng kèm. Nó lúc nào cũng núp vào đây.

Quà tặng kèm của ông ta là bụi cỏ nước. Bé gái đeo mặt nạ cáo quay đầu bước đi. Đứa bé cũng hóa thành hai. Hai bóng người cùng cất tiếng hát.

“Mơ màng giấc trưa. Bừng tỉnh khỏi cơn mộng” “Mơ màng giấc trưa. Bừng tỉnh khỏi cơn mộng”

Dàn nhạc truyền thống hayashi của lễ hội như thúc giục tôi rời khỏi ngôi đền. Tôi bước đi trên cây cầu dành cho người đi bộ bắc ngang quốc lộ. Cơn say do cồn kết hợp với thuốc ngủ tan dần theo làn gió đêm ẩm áp thổi qua. Trăng rằm trước còn méo mó run rẩy giờ lại tròn vành như cũ.

Tôi đã thắng cược. Thật tốt quá. Nỗ lực tưởng như tuyệt vọng để vớt được con cá vàng. Vì tôi muốn được cứu.

Nếu vớt được con cá thì sao nhỉ? Tôi chưa nghĩ đến trường hợp này.

Dừng lại giữa cây cầu dành cho người đi bộ. Tôi tựa vào thanh vịn và nhìn xuống. Những ô tô, xe tải trên đường về nhà từ từ tiến đến, đèn đầu xe và đuôi xe sáng lên rồi vụt qua. Phía bên kia đường, những ánh đèn đỏ xếp hàng chờ tín hiệu giao thông, trông hết như một bầy cá vàng chen chúc giữa vũng nước bùn.

Không ngờ cầu đi bộ cao đến thế. Khoảng cách từ trên cầu xuống mặt đường rải nhựa cao hơn tôi tưởng. Nếu nhảy xuống từ đây thì sẽ thế nào nhỉ? Giả sử chưa đủ gây thương tích chết người, thì những dòng xe ngược xuôi không ngớt hẳn sẽ giúp kết thúc tất cả.

Giả sử tôi đặt cả hai tay lên thanh vịn.

Giả sử tôi ngã người về phía trước.

Giây phút này tôi đang đứng trên bờ vực cuộc đời. Chỉ cần bước một bước, thì sẽ vui lắm nhỉ. Nếu bỏ qua, những tháng ngày ngập tràn đau khổ ngọt ngào sẽ lại tiếp tục. Tất cả những gì bạn cần chỉ là một chút dũng khí. Con người thật phiền phức, dám chết, nhưng lại không dám sống.

Tôm.

Là tiếng cá vàng quẫy nước.

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra sự tồn tại của bạch ni lông trên tay mình. À ừ, quên mất còn có mày. Dù nhớ chuyện vớt con cá vàng Ryukin, nhưng ký ức sau đó thật mơ hồ.

Ông tôi đã trả lại bốn con cá cho gian hàng. Nhà có mèo, không nuôi được.

Giờ phải làm gì. Không mang nó về cũng được chứ nhỉ. Hay là đem trả lại? Tôi giờ bạch ni lông lên ngang tầm mắt. Sắc đỏ rực của con cá tỏa sáng giữa bóng tối.

Bạch ni lông có chút xiu nước mà nặng không tưởng. Sức nặng của một sinh mệnh.

Hay là để nuôi nhỉ? Tôi chợt nghĩ.

Nhưng phải nuôi như thế nào đây?

Bước khỏi cầu đi bộ, tôi ngồi xuống bồn cây và thử tìm trên điện thoại. Bây giờ điều cần làm là...

Bể nước, bộ sục khí hoặc máy bơm nước tuần hoàn, bộ lọc nước, mút lọc bể.

Cát rải đáy bể. Chất ổn định chất lượng nước. Các loại cỏ nước. Máy sưởi. Máy bơm lọc nước. Chất tẩy rửa đáy bể...

Khá nhiều thứ nhỉ. Tôi đã hy vọng mọi chuyện đơn giản hơn. Trên mạng lúc nào cũng có quá nhiều thông tin, càng tìm kiếm càng ra những câu trả lời phức tạp. Chẳng có chuyện hỏi một đáp một đơn giản.

Hay ra hiệu sách mua sách hướng dẫn nuôi cá? Nhưng quanh đây có hiệu sách nào không nhỉ. Tôi mới chuyển đến chưa đầy một năm, vẫn chưa

biết rõ về vùng này lắm.

Nhớ mang máng là chỉ có một hiệu sách ở khu mua sắm gần tòa chung cư. Lăn theo ký ức mơ hồ trong cái đầu mờ mịt của mình, tôi đi về hướng đó.

Chắc chắn có một hiệu sách cách khu mua sắm vắng vẻ ấy một con hẻm. Nhưng đó là một hiệu sách cũ nhỏ xíu. Những gáy sách bạc màu dán nhãn chẳng theo thứ tự nào trải dài trên những giá sách cao chạm trần nhà. Ở bục trưng bày chính giữa cửa hiệu là một chồng sách cao ngang ngực người.

Sách không được phân theo thể loại, lại xếp ngang dọc lẫn lộn nên tôi chẳng biết phải tìm ở đâu. Nghiêng người lách qua để không làm đổ những chồng sách, tôi đi về phía sau, cất tiếng hỏi ông chủ hiệu với mái tóc muối tiêu.

“Ở đây có sách dạy nuôi cá vàng không chú?”

Đây là lần đầu tiên trong ngày tôi nói to thành tiếng, chẳng biết nghe có kỳ cục không. Có khi nào vì tác dụng của thuốc mà giọng tôi thành ra lắp bắp không nhỉ... Chủ hiệu nhướng đôi mắt lồi sau gọng kính lão nhìn tôi, hỏi:

“Anh hỏi gì?”

Giờ bịch ni lông chứa con cá vàng lên, tôi nhắc lại: “Sách về cá vàng. Nếu không có thì về các loại cá nhiệt đới cũng được ạ.”

Trở cây phất trần về phía bục trưng bày giữa cửa hiệu, ông đáp: “Hình như có một cuốn ở đằng ấy.”

Liếc nhìn chồng sách chất đống, tôi tìm thấy một cuốn với tiêu đề có vẻ liên quan ở gần đáy chồng sách thứ hai.

Kim Ngư Truyện.

Độc là “Kingyoden” phải không nhỉ? Cuốn sách nhuộm màu thời gian bạc phếch, cũ rích kể cả khi đem so với chồng sách cũ kỹ mà nó được xếp vào.

Tôi cố gắng lấy nó một cách nhẹ nhàng, nhưng vừa rút ra thì cả chồng sách đổ ập xuống.

“Ồi, cháu xin lỗi”

Tôi vừa ngồi xổm xuống sàn nhà vung vãi đầy sách thì ông chủ tiệm đã lách qua lối hẹp với sự linh hoạt không tưởng so với độ tuổi, bước tới và đẩy tôi qua một bên.

“Không sao không sao, để đấy tôi làm cho.

Cứ nghĩ ý ông là tôi không phải bận tâm chuyện này, nhưng có vẻ như ông ấy chỉ đơn thuần không muốn người khác động vào. Ông chủ hiệu nhặt từng cuốn sách lên, lật trước lật sau, rồi đặt lại lên bục trưng bày. Có vẻ như ông đang xem có hư hại gì không. Rồi vẫn quay lưng, ông hỏi khi tôi xin lỗi thêm lần nữa.

“Thế anh tìm được sách chưa?”

Tôi nhìn xuống cuốn sách đang cầm trên tay. Chẳng biết màu nâu của cuốn sách là màu ban đầu hay màu thời gian nhuộm lên những trang giấy nhĩ. Ngoài bìa sách có vẽ hình con cá vàng, cả kiểu chữ tiêu đề lẫn hình minh họa đều theo lối cổ. Lật giở ra thì bên trong toàn chữ là chữ, kèm theo những lược đồ và hình minh họa đen trắng.

Mở đầu là câu này:

Lịch sử cá vàng bắt nguồn từ thời nhà Tấn ở Trung Hoa, tức khoảng 1.700 năm trước đây.

Ở hệ thống sông Trường Giang (Dương Tử Giang) thuộc vùng núi sâu – nơi cư trú của loài dii (cá diếc Trung Hoa) xuất hiện một cá thể cá “mang sắc đỏ như lửa”.

“À, đây rồi”

“Cuốn này là được ạ.

Ông chủ hiệu tìm thấy một trang sách bị bung, chậm rãi mở nó ra trên lòng bàn tay và lặp lại câu tôi vừa nói:

“Cuốn này là được.”

Tôi đành phải mua nó.

Chẳng biết là đắt hay rẻ nhưng tôi trả 660 yên cho cuốn sách rồi rời cửa hiệu. Lần này tôi đi về phía đường dẫn đến ga tàu. Để mua bể cá. Ở đó có tiệm thú kiểng. Trên đường đi làm tôi đã nhìn thấy biển hiệu của cửa tiệm. Có hình chó, mèo cùng với cá nhiệt đới in trên đó.

Đèn trên tấm biển hiệu hình chó, mèo và cá nhiệt đới đã tắt, tiệm đóng cửa rồi. Tôi xem giờ trên điện thoại, khoảng 8 giờ tối.

Làm gì bây giờ? Trong phòng có gì thay thế cho bể cá được không nhỉ. Hay là dùng nôi? Giờ tôi chẳng nấu ăn nữa nên nôi để không. Chậu rửa mặt thì sao nhỉ? À đúng rồi, chỉ cần mua một chai nhựa to và cắt phần trên đi là được. Nghe bảo nước máy không tốt cho cá cảnh. Thế thì mua chai nước khoáng là một mũi tên trúng hai đích.

Xách túi ni lông đựng cá vàng và chai nước khoáng 2 lít, tôi đi thang máy lên tầng ba. Phòng tôi ở là loại 1LDK*, hơi xa ga tàu một chút nhưng dư dả không gian cho người sống một mình. Những người khác ở đây theo đôi theo cặp hoặc là hộ gia đình. Tôi từng không ở một mình, cho đến bốn tháng trước.

Lúc mở cửa phòng tôi mới nhớ ra hiện có một thứ hộp dùng thay bể cá hơn.

Cái bình miệng rộng. Một món đồ cổ to dùng Ayu để lại.

Bên trái hành lang ngăn từ lối vào đến phòng khách là phòng tắm và nhà vệ sinh, bên phải là bức tường trắng trơn với ba cái móc xếp thành một hàng cách đều nhau. Cho đến bốn tháng trước, trên đó có treo tranh thạch bản của Gauguin. Cả ba bức đều đã bị Ayu mang đi nên những gì còn lại chỉ là những cái móc và vết hằn trên tường.

Treo bịch ni lông đựng con cá vàng lên một cái móc không đầu bọc, rồi tìm kiếm trong các ngăn tủ bếp, tôi lôi ra một cái bình miệng rộng to dùng, có quai ở mặt sau. Trên đường về nhà, sau khi đi mua sắm nội thất có hoa văn cây kế cho hai người chúng tôi, Ayu đã thấy nó ở hiệu đồ cổ và thích mê từ cái nhìn đầu tiên.

“Cái này dùng vào việc gì cơ chứ?” Đáp lại lời trách móc của tôi, cô ấy chỉ cười, vờ như không nghe thấy.

“Để trồng một cây ô liu trên ban công. Khi ra quả, ta sẽ đem ướp muối.

“Nếu là ô liu thì không chỉ trồng một cây được đâu. Loài này không thể tự thụ phấn, nếu muốn có quả, em phải trồng từ hai cây trở lên.

“Jun-kun chẳng lãng mạn gì cả. Thế thì mình trồng hai cây nhé.

Tôi vẫn thường nghĩ chúng tôi đang cố gắng ghép hai mơ ước hoàn toàn khác biệt làm một. Đắm chìm trong những cuộc hội thoại phi thực tế, và dùng chúng làm chất kết dính để gượng ép gắn vào đời nhau.

Thực tế thì cái bình cổ miệng rộng ấy được dùng để đựng tiền xu. Ayu bảo: “Khi nào đầy bình, chúng mình đi Tahiti nhé. Nơi đó là thiên đường mà Gauguin* hằng yêu quý!”

Gauguin đã khổ sở vì nghèo đói và bệnh tật, và có ý định tự sát ở Tahiti – nhưng tôi không nói ra. Nếu nói chắc sẽ lại bị bảo là đồ thiếu lãng mạn. Tôi có dự cảm đó sẽ là chuyến du lịch tuần trăng mật. Tuần trăng mật của chúng tôi. Ít nhất là từ phía tôi – tôi có ý định kết hôn với Ayu.

Tháng thứ ba kể từ khi chúng tôi bắt đầu sống chung, Ayu giận vì tôi gần như chẳng mấy khi bỏ tiền vào cái bình mang tên Quỹ Gauguin ấy.

“Thật không công bằng”

Dù nói là cho tiền lẻ vào, nhưng Ayu toàn bỏ đồng 100 yên, thậm chí có khi là 500 yên. Tôi chẳng dư dả đến thế. Chúng tôi bắt đầu hẹn hò từ năm ngoái, khi gặp nhau ở ngày tựu trường cấp ba sau chín năm. Cô ấy là nhân viên xuất chúng của một tập đoàn tài chính liên kết với nước ngoài. Còn tôi lúc đó chỉ là nhân viên kinh doanh của một công ty chế tác phụ tùng cho hãng sản xuất ô tô lớn.

Trước khi sống chung với nhau, tôi quyết định chuyển việc để thu hẹp khoảng cách tài chính với cô ấy, nhưng kết cục lại khiến tình trạng này trở nên tồi tệ hơn.

Đến tháng thứ năm sống chung, cô ấy bảo: “Em nghĩ chúng ta lại tách riêng ra thì tốt hơn”

Vì cô ấy rời đi mà tâm tính tôi thay đổi, hay vốn dĩ đã có những dấu hiệu từ trước, nên chuyện sống chung với cô ấy mới không suôn sẻ? Tôi không hiểu vì sao mọi chuyện thành ra như bây giờ, mà thế nào cũng được. Dù gì thì giờ cũng chẳng có Ayu ở bên nữa, trái tim tôi như muốn vỡ tan.

Tôi biết rõ sống một mình trong căn phòng đầy những kỷ niệm và sự nuối tiếc thật sự không tốt cho bản thân vào thời điểm hiện tại. Nhưng vẫn cứ dùng dằng ở lại, tiêu tốn những đồng tiền tiết kiệm còm cõi cho cái giá thuê nhà không hề rẻ. Vì nơi đây đầy ắp những kỷ niệm và sự nuối tiếc.

Đang cố đổ nước từ chai nhựa 2 lít vào cái bình miệng rộng thì tôi dừng khựng lại. Nước máy không tốt cho cá cảnh đâu có nghĩa là nước khoáng sẽ tốt. Đột nhiên tôi thấy lo lo. Nghĩ tra sách sẽ nhanh hơn tìm trên điện thoại, tôi bèn mở cuốn Kim Ngư Truyện ra. Nó khá dày, nhưng do giấy dày chữ cũng không nhiều trang lắm. Trang nào cũng khô ráp và ố vàng, như thể từng trang giấy sẽ mủn ra thành bột khi lật giở.

Có vẻ cuốn sách nói nhiều về lịch sử và những giai thoại liên quan đến cá vàng hơn là về cách nuôi cá. Mãi đến nửa sau mới có một phần nói qua cách nuôi cá. Tôi tìm thấy phần này sau phần viết về cách xây một hồ cá dạng dài và kiến thức tổng hợp về bể nuôi cá vàng.

Nước đối với cá vàng quan trọng như không khí đối với con người vậy. Con người không thể sống ở nơi không có không khí, và không khí ô nhiễm làm suy nhược cơ thể. Hợp chất canxi hypoclorit trong nước máy là thứ độc hại, kinh khủng nhất đối với cá vàng.

Một đoạn văn viết theo lối cũ và hơi phóng đại. Có vẻ như cuốn sách này được viết từ lâu lắm rồi. Tôi hiểu đại khái không dùng nước máy là chính xác rồi, chỉ cần loại bỏ canxi hypoclorit trong nước là được. Trong sách có một đoạn văn dài khuyến khích dùng “nước Hinata”.

Dư lượng canxi hypoclorit trong nước máy được làm bay hơi bởi tia cực tím. “Nước Hinata” thực sự cho cá một môi trường sống dễ chịu thoải mái. Có một phương pháp trung hòa canxi hypoclorit khác là sử dụng các loại thuốc/hóa chất (như natri thiosulfat, v.v...), nhưng đó là lấy độc trị độc...

Ra là vậy. Tôi đổ đầy nước máy vào chậu rửa mặt và cái bình cổ, đặt lên ban công, rồi ra cửa gỡ túi cá vàng xuống.

Con cá vàng ngoi lên mặt nước, miệng mở ra khấp vào hớp hớp liên tục.

Tôi vốn không nghĩ cá vàng là một sinh vật đáng yêu, nó chỉ như phiên bản thu nhỏ của cá tráp, nhưng có màu sắc đẹp hơn thôi. Thế mà nhìn trực diện mặt nó ở cự ly gần, không ngờ lại thấy đáng yêu hơn tưởng tượng. Mắt nó đen láy, hai má tròn tròn và cái miệng như biểu tượng cảm xúc [ω] trên điện thoại. Chỉ có mặt nó màu trắng, nhưng khóe miệng trên và dưới lại đỏ tựa đánh son, và bây giờ trông nó như thể sắp mở miệng nói gì đó.

Người ta nghĩ mắt cá trông như viên bi thủy tinh không phản ánh chút cảm xúc nào, hẳn là vì họ chỉ nhìn những xác cá chổng chơ ở gian bán đồ tươi. Cá vàng sống, đang tung tăng bơi lội này nhìn tôi chăm chú và có vẻ như cũng khá thích thú. Đôi môi đỏ thắm của nó mở ra khép vào, hớp hớp liên tục.

À, không ổn rồi. Nó muốn có ôxy. Phải nhanh tay mới được.

Tôi đổ nước khoáng vào cái bình miệng rộng. Có vẻ như chỗ nước trong chai 2 lít vừa đủ đổ đầy bình. Tôi chỉ đổ 7/10 bình rồi dừng, nước còn thừa cho vào ấm đun.

Thêm nước nóng vào bình để tăng nhiệt độ nước. Tôi nhúng ngón tay vào để đảm bảo nước ở mức xấp xỉ nhiệt độ phòng.

Vậy là xong khâu chuẩn bị. Mở bịch ni lông đựng con cá vàng, tôi mang nó đến chỗ cái bình miệng rộng. Sách viết: “Sự thay đổi nhiệt độ nước rất có hại cho cá vàng. Nếu muốn chuyển cá vào bể nước, thì nên hòa trộn nước trước. Tôi từng chút từng chút cho nước chảy vào bịch ni lông để con cá có thể làm quen với nước mới.

Tồm!

Con cá vàng quẫy nước nhảy khỏi bịch ni lông như một vận động viên bơi lội lúc bắt đầu lao xuống nước.

Nó lặn một hơi xuống đáy bình, rồi múa vây duyên dáng (có khi là vận lực) nổi lên lần nữa.

“Đây là chỗ tạm trú của mày lúc này. Kiên nhẫn chờ một đêm nhé”

Con cá vàng rẽ nước bơi một vòng tròn trong bình.

Tôi thả bụi cỏ nước mắc trong bịch ni lông vào cùng con cá. Nó không phải loại cây nổi trên mặt nước mà là loại quăn rẽ vào những viên sỏi nhỏ. Thế có ổn không nhỉ? Tôi không nghĩ ông chủ quây ghét tôi nên cố tình cho loại cỏ nước này. Loại cỏ nước này trông như búi tóc đỏ cuộn lại.

Đặt cái bình cá miệng rộng lên bàn ăn, tôi ngồi trên ghế cạnh cửa sổ đặt cùng cái bàn dành cho hai người. Từ chỗ này chỉ nhìn thấy bức tường, nhưng nó là vị trí cố định của tôi từ hồi còn sống chung với Ayu.

Tôi vừa uống bia lon vừa ngắm con cá vàng. Cả phần bụng trông như hình thoi nhưng không vuông thành sắc cạnh, những vây lớn không đồng kích thước đều có màu đỏ, chỉ có đầu, đuôi và vây ngực là màu trắng. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy vây đuôi có những chấm đỏ hơi ngả sắc đen, đậm màu hơn so với màu cơ thể.

Con cá vàng chui vào bụi cỏ nước và không di chuyển nữa. Có vẻ như nó cảnh giác trước chỗ ở mới chật chội và không có bạn bè xung quanh. Giờ hẳn đã đủ không khí rồi, nhưng nó cứ liên tục há khép miệng hớp nước liên tục.

Có khi nó muốn ăn. Đáng lẽ tôi phải mua gì đó mới phải. Thứ ăn được duy nhất trong căn phòng này là hỗn hợp các loại hạt nhắm rượu. Không biết nó ăn được hạt ngô to chừng không nhỉ.

Chợt nhớ ra phần thưởng của trò chơi ném vòng – gói bánh tôm. Đúng rồi, chính nó. Nhưng tìm khắp phòng chẳng thấy đâu. Sắp bỏ cuộc vì nghĩ

chắc mình quăng đi mất rồi, thì tôi nhớ ra đã nhét nó vào túi bên của cái quần túi hộp khi nãy cởi ra.

Bẻ vụn miếng bánh tôm thả vào bình, những vụn bánh nổi trên mặt nước. Con cá vàng chẳng thèm ngó lấy một cái.

Nó không muốn ăn ư? Hay không nhận ra? Thị lực của cá vàng ở mức nào nhỉ? Còn khứu giác của chúng thì sao?

[Thị lực và khả năng nhận biết màu sắc]

Thị lực của cá vàng chỉ bằng khoảng 0,1 so với thị lực của con người. Cho dễ tưởng tượng thì bạn cứ hình dung chúng như người cận thị không đeo kính khi nhìn cảnh vật vậy.

Xét khả năng nhận biết màu sắc của cá vàng, nhiều tài liệu viết không rõ ràng về vấn đề này, nhưng ở đây khẳng định là có. Cá vàng thích giun đỏ chính vì màu sắc của loại giun này nổi bật giữa tầm nhìn mờ ảo của nó – trông bắt mắt ngon miệng.

Cận thị à. Lúc này tôi nhìn con cá, nó nhìn lại và có vẻ cũng ư ơ tôi. Đúng là thói xấu của con người là nhân cách hóa mọi sinh vật và lãng mạn hóa những hành vi mang tính bản năng.

Mẩu bánh tôm nổi trên mặt nước từ từ chìm xuống. Nó chìm xuống ngay bên cạnh con Ryukin, nhưng bị con cá lơ đi hoàn toàn.

Tôi vừa nghĩ vậy thì nó quay người bơi ra khỏi bụi cỏ nước và đớp mẩu bánh. Cặp mắt không nhìn được rõ mọi thứ hướng về phía trước – vốn chẳng có gì ngoài nước, miệng há ra khép vào để nhai. Mỗi khi một mẩu bánh văng ra khỏi miệng, nó lại đớp vào và nhai tiếp.

Chẳng hiểu sao trông nó như một bà già móm răng đang ăn cơm hộp tiện lợi loại không hâm lò vi sóng. Nó nghĩ gì trong cuộc đời của nó nhỉ? Có lẽ

nó chẳng có khái niệm về hạnh phúc hay đau khổ. Có lẽ nó chỉ cứ thế mà sống thôi. Ngủ, dậy, ăn, có lẽ tất cả chỉ có thế.

Sao giống cuộc sống của tôi vậy nhỉ. Bị nhốt trong một thế giới nhỏ bé mờ đục, vật lộn kiếm tìm một lối thoát không tồn tại giữa chuỗi ngày lặp đi lặp lại, ngột ngạt trong từng nhịp thở. Nổi tức giận và đau buồn biến thành sự buông xuôi, chẳng còn kỳ vọng vào những rung động, niềm vui hay hy vọng. Cuộc sống hằng ngày của tôi chính là cuộc đời của một con cá vàng.

[Ngủ nghỉ]

Đáng buồn là nhiều người hiểu sai rằng cá vàng không nhắm mắt nên chúng không ngủ nghỉ. Tất nhiên là cá vàng cũng ngủ nghỉ, chỉ là chúng không nhắm mắt thôi. Nếu so sánh với cơ chế sinh học của con người, thì trạng thái ngủ nghỉ của cá vàng giống như trạng thái chợp mắt của chúng ta vậy. Mỗi ngày chúng tự giảm vận động cơ thể và não bộ trong khoảng từ 30 phút đến 3, 4 tiếng để chuẩn bị cho hoạt động tiếp theo.

Hoạt động tiếp theo à? Trong trường hợp của tôi thì đó là dậy đúng giờ vào buổi sáng ngày mai, đi đến công ty, cho đồng nghiệp và cấp trên thấy mình không bệnh, có thể xử lý công việc mà không gây rắc rối gì. Dù tất cả chỉ là giả vờ. Còn 8 tiếng 23 phút nữa. Quy định vô lý của công ty hiện tại tôi đang làm là phải đến sớm hơn giờ làm chính thức một tiếng.

Phải đi ngủ thôi.

Mang bể cá vàng vào phòng ngủ. Tôi đặt chiếc bình miệng rộng bên trong có con Ryukin đang bơi lội thay vì những quả ô liu muối lên cái kệ thấp trước cửa sổ.

Căn phòng không còn bóng dáng đồ đạc của Ayu trông như nơi bỏ hoang. Những tấm rèm hoa màu cơ bản, bức tường treo tranh mèo con và những hòn đảo phương Nam, những cái gối đệm hình trái tim, chú thỏ bông

đeo tạp dề – giờ chẳng còn gì nữa. Trong ánh đèn mờ ảo của cây đèn đứng, chỉ có con cá vàng đỏ rực sáng bừng lên.

Tôi tu trực tiếp whiskey cùng hai viên thuốc ngủ, nhưng cơn buồn ngủ có vẻ không đến. Thường lúc nào cũng vậy, đến khi rạng sáng tôi mới rơi vào giấc ngủ nồng. Có lẽ đêm nay thời lượng giấc ngủ của tôi cũng chỉ bằng của cá vàng.

Tôi quyết định đọc từ đầu cuốn Kim Ngư Truyện. Nó hẳn là cuốn sách phù hợp nhất để mời gọi cơn buồn ngủ.

Vừa mở sách ra thì...

Một thứ gì đó bò ra từ giữa gáy và chỉ khâu sách. Sinh vật nhỏ bé màu xám ấy bò qua mu bàn tay, xuống cánh tay rồi biến mất ở đâu đó. Là con mọt sách.

Lịch sử cá vàng bắt nguồn từ thời nhà Tấn ở Trung Hoa, tức khoảng 1.700 năm trước đây.

Ở hệ thống sông Trường Giang (Dương Tử Giang) thuộc vùng núi sâu – nơi cư trú của loài cá chép (cá vàng Trung Hoa) xuất hiện một cá thể cá “mang sắc đỏ như lửa”. Nó được cho là một cá thể đột biến, nhưng không ai có thể lý giải tại sao nó xuất hiện ở đó và lý do gì khiến nó hóa đỏ.

Sách để mở trên ngực, tôi tưởng tượng trong đầu hình ảnh con suối nằm sâu trong cánh rừng già Trung Hoa 1.700 năm về trước, với mặt nước âm u tĩnh lặng.

Trăng rằm lướt qua khung cửa, ánh trăng vẽ đường viền trắng bạc quanh những dãy nhà tối đen. Khung cửa sổ không rèm hóa mặt gương, phản chiếu căn phòng đã mất đi sắc màu.

Quang cảnh mờ mờ ảo ảo. Phải chăng cảnh vật nhìn qua màn nước cũng thế này? Tôi vô thức liếc mắt về phía cửa sổ, ý thức chầm chậm tan ra, chảy đi. Không phải cảm giác chuyển choáng do rượu và thuốc đánh vào não bộ như mọi khi, đã lâu lắm rồi tôi mới cảm nhận được cơn buồn ngủ quen thuộc ngày trước.

Có lẽ vì trong phòng còn một sinh vật khác. Dù chỉ là một con cá vàng, nhưng tôi thấy nhẹ nhõm vì được gần kề một sự sống khác ngoài bản thân mình. Có lẽ đây là sự ích kỷ của loài người, nhưng việc có một sự sống cần đến mình khiến tôi vừa hài lòng vừa thấy tội lỗi.

Nước bình như thế ổn không nhỉ? Liệu ôxy hòa tan trong nước có đủ đến sáng không? Vừa nghĩ tôi vừa chìm vào giấc ngủ như chìm vào con suối giữa rừng thẳm. Và tôi thấy con mọt bò ra từ cuốn sách lúc trước đã leo lên nơi ánh trăng rơi vào trên cái bình miệng rộng, rơi xuống nước như thể bị mê hoặc bởi dao động nhẹ nhàng của bụi cỏ nước, và bị con Ryukin nuốt chửng

Tôi có một giấc mơ.

Trong mơ, tôi đang ở giữa rừng sâu.

Khu rừng được bao bọc bởi màn sương mù dày đặc chẳng nhìn thấy đường chân trời. Hoặc có lẽ chẳng có đường chân trời.

Trải rộng trước vùng bóng tối dày đặc không gợn sáng là một cái hố lớn. Tôi biết thứ nhìn giống cái hố ấy là một con suối đầy ắp nước. Trong hố đen có duy nhất một chấm đỏ trôi nổi. Chấm đỏ ấy lớn dần, lớn dần, thành hình bầu dục, rồi thuôn dài ra và bắt đầu bơi lội.

Nó là con cá vàng đầu tiên trên cõi đời này.

Có lẽ vì quá hứng thú với con cá vàng, tôi choàng tỉnh giữa đêm. Điều đầu tiên tôi làm khi vừa tỉnh dậy là nhìn về phía cái bình miệng rộng.

Chỉ thấy cái bóng hình trụ. Tôi bật đèn ngủ lên. Trong bình chỉ có bụi cỏ nước trông như búi tóc rối, dập dềnh trong nước. Chết rồi. Nó lặn xuống hay bơi lên mặt nước nhỉ? Tôi trượt khỏi giường, tiến lại chỗ cái kệ thấp đặt bể cá.

Con cá vàng không nổi lên mặt nước cũng chẳng lặn xuống đáy bể. Chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả.

Sàn nhà ướt sũng. Có lẽ nước đầy quá nên nó nhảy ra khỏi bình rồi? Tôi nhớ lại sức bật của con cá khi nó nảy từ vành vớt của tôi vào bát nước.

Bật đèn phòng lên, tôi tìm dưới kệ. Dịch cả giường cả tủ quần áo ra để tìm khắp phòng.

Chẳng thấy nó đâu cả.

Có lẽ ngay từ đầu tôi vốn không hề chơi vớt cá vàng, và này giờ chỉ ảo tưởng về một con cá. Có lẽ tôi đã nói chuyện suốt với một cái bình miệng rộng trống rỗng. Chuyện như vậy hoàn toàn có thể xảy ra với tôi – một kẻ đầu óc ngập chìm trong rượu và thuốc. Dẫu sao thì phần khuyến cáo có cấm uống rượu trong thời gian dùng thuốc, vì có thể gây ra tình trạng tương tự như bệnh mộng du. Chỉ có một điều chắc chắn là tôi đã đến hiệu sách cũ. Cuốn Kim Ngư Truyện lẫn lóc trên giường vẫn còn để mở.

Vậy thì tôi đã làm gì này giờ nhỉ? Dù nước trong bình trông có vẻ không vơi đi, nhưng sàn nhà thì ướt sũng. Những giọt nước trải dài ra khỏi phòng.

Bồm... bồm... bồm.

Tôi nhận thấy có tiếng động nhỏ. Vọng ra từ phía bên kia cánh cửa.

Ra khỏi phòng còn nghe thấy nhiều tiếng động khác nữa. Tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Đó là tiếng vòi hoa sen. Tôi đi tắm lúc nào nhỉ? Chẳng thể nhớ nổi. Cứ nghĩ đêm nay đầu óc mình vẫn tỉnh táo cho đến trước khi đi ngủ. Hay tôi chỉ tưởng thế thôi?

Tôi băng qua phòng ăn tối đen như mực, hướng về phía phòng tắm. Một trong những lý do Ayu hào hứng thuê căn này là bởi nó có phòng tắm và phòng vệ sinh rộng rãi.

Chỗ rửa mặt cũng bị tràn nước. Tôi mở cửa phòng tắm và tắt vòi nước đi. Vòi nước đang mở ở nấc mạnh nhất, và chảy ra là nước lạnh chứ không phải nước nóng.

Bồn tắm đầy ắp nước nóng. Không, đây cũng là nước lạnh bình thường chứ không phải nước nóng. Chẳng lẽ tôi không để ý gì mà cứ thế đi tắm? Tôi biết ngày nào tôi cũng bệ rạc, tan nát cõi lòng, nhưng không muốn tin rằng mình không còn kiểm soát được tâm trí của bản thân nữa. Thật đáng sợ.

Tôi lấy một cái áo cộc tay đã ném vào máy giặt để lau sàn chỗ bệ rửa mặt, rồi rửa lấy rửa để mặt mũi cho tỉnh táo. Mấy giờ rồi nhỉ? Tôi nhìn giờ hiển thị trên màn hình điều khiển của bình nóng lạnh.

0:54

Tôi mới ngủ chưa đầy một tiếng. Sờ tay lên tóc. Không ướt.

Kỳ lạ thật.

Tôi vào phòng ăn với khăn tắm quấn trên đầu. Sàn nhà ở đây cũng bị ướt. Như thế sau khi bước ra khỏi phòng tắm, tôi đã đi loanh quanh mà

không lau người. Thậm chí, nhìn nước bắn tung tóe khắp nơi thế này, thì cứ như tôi đã mặc nguyên quần áo mà nhảy vào bồn tắm vậy.

Không chỉ có mỗi nước văng tung tóe khắp sàn nhà. Có cả vụn bánh tôm nữa. Có một vỏ bánh tôm vớt chổng chơ ở góc phòng ăn. Tôi thử ợ hơi. Để xem hơi thở của mình có mùi tôm không. Nhưng chỉ có mùi rượu.

Trong đầu đầy ắp những câu hỏi, tôi quay trở lại phòng ngủ.

Tôi cầm chai whiskey lên xem. Tôi không nghĩ là mình đã uống đến mức đánh mất lý trí. Dừng uống thôi. Đã trầm cảm rồi, tôi không muốn phải chịu đựng thêm chứng mộng du nữa.

Bịch... bịch... bình bịch bình bịch.

Lại có tiếng động. Tôi nghe thấy sàn nhà vang lên âm thanh. Nhưng tôi không muốn lại có thêm những câu hỏi trong đầu nữa nên cứ coi như là nghe nhầm đi.

Trong cái bình miệng rộng chỉ có nước, con Ryukin đột nhiên biến mất. Một dấu chấm hỏi sáng chói như gắn đèn neon chớp nháy liên tục trong đầu tôi.

Bóng tôi phản chiếu trên ô cửa sổ. Đôi mắt lồi như mắt cá vàng, khuôn mặt trông thật gốc gác ghêch.

Không chỉ có một khuôn mặt.

Bên cạnh mặt tôi, chính xác là ở căn phòng gần cửa ra vào, lơ lửng phản chiếu lên ô cửa sổ là một khuôn mặt khác.

Mặt trắng. Tóc dài. Mặc đồ đỏ. Một bộ váy lạ với vạt dài và ống tay áo rộng, trông như kimono hoặc trang phục truyền thống của dân tộc nào đó.

Lần đầu tiên trong đời, tôi học được rằng não sẽ ngừng tư duy khi đột nhiên đối mặt với một tình huống vượt tầm hiểu biết. Khi nhận ra đó là

gương mặt phụ nữ, tôi hét văng lên dù hơi muộn.

Tôi không thể quay người lại. Thậm chí không thể rời mắt khỏi khung cửa kính. Như thể bị trói cứng tại chỗ.

Mái tóc đen suôn thẳng của cô ta dường như ướt lướt thướt, dính bết vào gương mặt trắng sứ. Nước nhỏ giọt từ bộ y phục đỏ tà rộng, trông như những giọt bạc trên tấm màn quần quanh người cô ta.

Tong...

Tong tong...

Tong tong tong...

Môi cô ta mấp máy. Nhưng tôi không nghe thấy tiếng.

“Ồ. Đây”

Từ cử động môi, tôi cảm nhận đó là những gì cô ta nói. Đôi mắt chỉ toàn lòng đen. Trông đầy oán hận.

Âm...

Thứ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi là từ này.

Tôi không muốn tin và cũng không muốn nghĩ về nó nên ngôn từ chẳng tròn nghĩa. Thật là điên rồ. Làm việc ở công ty hiện tại cho tôi hiểu rằng chẳng có ma quỷ âm hồn gì hết. Không. Nhất định là thế. Kể cả không phải thế thì cũng... Tôi lặng lẽ nhìn xuống. Nếu thật sự là âm hồn trong truyền thuyết thì sẽ không có chân...

Vạt áo cô ta dài quét đất, không thể nhìn thấy chân.

Cơ thể không cử động, nhưng suy nghĩ trong đầu tôi chạy vòng vòng như bánh xe cho chuột hamster chơi. Tôi muốn xóa bỏ hai chữ “âm hồn”, nên vắt óc nghĩ lời giải thích mới cho sự việc này.

Là gì nhỉ? Tôi không bị trầm cảm mà bị một chứng bệnh khác. Đúng vậy, hẳn là thế rồi. Hằng ngày tôi vẫn thường tra cứu thông tin về các bệnh tâm lý, tôi biết rõ đến độ có thể đi tư vấn cho người khác ấy chứ. Nhìn thấy ảo giác là một trong những triệu chứng của bệnh tâm thần phân liệt.

Ra vậy. Hóa ra ảo giác lại có thể sống động, rõ ràng như thế này. Người phụ nữ kia vươn cánh tay mảnh khảnh ra khỏi ống tay áo trông như cánh bướm, vẫy gọi. Như thế muốn dụ dỗ tôi đi vào lòng đất. Tay còn lại của cô ta kẹp thứ gì đó giữa những ngón tay. Một gói nhỏ màu đỏ bóng loáng. Là gói bánh tôm.

Tôi chớp mắt, cố xua ảo giác đi.

Thay vì biến mất, khuôn mặt trắng sứ từ đâu tiến lại gần. Tiếng hét chuẩn bị vọt ra khỏi cuống họng thì dừng lại. Người phụ nữ dùng tay chọc chọc gói bánh tôm, la hét gì đó. Nhưng không có bất kỳ âm thanh nào thoát ra. Cô ta chỉ đóng mở miệng, há ra rồi ngậm vào.

Đúng là nên đi bệnh viện khám một lần. Tôi nhắm mắt đếm số.

1, 2, 3.

Nhưng ảo giác không tan biến. Người phụ nữ thò tay vào túi bánh tôm.

4, 5, 6.

Cô ta rút tay ra khỏi túi bánh và liếm những ngón tay. Tôi nói với người phụ nữ, không, là tự nói với bản thân mình:

“Là ảo giác. Người chỉ là ảo giác của ta. Bằng chứng là người nói nhưng không ra tiếng”

Dù tôi định nói một cách mạnh mẽ dứt khoát, nhưng cuối câu giọng lại run run.

Môi của người phụ nữ lại hé. Một giọng nói vang lên, như nhạc cụ được chỉnh dây đột ngột phát ra âm thanh.

“Ở đâu...”

Không ổn. Bắt đầu nghe thấy ảo thanh rồi.

“Ở ~ đâu”

Ý cô ta đây là nơi nào? Hay cô ta đang đi tìm cái gì đó? Tìm chân của chính mình à? Không, không được. Không được suy nghĩ thế. Vì đây chỉ là ảo giác và ảo thanh thôi. Ảo giác là hiện tượng những thông tin thị giác vốn được gửi từ võng mạc lên não bộ bị lẫn lộn vì lo lắng và căng thẳng, nên truyền ngược từ hạch hạnh nhân đến đồi thị giác và ảo thanh vốn là thông tin đi từ tại...

“Đi đâu vậy?”

Hai tay bịt tai, hai mắt nhắm chặt để tự bảo vệ mình khỏi thế giới bên ngoài. Như tôi vẫn thường làm mỗi khi sắp chết chìm vì bị ném vào biển đời – thứ được gọi là thực tại không lối thoát.

Bịch. Bịch...

Tôi nghe thấy một ảo thanh như tiếng bước chân.

Tong. Tong tổng. Tong...

Tai tôi ù ù như nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt. Một bàn tay đặt lên vai tôi. Một bàn tay ướt đầm.

Sống lưng như hóa thành cột băng. Tôi lại hét lên. Tiếng hét như của một thằng học sinh cấp ba đang vỡ giọng mà hát nốt cao trong điệp khúc Dòng sông Moldau.

Tôi lắc đầu liên tục, cố rũ bỏ ảo giác trong đầu đi. Như một đứa trẻ hồn dỗi ngúng nguẩy.

“Biến đi” Ta không biết người tìm kiếm cái gì nhưng “Không có ở đây. Biến đi đi”

Sức nặng ẩm ướt bên vai phải biến mất.

Bịch. Bịch. Bịch.

Ảo thanh nghe giống tiếng bước chân cũng dần lùi xa.

Tôi rời tay khỏi tai, đưa lên mặt và rón rén mở mắt, nhìn ô cửa sổ qua những kẽ ngón tay.

Biến mất rồi.

Tôi chậm chạp quay ra sau như thể cổ là một khớp nối kim loại gỉ sét.

Không có ai ở đó.

Lắc đầu thở phào một hơi. Mồ hôi đầm đìa cả người. Trái tim tôi phồng to như cái gối ôm hình trái tim, đánh trống ngực liên tục. Hội chứng tăng tiết mồ hôi và tim đập mạnh hẳn phải là dấu hiệu của vài thứ bệnh tâm lý thần kinh. Đúng vậy. Không có gì bất thường hết. Ngoài việc tôi bị bệnh liên quan đến tâm lý, thần kinh.

Tôi dựa lưng vào tường, cảnh giác nhìn khắp phòng một lúc.

Đột nhiên ngước mắt lên thì thấy một người phụ nữ bám dính trên trần nhà như một con nhện... Nhớ đến những bộ phim kinh dị kiểu đó, tôi nhìn lên trần.

Tôi nảy ra ý tưởng tuyệt vời là biến khỏi căn phòng này và giết thời gian tại một nhà hàng dành cho các gia đình từ giờ tới sáng, nhưng cảm thấy thế

thì thảm hại quá nên thôi. Làm vậy tức là thua cuộc rồi. Vì đây là vấn đề về tâm lý của tôi mà.

Tôi cho thuốc ngủ vào rượu uống, rồi lên giường cuộn mình trong chăn. Trùm kín cả mắt. Đèn trong phòng vẫn bật sáng. Tôi tự hứa với lòng nhất định sẽ đi bệnh viện một chuyến.

Bịch.

Không để ý đến bất cứ điều gì nữa. Phải thiếp đi thật nhanh. Trước đây tôi u uất rệu rã khi bình minh tới, giờ thì sốt ruột chờ mong khoảnh khắc ấy vô cùng. Tôi hát thầm trong đầu bài *Dòng sông Moldau* và mơ màng nghĩ về dòng sông lớn hiền hòa chảy qua mảnh đất Bohemia.

~ Sâu thẳm trong khu rừng bí mật có lớp bọt đỏ rực... Đó là lời bài hát.

Dòng nước róc rách chảy qua thảo nguyên... ánh sáng chờn vờn lấp lánh... Chắc lời bài hát là vậy.

Sau khi lặp đi lặp lại đoạn còn nhớ, cuối cùng đầu tôi cũng nặng trĩu và mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Dòng sông Đông Âu mà tôi chưa từng ghé thăm thật bao la và trải dài vô tận. Tôi dang tứ chi trôi nổi trên mặt sông ấm áp, thả mình theo dòng chảy. Đợi chờ phía cuối con sông là thế giới của giấc ngủ.

Uốn lượn quanh cánh đồng quê hương tôi... chảy qua khu rừng quê hương tôi...

Bộp...

Trán lạnh lạnh. Tôi chậm chạp cử động cơ thể đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cọ cọ trán. Mồ hôi à?

Dòng nước róc rách chảy qua thảo nguyên... ánh sáng chờn vờn lấp lánh.

Một hơi thở thổi qua. Hơi thở có mùi bánh tôm.

Tôi miễn cưỡng mở hai mí mắt đã nặng như chì.

Có một khuôn mặt phụ nữ ngay trước mắt tôi. Miệng cô ta mở ra mấp máy.

“Không thấy đâu cả.”

Mất ý thức. Tôi không ngất xỉu. Chỉ là tôi không thể chịu nổi cơn buồn ngủ mãnh liệt do cồn và thuốc gây ra. Có lẽ vậy.

2

Tôi bật dậy trong căn phòng hồng điều hòa, mồ hôi ướt sũng.

Ánh nắng chói chang mùa hạ chiếu qua khung cửa sổ không rèm. Một tia sáng xuyên thẳng vào đáy mắt. Đau đầu kinh khủng.

Quệt mồ hôi trên mặt, tôi nhớ lại giấc mơ hôm qua. Một giấc mơ kinh khủng và sống động đến mức khó mà tin nổi đó chỉ là mơ. Tôi đang thả mình trên dòng sông Vltava* thì một người phụ nữ thành lĩnh hiện ra trước mặt...

Ký ức về giấc mơ kia trở lại, kéo theo một ký ức khác vốn mắc kẹt trong một góc tâm trí tôi, như rễ cây ẩn trong lòng đất tối tăm bị lôi ra ánh sáng mặt trời. Ảo giác thật phi thường. Không ngờ nó có thể sống động đến thế. Nhưng dưới ánh sáng ban ngày đang chiếu rọi khắp căn phòng, nỗi sợ hoàn toàn tan biến. Tôi tự thấy xấu hổ vì hôm qua đã sợ đến mức hét văng lên.

Tôi nhìn sang cái kệ gỗ thấp. Đó là nơi đặt chiếc bình miệng rộng. Trong phút chốc, một dự cảm không lành thoáng qua.

Nhưng chỉ là lo lắng vô cớ. Con Ryukin đang tung tăng bơi lội. Ngay từ đầu, sự biến mất của Ryukin chỉ là ảo giác. Nó đang uốn mình lượn một vòng nho nhỏ trong nước.

Tôi mang theo cái bình miệng rộng ra khỏi phòng ngủ.

Ăn uống gì tầm này nữa.

Cánh cửa kính của kệ đặt ti vi mở bung và các đĩa DVD vung vãi khắp phòng. Tất cả tạp chí bị lôi khỏi kệ sách và ném lung tung.

Tôi chỉ ngủ chập chờn. Lại thế nữa à? Hẳn tôi đã xem tạp chí và DVD trong cơn mộng du. Đây không phải lần đầu. Vì không ngủ được buổi đêm nên tôi thường uống thuốc ngủ với rượu rồi lên giường nằm, nhưng khi tỉnh dậy vào buổi sáng thì thấy mình đang nằm ở phòng khách với chai whiskey mà tôi chẳng nhớ là đã uống cạn, hay những vỏ bia rỗng và lon đậu phộng – chắc là đồ nhắm – ngổn ngang sót lại. Nhưng tệ hại như thế này thì là lần đầu.

Tình trạng nhà bếp còn kinh khủng hơn thế. Những ngăn chứa đồ bị mở lung tung, dao nĩa, dụng cụ nấu nướng vứt đầy trên sàn. Chẳng lẽ mình đói bụng nên đã cố nấu nướng gì đó? Tôi vò đầu bứt tóc nhưng chẳng thể nhớ nổi.

Chiếc đĩa ưa thích có vẽ hình quả bí ngòi của Ayu đã vỡ vụn ra từng mảnh. Vừa nhặt những mảnh vỡ vứt đi, tôi vừa nhớ lại quyết tâm tối qua. Đúng là phải đi bệnh viện thôi. Tôi trốn gặp bác sĩ cho đến tận bây giờ vì sợ bị chẩn đoán chính thức. Sợ nhận được thông báo: “Anh bị trầm cảm”. Cũng như sợ phải nghe câu: “Anh có bị trầm cảm gì đâu.

Từ từ nghiêng chiếc bình miệng rộng, đổ nước vào bồn rửa. Kim Ngư Truyện có viết “Đừng thay toàn bộ nước”, nên tôi chỉ đổ nửa bình. Con Ryukin đang vội vã trốn xuống đáy bình. Trông nó khỏe hơn hôm qua nhiều. Không biết có phải tôi tưởng tượng không mà thấy bụng nó phồng hơn hôm qua.

Lấy gì cho nó ăn cho đến khi mình về đây? Tôi nhớ có gói bánh tôm ăn dở, chắc rơi đâu đó góc phòng ăn, nhưng chẳng thấy đâu cả. Giờ chuyện gì

xảy ra cũng không khiến tôi ngạc nhiên được nữa. Tôi tìm thấy gói bánh ở hành lang trước phòng tắm.

Nó là đồ ăn cho con cá. Chỉ cần một mẩu vụn sót lại cũng đủ. Nghĩ vậy tôi bèn dốc ngược gói bánh. Đến chút bột gia vị cũng chẳng còn để mà rơi ra. Nhìn vào vỏ bánh, tôi thấy nó sạch nhẵn như thể đã được liếm kỹ vậy.

Làm gì bây giờ. Mua gì đó ở cửa hàng tiện lợi được không nhỉ? Mà kể cả thế thì cá vàng ăn gì. Tôi trở lại phòng ngủ, mở cuốn Kim Ngư Truyện ra.

Cá vàng là loài sành ăn. Mỗi con cá vàng đều có khẩu vị riêng, nhưng món ưa thích không lẫn đi đâu được là mồi sống. Chẳng thấy ghi rõ là gì, giun đỏ, giun chỉ hay rận nước để đổi vị. Những loại đồ đông lạnh khô hoặc thức ăn nhân tạo trên thị trường khá nhàm chán, nhưng lúc cần kíp thì đành dùng tạm. Ăn hai hoặc ba bữa một ngày. Nhưng không như con người, cá vàng có thể chịu được kể cả khi không được cho ăn suốt một tuần.

Giun đỏ là gì? Còn giun chỉ thì không được. Có lẽ nó sẽ ăn vụn bánh mì hoặc vụn bánh ngô. Hôm qua không ngờ nó lại thích bánh tôm đến vậy, chắc món đó có bán ở cửa hàng tiện lợi.

Không biết bao lâu nữa phải đi làm nhì, liếc nhìn đồng hồ, tôi đông cứng người.

7:06

Tôi dậy mà không cần báo thức, cứ thế vô thức tỉnh giấc thôi. Dù giao thông có thuận lợi như một phép màu, thì từ đây tới cái công ty mà theo quy định là phải có mặt lúc 8 giờ sáng, cũng mất 45 phút. Chưa kể hôm nay là ngày tập hợp buổi sáng – mỗi tuần một lần.

Thay quần áo trong 3 phút, vợ vội cà vạt và túi xách có dao cạo râu điện, tôi đang cố mở cửa thì nhớ ra đã để con cá vàng cạnh bồn rửa, nên lại quay

vào rồi trở ra.

Cái bình miệng rộng được đặt trên hộp giày ở lối vào râm mát nhất trong căn phòng. Tin vào ghi chép trong sách rằng cá vàng có thể không ăn gì suốt một tuần mà vẫn ổn, tôi nói:

“Xin lỗi nhé. Cố kiên nhẫn chút. Khi nào tao về, mày sẽ được ăn bánh tôm. Hứa đấy.”

Tôi liếc nhìn điện thoại lúc rút chìa khóa ra – 7:12. Chết dở. Cánh cửa bị mở ra với lực của một cầu thủ bóng bầu dục lao vào khung thành.

Vì đang vội nên tôi không để ý thấy cái bình miệng rộng phía sau đang phát ra tiếng quấy nước – “Tôm...”

Bài đồng ca bắt đầu vang lên từ tầng phòng kinh doanh.

Giữa dòng luân hồi, vô vàn phép màu xuất hiện ở chính nơi đây

Công việc hằng ngày, cứ tận tâm cống hiến, vì gieo gặt nấy

Giúp bạn lan tỏa niềm hạnh phúc tự thân vun đắp Giúp bạn lan tỏa những kỷ niệm tự thân xây dựng Aaa, chúng tôi là công ty thương mại Memorial.

Đó là bài hát của công ty. Âm cao trong đoạn điệp khúc như mũi khoan tù, đâm thẳng vào đầu tôi đau điếng. Trưởng nhóm theo dõi các nhân viên để đảm bảo tất cả đều hát tử tế, nên tôi giả vờ hát, miệng há ra ngậm vào như cá vàng hộp không khí.

Khi bài hát của công ty kết thúc, cả tầng tràn ngập tiếng tụng kinh âm ục. Không phải ví von đâu, là tụng kinh thật. Bát Nhã Tâm Kinh. Giám đốc nghe đồng nghiệp bên công ty mẹ bảo cho nhân viên tụng kinh hằng sáng, nên cũng bắt đầu làm theo từ vài năm trước. Loại kinh thay đổi theo

tuần, nhưng hầu như không nghe rõ được vì chính miệng giám đốc tụng với chất giọng khàn khàn của mình. Nghe như thể một ban nhạc heavy metal đang ngâm rap vậy.

Khi phần tụng Bát Nhã Tâm Kinh cuối cùng cũng kết thúc, cơn đau ở hai bên thái dương tôi đã lan ra cả đầu. Nhưng đến bây giờ thì nó đã trở thành thông lệ mỗi sáng. Buổi tập hợp sáng thứ Hai sắp bắt đầu. Toàn thể phòng kinh doanh - những người đang phải đứng nghiêm bất động nghe kinh - nối mạng máy tính có ghi sẵn kế hoạch hành động ngày hôm nay lên.

Một người đàn ông đầu trọc mặc Samue* xuất hiện ở phía cuối những dãy bàn xếp thành bốn hàng. Đằng sau là cuộn tranh treo tường. Dòng chữ viết bằng mực tàu bay bướm: “Thủy chí thanh tắc vô ngư.” (Nước quá trong ắt không có cá)

“Chào buổi sáng. Hôm nay tôi muốn nói về định nghĩa của sự thành tâm. Để nâng cao hơn nữa tinh thần của công ty chúng ta – giúp lan tỏa niềm hạnh phúc tự thân vun đắp - mỗi người các bạn hãy khắc ghi trong trái tim mình. Ngày xưa, ở thời của Đức Phật.”

Đó là buổi tập hợp của giám đốc vào thứ Hai hằng tuần. Video được gửi đến từ trụ sở chính ở Nagano.

Dù trong buổi tập hợp qua mạng nào giám đốc cũng mặc Samue, nhưng ông ta không phải nhà sư. Trên ngón tay ông ta lấp lánh chiếc nhẫn bạch kim to cộ. Ông ta thường xuyên đến chi nhánh Tokyo vì có tình nhân ở đây, nhưng lúc đó thì mặc vest đen. Nếu vào mùa đông thì khoác thêm áo lông thú xịn. Chẳng biết là cháy nắng do chơi gôn hay do cao huyết áp mà khuôn mặt ông đang hướng về phía chúng tôi sạm đen đến tận đỉnh đầu, và cái giọng nồm nồm như thế vẫn đang tiếp tục tụng kinh thì bòn rút hết cả sức lực của người nghe.

“Sự thành tâm không phải là thứ bạn nhận về, mà là thứ bạn cho đi. Đừng chỉ chờ đợi. Hãy nỗ lực, nỗ lực, cho người ta thấy mình nhượng bộ, rồi lại nỗ lực tiếp, nhất định khách hàng sẽ thấu hiểu tấm lòng ta. Tôi tin tưởng vào điều đó. Vậy nên, tuần này chúng ta lại cố gắng hết mình nhé.

Hai mươi phút trôi qua kể từ giờ vào làm thông thường, tôi – và có lẽ cả những nhân viên khác - đã thấy kiệt sức rồi. Nhưng, màn tập hợp buổi sáng vẫn tiếp tục. Tiếp theo là phần chỉ đạo lịch trình hằng ngày của trưởng nhóm.

Mỗi lần trưởng nhóm kinh doanh – cháu trai giám đốc – nhìn tôi ra lệnh, tôi lại gật đầu đáp lễ, rồi cũng quay sang nhìn các nhân viên khác.

Phòng kinh doanh chỉ có một nhóm. Trước đây có hai, nhưng sáu tháng trước đã gộp lại làm một rồi.

“Một giây là 10 yên. Trưởng nhóm xoay cái thân gầy gò lại, hô lớn.

“Một giây là 10 yên. Mười một nhân viên xếp thành hàng dọc, lớn tiếng hô theo.

Dù thật giáo điều, nhưng trưởng nhóm hô lớn câu khẩu hiệu do giám đốc nghĩ ra, và mọi người đồng thanh nhắc lại.

“Bị từ chối, cũng quyết không lùi một bước.

“Bị từ chối, cũng quyết không lùi một bước.

“Đừng bỏ lỡ cơ hội len lỏi vào khoảng trống trong tim khách hàng”

“Đừng bỏ lỡ cơ hội len lỏi vào khoảng trống trong tim khách hàng”

“Sự thành tâm” đi đâu mất rồi?

“Ezawa, hô nhỏ quá đấy.”

Mọi người lặp lại lời mắng mỏ mà trưởng nhóm nhắm tới tôi:

“Ezawa, hô nhỏ quá đấy.”

Không đùa đâu. Mọi người đều rất nghiêm túc. Chỉ thị là “phải nhắc lại những lời giáo huấn”. Nếu không nói, bản thân sẽ là mục tiêu tiếp theo.

Mỗi ngày trưởng nhóm đều lôi một ai đó ra cảnh cáo để “chỉnh lưng” toàn thể nhân viên.

Sắp chạm mốc rồi. Giới hạn chịu đựng của tôi. “Ai đó” kia, cứ hai lần thì một lần là tôi.

“Đến nói to thành tiếng cũng không xong thì mày chẳng được cái tích sự gì. Vô dụng. Rác rưởi. Nghỉ việc đi.”

“Đến nói to thành tiếng cũng không xong thì mày chẳng được cái tích sự gì. Vô dụng. Rác rưởi. Nghỉ việc đi.”

Không chỉ đầu mà bụng tôi cũng bắt đầu đau. Nếu đi bác sĩ có lẽ tôi nên xin làm nội soi dạ dày luôn. Chắc chắn dạ dày tôi đầy ổ viêm loét do căng thẳng thần kinh.

Hồi mới vào, tôi cứ nghĩ vì mình là người mới nên hay bị chỉnh lưng. Nhưng chưa đến một năm kể từ ngày tôi vào làm, đã có bốn người nghỉ và ba người mới vào, nhưng những lời mắng chửi của trưởng nhóm vẫn chỉ hướng về phía tôi. Đành rằng hiệu suất bán hàng của tôi không tốt, nhưng cũng không nằm cuối bảng định mức chỉ tiêu của mỗi cá nhân. Điều này khiến tôi tự hỏi không biết có phải là thù hằn cá nhân hay không.

Cũng như sáng nay, tôi đến muộn 5 phút trong buổi tập hợp kéo dài một tiếng trước giờ làm việc chính thức theo luật bất thành văn của công ty, và bị trút lên đầu những lời phỉ báng thậm tệ trước toàn thể mọi người. Mặc cho những nhân viên cũ khác đến muộn 10 phút cũng chẳng bị mắng câu nào.

“Mày cũng biết rồi đấy: Một giây là 10 yên. Mày đã làm mất 5 phút của công ty. Hãy nghĩ xem 5 phút đấy có thể làm những gì đi”

Điều này tiếp diễn suốt một thời gian dài rồi. Câu “Một giây là 10 yên” là một trong những khẩu hiệu giám đốc nghĩ ra. Chia chỉ tiêu thành tích hằng tháng theo số giờ làm việc thì được khoảng 10 yên. Ở đây tính theo thời gian làm việc thông thường là 8 tiếng mỗi ngày - không kể làm thêm ngoài giờ – điều không tránh khỏi ở công ty thương mại Memorial.

“Một giây là 10 yên thì 5 phút và khoảng 10 giây là bao nhiêu tiền, mày có biết không?” Trưởng nhóm tính nhẩm và quát vào mặt tôi, như thế không tự đưa ra được câu trả lời tức thì. “Tự mình tính thử đi”

Mỗi ngày, vào cuối màn tập hợp buổi sáng, mỗi nhân viên phải thông báo chỉ tiêu ngày hôm nay. Phần này cũng ồn ào như một buổi cổ động vậy. Chỉ hồi đầu tôi mới chú ý đến ánh mắt của những nữ nhân viên trực tại văn phòng. Nỗi xấu hổ chỉ kéo dài một tuần sau khi vào công ty, còn tự trọng thì bị vứt bỏ sau một tháng.

“Hôm nay tôi sẽ kiếm khoảng một triệu.

Tôi vừa cất giọng thì bị trưởng nhóm chỉnh đốn ngay.

“Một triệu không đủ. Mày phải kiếm 1 triệu rưỡi. Nói lại đi”

9:30. Giờ làm việc chính thức bắt đầu. Mọi người đồng thời bắt đầu T.O. Trưởng nhóm xoay cái thân gầy gò, cất giọng ông ổng như dân thể thao:

“Nhiệt huyết lên. Thể hiện bản lĩnh xem nào. Không buông máy dù chỉ một giây.

T.O là viết tắt của Telephone Operation, tức là bán hàng qua điện thoại. Gần đây tôi cảm thấy cái điện thoại nặng như một cục tạ vậy, phải vận hết sức lực khi nhấc lên.

“Xin chào quý khách, cảm ơn quý khách đã luôn ủng hộ. Tôi đến từ công ty thương mại Memorial. Hôm nay gọi điện để nói chuyện về ban thờ nhà quý khách ạ.

Ngay trước khi bắt đầu sống chung với Ayu, tôi đã vội vàng quyết định vào công ty này – một công ty kinh doanh ban thờ và các dụng cụ thờ cúng. Hồi mới vào công ty, tôi chẳng biết gì về ban thờ tại gia và các đồ thờ cúng, nên không kiếm được lợi nhuận cho công ty. Không đạt chỉ tiêu doanh thu nên ban thứ hai của phòng kinh doanh đã bị giải thể.

“Hiện nay chúng tôi đang cung cấp dịch vụ đặc biệt cho dịp lễ Obon* tháng Bảy..”

Thường thì đến lúc này người ta sẽ đáp “hay quá vừa kịp”, “nhà tôi không có ban thờ”, hoặc là dập máy không nói gì. Tôi đánh dấu “x” vào danh sách, lập tức ấn số tiếp theo. Tay trái vẫn giữ ống nghe.

Gọi là danh sách nhưng thật ra chỉ là sản phẩm cắt xén tổng hợp từ cuốn niên giám điện thoại. Công ty phỏng đoán rằng những người đến giờ vẫn đưa số cố định nhà mình vào niên giám điện thoại là những người đứng tuổi, truyền thống và coi trọng bộ mặt xã hội, nên khả năng có ban thờ tại gia và muốn mua cái khác thay thế sẽ cao hơn, và nhắm đến đối tượng này để tiếp thị, nói đơn giản thì là “súng tôi cũng bắn trúng được vài phát”, tệ lắm cũng kiếm được vài ba khách.

Cửa hàng duy nhất ở Tokyo của công ty thương mại Memorial là “Asakusa Memorial Plaza, đã đóng cửa ba năm trước và không có đại lý để trữ hàng, vì vậy công ty đang áp dụng hình thức bán lẻ không qua cửa hàng.

Lấy chuyện “Không bán qua các cửa hàng nên chúng tôi có thể cung cấp cho quý khách đồ tốt giá rẻ” để tiếp thị. Hiện tại công ty này chỉ có một chi nhánh ở Tokyo, một trụ sở chính nhỏ hơn nhiều, và một kho phân phối hàng mà thôi. Những sản phẩm được quảng cáo là “bảo vật được chế tác thủ công từ những nguyên vật liệu trong nước” thực chất là gửi nguyên vật liệu sang Trung Quốc và gia công ở các xưởng nội thất Trung Quốc.

“Chào buổi sáng. Tôi gọi điện để xin được giới thiệu tới quý khách những thông tin vô cùng hữu ích về các loại ban thờ và dụng cụ thờ cúng ạ.”

“Chúng tôi đang thực hiện một khảo sát đơn giản về các loại ban thờ, xin quý khách dành cho khoảng 30 giây thôi ạ.”

Trưởng nhóm đi giữa những nhân viên đang gọi điện thoại, vai vác cái muống đặc biệt thuộc “bộ sản phẩm viếng mộ – có dịch vụ khắc thêm gia huy bên trên”

“Này, sao miệng không mấp máy gì thế?”; “Đừng bảo làm khảo sát, nói kiểu như xin phép làm điều tra ấy. Bị bên trung tâm hỗ trợ người tiêu dùng soi đấy.” Hẳn như một ông sư vác cây gậy thiền đi canh chừng những hàng người đang tọa thiền.

“Đã bảo không được buông máy cơ mà, bị ngu hả?”

Không được phép bỏ ống nghe ra khỏi tai. Việc sử dụng cùi chỏ cũng bị cấm nốt, nếu muốn ngắt điện thoại thì phải dùng tay phải đẩy giá gác ống nghe. Người đang bị mắng là trưởng nhóm ban thứ hai ngày trước, giờ đã bị giáng xuống thành nhân viên quèn, và là mục tiêu thứ hai sau tôi. Anh ta mới 34 tuổi, nhưng là người lớn tuổi nhất sau trưởng nhóm và trưởng phòng.

Đến cuộc gọi thứ mười mấy thì có người lớn tuổi nghe máy. Giọng một bà lão lịch sự chào lại tôi. Mãi mới gặp vận.

“Tôi là người thực hiện điều tra về ban thờ ạ. Xin bác vui lòng hợp tác. Không biết ban thờ nhà mình mua từ bao lâu rồi ạ?”

Một khoảng im lặng để suy nghĩ. Kể cả không phải người đã có tuổi thì cũng khó mà trả lời ngay lập tức.

“Có lẽ cũng lâu lắm rồi. Tôi chưa thời gian giả vờ ghi chép lại rồi tiếp tục nói. “Lúc mở cửa tủ thờ, bác có thấy tiếng rít không ạ? Kiểu tiếng cọt kẹt hay kin kít gì đó?”

Phần lớn mọi cánh cửa đều phát ra một tiếng động gì đó khi mở, hồi đồn dập như vậy là để ám chỉ rằng vấn đề nghiêm trọng. Tôi vốn không giỏi ăn nói, ở công ty trước cũng làm sale, nhưng chỉ cần chăm sóc khách hàng thân thiết của công ty, vậy mà được một thời gian rồi cũng bị bảo không phù hợp với công việc.

Nhưng bây giờ tôi đã có thể dùng những mảnh khóe tiếp thị, nói chuyện dẻo quẹo một cách tự nhiên như hít thở. Lương tâm đã bị quẳng ra đường sau khi vào công ty được hai tuần.

“Vậy chắc cũng đến lúc cần sửa sang lại rồi bác nhỉ. Cháu giới thiệu hơi muộn, cháu là Ezawa của công ty thương mại Memorial. Sao bác không thử đặt dịch vụ bảo dưỡng ban thờ một lần ạ. Vâng, là tu sửa lại ban thờ, gọi là bảo dưỡng đấy ạ.

Công ty thương mại Memorial có “dịch vụ bảo dưỡng”, nhưng nhân viên điều đi không phải nhân viên chuyên môn bảo dưỡng, mà là nhân viên bán hàng. Chính là tôi. Nếu bảo là “miễn phí, người ta sẽ nghi ngờ, nên dịch vụ này được đặt một mức giá thấp. Trong lúc lau dọn bằng dung dịch đặc biệt để lau đồ dát vàng và hút bụi bằng máy hút bụi cầm tay, nhân viên sẽ nói

với khách “nó xuống cấp quá rồi bác nhỉ, hoặc “bác xem tấm nệm bọc này này, hoa văn in nổi đẹp quá, không biết ở đâu bán nhỉ (chính công ty tôi), và cứ gọi gọi chuyện kiểu vậy, để hướng đến việc mua đồ thay thế. Những ban thờ được đem đi “hóa vàng một cách cẩn thận và trang trọng” sẽ được gửi sang Trung Quốc để tái chế.

Bà lão ở đầu dây bên kia im lặng. Khi đã có tuổi, điều bạn không thể không nghĩ đến là “mua đồ thay thế làm gì khi chẳng biết còn sống được bao lâu?

“Ban thờ là thứ vô cùng quan trọng, được cha mẹ truyền lại cho đời con cháu. Nếu bác thay mới bây giờ thì đến thời con cháu bác cũng...”

Đột nhiên, giọng nói trên điện thoại thay đổi. Giọng một người đàn ông trung niên hung hãn vang lên.

“Mày là ai?”

Tệ rồi. Tôi muốn dập máy luôn, nhưng nếu điện thoại có hiển thị số thì có thể dẫn đến rắc rối to. Tôi không còn cách nào khác, đành phải nói tên công ty ra.

“Mày định làm gì với một bà lão bị lẫn rồi hả? Định lừa đảo người cao tuổi à?”

“Không, anh hiểu nhầm rồi. Công ty chúng tôi không phải loại công ty đó... Tôi chưa kịp nói hết câu.

Bụp. Tiếng dập điện thoại, dù có nghe hàng trăm hàng nghìn lần rồi vẫn cảm thấy đau nhói như bị dao cứa.

Tôi lén xoa bóp cánh tay phải luôn cầm điện thoại, không được phép hạ xuống và tiếp tục gọi, tiếp tục nói. Coi bản thân mình như một cái máy ghi âm - phát thanh không cảm xúc.

Dựng nên một rào chắn vô hình giữa bản thân và thế giới bên ngoài, để những ác cảm của đối phương - thường là sự bức bối hay thậm chí tức giận – không len lỏi vào trái tim mình.

Chừng nào giữ vững được hàng phòng ngự của bản thân, bạn sẽ không bị bầm giập, dù bị đập điện thoại phũ phàng. Đỡ đau hơn, dù chỉ một chút.

Sau khi gọi điện bán hàng liên tục đến tận trưa, tôi lại lập tức ra ngoài làm việc. Không có thời gian nghỉ trưa. “Ăn trưa á? Đạt đủ chỉ tiêu doanh số đi đã rồi hẵng nghĩ đến chuyện xa xỉ như ăn uống”

Tôi viết kế hoạch dự tính lên bảng trắng.

"W3 → Unohara o□ "

W3 là mã vùng phụ trách. o □ là ký hiệu giản lược của từ “nghĩa trang” Các từ “bàn thờ” hay “dụng cụ thờ cúng” là những Hán tự nhiều nét, và vì công ty có châm ngôn “Một giây là 10 yên”, nên tất cả những Hán tự phức tạp đều được giản lược đi để viết cho nhanh. Từ “linh” (trong “linh viên” – tức “nghĩa trang”) khá thông dụng, được viết tắt là o. Nhân tiện thì “bàn thờ” viết tắt là D, đồ thờ cúng là G. Ví dụ, câu “Bàn thờ cao cấp đi kèm các dụng cụ thờ cúng và tượng Phật, với ô thoáng kiểu Kyoto sơn son thiếp vàng sản phẩm hoàn thiện” được viết như sau: “UN/KP仕/京R/ Z+G-SD”.

Khi mới vào công ty, tôi chẳng hiểu gì hết, phải tự kẻ bảng chuyển ngữ. Đến bây giờ vẫn phải dùng cái bảng ấy vì có những thứ tôi không thể nhớ hết.

Trong hai tháng kể từ khi vào công ty, tôi bị bắt gọi điện thoại bán hàng suốt cả ngày. Từ sáng đến tối. Với sự “động viên” là “sáng không bán cho vợ được thì tối đến bán cho chồng”, tôi phải làm đến 8 giờ 9 phút tối, đến tận khi gọi điện mà bị người ta quát vào mặt: “Có biết mấy giờ rồi không?”.

Vậy nên lần đầu tiên được ra ngoài làm việc, tôi cảm thấy như đã hoàn thành bản án và được ra tù vậy. Những tiếng ngắt máy như cửa vào tim, tiếng điện thoại đập mạnh đến điếc cả tai, những giọng nói đầy cảnh giác, khó chịu, nghi ngờ, ghê tởm, chửi thề, khinh thường hay lên mặt thuyết giáo. Nếu liên tục bị trút lên đầu những sự chối bỏ hoàn toàn ấy, ác cảm của đối phương sẽ dần dần tích tụ trong bạn như khí metan, cho đến khi cơ thể bạn như muốn nổ tung.

Tuy nhiên, “ra ngoài làm việc là được giải phóng” chỉ là ý nghĩ ban đầu. Mặt đối mặt, thấy rõ biểu cảm của đối phương khi bị trút lên những lời cay nghiệt sẽ khiến bạn đau đớn gấp vạn lần nghe qua điện thoại.

Hơn nữa, làm gì có chuyện được tự do. Luôn có điện thoại hay email từ phía trường nhóm gửi đến. Vị trí của bạn luôn bị theo dõi bởi GPS. Trên điện thoại thông minh dùng khi công tác có gắn ứng dụng quản lý hiện diện.

Chỉ có thể nghỉ ngơi đôi chút khi lên tàu đến khu vực phụ trách. Khu vực hôm nay nằm giữa nhà và chỗ làm, nên khoảng thời gian tự do tôi có được chỉ vón vẹn tầm 20 phút. Tôi ngồi xuống ghế, vừa ăn gói đồ ăn trưa mang theo vừa lấy điện thoại cá nhân ra. Để tìm hiểu về điều đã để bụng từ sáng nay. Tôi gõ “Trang phục Trung Hoa ngày xưa” vào ô tìm kiếm.

Những hình ảnh đúng như dự đoán của tôi hiện ra. Chúng khá giống kimono, với ống tay áo và vạt áo dài hơn nhiều, xòe rộng trông vô cùng hào nhoáng, rất giống với bộ đồ người phụ nữ trong ảo giác của tôi mặc.

Thôi đúng rồi. Là ảnh hưởng từ cuốn sách Kim Ngư Truyện kia. Ở đầu sách có câu tựa tựa như: “Lịch sử cá vàng bắt nguồn từ Trung Hoa, khoảng 1.700 năm về trước”. Vì thông tin đó đi vào não nên mới xuất hiện ảo giác kia. Nhất định đây cũng chính là lý do tôi có giấc mơ thật đến bất ngờ ấy.

Tôi cũng thử đọc dòng thông tin về bộ trang phục màu đỏ giống của người phụ nữ trong ảo giác. “Ở Trung Hoa ngày xưa, đỏ là màu đem lại điềm lành, nên thường được dùng làm màu trang phục mặc vào các dịp trang trọng” Ô kinh thật. Tôi có giấc mơ mang điềm báo tương lai chăng?

Cảm thấy nhẹ nhõm vì đã có được lời giải thích khá hợp lý, tôi dựa lưng vào thành ghế và thưởng thức gói đồ ăn trưa mang vị bơ lạc. Những ngày này ăn gì tôi cũng chẳng cảm nhận được hương vị, chỉ trừ mỗi món bơ lạc.

Có sẵn một danh sách những hộ gia đình có tang gần đây để chào bán hàng tại gia. Danh sách này được lập dựa trên thông tin từ báo chí, các công ty tang lễ, cửa hàng bán hoa, cửa hàng bán vòng hoa phúng điếu, nhà hàng phục vụ cơm hộp, cửa hàng bán quà đáp lễ cho khách đến phúng điếu, bệnh viện đa khoa và đủ mọi kênh thông tin khác.

Người ta mua sắm và thay thế ban thờ nhiều nhất là sau đám tang. Càng đến sớm thì cơ hội bán được hàng càng cao. Những công ty khác hoạt động trong cùng lĩnh vực cũng biết điều này và luôn luôn điều tra, nên nếu đến muộn sẽ tụt lại phía sau.

Bấm chuông, khi chủ nhà đi ra, chỉ nói với họ mà không nói tên mình, cúi đầu bảo “Cho tôi xin một nén nhang”. Làm vậy sẽ gây bối rối cho chủ nhà, nhưng khả năng cao là bạn sẽ được vào trong.

Khi ngồi trước bàn thờ thắp nén nhang, hãy xem tuổi thọ và mức giá của sản phẩm này. Lúc này, nếu bạn tụng những bài kinh đã được đào tạo thì hảo cảm của chủ nhà sẽ tăng – nhưng đó là khi chủ nhà là người lớn tuổi.

Tôi thường lúng túng ở đoạn này, và khi được hỏi câu hỏi rất đối bình thường trong tình huống này là “Nhân tiện cho hỏi anh là người quen bên nào ấy nhỉ?”, thì dạ dày tôi xoắn cả lại, dịch vị như ngừng tiết ra.

Khi tôi cố gắng không để lộ khát khao chạy trốn, đưa danh thiếp, danh mục sản phẩm cùng quà tặng mẫu (đợt này là cây quạt tròn) ra, thì thái độ của khách hàng tiềm năng - người đang bưng trà ra mời hay gì đó – ngay lập tức thay đổi hoàn toàn.

“Vừa đúng lúc nhỉ?”

“Không tốn thời gian của nhà mình đâu ạ. Cho phép tôi được nói chuyện cùng nhà mình một chút thôi.”

Tôi có thể thấy ánh nhìn khinh bỉ và kinh tởm đâm xuyên qua lưng mình khi ngồi xuống ngay ngắn và lật quyển danh mục sản phẩm ra. Gần như có thể cảm thấy đau. Để bảo vệ trái tim mình, tôi dựng một rào chắn bao quanh cơ thể. Bỏ con người thật của mình vào một góc nhỏ như chiếc bình miệng rộng và trở thành một người khác.

“Hiện tại chúng tôi đang có chiến dịch quảng bá nên đây là cơ hội mua được giá tốt ạ.”

“Đúng lúc quá nhỉ.”

“Đây là những sản phẩm bán chạy của công ty chúng tôi.”

Tôi cứ nói những lời rỗng tuếch chẳng chạm được đến tai đối phương. Cho đến khi người ta đổi từ “Anh đi về cho” thành “Đủ rồi đấy!”, hay thậm chí là “Tôi sẽ gọi cảnh sát”.

Chỉ sau ba nhà, rào chắn của tôi đã bị bào mòn, rạn nứt, vụn vỡ. Tôi muốn chạy trốn khỏi thế giới này.

Thế giới này. Không phải chỉ “ngành công nghiệp này”, mà theo đúng nghĩa đen của cụm từ đó - tôi muốn chạy trốn khỏi cái thế giới này – cái cuộc sống này.

Nhờ bước chân vào ngành công nghiệp này mà tôi đã biết được điều gì đang chờ đón mình sau khi chết. Không có thiên đường, không có địa ngục, cũng chẳng có cõi âm. Thứ tồn tại duy nhất có lẽ là hư không. Tôi chưa từng nghe thấy bất cứ điều gì lạ liên quan đến linh hồn người chết cả.

Vì vậy tôi cũng không tin vào ma quỷ âm hồn. Nếu chúng thực sự tồn tại, thì không biết có bao nhiêu âm hồn đang nguyên rủa tôi vì liên tục làm cái trò bán hàng đầy bóng bẩy này rồi nhỉ? Trưởng nhóm – người đã làm ở công ty 12 năm và luôn tự hào đã chào hàng hơn 50.000 người (hẳn là bốc phét lên) – thì phải có lượng âm hồn bám theo nhiều đủ lấp kín mọi chỗ ngồi của sân vận động Koshien. Còn giám đốc thì hẳn đã bị nguyên rủa đến chết không biết bao nhiêu lần rồi ấy chứ.

Vận hết sức lực lết đến địa chỉ tiếp theo, giữa đường tôi bắt gặp biển chỉ dẫn đến đám tang. Vì tính chất công việc, tôi biết rằng ở hướng chỉ không hề có SJ (nhà tang lễ) nào. Hẳn là tang lễ tổ chức tại gia. Gần đây phong tục tổ chức tang lễ tại gia đang được nhìn nhận lại và dần dần phổ biến hơn.

Mò vào nơi tổ chức tang lễ là quân át chủ bài của những người bán ban thờ. Đến chào hàng trong nhà tang lễ đầy khách đến viếng và có bảo vệ canh gác chặt chẽ rất khó, nhưng nếu là tang lễ tổ chức tại gia thì dễ vào hơn nhiều. Đã gần 4 giờ chiều, công đoạn hỏa táng đã hoàn thành, và ngày đầu tiên trong chuỗi bảy ngày để tang đã bắt đầu hoặc kết thúc rồi. Hơn nữa, đây là thông tin quý báu không có trong danh sách nhà có người mất. Phía công ty cũng “khuyến khích”: “Hãy coi danh sách nhà có tang như một tấm bản đồ kho báu. Phải nhanh chóng tiến công trước các công ty khác.

Nói vậy nhưng đến chào hàng trong tang lễ là điều khó khăn nhất. Tôi không nghĩ mình có khả năng ký được cái hợp đồng nào, và thực tế là trong suốt tám tháng qua chưa từng thành công lấy một lần, trưởng nhóm nói, “Khách hàng mà mất bình tĩnh thì tỷ lệ thành công cao. Sau khi đã bỏ ra

hàng triệu yên chi phí tang lễ, họ sẽ nghĩ một cái ban thờ cao cấp giá 500.000, 600.000 yên là rẻ rồi. Cũng giống như tâm lý mua đồ đắt tiền lúc đi du lịch nước ngoài ấy. Nếu có thêm tí rượu vào thì càng dễ. Như tao này, tao nhảy vào buổi tiệc sau đám tang, hầu rượu làm trò cho khách cười rồi khóc, nhờ vậy mà nhiều lần bán được BT/ Mikage N/ Z + G - SD rồi đấy.

Dù cái chỉ tiêu doanh số 1,5 triệu là bất khả thi, nhưng nếu có thể ký được một cái hợp đồng mua bán đồ thờ cúng thì cũng được tầm một nửa, 7-8 trăm gì đó. Tôi lê đôi chân nặng trĩu hướng về phía tấm bảng ghi “Gia đình Suzuki”.

Ra khỏi cổng, tôi phủi muối trên vai. Chẳng phải lần đầu tiên tôi bị ném muối đuổi đi như đuổi tà. Không sao, tôi lúc đi làm không phải là con người thật của tôi. Đi tiếp thôi.

Tiếp theo là “bầy” khách mua hàng tại nghĩa trang – hoạt động mà công ty đang đẩy mạnh vào đợt này.

Mùa hè, vào những ngày trong tuần, một phương thức bán hàng là phân phát miễn phí quạt giấy cho vô số người đến viếng mộ buổi chiều để họ hứng thú với danh mục sản phẩm dùng khi đi viếng mộ, rồi cuối cùng dẫn dắt họ mua ban thờ. Trưởng nhóm phân cho tôi phụ trách khu vực nghĩa trang Unohara. Có vẻ như hẳn cố tình phân khu vực này để bắt nạt tôi, vì đó là một nghĩa trang nhỏ xíu chẳng trông mong đạt được kết quả gì, nhưng nếu không bán được một sản phẩm viếng mộ nào thì tôi sẽ phải đi lòng vòng khắp nghĩa trang cả thứ Bảy, Chủ nhật để cố mà chào hàng.

Nhưng chưa đi được mấy thì chân tôi đã cứng đờ ra. Vì những lời của người chủ tang gia khi này đã hằn trong tâm trí tôi.

“Người ta chết rồi đấy. Mày kiếm ăn trên nỗi bất hạnh của người khác thế mà được à?”

Nỗi đau gây ra bởi những lời như kim đâm vào tim suốt một ngày trời giờ đồng loạt trở dậy. Hôm nay đây, trái tim tôi lại thủng lỗ chỗ bởi vô vàn mũi kim, đôi khi có cả những lưỡi dao bén ngót, đâm xuyên qua lớp rào chắn mong manh yếu ớt.

Tôi ngồi xuống con thú nhún hình gấu trúc ở một sân chơi cho trẻ em không hiển thị trên GPS, buông một tiếng thở dài. Một tiếng thở thật nông có lẽ vì không khí đã thoát hết ra qua những lỗ thủng trong tim. Tôi cần một thứ gì đó để lấp những lỗ thủng ấy nhưng đã đánh mất thứ đó từ lâu rồi. Từ khi không còn Ayu ở bên. Hoặc có lẽ từ khi Ayu vẫn còn ở bên.

Tới giới hạn rồi.

Tất nhiên tôi muốn bỏ việc, nhưng không biết sau đó có kiếm được công việc khác không. Tôi vào được công ty này sau bốn tháng ròng rã đến Hello Work. Chẳng phải công ty tốt đẹp gì nhưng mức lương cơ bản không đến nỗi quá tệ. Nếu như không được duyệt chỗ làm việc tiếp theo thì sao?

Tôi không có họ hàng để có thể nhờ vả, dựa dẫm. Tưởng tượng nghỉ việc thì chỉ có ra tạm trú ở quán cafe Internet. Thành kẻ vô gia cư. Những từ đó cứ chập chờn trong đầu tôi.

Chứng đau nửa đầu thường xuyên ghé thăm vào tầm chiều tối lại ập đến.

Tôi muốn biến mất khỏi thế giới này.

Dù sao thì tôi cũng chẳng có nơi để trở về hay lý do để trở về.

Nghĩ đến đây, tự dưng có một ánh lửa lóe lên trong tim tôi. Một ánh lửa nhỏ đỏ rực.

À, tôi phải về.

Hello Work là cơ quan chính phủ hỗ trợ người tìm việc làm và doanh nghiệp có nhu cầu tuyển dụng của Nhật Bản.

Đúng rồi, tôi có việc phải làm. Là thay nước cho con cá vàng.

Và cho nó ăn. Vừa nghĩ tới đây là tôi đứng ngồi không yên. Một sự thôi thúc không cưỡng lại được như cảm giác đói dữ dội hay tự dừng mắc tiểu ấy. Như thế chính bản thân tôi đang đói rã ruột. Phải cho nó ăn càng sớm càng tốt.

Một giờ sau, tôi đi qua cửa soát vé ga tàu gần nhà mình nhất. Tôi đã đến nghĩa trang Unohara. Đúng như dự liệu, gần như chẳng gặp được ai để mà bán hàng.

Tôi giấu điện thoại của mình vào lưng trên bia mộ cuối nghĩa trang. Dự báo thời tiết nói không mưa, nhưng để đề phòng tôi vẫn bọc điện thoại vào túi ni lông lấy từ cửa hàng tiện lợi. Ở cửa hàng tiện lợi ấy tôi đã mua bánh tôm. Trường hợp tệ nhất không mua được thức ăn cho cá vàng thì nó là đồ thay thế.

Ngay sau khi giấu điện thoại, tôi nhấn chuông nhóm “Unohara on CS”. Đi một chiều về nhà mất ít hơn 30 phút. Tôi sẽ trở lại trước khi trời tối. Nếu có liên lạc từ phía công ty, chỉ cần báo là đang tiếp khách dở.

Rời ga, tôi chạy một mạch về nhà. Gần như chạy thực mạng. Trừ lúc sắp trễ làm, lâu lắm rồi tôi mới chạy. Đầu tiên là chạy đến tiệm thú cảnh trên đường về nhà.

“Tôi... muốn ... nuôi... cá... vàng”

Ông chủ tiệm râu ria xồm xoàm, đầu quấn khăn bandana tròn mắt nhìn tôi xông vào cửa hàng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại như vừa tắm, thở hổn hển nói không ra hơi.

“Cho tôi mua một cái bể cá và những thứ cần thiết tối thiểu”

“Cần – thiết – tối – thiểu.” Chủ tiệm lặp đi lời tôi với vẻ khó chịu. Không phải khó chịu việc tôi mua đồ ở cửa hàng mà là thái độ của tôi với việc nuôi dưỡng một sinh vật. “Liệu anh có định chăm sóc nó một cách tử tế không?”

“À, có chứ, tất nhiên. Chuyện là giờ tôi chỉ định nuôi một con thôi”

“Gì chứ. Có nhiều cá đẹp lắm này. Người mới nuôi lần đầu thì chọn cá vàng Nhật cho dễ. Hay chọn cá vàng ba đuôi Nhật Bản nhé? Gọi là cá vàng Nhật, nhưng thật ra xuất xứ từ Trung Quốc, gần với giống cá vàng thủy tổ nhất đấy.

Chủ tiệm nói rồi chỉ về phía bể nước cạnh quầy thu ngân. Bơi lội trong bể chứa cá vàng ấy là những con cá dáng thon giống nhau. Chỉ có phần đuôi chia làm ba là hơi khác biệt.

“Không cần đâu. Tôi đã có rồi”

“À, vớt cá ở lễ hội hôm qua chứ gì. Nhân tiện nói luôn, con cá vàng đó yếu đi do bị di chuyển đấy, nên nếu không cẩn thận thì nó chết ngay. Chẳng hiểu chủ tiệm đang độc thoại hay nói chuyện với tôi, nhưng ông vừa nói vừa len ra phía sau cửa tiệm mà không va đụng vào đâu, lòi ra một bể cá nhỏ.

“Còn cần gì nữa không nhỉ?”

“Tất cả ở đây rồi.

Nhìn kỹ lại, trong cái bể cá đầy những hộp và gói nhỏ. Trông như một bộ sản phẩm chăm nuôi cá dành cho người mới bắt đầu.

“Thế còn thức ăn?”

“Thức ăn cũng ở đây rồi.

Theo lời chủ quán thì lần đầu tiên sau nhiều năm mới có gian hàng vớt cá vàng buổi tối ở lễ hội mùa hè tổ chức tại đền thờ, nên bộ sản phẩm này bán được nhiều lắm. Bể cá nhựa loại rẻ tiền đã bán hết sạch rồi, cái bể này dù làm bằng kính đắt tiền, nhưng chỉ lấy giá 2.000 yên thôi.

Chẳng có gì phải lo lắng. Con Ryukin trông vẫn khỏe mạnh. Vây bộ vây dài thướt tha, nó bơi vòng quanh cột nước.

Trước khi chuẩn bị bể cá, tôi thay khoảng 1/3 nước trong cái bình miệng rộng bằng nước Hinata, và rắc chút thức ăn trong gói nhỏ đồ ăn mẫu vào. Những mẫu thức ăn cho cá nhỏ xiu, trông như ráy tai. Con cá vàng thậm chí không thèm ngó tới thứ đồ ăn đó. Sao vậy nhỉ Tôi đã phải vội vàng chạy về mà, chẳng lẽ nó không đói?

Đáy bể được rải một lớp đá nhỏ cỡ hạt gạo, gọi là “cát rải đáy bể”. Đúng như tôi nghĩ, người ta không cho cỏ nước vào bộ sản phẩm này, nên tôi lại đặt bụi cỏ nước trông như tóc người quấn quanh hòn đá, kỳ quái nhưng là cây thật vào bể.

Khi đổ dung dịch tẩy cặn vào nước đến mức đầy khoảng 8 phần, rồi bật máy bơm kèm màng lọc lên, thì máy bắt đầu tạo bọt, trông khá ổn. Theo hướng dẫn, những bọt khí này hòa ôxy trong không khí vào nước.

Vậy là xong. Khi dung dịch tẩy cặn đã hòa vào nước, tôi nghĩ nên đặt tên gì cho con cá vàng bây giờ nhỉ? Cá vàng là kingyo (tiếng Nhật), hay đặt là Kin? Nếu đặt tên, trở nên gắn bó với nó thì khi nó chết sẽ đau lòng lắm, hay là thôi? Không, cứ gọi nó là Yasukawa để thi thoảng “giận cá chém thớt” đi. Yasukawa là họ của trưởng nhóm. Hay đặt là Ayu? Không, không được. Mà nó là con đực hay con cái nhỉ? Phải xem thử trong Kim Ngư Truyện mới được.

[Sự khác biệt giữa con đực và con cái]

Người nghiệp dư tất nhiên sẽ khó phân biệt được cá vàng đực và cá vàng cái, kể cả khi chúng là con trưởng thành. Cách đầu tiên để phân biệt là quan sát kỹ lỗ sinh dục, tức phần hậu môn gần gốc vây đuôi. Lỗ sinh dục của con đực hình elip, nhỏ hẹp, còn của con cái lớn hơn, gần như có dạng hình tròn và nhô ra.

Lỗ sinh dục? Có thứ đó sao? Tôi nhìn chăm chăm con cá vàng đang bơi trong chiếc bình miệng rộng. Khi đang cố gắng nhìn vào phần hậu môn từ góc chéo bên dưới thì nó đột ngột quay lại. Quay ngoắt đầu về hướng ngược lại và bơi đi. Trông nó như cũng biết xấu hổ giống người vậy, buồn cười ghê. Tôi giả vờ nhìn từ trên cao, nhẹ nhàng nâng cái bình lên để lên nhìn từ dưới đáy, nó lắc đầu như thể phản đối rồi lặn xuống.

Tự nhiên từ “Ryu” hiện lên trong đầu tôi. Dù là đực hay cái, thì nó là cá vàng Ryukin, nên tôi sẽ gọi nó là “Ryu”. Ừ, được đấy. Chốt thế đi.

“Được rồi, Ryu. Giờ chuyển sang nơi ở mới nhé”

Để bể cá trên bồn rửa bát trông thật chán đời nên tôi đặt lên bàn ăn, vị trí thích hợp để chuyển nhà cho nó, rồi tôi ngồi xuống phía trước.

“Khoan, đợi chút!”

Bê cái bình miệng rộng bên cạnh lên, tôi nghiêng bình chậm chậm để không làm con cá vàng cảm thấy khó chịu...

Ơ hay?

Không có con cá vàng nào cả.

Tôi mơ hồ nhìn cái bình chỉ có nước, không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra.

Tong...

... Tong tong...

Tong...

Có tiếng nước nhỏ giọt.

Từ phía sau. Tôi cố xoay đầu nhưng không quay lại được. Não bộ theo bản năng đã cảm nhận được mối nguy hiểm và gửi tín hiệu đến các cơ ở cổ, khiến chúng từ chối chuyển động bất chấp ý muốn của tôi.

Tong...

Gáy tôi lạnh lạnh. Có giọt nước nhỏ xuống. Dejavu à? Như thế tôi đã từng có trải nghiệm này trước đây không lâu. À phải rồi, trong giấc mơ hôm qua.

Nhưng có thứ gì đó đặt lên vai tôi. Thứ gì đó lạnh và ẩm ướt. Khớp cổ đã cứng đờ lại rồi nên tôi liếc ngang để xem đó là thứ gì.

Ồ, là vỏ ngao anh đào. Đó là thứ đầu tiên tôi nghĩ đến vì trí não tôi đang cố trốn tránh thực tại. Đó là bộ móng tay trông giống như vỏ ngao anh đào. Trên vai tôi là những ngón tay thon dài trắng trắng với móng tay màu hồng nhạt.

Ôi trời, ảo giác lại bắt đầu rồi.

Bàn tay ảo giác lay vai tôi. Tôi dờ dẫm nhìn ra xa, để mặc cho cơ thể lắc qua lắc lại theo nhịp lay. Trong đầu thầm lặp lại bài hát Dòng sông Moldau.

Dòng sông tươi mát Bohemia

Dòng chảy màu mỡ Moldau.

Tôi nghe thấy một giọng nói. “Đợi mãi đấy.”

Rõ ràng rằng đó không phải là giọng tôi vô ý bật ra khi độc thoại với chính mình. Đó là giọng nữ, nghe như của một cô gái trẻ, nhưng cũng như

một bà già hơn trăm tuổi.

“Ta đã đợi rất lâu rồi đấy.”

Ảo giác sống động thật. Đến hơi thở phả vào gáy tôi cũng cảm giác rất chân thật. Tôi quyết định hát to đoạn điệp khúc.

“Ánh sáng lấp lánh nhảy múa trên dòng nước dịu êm chảy qua thảo nguyên.”

“Ồn quá.”

Bộp... Một lực tác động chạy dọc phía sau đầu. Một cú đánh như thế được gây ra bởi một cái khăn ướt gấp lại, hoặc ống tay áo của bộ y phục Trung Hoa cổ sũng nước. Lúc quệt nước đi, tôi ngả về phía trước và đập trán vào góc bể cá.

“Đau quá đấy”

Tôi vô thức ngoảnh lại nhìn. Đó là phản xạ sinh lý nhanh hơn tốc độ xử lý thông tin của não bộ, như khi ta xì mũi ra giấy rồi mở ra nhìn vậy.

Ngay phía sau tôi chính là người phụ nữ trong ảo giác và giấc mơ hôm qua. Cổ ta đang ngồi trên sàn, với vạt váy bộ y phục Trung Hoa cổ quét đất. Có lẽ vì bộ trang phục đỏ rực quá mức ấy mà trông cô ta mặt mũi trắng nhợt, còn tóc thì đen nhánh.

Vừa liếc nhìn khuôn mặt người phụ nữ ấy, tôi đã quên cả sợ hãi. Đôi mắt đen với hàng mi dài. Chiếc mũi cao nho nhỏ. Bờ môi có hình dạng như cánh hoa. Tôi chẳng thể tạo ra nổi ảo giác như vậy với trí tưởng tượng của mình. Nếu đây là âm hồn thì liệu có thể cất giọng nói thế này?

“Nhanh nào!”

Giọng giục giã như tiếng gõ cửa nhà vệ sinh lúc “có nhu cầu khẩn cấp”.

"Ơ?"

“Cái túi.”

“Cái túi?”

“Màu đỏ, có tôm... giòn giòn.”

“À, liệu có phải là... bánh tôm?”

Tôi vừa lấy ra gói bánh tôm từ trong chiếc túi đặt trên ghế sofa, người phụ nữ ấy liền giật lấy.

Cô ta dùng cả hai tay xé, cố mở gói bánh. Hàm răng trắng hé lộ sau bờ môi như cánh hoa đào, sau một lúc loay hoay cố gắng, cô ta ném trả cho tôi.

“Mở đi” Tôi nghĩ cô ta đã nói vậy.

Người phụ nữ nhón lấy một que bánh tôm bằng ngón cái và ngón trỏ, giơ lên trước mặt nhìn chăm chăm, nheo mũi có vẻ nghi ngờ một lúc.

Cô ta cho một miếng bánh tôm lên môi – lúc này bờ môi cô đã chúm chím lại như nụ hoa – rồi bắt đầu cắn. Cằm cô ta cử động từng chút từng chút. Trông cách ăn như một con vật nhỏ vậy. Người phụ nữ này, dù vẻ ngoài có hơi lập dị, nhưng có vẻ là một người phụ nữ thật sự.

“Cô là ai? Tại sao lại ở đây?” Tôi cố làm ra vẻ tự nhiên, hỏi cô ta như thể đã quen biết từ trước.

Có khi nào tôi quên khóa cửa? Không, chắc chắn là đã khóa rồi. Hay cô ta đã đánh một chùm chìa khóa tổng nhĩ. Cô ta là kẻ bám đuôi biến thái sao? Mà bám đuôi tôi á? Hay là một người thích cosplay đầu óc hơi hâm hâm?

“Người đưa ta về đây.”

“Hả?”

“Chính người đã câu được ta còn gì”

“Câu”? Nhờ có ông nên tôi biết đó là cách nói kiểu cổ, ám chỉ việc tán tỉnh gạ gẫm phụ nữ. Ấy dà, là thế sao.

“Có lẽ nào, lúc say rượu, tôi đã..” Ở chỗ đèn thờ sao? Tôi nhìn lại thật kỹ gương mặt cô ta.

Chắc chắn là người phụ nữ xuất hiện đêm qua, nhưng tôi vắt óc suy nghĩ đến mấy cũng không nhớ nổi đã từng gặp cô ta.

“Có phải tôi đã ‘thả thính cô?’”

“Thả thính.”

“Ừ, kiểu như trao đổi thông tin liên lạc.

“Buồn...”

“À, có phải tôi đã mời cô về phòng này?” Không thể tin nổi. Tôi lại đi tán tỉnh gạ gẫm phụ nữ. Cái lần gặp lại Ayu sau ở buổi họp lớp, chỉ mời cô ấy đi ăn riêng hai người thôi mà tim tôi đã đập thành thịch như muốn vỡ tung.

“Nếu là vậy thì tôi vô cùng xin lỗi. Lúc đó say quá.. tôi không có ý gì đâu, chuyện này.”

“Nói cho rõ ràng đi. Người nói ngôn ngữ đất nước này còn tệ hơn cả ta đây”

“Cô là người nước ngoài?”

Nói mới thấy đúng là ngữ điệu của cô ta hơi giống người nước ngoài. Hơn nữa cách nói chuyện lại theo kiểu cổ. Như thế cô ta học cách nói tiếng Nhật từ người già vậy.

“Cô từ đâu đến?”

“Đến giờ mà người vẫn chưa biết?”

Người phụ nữ chỉ về phía chiếc bình miệng rộng. Đó là một trò đùa chẳng buồn cười chút nào nhưng tôi quyết định cười hùa. Lý do tôi cứ cười lớn, cười sảng sặc, là vì muốn chặn lại những dự cảm chẳng lành len lỏi trôi ra từ sâu trong tâm trí.

“Ồn ào quá.”

“Tôi xin lỗi”

“Đừng dùng thứ nước đó nữa. Nó có mùi ngoại quốc.”

Tôi vô thức liếc mắt về phía bình nước khoáng Evian rỗng không trong bếp.

“Trước đó ta đã phải ở trong cái thùng vuông lẫn lộn với những con cá vô hồn. Người có hiểu không?”

“Không, chẳng hiểu gì cả”

Tạch. Người phụ nữ phẩy tay áo xuống sàn, tạo ra âm thanh như tiếng chạch lười.

“Nhìn đằng kia đi.”

Vừa nói cô ta vừa hướng ánh mắt về phía bể cá. Ở khoảng giữa bể đang nổi bong bóng lên. Đang chờ dẫn nhìn thì tôi chợt nhớ ra. Lúc di chuyển bể cá sang bàn ăn, tôi đã rút phích cắm máy lọc nước.

Nước đang tự nổi bong bóng.

Giữa đám bong bóng ấy, một chấm đỏ xuất hiện. Chấm đỏ như thể thấm hút lấy nước mà lớn dần, phình to ra.

Tôi đang nghĩ trông nó như một con sứa đỏ vẫy vùng trong nước thì từ một bên của chấm đỏ đã phồng lên thành hình elip ấy mọc ra thứ gì đó như

càng cua. Đó là vây đuôi. Tiếp sau đó nó mọc ra vây lưng và vây ngực.

Là con Ryukin.

Tôi quay lại. Người phụ nữ đã biến mất.

Trố mắt nhìn lại cái bể cá. Con Ryukin lại biến mất vào bụi cỏ nước. Chờ mãi cũng không thấy nó trở ra. Tôi vòng sang phía bên kia của bể cá, gí mặt vào kính bể.

Không có. Lần này con Ryukin đã biến mất.

Tong...

Tiếng nước nhỏ giọt.

Tong tòng...

Âm thanh đến từ phía bên trái.

Tôi giật mình quay đầu lại thì thấy người phụ đứng đó, mái tóc ướt sũng. Cô ta nhìn xuống chỗ tôi với đôi mắt to đen láy và khuôn mặt trắng bệch. Tôi vòng tay ôm chặt chính mình như một đứa con gái.

“Hiếu chưa?”

“Nam mô a di đà phật nam mô a di đà phật”

“Ngừng tụng kinh đi. Ta không phải người chết.”

“Nam mô diệu pháp liên hoa kinh nam mô diệu pháp liên hoa kinh”

“Ta chỉ mượn lột cá thôi”

“Ma ha bát nhã ba la mật đa tâm kinh ma ha bát nhã ba la mật đa”

“Nghe này”

Người phụ nữ vung vạt tay áo đỏ rực, má tôi vang lên tiếng đập sũng nước. Chắc chắn không phải mơ rồi. Đau quá.

“V... vâng”

Cả hai tay ộp chặt lấy má, tôi trả lời. Dù có mong muốn thoát ly thực tại thật, nhưng tới mức này thì bây giờ tôi mới nghĩ đến. Chỉ muốn hét lên. Đây là cái gì vậy trời? Chuyện gì đang diễn ra vậy? Hãy cho tôi về thế giới thực đi.

“Người có muốn biết vì sao ta mượn lột cá không?”

“C.. có” Không, tôi không muốn biết. Tôi không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa.

“Như thế nào nhỉ.”

Hai tay vẫn ôm chặt má, tôi lắc đầu quầy quậy nhưng người phụ nữ không nhìn thấy. Cô ta nhìn về phía cuối phòng – chẳng có gì ngoài lớp giấy dán tường hình cỏ bốn lá – như thể đang nhìn ra một khung cảnh xa xôi nào đó, lẩm bẩm với giọng buồn bã:

“Chính bản thân ta cũng muốn biết.”

3

Nhà Đường. Một ngày nọ, văn sĩ nghèo Kaku một vị đạo sĩ tên Ryu Nin An (Lưu Nhân Yên) và cho ông ta xem cái lọ mình cầm theo.

Trong lọ là một con cá kỳ lạ, đang bơi qua bơi lại.”

“Ồ, là một con cá chép màu đỏ. Thật hiếm thấy.

Ryu thốt lên. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một con cá chép đỏ, nhưng cảm giác sao thật quen thuộc. Nó hơi khác so với lời người ta kể lại. Chiếc đuôi dài quá mức chia làm ba nhánh, và có những chấm trắng nổi bật trên nền đỏ. Nó giống một con cá có vảy màu đỏ hơn là một con cá chép đỏ.

“Nó khác những con cá chép đỏ bình thường. Tôi cũng chưa từng thấy thứ gì như này.

Ryu lấy làm khó chịu với những gì Kaku nói. Ryu luôn bất đồng quan điểm với Kaku – người hiểu sâu biết rộng và có tài văn chương. Dù sống trong thư phòng đầy mọt, chật đến mức gần như không có chỗ đứng, nhưng Ryu là một gia tộc nếu truy gốc về thời xa xưa, thì vào triều Tấn từng có người giữ chức Thái thú đứng đầu cả một quận. Tính khí của Ryu còn cao ngạo hơn chính địa vị của hắn.

“Tôi bắt được nó lúc đi câu cá trên đầm để kiếm thêm chút lương thực. Giờ đang nuôi ở nhà. Cháu nhà tôi thích nó lắm”

“Anh muốn bán lại không? Muốn lấy giá bao nhiêu?”

Ryu là một đạo sĩ, nhưng không ẩn cư tu tập mà đi bán những thứ thuốc hắc tự phong là “thần dược”, và kiếm được rất nhiều tiền bằng việc qua lại với các quan lớn ở kinh thành.

“Tôi không muốn tiền mà muốn đổi lấy thuốc. Nghe bảo đạo sĩ có thạch dược chữa bách bệnh. Đổi cho tôi cái đó đi.”

“Anh muốn thạch dược?”

“Đúng vậy. Đứa con thích mê con cá này của tôi đang lâm trọng bệnh. Làm ơn giúp tôi với.”

Chẳng có thuốc mà đưa cho Kaku. Một viên thạch dược của Ryu có thể đổi lấy ba con ngựa. Nhưng Ryu muốn có con cá vảy đỏ bằng mọi giá, nên hắc nảy ra một kế.

“Thạch dược ở trong kho. Đi lấy nào.”

Ryu mở cửa nhà kho và để Kaku bước vào trước, rồi nhặt lấy một hòn đá lớn nằm lăn lóc gần cửa.

“Này, thuốc ở đâu nhỉ?”

“Ở đây này. Thạch dược của mày đây.”

Từ phía sau, Ryu nhắm đỉnh đầu Kaku mà vung tảng đá, đập chết Kaku. Thi thể thì ném xuống sông.

Màn đêm buông xuống, Ryu nghiêng miệng lọ, mê mẩn nhìn con cá vảy đỏ không biết chán. Một món hàng độc. Thật phí phạm nếu cứ giữ rịt lấy nó. Hắc định chăm bẵm nâng niu nó một thời gian rồi đem dâng tặng quan Tể tướng.

Khuya hôm đó, một người phụ nữ xuất hiện bên cạnh giường Ryu, thì thầm:

“Ở đâu?”

“Cái gì ở đâu cơ?”

Ryu hỏi lại. Đó là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Đẹp đến nỗi có thể bị nhầm tưởng là tiên nữ.

“Trả lại cho con của Kaku đi”

“Cô là vợ Kaku à?”

Ryu cười cợt với người phụ nữ, cô ta không trả lời.

“Nếu tìm Kaku thì lúc trước hãy ta đến mượn tiền.”

“Chắc hẳn bỏ rơi mẹ con các người để lên kinh rồi. Một tên văn sĩ nghèo rách mà cũng ôm mộng khoa cử. Quên hẳn đi mà làm vợ ta này.”

Ryu nghĩ người phụ nữ hẳn cũng có ý định đó. Vì cô ta đang khoác trên mình một bộ y phục đỏ như hỷ phục.

Người phụ nữ quay về phía Ryu, chu môi ra. Định làm gì à? Đúng như hẳn nghĩ, cô ta là một người phụ nữ dâm dục lãng loạn. Ryu cũng chu miệng ra. Người phụ nữ ôm chặt lấy hẳn bằng cả hai tay.

Từ miệng cô ta, nước dầm lầy ào ạt tuôn ra, trút thẳng vào họng Ryu. Ryu trợn trắng mắt nhưng không dứt miệng ra được. Cánh tay mảnh khảnh của người phụ nữ siết lấy Ryu như chiếc vòng sắt, thít chặt cơ thể hẳn lại. Chẳng biết từ lúc nào, mái tóc đen dài của cô ta đã quấn quanh cổ hẳn.

Nước dầm lầy bốc mùi thối rửa cứ thế tuôn trào từ miệng người phụ nữ, lấp đầy bụng và phổi Ryu. Thân xác Ryu trương phình lên như con cá trê, hẳn đã chết.

4

Bầu trời phía tây đỏ rực. Những khoảnh khắc cuối của một ngày đầu hạ cũng dần khép lại. Tôi hộc tốc chạy về phía nghĩa trang Unohara. Từ lúc rời cửa soát vé tôi đã chạy cuống cả chân rồi. Thầm nghĩ nếu làm vậy biết đâu lại có thể trốn thoát khỏi thực tại này. Cảm giác như đang chạy trốn khỏi ai đó trong một cơn ác mộng vậy.

Người phụ nữ cá vàng vẫn ở trong phòng tôi. Khi tôi nhớ ra chuyện cái điện thoại thông minh và chạy trốn khỏi phòng mình, cô ta vẫn đang thong thả ngồi ăn bánh tôm. Tôi chẳng hiểu cái gì, vì sao, thế nào lại ra thế này. Dù sao thì tôi đang chạy đến hụt hơi. Trái tim hỗn loạn gào thét. Làm ơn trả lại thực tại bình thường cho tôi.

Nghĩa trang Unohara là một nghĩa trang nhỏ thuộc một góc khu dân cư với những ngôi nhà trang nhã xếp thành hàng. Tôi chạy lên những bậc thang đá cuối cánh cổng vòm mang kiến trúc phương Tây, chống tay vào đầu gối lúc đi lên, và thở hắt ra trong cái không khí ẩm áp của buổi chiều tà. Cảm giác như tôi đã chạy đủ phần cho nửa năm chỉ trong ngày hôm nay. Đầu gối tôi đang cười vào mặt tôi.

Giữa nghĩa trang bao quanh bởi những hàng cây, những lối đi hẹp được thiết kế như họa tiết kẻ caro, và những bia mộ được xếp thành hàng thành lối ngăn nắp. Nhờ chạy bộ mà tâm trí tôi – trước đó còn sôi sùng sục như sắp phát khùng – giờ đã nguội bót, trở về trạng thái gần như có thể hoạt

động, suy nghĩ tử tế. Tôi quyết định điều cần làm lúc này là ứng phó một cách thực tế. Công việc hằng ngày đem lại bao đau khổ giờ đã trở thành sợi dây níu giữ tôi lại với thế giới thật.

Ban ngày không có ai, nhưng có lẽ vì trời đã mát hơn, nên đây đó trong ánh chiều tà có những bóng người qua lại.

Bia mộ nơi tôi giấu cái điện thoại di động trong lư hương nằm xa xa cuối lối đi bên trái, bên dưới gốc cây tuyết tùng cổ thụ. Vì hoa cắm trên mộ vẫn còn tươi nên tôi tin là người đến viếng mộ phải lâu lâu sau mới trở lại, thế nhưng.

Ôi trời. Giữa bao nhiêu ngôi mộ ở đây, chính ngôi mộ đó lại có người đến viếng. Một bà lão mặc bộ váy liền màu trắng. Bà đang cúi xuống tỉ mỉ như nghệ nhân cắm hoa, chỉnh lại những bông hoa trên mộ. Từ chỗ tôi đứng – chỉ cách đó một quãng - cũng có thể nhìn thấy cái điện thoại bọc trong túi ni lông sau lư hương. Tệ quá. Phải làm gì bây giờ?

Công ty thương mại Memorial không có chỉ dẫn gì về cách giải quyết rắc rối hay lời phàn nàn từ phía khách hàng, ngoài cái nguyên tắc “Tự mày xử lý đi”, nhưng hồi xưa, ông tôi đã dạy tôi điều này. Đó là khi chơi bóng đá, một người phía đội kia đã phá hỏng ruộng nhà hàng xóm.

“Jun, khi làm sai, điều quan trọng nhất là phải xin lỗi chân thành. Người ta sẽ không tin tưởng kẻ kiếm cớ biện minh đâu.”

Tôi hắng giọng và tiến lại gần để làm bà lão quay lại mà không bị giật mình. Đó là một bà lão có vẻ thanh lịch, với mái tóc trắng muốt, búi gọn gàng như thể tóc giả dành cho phụ nữ.

“Cháu xin phép được tụng một bài kinh.

Tôi khẽ lướt xem bia mộ trong khi vẫn hướng tầm mắt nhìn xuống. Có hai chữ “Diệu Pháp” phía trên họ người mất, nên có lẽ người này theo Phật

giáo Nichiren.*

Vì vậy tôi tụng Diệu Pháp Liên Hoa Kinh thay vì tụng Nam Mô A Di Đà Phật. Tôi chỉ nhớ khoảng 30 giây và tụng như hát một bài hát tiếng Anh vậy, nhưng bà lão có vẻ rất cảm động.

“Ồ, cháu là người nhà chùa à?”

“Dạ không, cháu chỉ là nhân viên bán hàng thôi.

“Chà chà, còn trẻ mà hiểu biết quá. Cháu quen biết ông nhà bác à?”

Trong khi đọc kinh, tôi đã nghĩ ra ba cái cớ để trả lời, nhưng nhớ đến bàn tay thô ráp của ông ngoại xoa đầu tôi lúc đi xin lỗi người hàng xóm, tôi quyết định nói thật. Chân thành là điều quan trọng nhất.

“Không ạ. Cháu đã làm một việc vô cùng thất lễ nên ít nhất cũng muốn được gửi lời xin lỗi.”

Khi tôi lấy cái điện thoại ra khỏi lư hương, bà lão thông thả cất giọng, như thể không ngạc nhiên lắm: “Ôi chà, ra vậy.”

“Cháu vô cùng xin lỗi.”

Tôi gập người, cúi đầu xin lỗi. Rồi giải thích ngắn gọn rằng mình đang đi chào hàng các dụng cụ dùng khi viếng mộ, nhưng có việc phải đi. Có vẻ bà ấy không hiểu được chuyện công ty có thể biết được vị trí hiện tại của tôi thông qua điện thoại di động.

“Không sao. Ta cũng để ý thấy cái đó. Ta tự hỏi không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Chắc là việc gấp lắm nhỉ”

“Ơ, vâng” Là việc chăm cá vàng. Ôi không. Hình ảnh người phụ nữ cá vàng đã tạm thời bị nhét vào một góc tâm trí giờ lại hiện ra trước mắt. Mà đó là tôi đã quen với việc khóa chặt hiện thực cay đắng để nó khỏi ảnh hưởng đến tâm trí rồi đấy. Cái thằng “tôi” đã nói chuyện với con cá vàng

đó, với cái thẳng “tôi” đang nói chuyện với bà lão lúc này, đâu là thực, đâu là ảo, tôi chẳng thể phân biệt nổi nữa.

“Thất lễ gì đâu, việc đáng mừng đấy chứ.” Bà lão không nói với tôi mà nói với bia mộ. “Ông ấy chưa bao giờ được nghe đọc kinh một cách chu đáo như vậy. Con gái ta không thích ở lại lâu. Còn ta thì gọi là đến thăm nom định kỳ chứ không hẳn là đến viếng mộ. Vì cháu trai ta bị dị ứng phấn hoa. Anh nhìn xem, ở đây có rất nhiều cây tuyết tùng”

Có vẻ sẽ là một câu chuyện dài. Tôi định xoay người lại và nói lời xin lỗi để trở về, thì một giọng nói nhẹ nhàng từ phía sau cất lên.

“Đồ dùng viếng mộ mà anh bán là gì nhỉ?”

Tôi đưa quyển giới thiệu sản phẩm ra như yêu cầu. Không có ý định chào hàng gì cả.

Nếu là loại người có thể làm việc đấy trong tình cảnh này thì đã chẳng phiền muộn với cuộc sống đến độ nghĩ tới cái chết rồi. Tôi chỉ muốn cho bà lão có vẻ tốt bụng, quý người này biết mình không phải kẻ nói dối đáng nghi thôi.

“Anh có bán cả ban thờ nữa nhỉ”

Phần lớn quyển giới thiệu quảng cáo các sản phẩm D.G, vì những dụng cụ dùng khi viếng mộ chỉ là “mồi” để chào hàng ban thờ. Bà lão cầm trang giới thiệu ban thờ chất lượng cao, giơ ra trước ánh đèn, nheo mắt nhìn những con chữ hoa mỹ, lăm lăm:

“Giá rẻ nhỉ”

Chắc bà ấy là người giàu. Bộ váy liền điểm tuyết họa tiết hoa hồng lam gần như quá trang trọng cho việc đi viếng mộ, viên thạch anh tím to dùng

bao quanh ngón tay đang lật giở những trang giấy, sáng lấp lánh trong bóng tối.

“Ban thờ nhà ta ván nát lỗ chỗ rồi, mòn vẹt cả. Mới mua chưa được bao lâu mà đã vậy.”

“Chắc là vì nó được bọc ván đẩy ạ. Đó là một phương pháp gia công lấy gỗ tốt cắt mỏng dán lên bề mặt gỗ thật bên trong, được gọi là bọc ván ép trang trí. Có lẽ vật liệu mô phỏng dán bên ngoài quá mỏng, hoặc chỉ được cố định sơ sài bằng keo dán chăng?”

“Thế là ta mua phải đồ giả rồi nhỉ?”

“Không phải đâu ạ, ban thờ bằng gỗ ép là một sản phẩm rất phổ biến. Vì những loại được dán ép bằng các miếng vân gỗ có giá cả rẻ hơn rất nhiều. Các loại gỗ được dùng làm ban thờ là gỗ mun, gỗ trắc, gỗ muông đen, tất cả đều là những loại gỗ quý, vậy nên khó có thể dùng toàn bộ gỗ nguyên khối để làm các sản phẩm thông thường”

Dù không có ý định chào hàng, nhưng tôi vô thức nói về nó. Bình thường người ta toàn từ chối lắng nghe giới thiệu sản phẩm kiểu này, nhưng bà lão lại vô cùng chăm chú, vừa nghe vừa gật gù làm tôi cảm thấy thật hạnh phúc.

“Thế sản phẩm của các cậu thì thế nào?”

“Chúng cháu cũng chủ yếu bán loại gỗ ép theo như trang tiếp theo này. Tuy nhiên, nếu có yêu cầu, chúng cháu có thể chuẩn bị các sản phẩm gần như nguyên khối. Đó là sản phẩm được gia công theo phương pháp kết hợp tâm gỗ tốt với lớp ván ép dày làm bằng gỗ quý. Tuy nhiên, vì thế mà giá thành cũng sẽ bị đội lên, không phải ai cháu cũng giới thiệu loại sản phẩm này được.”

Tôi mở trang cuối quyển giới thiệu, phần những sản phẩm đặc biệt cao cấp cho bà lão xem.

“Chà chà, đúng là khác hẳn.”

“Vâng ạ”

Thực tế công ty thương mại Memorial chủ yếu chỉ có các sản phẩm làm sẵn. Những sản phẩm gia công đặc biệt chỉ được đưa vào để người ta nghĩ giá thành của những sản phẩm bán chạy nhất cũng không đến mức cao quá. Bà lão không có vẻ quá ngạc nhiên trước mức giá lên tới 7 con số. Bà đọc thành tiếng giá cả lên chỉ để chắc chắn nhưng mặt chẳng hề biến sắc.

“Này, anh đến nhà chúng tôi đi. Tôi muốn cái này. Tiền bạc không thành vấn đề. Tôi có tiền tiết kiệm riêng. Giấu sau khung ảnh.”

Tôi chẳng có lý do gì để từ chối cả. Hợp đồng bán hàng mà tôi khát khao tự nhiên từ trên trời rơi xuống.

Giá mà sản phẩm tưởng như chỉ được dùng cho mục đích chụp ảnh quảng cáo này có sẵn trong kho thì hay quá.

“Hôm nay muộn quá rồi, nên cháu xin phép mai qua ạ.”

Tôi ghi lại địa chỉ của bà lão. Nó ở ngay gần nghĩa trang. Thế giới này xem ra không phải toàn điều tệ hại. Đôi khi có một người phụ nữ bước ra từ bể cá, đôi khi chuyện lạ có thật.

Điện thoại bắt đầu đổ chuông. Tôi vừa áp vào tai thì giọng nói như tiếng một con chó nhỏ sủa càn đằm xuyên màng nhĩ.

“Thằng ngu này, mày đang làm cái quái gì đấy?”

Vừa nhìn thấy ánh đèn của tòa nhà thì chân tôi đã nặng như đeo chì. Tôi chậm chạp tiến về phía lối vào như một con bé bị đem đi bán, vừa đi vừa

nghiêm túc nghĩ đến chuyện bỏ về nhà.

Đã 9 giờ 20 tối. Tôi về nhà sớm vì vội vàng quay lại công ty mà chẳng thấy bóng dáng trưởng nhóm đâu cả. Hôm nay là ngày giám đốc đến Tokyo, chắc hẳn ông ta lại đi quán bar ưa thích rồi. Trưởng phòng dù nói sẽ không đụng đến một giọt rượu, nhưng trước mặt giám đốc thì đến khóa thân nhảy múa để mua vui hẳn cũng sẵn sàng làm.

Có những nhân viên cũ nghe đồn là tai mắt của trưởng nhóm ở công ty, nhưng tất cả những người đó may mắn là đều đã nghỉ việc/sắp nghỉ việc, chuẩn bị về nhà hết rồi.

Tôi thì chẳng may mắn chút nào. Dầu sao thì ở nhà vẫn còn người phụ nữ, chẳng biết là âm hồn, quái vật, người cá, hay tất cả những thứ trên, đang chờ đợi. Tôi không muốn về, nhưng cũng chẳng có chỗ nào khác để đi. Tôi cũng nghĩ đến chuyện ra ngoài ăn và uống chút rượu rồi mới về, nhưng lại thôi. Càng để lâu, tôi càng cảm thấy sợ hãi việc bước vào ngôi nhà của chính mình.

Cánh cửa vừa mở ra thì trước mắt tôi là người phụ nữ tóc dài sưng nước đứng trong bóng tối. Cô ta mang thân hình của con người, nhưng gương mặt đang biến thành mặt cá... hình ảnh tưởng tượng ấy khiến tôi do dự một lúc, tay vẫn đặt trên nắm đấm cửa.

Không, không thể tối được. Lúc ra khỏi nhà trời đang tối dần, còn người phụ nữ thì cứ chăm chú nhìn hình ông lão xách túi đi biển được in trên vỏ bánh tôm, nên tôi đã bật đèn phòng ăn lên.

Ôi trời. Tôi thu hết dũng khí để mở cửa. Sau cánh cửa vẫn là căn phòng cô đơn tĩnh mịch không bóng người như mọi khi.

Phù...

Ánh sáng le lói rọi ra từ phòng ăn làm khung cảnh có gì đó đáng sợ hơn bình thường. Khi Ayu còn ở đây, cô ấy luôn về nhà trước và phòng luôn sáng trưng với âm thanh từ ti vi hay đầu đĩa CD, hoặc mùi thơm của bữa cơm tối chào đón tôi về.

Tôi khom lưng len lén đi về phía cuối hành lang như đang đột nhập vào nhà người khác, chỉ thò mắt nhòm vào phòng ăn.

Không thấy người phụ nữ đó.

Túi cơm hộp mua ở cửa hàng tiện dụng được đặt trên bồn rửa trong bếp.

Trước kia nếu trở về lúc Ayu còn thức, cô ấy sẽ phàn nàn về chuyện tôi ăn cơm hộp tiện dụng, nên chẳng biết từ lúc nào tôi đã có thói quen đặt đồ ở đây. Thế nào Ayu cũng bảo thế là gian dối.

Hồi quyết định sống chung với nhau, chúng tôi đã thống nhất sẽ thay phiên nấu ăn cách ngày. Trước khi vào công ty thương mại Memorial, tôi không biết rằng mình sẽ chẳng có thời gian về nhà để ăn một bữa tối tử tế, chứ đừng nói đến chuyện nấu nướng. Trong cuộc phỏng vấn, người ta bảo gần như không phải làm thêm giờ. Thực tế “không phải làm thêm giờ” ở đây là không có chuyện làm thêm giờ trả lương chính thức, mà toàn các việc kéo dài thời gian làm việc ra vô tận.

Phương án thay thế là tôi nấu ăn bù vào thứ Bảy, Chủ nhật, nhưng chỉ duy trì được vài bận lúc đầu. Công ty không đảm bảo cho tôi nghỉ vào ngày lễ, và nói chung thì tôi kiệt sức vì công việc hằng ngày, còn trái tim thì đã bắt đầu gào thét.

Treo bạch bánh tôm lấy từ túi đồ mua ở cửa hàng tiện dụng lên như quân biệt kích treo súng, tôi bật đèn phòng ngủ.

Không có.

Ở phòng vệ sinh hay nhà tắm mà tôi lo rằng đang bị ngập cũng không có ai.

Gõ cửa phòng vệ sinh, đợi một lúc rồi tôi thử mở cửa ra xem.

Người phụ nữ đã biến mất khỏi tòa nhà.

Chuyện gì thế nhỉ?

Tôi thở dài.

Tôi quay trở lại cái không gian gọi là phòng khách cho hai người ở một góc phòng ăn, và ngắm nhìn bể cá trên bàn. Đáng lẽ nên làm thế từ đầu. Từ bóng bụi cỏ nước tường chẳng có gì, con Ryukin đột nhiên bơi ra.

Tôi lại thở dài.

Nhưng tôi chẳng còn cái kỳ vọng ngọt ngào rằng tất cả chỉ là ảo giác của tôi. Người phụ nữ đó chắc chắn ở đây. Bằng chứng là bịch bánh tôm rỗng không bị ném dưới gầm bàn. Bên trong chẳng còn lấy một mẫu vụn.

Đột nhiên tôi nảy ra một ý. Tôi đi lấy miếng dính cao su từ phòng để đồ đổi diện nhà tắm. Nó là đồ thừa sau khi Ayu dùng để đóng gói hành lý lúc chuyển đi. Có một lỗ hổng hình cánh quạt ở một góc nắp đáy bể cá, chỗ để nối ống máy bơm. Vắn đề máy bơm kết nối, tôi dán miếng dính cao su kín những chỗ hở.

Hà hà hà. Thế này là không ra được nhé.

Con Ryukin chẳng biết gì đang im lặng ở đáy bể.

Yên ắng quá. Đây có phải là giấc ngủ của cá vàng không nhỉ?

Cả vây lưng lẫn vây đuôi đều không động đậy.

Tôi hơi lo. Chắc không có chuyện nó không thở được đâu nhỉ. Không, dù máy bơm khí có đang hoạt động hết công suất đi chẳng nữa thì có lẽ

cũng không thể dán kín mít bề lại.

Thôi thì ít nhất nên mở lỗ thông khí. Tôi nghĩ mở lỗ khí nhỏ thôi, cỡ đầu nĩa đâm vào là được.

Thế là tôi bèn vào nhà bếp lấy nĩa trong ngăn kéo. Đột nhiên...

T...o...n...g...

Có tiếng nước nhỏ giọt ở phía sau.

Tong... tong...

Có cả tiếng nói nữa.

“Vô ích thôi.”

Chiếc nĩa cầm trên tay rơi xuống sàn, theo đó là tiếng hét của tôi.

Tong... tong... tong...

... Tong...

Tôi cứng đờ người như một con rối gỗ, chậm chạp quay đầu lại.

Người phụ nữ đứng đó, nước nhỏ giọt từ bộ y phục đỏ ửng đầm của cô ta. Cô ta nhìn chăm chăm tôi qua mái tóc ướt, chân mày cau lại.

“A, không, không phải như cô nghĩ đâu. Đây... đây là... tôi chỉ định cố định dây máy bơm.”

Nụ cười đông cứng trên gương mặt.

Đôi mắt nhìn xoáy về phía tôi như thể tấm gương đen của một bà bói. Nó là tấm gương xuyên thấu tất cả, phản chiếu con người thật của tôi. Câu xin lỗi vô thức bật ra khi bị nhìn xuyên thấu.

“Tôi... xin lỗi”

Người phụ nữ vẫn nhìn vào mắt tôi, nhặt cái nĩa lên, cầm như thể nó là một ngọn giáo tí hon.

“Ta là người. Đừng nghĩ ta là một con cá nhỏ. ”

Tôi giơ cả hai tay lên.

“Hiểu rồi. Tôi sẽ không làm thế nữa. Tôi không ghét bỏ cô hay gì cả. Chỉ là đây là chuyện trước giờ tôi chưa từng gặp. Tôi hơi rối trí. Tra trên trang mạng Wikipedia cũng không có. Ừm... từ giờ trở đi tôi nên làm gì?”

Người phụ nữ hạ tay xuống và gõ cái nĩa vào thành bồn rửa.

Keng, keng, keng.

“Ba ngày một lần, thay nước khoảng ba phần bể.”

“Vâng”

Cô ta lại tiếp tục gõ nĩa. Keng, keng.

“Đừng thay bụi cỏ nước. Để thế là được rồi. ”

“Tôi đã hiểu”

Keng, keng, keng.

“Cho ăn ngày ba lần.”

“Tôi hiểu rồi... ” khoan đã. Đây chẳng phải là cách nuôi cá vàng sao.

“Cô định ở đây luôn sao?”

Người phụ nữ mở to mắt khi nghe câu hỏi của tôi. Mắt cô ta to thật. Cô ta không trang điểm, nhưng đôi mắt to tròn vẫn nổi bật khi được viền quanh bởi hàng mi dài. Đôi mắt đen láy nhìn tôi không chớp của cô ta khẽ lay động.

“Ta còn biết đi đâu?”

Chiếc nĩa trượt khỏi tay người phụ nữ, rơi xuống sàn. Tiếng kim loại rơi tựa tiếng thở dài, đập xuống sàn như tiếng chuông ban thờ, nhuộm vẻ đượm buồn. Tôi hướng mắt khỏi người phụ nữ, nhìn chăm chăm chiếc nĩa, chẳng vì lý do gì cả. Cảm giác như tôi đã lỡ nói câu gì đó rất phũ phàng.

“Cô ở lại cũng được... nhưng chỉ một thời gian ngắn nhất có thể.”

Người phụ nữ cúi mặt nhìn xuống. Ánh đèn chiếu làm bóng lông mi cô ta phủ tối gò má. Cô ta hé môi mấp máy.

“Cho ăn ngày hai lần cũng được.”

Rồi lấy ống tay áo che mặt.

“Hiếu rồi. Hiếu rồi. Đừng khóc. Cô ở lại thêm một thời gian nữa cũng được.”

Người phụ nữ ngẩng mặt lên. Lưỡi lè ra khỏi bờ môi đỏ thắm. Là yêu quái mà lưỡi cô ta ngắn thật. Có một mẫu bánh tôm trên cái lưỡi hồng hồng của cô ta. Hóa ra cô ta chỉ đang liếm mẫu vụn bánh tôm dính trên ống tay áo.

“Cho ăn ngày hai lần, cho bánh tôm ngày một lần.”

“À... vâng”

Liệu có ổn không nhỉ. Cuộc sống của tôi từ giờ trở đi ấy.

S

Quán Tự Tại Bồ Tát, hành thâm bát nhã ba la mật đa thời, chiếu kiến ngũ uẩn giai không.

“Bát Nhã Tâm Kinh” – bài kinh tuần này vang vọng khắp tầng, khiến bầu không khí vốn dĩ đã nặng nề của chỗ làm trở nên càng u uất hơn.

Sắc bất dị không, không bất dị sắc; sắc tức thị không, không tức thị sắc.

Sắc tức thị không. Tất cả những thứ có hình tướng thật ra đều là hư không. Bản chất của vạn vật là vô hình tướng.

Ngày xưa tôi đã nghe ai đó giải thích ý nghĩa của câu trên như vậy. Hồi đó cứ nghĩ chỉ là những lời tào lao, nhưng tôi bây giờ đã cảm nhận được ý nghĩa của nó.

Đêm qua, người phụ nữ mang lột cá vàng đã trở lại bể cá trong lúc tôi ăn cơm hộp mua ở cửa hàng tiện lợi. Tôi mang bể cá vào nhà tắm rồi đóng cửa nhà tắm và cả chỗ rửa mặt, đóng cả hai cánh cửa như để phong ấn lại. Vì vậy mà tôi không đi tắm được.

Tôi kéo một cái tủ ra chặn trước cửa phòng ngủ - cánh cửa mở ra phía bên ngoài, nên cũng chẳng trông mong hiệu quả gì mấy, nhưng nó khiến tôi cảm thấy yên lòng hơn. Người đắm mồ hôi vì công cuộc di chuyển cái tủ, xong việc mới nhận ra đã quên lấy rượu và thuốc ngủ, nhưng phiền phức quá nên tôi cứ thế nằm xuống giường. Tôi nghĩ mình đã kiệt sức vì có quá

nhiều chuyện xảy ra. Đó là lần đầu tiên kể từ khi được bác sĩ kê đơn thuốc ngủ, tôi có thể ngủ mà không cần đến rượu hay thuốc.

Sáng nay tôi thức dậy sớm hơn mọi khi, vào nhà tắm ngó thử thì con cá vàng vẫn là con cá vàng. Nó chỉ bơi vòng quanh, vẽ những vòng tròn trong bể nước. Lấy làm xấu hổ với sự điên rồ của mình đêm qua, tôi đem bể cá trở lại phòng ăn. Tôi rắc thức ăn cho cá theo lượng phù hợp ghi trong hướng dẫn sử dụng, cảm thấy con Ryukin như đang lờm mình nên tôi cho thêm một chút nữa, rồi chạy sang cửa hàng tiện lợi mua bánh tôm, đặt bên cạnh bể cá như đồ cúng nạp, sau đó rời khỏi nhà.

“Horensou là nguồn động năng của công ty.”*

“Horensou là nguồn lực năng của công ty.”

“Không quên Báo Cáo – Trao Đổi – Hỏi Ý Kiến.”

“Không quên Báo Cáo – Trao Đổi – Hỏi Ý Kiến.”

“Có đang nghe không đấy, Ezawa?”

Mục tiêu bị lôi ra xỉ vả làm gương trong buổi tập hợp sáng nay vẫn là tôi. Ừ thì sáng nay có nguyên cớ thật. Hôm qua, mở điện thoại lên tôi thấy có vô số cuộc gọi nhỡ từ trưởng nhóm.

17:43 18:08 18:25 18:31 18:34

“Mày, lời điện thoại của tao. Trốn việc, hả? Đến quán cafe manga? Hay đi mua suất ăn tối 880 yên trước ga?”

“Không, tôi bận chào hàng”

“Đừng có nói dối. Vui không? Chơi game sex ở quán cafe manga hả?”

“Tôi nói chuyện qua lại với một bà lão đến viếng mộ. Bà ấy nói rất nhiều. Nhận thấy bà ấy là một khách hàng tiềm năng nên tôi tiếp chuyện,

tìm thấy cơ hội chào hàng...”

Ông ở trên trời xin hãy tha lỗi cho đứa cháu đang nói toàn những lời bịa đặt này. Ở đây không phải là vùng ngoại ô Nagasaki, chân thành không thôi thì không sống nổi.

“Ờ rồi sao? Không có kết quả gì hả? Thằng ngu bất tài vô dụng này, chết đi cho rồi.”

“Nhưng tôi đã hẹn gặp trực tiếp được rồi. Hôm nay tôi sẽ đến thăm nhà bà ấy lần nữa.”

Trưởng nhóm nhếch mép. Một cái cười ác ý thấy rõ.

“Khách – hàng – tiềm – năng à. Được, thế thì hôm nay chắc chắn phải kiếm được 15 triệu đấy.”

“Vâng”

“Nghe thấy chưa, lũ chúng mày. Ezawa đã hứa rồi đấy. Không làm được là không xong đâu đấy. Hiểu chứ?”

“O”

Tôi chẳng hiểu lắm. Sao cũng được. Mệnh lệnh của một ông sếp con ở một cái công ty con con. Cả những luật lệ ngớ ngẩn chỉ áp dụng ở một môi trường tồi tệ này nữa. Dẫu sao tôi cũng đã bắt đầu sống với một sinh vật không xác định được là người hay cá, từ trước đến nay chưa từng bắt gặp. Đem so với hiện tượng dị thường ngay bên cạnh tôi, tất cả chỉ tầm thường nhỏ bé như mắt muỗi.

“Nếu không làm được thì một tháng không nghỉ, cuối tuần làm T.O. nhé?”

Cuối tuần làm T.O, có nghĩa là cả thứ Bảy, Chủ nhật, từ sáng đến tối đều phải bán hàng qua điện thoại. Bàn làm việc chuyên dụng cho T.O cuối tuần

là một chỗ ngồi đặc biệt có camera giám sát. Tình huống khẩn cấp khiến người ta mạnh mẽ hơn. Với tôi bây giờ thì sự oái oăm của công ty thương mại Memorial này chỉ như trò đùa ác ý của bọn trẻ con.

Giữa trung tâm thành phố này, căn nhà của bà lão đủ lớn để gọi là một căn biệt thự. Nó không phải nhà kiểu Nhật như tôi tưởng tượng, mà là một căn nhà ba tầng vuông vức. Tôi đoán đây là một gia đình hai thế hệ – bố mẹ và con cái sống chung. Trên bảng tên không chỉ có một cái họ như tôi được chỉ mà còn một họ khác nữa.

Khi tôi bấm chuông cửa, một người phụ nữ trung niên bước ra từ sau cánh cửa có tay cầm. Khi tôi bảo tôi đến đây để bàn về việc mua ban thờ mới, bà ta nhìn tôi theo cái cách người khác vẫn thường nhìn lúc tôi đi chào hàng tại gia.”

“Nhà tôi không có nhu cầu.”

“Tôi được hẹn đến ạ. Bà nhà mình bảo tôi đến nhà ạ.”

“Bà? Ý anh là mẹ tôi ấy hả?”

“Vâng, tôi nghĩ là đúng thế ạ.”

Người phụ nữ trung niên có đôi mắt và cái mũi giống với bà lão ngày hôm qua. Góc lông mày người phụ nữ hơi đổi, hai từ “phiền phức” đang hiện rõ trên mặt bà đã đổi thành “hoang mang”

“Hẹn từ lúc nào?”

Xét thế nào thì đây cũng không phải phản ứng tốt. Có lẽ không ổn rồi. Hình ảnh bản thân cầm điện thoại dưới sự giám sát của camera theo dõi chập chờn trong đầu tôi. Ở lĩnh vực này - với đối tượng khách hàng phần lớn là người cao tuổi, không hiếm chuyện sắp ký được hợp đồng bán hàng rồi thì hóa ra khách hàng mắc chứng suy giảm trí nhớ của người già.

“Hôm qua ạ.”

Góc lông mày của người phụ nữ trung niên lại thay đổi. Lần này chúng vểch chéo lên.

“Đừng có bịa đặt. Đây là trò lừa đảo à?”

Không hiểu lý do bà ta nổi giận, tôi xua xua cả hai tay như cách vẫy vẫy ngực.

“Không, không có chuyện đó đâu.”

Người phụ nữ mở cửa khi cánh cửa gần đóng lại, chỉ để nói vào mặt tôi những lời như đạn bắn:

“Mẹ tôi mất rồi.”

Viên đạn ngôn từ bắn thẳng vào ngực tôi.

“.. Ở nhưng... hôm qua... trông bác vẫn còn khỏe mạnh mà”

“Không phải hôm qua. Bà mất từ ba tuần trước rồi.”

“Hả?”

Tôi sững sờ đến câm nín.

Đến lúc nói được thì câu tôi nói ra là:

“Nhưng thế thì người tôi đã gặp là ai. Ở nghĩa trang Unohara ấy?”

Nhìn biểu hiện trên mặt người phụ nữ, tôi không nghĩ bà ta nói dối. Tôi cũng nghĩ là nhìn biểu hiện của tôi, bà cũng hiểu tôi không nói dối.

Ngón tay bà ta vẽ lên không khí chữ “Không”. Không nhiều người có thể nói dối bằng cả cơ mặt. Bà ta đang nghĩ tôi có thể làm trò đó.

“Bác gái mặc một chiếc váy liền màu trắng với họa tiết hoa hồng lam. Bác còn đeo một chiếc nhẫn đá màu tím nữa. Vì cháu bé nhà mình bị dị ứng phấn hoa nên gia đình con bác không đi thăm mộ lâu.”

Lần này đến lượt người phụ nữ câm nín.

“... Anh bảo là hôm qua?”

“Vâng. Hôm qua. Đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.”

Người phụ nữ quay lại, nhìn thẳng vào mặt tôi, rồi nói:

“Ở đây không tiện nói chuyện, anh vào trong đi”

Tôi được dẫn vào một căn phòng rộng tám chiều* nằm cuối một hành lang rộng đến mức có thể đi xe ô tô vào được. Đó là căn phòng của bà cụ tên Shizuko. Qua ô cửa kéo, tôi có thể nhìn thấy một khu vườn kiểu Nhật. Trước một cái cây được cắt tỉa cẩn chu, những bông hoa lớn đỏ rực của cây râm bụt đang nở rộ.

Phía bên phải phòng là tủ âm tường và ban thờ. Phía bên trái là tủ gỗ hông nhiều ngăn và một cái giá gương kiểu cổ. Ngoảnh lại phía sau, tôi thấy trên bức tường đối diện cửa sổ có treo một bức tranh sơn dầu - trông hơi lạc lõng giữa một căn phòng kiểu Nhật. Chẳng biết kích thước bao nhiêu, nhưng nó to ngang ngửa cái màn hình ti vi 37 inch nhà tôi.

“Đó là tranh của bố tôi. Ông chỉ là họa sĩ nghiệp dư, nhưng có bức tranh này là đã đoạt giải thưởng”

Con gái bà lão có vẻ bối rối và cứ nói với tông giọng mà tôi chẳng thể hiểu nổi là đang nói với tôi, nói với chính mình hay với ai đó khác.

“Chiếc váy liền có những bông hồng lam là món đồ yêu thích của mẹ tôi. Nhưng bà đã không mặc nó nhiều năm vì phải đi viện suốt. Tháng trước, bà đem nó đi giặt. Chuyện xảy ra rất đột ngột. Hôm trước bà vẫn còn

khỏe mạnh. Bác sĩ nói bà có thể tạm thời xuất viện một thời gian. Chúng tôi định tổ chức lễ mừng thọ 77 tuổi cho bà tại gia. Mẹ tôi cũng rất mong đợi nó. Chiếc váy hoa hồng lam được chuẩn bị cho dịp ấy”

“Tôi đã bỏ chiếc váy vào quan tài mẹ. Cả chiếc nhẫn nữa. Đó là một trong số ít những món quà bà nhận được từ bố tôi.”

Tôi cũng cảm thấy bối rối. Tấm ảnh đặt trên ban thờ đích thị là bà lão ngày hôm qua. Lúc bà Shizuko định đứng lên, tôi đã cầm tay đỡ bà dậy. Tay bà có hơi ấm như người bình thường.

Một cơn gió nhẹ thổi qua khu vườn. Một bông hoa râm bụt năm cánh to bằng lòng bàn tay lay động như đang vẫy gọi tôi.

“Mẹ tôi đã nói gì?”

“Bà nói về cái ban thờ. Bà bảo mới mua không lâu mà lớp ván đã bung hết cả ra. Bà cũng bảo không cần phải bận tâm về vấn đề tiền bạc để thay cái khác. Bà có quỹ riêng, hình như là sau bức tranh đó phải không ạ?”

Con gái bà gỡ bức tranh vẽ cảnh bờ biển xuống và tháo phần kim loại cố định phía sau. Một vài cái phong bì từ trong rơi ra. Mỗi cái phong bì đều ghi một cái tên.

"Cho Miwako", "cho Teruya", "cho Rina", "cho Naoki."

Chỉ có một cái phong bì lớn ghi "Tiền cho tang lễ", Miwako bắt đầu khóc.

“Mẹ tôi đã làm gì?”

“Bà đang chỉnh lại những bông hoa trên mộ.”

Con gái bà lão nhìn tôi, vừa khóc vừa cười.

“Vì bà là nghệ nhân cắm hoa đấy. Đến hoa cúng cũng rất cầu kỳ. Hoa cúng mua ngoài hàng không dùng được – mẹ tôi bảo vậy – mỗi lần đi viếng mộ bố tôi là lại phải đi không biết bao nhiêu hàng hoa...”

Sau đó Miwako bật khóc nước mắt không nói được lời nào nữa. Tôi cũng muốn khóc. Chuyện phải làm T.O cuối tuần hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí, lúc đứng lên nói: “Tôi xin phép khi khác qua”, thì bà ấy hỏi tôi với giọng ghen ngào:

“Mẹ tôi muốn cái ban thờ nào? Tôi sẽ mua.”

Hai tuần trôi qua kể từ khi ký hợp đồng. Đó là một hợp đồng lớn, không chỉ bao gồm ban thờ cấp S – siêu cao cấp, mà cả bài vị mà gia đình chưa chuẩn bị được từ 49 ngày trước (sơn mài, kích thước 3,5 inch) và toàn bộ dụng cụ thờ cúng mới nữa. Số tiền tổng cộng là 1,63 triệu yên. Mười tháng kể từ khi vào công ty thương mại Memorial, tôi đã lập kỷ lục số tiền cao nhất kiếm được chỉ với một hợp đồng.

Nhưng tôi không thể vui mừng được. Sau khi rời nhà bà lão, tôi đến nghĩa trang Unohara thay vì ra ga tàu. Cơ thể và tinh thần tôi vừa mới bắt đầu đối phó được với một tình huống dị thường, thì một chuyện dị thường khác lại đến.

Tấm bia trên ngôi mộ hôm qua quả nhiên mới có dòng tên bà lão được khắc lên. Tôi mua hương ở cửa hàng tiện lợi và đọc hết tất cả những bài kinh mà mình biết.

Lúc mua bật lửa, tôi cũng mua cả thuốc lá nữa – trước đây tôi đã bỏ hút khi chuyển về sống chung với Ayu. Tôi vừa hút thuốc trong một góc nghĩa trang vừa ngẫm nghĩ. Chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy? 3 giờ chiều rồi. Trong nghĩa trang vẫn còn đang nóng hừng hực không có lấy một bóng người. Có khi nào những bóng người tôi thấy đây đó quanh nghĩa trang

chiều tối qua không phải là người sống? Bản thân tôi chẳng có gì thay đổi cả. Tôi không khỏi nghĩ ở một thời điểm nào đó, ai đó đã đưa tôi vào một thế giới dị thường.

Và “ai đó” ở đây, nghĩ thế nào cũng chỉ có thể là cô ta.

Người phụ nữ trong lột cá vàng với bộ y phục Trung Hoa cổ đại đỏ rực.

Khi trở lại công ty, có vẻ trông bộ dạng tôi u ám lắm, nên vừa đặt chân vào sảnh, trưởng nhóm đã đón tôi bằng điệu cười đắc thắng.

“Ezawa, kết thúc rồi hả? Thứ Bảy, Chủ nhật ngồi ôm điện thoại đi. Chỉ tiêu T.O cuối tuần là..”

Tôi không nói gì, lấy bản hợp đồng từ trong cặp ra, đập xuống bàn trưởng phòng.

“Hả? Cái gì?”

Tôi đi đến bảng chỉ tiêu ở góc phòng và thêm vào con số 1,6 triệu yên bằng bút dạ đỏ, rồi nói với trưởng nhóm – người đang nghi hoặc sẫm soi bản hợp đồng:

“Bây giờ tôi về nhà được chưa?”

5:37. Đã quá giờ làm việc chính thức mà tôi được trả lương.

“Hả, à, lý do gì mà về?”

“Có người đang đợi.”

Chính xác thì không phải người mà là nửa người nửa cá vàng. Tôi muốn về nhà càng sớm càng tốt và hỏi người phụ nữ đó một số chuyện. Trưởng nhóm, người có vẻ như trong đầu chỉ toàn những lời cay độc, câm nín không nói được gì mất một lúc, rồi trong nỗ lực giữ vẻ ta đây tuyệt vọng

đến thăm hại, gõ cái muôi đặc biệt trong bộ dụng cụ viếng mộ xuống bàn. Cán muôi làm từ chất liệu mềm tuột ra, văng đến bàn trưởng phòng.

“Biết điều chút đi. Đừng có tự mãn chỉ với một hợp đồng. Một giây là 10 yên. Hôm nay một giây của mày ra được bao nhiêu tiền hả?”

“56 yên. Khoảng chừng đấy.” Nghĩ thế nào cũng có chuyện này nên tôi đã tính sẵn rồi.

“E hèm” Trưởng phòng hắng giọng. “Đừng quên là từ trước đến nay các người không làm được gì mà vẫn có ăn. To mồm mà mai không kiếm được gì thì biết rồi đấy.

“Tôi đã kiếm được một khách hàng tiềm năng mới rồi.”

“Hả, đâu ra?”

“Bằng cách riêng của tôi”

Vừa rời khỏi nghĩa trang Unohara, tôi đã gặp một ông lão chống gậy đi dạo.

“Anh bán ban thờ hả?” Ông ấy đột nhiên gọi tôi lại và hỏi.

“E hèm”

Khi trưởng nhóm cuối cùng cũng nhận ra trưởng phòng đang hắng giọng, hẳn ta đông cứng người khi thấy trưởng phòng đang cầm cái cán muôi, tay xoa xoa trán. “Ôi, tôi xin lỗi. Tất cả là tại thằng này...”

Tôi đáp lại ông lão chống gậy: “Vâng”, vừa định hỏi tại sao ông biết thì ông lão đã nói trước: “Tôi nghe Shizuko kể về anh. Anh cũng ghé nhà tôi được không?”.

Vậy là tôi đã hiểu rồi. Ông lão có lẽ cũng không phải người của thế giới này. Ánh tà dương đang chiếu rọi lên cả hai chúng tôi, nhưng trên nền đá lát

nghe thấy, chỉ có một bóng người trải dài. Đó là bóng của tôi. Tay tôi run lấy bầy, nhưng đã ghi lại địa chỉ mà ông lão nói.

Vừa ra khỏi thang máy ở tầng 3, tôi nhận thấy có một ai đó đang đứng trước cửa phòng tôi. Nếu là Ayu thì hạnh phúc biết mấy.

Đáng tiếc, đó là một người đàn ông thấp béo trong bộ đồ nỉ thể thao chẳng hợp dáng người chút nào. Hắn có hàng râu lởm chồm trên mép và dưới cằm, hai bên thái dương cạo sạch, còn phần tóc trên đỉnh đầu rẽ hai mái. Hẳn ta là chồng, hoặc người yêu, sống chung nhà với người phụ nữ có vẻ như làm tiếp viên quán bar mới chuyển tới phòng bên cạnh hai, ba tháng trước. Tôi chưa thấy hắn đi làm bao giờ.

Hắn đang gõ cửa. Trông không có vẻ gì là qua tặng quà làm quen cả. Hắn gõ mạnh và gọi cửa với vẻ khó chịu.

“Anh có việc gì đấy?”

Hắn quay lại, nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. Chắc hẳn nghĩ tôi ở trong phòng.

“Ầm ỉ quá đấy.”

"Hả?"

Đúng là ầm ỉ thật. Tôi có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện trong phòng. Gần như la hét.

Tôi cũng nghe thấy cả tiếng nhạc cụ gì đó, nó làm tôi cảm thấy bất an.

“Tôi xin lỗi, sẽ ngừng lại ngay đây.”

Người đàn ông chặc lưỡi sau lưng tôi trong lúc tôi lấy chìa khóa ra.

“Mày, vừa vừa phải phải thôi. Nửa đêm còn làm loạn lên”

Nửa đêm làm loạn?

“Tuần trước đấy thôi. Hét văng lên”.

Có lẽ là lúc uống rượu với thuốc ngủ. Tôi mà lại làm loạn lên sao? Không hiểu tôi đã hét cái gì nhỉ... Xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Tôi mở hé cửa chỉ vừa đủ để lách người vào. Không mở hẳn cửa ra vì Đầu Hai Mái đang đứng ngay phía sau, như thể theo dõi tôi.

Từ phía bên kia cánh cửa, một cái đầu khác thò ra. Khuôn mặt trắng sứ nghiêng một góc gần 90 độ, suối tóc dài buông xõa. Những ngón tay bám vào cánh cửa như một chú chim nhỏ bám vào cành cây.

“Về rồi à ~~”

Khuôn mặt người phụ nữ cá vàng rạng rỡ nụ cười ngây thơ như trẻ nhỏ. Đầu Hai Mái há hốc miệng. Tôi dù đã biết rõ cô ta, nhưng nụ cười ấy vẫn làm trái tim tôi lẫn lộn cảm xúc vừa ngọt ngào vừa chua chát.

“A, xin chào, anh hàng xóm.”

Đầu Hai Mái nuốt nước bọt, cất tiếng ngọt nhạt khác hẳn khi nói chuyện với tôi. Đôi mắt đen láy của người phụ nữ cá vàng hướng ánh nhìn ra phía sau tôi, và những đầu ngón tay đang bám vào cánh cửa thu hẹp khoảng cách lại, chừng như đang sợ hãi.

“Xin lỗi đã làm cô sợ. Không có chuyện gì đâu.”

Tôi quay ra sau nhìn xem hẳn ta đang trưng ra bộ mặt nào, thì thấy ánh mắt hẳn dán chặt vào người phụ nữ. Đồ ngốc. Cô ta là một con cá nước ngọt đấy.

“Tôi chỉ mong nếu cô giữ yên lặng hơn một chút thì thật tốt quá.”

Người phụ nữ khép cả hai tay đang đặt trên cánh cửa lại như một con mèo ngoan ngoãn. Cô ta giấu mặt sau cánh cửa, chỉ để lộ mỗi đôi mắt.

“Tôi xin lỗi, làm phiền anh quá.”

Tôi đẩy người phụ nữ cá vàng vào trong và đóng cửa ngay trước mũi Đầu Hai Mái đang mê tít cả mắt. Tôi đã biết được một điều. Người phụ nữ này có thể hiện hình trước những người khác chứ không chỉ mình tôi. Đây là một bước tiến. Nhưng tiến lên nữa sẽ gặp chuyện gì thì tôi không biết.

Tiếng ồn ào trong phòng còn kinh khủng hơn so với ngoài hành lang. Ti vi trong phòng ăn đang mở tiếng to hết cỡ, và những nhân vật trong bộ phim truyền hình phát lại của đài BS đang thì thầm “Tôi cần phải nói chuyện riêng với cô” bằng âm lượng văng cả đầu.

“Điều khiển đâu?”

Người phụ nữ cá vàng nhảy lên nhảy xuống, nhấp nha nhấp nhô, lúc tiếp đất vạt y phục đỏ khê loạt soạt tung bay. Tôi không thể nhìn rõ vì bộ y phục che kín cả chân, nhưng có vẻ như cô ta đang đứng dang rộng cả hai chân. Giơ một tay lên quá đầu, cô ta bắt đầu vẩy loạn xạ.

“Mừng người về nhà ~”

"Hả?"

Thay đổi nhân cách hay gì đây? Điệu cười ngây thơ của cô ta đem lại cho tôi cảm giác bất an.

“Người về muộn quá đấy nhé!”

Cô ta đưa tay lên miệng hét gọi tôi dù chúng tôi đang ở sát gần nhau. Rốt cuộc cô ta đang làm gì đây?

“Lúa mạch tươi, mát lạnh!”

Cuối cùng tôi cũng hiểu. Cô ta đang bắt chước quảng cáo bia vô cùng nổi tiếng vào mùa hè.

Người phụ nữ lại nhảy lên nhảy xuống, giơ tay vẫy gọi. Tôi e là nếu cứ để kệ, chắc cô ta sẽ lặp đi lặp lại những hành động này không biết bao nhiêu lần nữa, nên cất giọng to bằng tiếng ti vi:

“Điều khiển đâu?”

“Lúa mạch tươi, mát lạnh!”

Có lẽ cô ta không hiểu “điều khiển” nghĩa là gì.

“Nó là một cái hộp đen, to chừng này. Có nhiều nút... có thể ấn lõm xuống rồi nó lại nhô lên. Cô có đụng vào không?”

Lông mày người phụ nữ nhíu lại. Phóng tầm mắt nhìn vào khoảng không như đang nghiền ngẫm một câu hỏi khó, rồi cô ta chỉ về phía thùng rác.

Trong thùng rác là cái điều khiển được bọc trong một chiếc áo phong. Cô ta nghĩ làm thế tiếng sẽ nhỏ đi sao? Dừng lại, không cười. Tôi nhấn nút nguồn để tắt ti vi đi.

"A..."

Người phụ nữ trông buồn ra mặt, nên tôi lại bật ti vi lên, vặn nhỏ tiếng xuống.

“Cô xem cái này bao lâu rồi?”

Tôi phải tránh gây rắc rối quanh đây. Nếu có người khác ngoài tôi có thể nhìn thấy cô ta, thì làm vậy cũng là vì cô ta nữa.

Người phụ nữ ngồi xuống ngay trước ti vi. Gần đến mức đầu sắp chạm vào màn hình. Theo cuốn Kim Ngư Truyện, quả nhiên cá vàng có tầm nhìn rất ngắn. Cô ta gần như dính lấy màn hình và không định trả lời, nên tôi chuyển sang kênh dự báo thời tiết.

"A!"

“Cô trả lời tôi có được không?”

“Được mà ~”

Có vẻ cũng lâu rồi. Tóc cô ta đã khô hoàn toàn.

“Nếu cô muốn xem ti vi thì phải nhớ điều này. Đây là chỗ điều chỉnh âm lượng to - nhỏ. Nếu muốn đổi kênh thì... Này này, cô có nghe không đấy?”

Cô ta chẳng nghe. Có vẻ kênh nào cũng được. Cô ta đang chăm chú xem dự báo thời tiết các vùng ngày mai.

“Có phải đây là lần đầu cô thấy ti vi?”

“Khi đi ra ngoài, nhớ đem theo ố”

Tôi quyết định thu hút sự chú ý của cô ta bằng gói bánh tôm mới mua ở cửa hàng tiện lợi.

“Tôi tìm thấy món bìm bìm tôm mayonnaise này. Hy vọng hợp khẩu vị của cô”

Tôi bóc gói bìm bìm, giơ về phía người phụ nữ đang ngồi. Dù chỉ nhìn được góc nghiêng khuôn mặt của cô ta, nhưng tôi có thể thấy cánh mũi nhỏ xíu kia đang động đậy. Tôi vừa tiến lại gần hơn một chút thì cô ta đã đón lấy gói bìm bìm, nhanh như cá trở mình trong nước. Nhón lấy một miếng, cô ta đưa nó lên môi, nhai nhai từng chút. Có vẻ thích. Cô ta nhắm mắt, chậm rãi gật đầu.

Khi người phụ nữ cá vàng còn đang mãi chú ý đến gói bìm bìm mayonnaise, tôi len lén tắt ti vi đi.

“Tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

“Đừng có hỏi chuyện quá khứ của ta”

"Hả?"

“Lãng đãng dạt trôi đến thành phố này.”

Rốt cục cô ta xem chương trình gì vậy nhỉ.

“Thử khiến đóa hoa chưa nở khoe sắc”

Tôi quyết định lờ đi và tiếp tục câu hỏi của mình. “Vì sao cô lại biến thành cá vàng?”

Người phụ nữ nghiêng đầu sang phải, miếng bím bím tôm vẫn còn trên đầu môi. Đây là động tác cô ta học theo ti vi hay cô ta không hiểu câu hỏi nhỉ.

“Cô là gì? Âm... ý là, có phải cô đã từng chết một lần và sau đó sống lại. Hay có khi nào cô vốn là... yêu quái, hay gì đó kiểu như vậy hả?”

Cái đầu đang nghiêng sang phải, lần này nghiêng sang trái. Nghiêng đến gần như ngang ra, đầu sắp chạm vào vai. Nếu cứ để kệ chắc đầu cô ta sẽ đặt lên vai luôn mất. Khó rồi đây. Thử hỏi câu đơn giản hơn xem nào.

“Cô bao nhiêu tuổi?”

Câu này thì cô ta trả lời.

“Nhiều tuổi đến mức không nhớ nổi là bao nhiêu nữa.”

“Tên cô là gì?”

“Nếu nhớ được thì đã không ra nông nổi này.”

Có vẻ đã chán bắt chước ti vi. Cô ta lại nói chuyện theo kiểu cụt ngủn, lạnh lùng như trước.

“Thế tôi gọi cô là Ryu được không? Nếu cô ở lại đây một thời gian mà không có tên gọi thì bất tiện lắm. Tôi là Jun. Ezawa Jun.

"Ryu..."

Gương mặt người phụ nữ méo xệch đi. Thế nhưng gần như cô ta chẳng có lấy một nếp nhăn. Nhìn bên ngoài, trông như cô ta tầm hai mươi, không, chỉ khoảng mười mấy tuổi thôi. Cô ta bắt đầu vò đầu bứt tóc như thể muốn rút đứt mái tóc dài của mình.

“Có chuyện gì vậy?”

Người phụ nữ đứng dậy và đi đi lại lại vòng quanh phòng. “Ryu...

Tôi cũng đứng lên. Biết đối phương không phải là người sống nhưng tôi vẫn muốn quan tâm...

“Cô nhớ ra gì à?”

Người phụ nữ nhắm tịt mắt, hai tay túm hai bên tóc thành búi, lúng búng nói như thối bong bóng từ miệng:

"Boo boo nonsi antee."

“Tiếng cá vàng à?”

“Đừng có coi ta như một con cá.

Cô ta đột nhiên vung tay áo về phía tôi. Chắc định nhắm vào má, nhưng đầu ống tay áo chỉ lướt qua phía dưới cằm tôi.

Căn phòng đã bật tiếng ti vi yên ắng đến mức tôi có thể nghe thấy tiếng thở của cô ta.

Bỗng từ đâu có tiếng mèo rít lên. Âm thanh mang điềm rũi, nghe vừa như động đực vừa như đánh nhau, hoặc tiếng thét chói tai lúc sắp chết.

"Siii."

Người phụ nữ ôm lấy tôi. Cô ta níu chặt một cánh tay tôi và bấu những móng tay hồng hồng vào da thịt tôi.

Lại là tiếng mèo rít. Như đang đánh nhau. Tiếng hai con mèo đang khè nhau.

"Sii, Siiiiii."

Cô ta rúc sâu vào tôi như muốn khoan đầu vào người tôi vậy. Người Ryu nhỏ hơn tôi nghĩ nhiều. Mái đầu đen nhánh của cô ta run rẩy cọ vào cằm tôi. Cơ thể cô ta – cứ ngỡ sẽ lạnh và ẩm ướt – hóa ra không lạnh mà cũng chẳng ấm. Khác với thân nhiệt của con người. Nó có mức nhiệt như nhiệt lượng của nước mùa này vậy.

À, hóa ra cô ta ghét mèo. Tôi đã biết được một điều hữu ích.

Ngay khi nhận ra tiếng mèo đã ở xa và sự náo loạn đã chấm dứt, tôi bị thẳng tay đẩy sang bên.

“Ta về. Ở ngoài bể nước mệt mỏi quá.”

“Đợi chút đã!”

“Quay mặt đi! Đừng có nhìn về hướng này”

Tôi vội vàng quay lưng lại như thể cô ta bảo sẽ thay đổi. Rồi gọi với tên Ryu, dù cô ta đang ở ngay phía sau.

“Tôi chỉ muốn hỏi một câu nữa thôi. Hãy trả lời tôi đi”

Không có tiếng đáp lại, nhưng vẫn có thể cảm thấy hơi thở nhẹ phía sau. Tôi tiếp tục nói. Đây là câu mà tôi muốn hỏi nhất.

“Cô đã làm gì tôi? Tôi bắt đầu nhìn thấy những thứ kỳ lạ. Là người chết đó. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nhìn thấy những thứ như vậy. Thậm chí tôi còn chẳng tin là chúng tồn tại. Không thể không nghĩ rằng mọi chuyện bắt đầu từ khi cô đến đây.

Khi rời khỏi công ty, đứng ở ga đón tàu về nhà, tôi nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc vest đứng ở phía bên kia vạch kẻ trắng. Ai nhìn cũng thấy ông ta đang đứng ở một vị trí nguy hiểm, nhưng cả những người xung quanh lẫn nhân viên nhà ga đều không chú ý gì đến ông ta. Nghĩ rằng ông ta đang say xỉn nên tôi tiến lại gần, thì lúc đó ánh mắt chúng tôi chạm nhau.

Ông ta ngạc nhiên nhìn tôi. Như thể muốn nói: “Anh nhìn thấy tôi à?”. Từ tiêu đề của tờ báo ông ta đang cầm trên tay, tôi nhận ra đó là số báo của một tháng trước.

Trên đường về nhà sau khi rời ga, tôi thấy một cô bé ở ven đường với một bó hoa trong tay. Cô bé trông như học sinh tiểu học ấy đang đứng trên rào chắn an toàn dọc đường.

Lúc bắt đầu bản khoản không biết cô ta đã quay trở lại bể cá chưa, thì tôi nhận được câu trả lời.

“Chịu. Người nghĩ ta có loại năng lực đó sao? Ta chỉ là một con cá vàng bé nhỏ đáng yêu thôi mà.”

“Thế mà cô ta bảo tôi không được coi cô ta như một con cá.”

“Thế thì tại sao? Chẳng lẽ bỗng nhiên tôi thức tỉnh năng lực tâm linh? Chẳng lẽ tôi đã vô tình bước qua một cánh cửa vô hình nào đó mà không biết? Dù sao thì hãy cho tôi biết những gì cô biết đi. Nếu biết điều gì, làm ơn hãy nói với tôi.”

Ryu lẩm bẩm một mình: “Người chết hiếm thấy thế sao?”

“À. Ý là người đã chết rồi mà vẫn còn tồn tại vất vưởng ở thế giới này.”

Quanh tôi không thiếu những người đã chết và biến mất khỏi thế giới này. Như bố. Hay ông. Hay người chị gái đã mất từ trước khi tôi chào đời.

Hay một người bạn học cấp ba đã tự sát.

“Ta không thấy có gì khác biệt. Người còn sống không?”

"Hả?"

“Người là người sống hay người chết?”

“Tôi... tôi... còn sống” Dù bản thân tôi cũng không chắc chắn với câu trả lời của mình lắm. Lý do tôi cảm thấy tuyệt vọng về công việc và tương lai của bản thân, và cứ mãi đau khổ về chuyện với Ayu, là vì tôi vẫn đang sống.

“Chẳng biết vào thời nào, ta từng thấy một trận chiến trong quá khứ. Một cảnh tượng choáng ngợp. Có những người lưng cắm đầy mũi tên, tua tủa như bụi tre bụi trúc. Có những người mất cả hai chân và đang bò lết xung quanh. Có những người vật vờ đi quanh tìm kiếm cái đầu của chính mình. Nó ở đâu nhỉ? Giá mà ta có thể chỉ cho người xem.”

“Thôi xin kiếu”

Tôi không còn nghe thấy tiếng thở nữa. Khi quay lại, Ryu-dạng-người đã biến mất, và trong bể cá, một con Ryukin đang thông dong bơi.

6

Vì yêu cầu muốn ăn cá vàng vô lý của Thái tử, mà hôm nay lại phải ở đến tối muộn thế này. Thái giám Ryu Kou Ren (Lưu Hiếu Liêm) sắp sắp ngửa ngửa chạy đến dãy nhà được xây biệt lập với dãy nhà nghỉ.

Suốt thời gian qua, Ryu Kou Ren đã làm đủ mọi cách để dâng tặng những con cá vàng xinh đẹp trong khắp đô thành. Cuối cùng cũng kiếm được hai chum cá phục vụ bữa rượu tối. Một nửa đem nướng với thảo mộc còn một nửa bỏ vào nồi luộc, nhưng đúng như dự đoán, Thái tử đẩy đĩa thịt cá sang bên, bảo: “Không ngon. Thế đủ rồi”

Thái tử trẻ người non dạ là một tên ngốc, thích đắm chìm trong những lạc thú hơn chuyện triều chính, nhưng Ryu thích điều đó. Là con trưởng của Hoàng đế nên hẳn rồi sẽ được kế vị ngôi vương. Là người trông nom Thái tử từ thuở ấu thơ, Ryu đã chiều theo những đòi hỏi của hắn, dạy hắn những thú chơi bời, lan truyền những tin đồn hiểm về các phe cánh đối lập trong triều đình, nhưng với hắn, Thái tử chỉ là con cò trong tay hắn có thể tùy nghi điều khiển. Hắn đã sớm giành được chức vị Ty lễ giám. Hắn cũng đã trừ khử được phần lớn đối thủ trên chính trường. Những gì còn lại chỉ là đợi Hoàng đế nhường ngôi lui về ở ẩn.

Ryu Kou Ren, kẻ đã tự nguyện trở thành thái giám để mưu tiền bạc danh vọng, vừa vội vã bước đi vừa mơ tưởng về một ngày chính bản thân hắn sẽ cai trị vương triều nhà Minh. Mỗi đêm đều có phụ nữ châu chực sẵn trong

phòng ngủ tại nơi ở của hắn. Một hoạn quan đã mất đi bộ phận quan trọng của người đàn ông vẫn có dự vọng. Việc không thể làm tới cùng càng khiến dự vọng của hắn trở nên bất tận, không sao thỏa mãn nổi. Mặc khác, trước khi trở thành thái giám, hắn là một kẻ chơi bời đa dâm, không thể tin cậy. Đến ngày nắm được thiên hạ trong tay, hắn dự định sẽ xây cho riêng mình một hậu cung.

Người phụ nữ tối nay vô cùng xinh đẹp. Da mềm mịn ngọc ngà. Suối tóc đen óng mượt. Ryu ấn cô gái xuống giường và bắt đầu cởi bỏ bộ y phục đỏ của cô ta.

Không có cái ấy, nên hắn thường dùng những ngón tay và lưỡi của mình để lướt trên cơ thể người phụ nữ. Lúc hưng phấn, hắn dùng dương vật giả.

Hắn ngạc nhiên khi chạm đến vùng kín của người phụ nữ. Có một vết bỏng trên đùi trong cô ta. Khi hắn hỏi, cô ta đáp rằng: “Tôi từng bị nhúng vào nước sôi, suýt chút nữa là mất mạng”

Cô gái co rúm người quay đi, như thể nghĩ mình sẽ bị chém đầu vì khiếm khuyết này. Ryu vừa mơn trớn bờ hông của cô ta vừa nói: “Ai đã làm chuyện như vậy với một mỹ nhân như nàng? Là kẻ nào? Để ta sẽ xử lăng trì kẻ đó.

Lăng trì là hình phạt xẻo thịt từng chút một trong lúc phạm nhân còn sống. Lăng trì nhị nhật là xẻo thịt cho chết dần trong hai ngày, lăng trì tam nhật là xẻo thịt cho chết dần trong ba ngày. Đây là cách thức loại bỏ đối thủ tranh giành quyền lực triều chính ưa thích nhất của Ryu. Bước đầu tiên là cắt bỏ dương vật.

“Nào nói đi, là kẻ nào?”

Hắn không hề thương cảm cho người phụ nữ mà chỉ muốn điều vô dương oai.

Người phụ nữ xoay đầu lại. Chính xác là lưng và hông cô ta vẫn ở nguyên hướng cũ, chỉ có mặt quay ngược lại, đối diện Ryu. Đôi môi đỏ mọng của cô ta như muốn nhổ nước bọt vào mặt hắn.

“Chính người.”

Cánh tay đang ở phía sau của người phụ nữ kéo dài về phía trước, vươn tới bóp cổ Ryu. Lực siết mạnh hơn sức của phụ nữ, mạnh hơn cả sức người bình thường.

“... Yêu quái... người định làm gì?”

Tiếng cười nhạt của người phụ nữ vang vọng trong đầu Ryu khi thần trí hắn dần tan biến.

“Lấy mạng người thì mạng mình cũng chỉ được đến thế.”

Ryu tuyệt vọng với lấy cái chân đèn bên cạnh, nện xuống lưng người phụ nữ.

Người phụ nữ trượt xuống khỏi tấm nệm nhanh như một con cá chạch, rồi bỏ trốn khỏi căn phòng. Hắn đuổi theo, nhưng đến trước cửa thì đã không thấy bóng dáng cô ta đâu nữa. Chỉ có những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước cái chum lớn đặt bên cửa.

Bên ngoài có tiếng người la hét nhốn nháo. Là tiếng bọn nô bộc. Trước khi kịp hỏi chuyện gì đang diễn ra, Ryu đã bị quân lính bao vây.

“Thái tử vừa từ trần. Đồ rằng do trúng độc khi ăn thịt cá vàng”

Dù đó là thứ đồ nhắm rượu “ngớ ngẩn”, nhưng nó cũng đã được kiểm tra xem có biến đổi màu khi đựng trong đĩa bạc hay không, và cho một tiểu thái giám thử độc trước rồi.

Ryu Kou Ren bị bắt vì tội danh ám sát Thái tử và mưu đồ phản loạn, hắn bị lột da tứ chi và xẻo thịt từng chút một trong suốt ba ngày, đến đêm thứ 3 thì hắn chết. Đầu hắn bị bêu ngoài cổng thành một thời gian dài.

Hoàng đế cũng tru di diệt tộc cả dòng họ Ryu Kou Ren ở Nam Kinh, nhưng không ai biết tên thái giám Ryu còn có một đứa con.

Con trai Ryu Kou Ren là You Mei (Dương Minh) đổi sang họ Rin (Lâm), và trốn sang Giang Nam. Sau này nổi lên nhờ kết mối giao thương với dân Đông Di.

Cuộc đời như một đồng xu và đồng xu ấy liên tục đổi mặt. Những điều tốt đẹp chẳng được dài lâu. Luôn có một mặt đối lập ở ngay sau đó. Tuy nhiên, đời không phải chỉ toàn chuyện xấu.

Từ khi Ryu vào nhà, có một chuyện tốt đến với tôi.

Từ thứ Ba đến giờ, đã bốn ngày liên tiếp tôi ký được các hợp đồng. Có ngày tôi ký được những hai hợp đồng liền, vậy là năm hợp đồng cả thầy. Số tiền thu được tổng cộng là 3,79 triệu yên. Tính cả tuần này, tôi là người đạt doanh số cao nhất.

Với tôi, đó không còn là chuyện khó nữa. Thứ Tư tôi đến nhà ông lão chống gậy mà tôi gặp ở nghĩa trang Unohara và được một bà lão ra đón. Bà lão nói điều mà tôi đã biết trước từ đầu: “Mới đây ban thờ nhà tôi bị hỏng, đang không biết phải làm gì? Tôi đã biết trước rằng đó là một cái ban thờ đã hơn 40 năm tuổi và phần bị hỏng là cánh cửa bên trái.

Ngày khác thì có chuyện như thế này.

Tôi đang đi qua một con hẻm sau khu dân cư thì thấy một người phụ nữ trẻ đứng giữa đường. Trời đang mưa nhưng cô ta không mang ô. Hơn nữa cô ta đang mặc một bộ đồ ngủ.

Tôi nhận ra một điều khi đang cố nghiêng mình lách ô đi qua cô ta vì con hẻm rất nhỏ. Đang giữa tháng Bảy, nhưng người phụ nữ lại mặc một bộ

đồ ngủ mùa đông.

Cô ta đi chân trần và có quần băng quanh cổ tay trái. Dải băng nhuộm đỏ.

Tôi không muốn quay lại nhưng không thể không dừng bước. Người phụ nữ ấy thoang thoảng mùi hương, mái tóc cô ta phủ đầy cánh hoa cúc. Cô ta đang đứng trước cổng một căn nhà nhỏ cũ kỹ, nhìn đắm đắm vào cánh cửa kính mở trượt sang ngang, như thể vừa bước ra từ đó

Người phụ nữ biến mất vào sau cánh cửa mà không cần bước đi. Chẳng hề có tiếng cửa mở.

Cứ thế bỏ đi thì dễ, nhưng người phụ nữ trông như đang cầu mong ai đó sẽ giúp đỡ mình. Tôi nhìn lên trời, thở dài, rồi bấm chuông cửa.

Đang nghĩ chắc không có ai ở nhà – tôi gần như cảm thấy có chút nhẹ nhõm – thì một người phụ nữ trung niên với mái tóc rối bời và khuôn mặt không trang điểm ngó ra.

Bên trong ngôi nhà là một đồng hồ lớn, đồ đạc ngổn ngang gần như sắp thành bãi rác, cuối căn phòng trải chiếu tatami có một cái bàn nhỏ trải khăn trắng, trên bàn đặt bài vị và một tấm ảnh. Tôi chẳng cần phải nhìn ảnh cũng đoán được trên đó là hình ai.

Tôi nghĩ tôi được mời vào vì người ta muốn nói chuyện với một ai đó, bất kể đó là ai. Câu chuyện bắt đầu, kéo dài tưởng chừng vô tận. Nhà đó có mỗi hai mẹ con sống với nhau. Người mẹ đã nghỉ làm ở trung tâm cung cấp thực phẩm được hai tháng. Họ không có ban thờ dù đã sang tháng Tám - tháng lễ Vu Lan rồi.

Nhà không có ban thờ dường như là do vấn đề về tinh thần của bà ấy hơn là vấn đề về tài chính. Vậy nên tôi gợi ý cho bà mua trả góp loại ban thờ rẻ nhất.

“Không có ban thờ thì con gái bác chắc hẳn vẫn còn ở đâu đây, thương xót cho mẹ mình. Cháu nghĩ chắc con gái bác sẽ lo lắng cho mẹ mình lắm. Hãy giúp cho cô ấy được yên tâm thanh thản ra đi.

“Anh thực sự nghĩ vậy sao?”

“Vâng” Tôi thật lòng đáp.

Ba hợp đồng còn lại thì không có thể lực đặc biệt gì dẫn lối tôi cả. Tôi chỉ đi từ nhà này qua nhà khác như mọi khi, dựa trên danh sách thông tin tang lễ. Cũng như mọi khi, tôi bị từ chối thẳng thừng, nhưng số người chịu lắng nghe những gì tôi nói có tăng lên một chút.

“Có những người ra đi rồi nhưng vẫn còn lưu luyến với thế giới này. Ban thờ là chỗ dựa cho những con người ấy.

Những điều tôi nói không quá khác so với trước đây. Nhưng thay vì tự đóng băng tâm trí để thoát ly hiện thực và chỉ chào hàng dãi bôi như trước đây, mấy ngày nay tôi đã nói bằng cả những cảm nghĩ đúc rút ra từ điều mắt thấy tai nghe. Chắc hẳn những tình cảm, cảm xúc ấy đã được truyền tải một cách vô cùng rõ ràng trên mặt mũi, dáng điệu và cả giọng nói của tôi.

Dù chốt được hợp đồng, bán được hàng nhưng cũng có một chuyện như thế này.

“Trong số những người đã mất, có cả những người không ý thức được rằng mình không còn trên cõi đời này nữa. Ban thờ cũng là một cách thức để nhắc nhở đến người ấy, rằng đã đến lúc họ yên nghỉ rồi.

Có một lần, tôi đến một nhà vừa tổ chức xong tang lễ và xin vào dâng hương. Ngay khi nói mình là ai, tôi bị tất cả nhìn với ánh mắt hằn học thù ghét, như mọi khi.

“Đừng có nói dối là đã thấy. Không đời nào có chuyện ấy. Đây không phải là cái ố mê tín dị đoan.

“Nhưng ngay lúc này, phía sau bác chủ tang là người quá cố. Ông ấy mang theo một cần câu cá.

Dù có ác ý đuổi đi, nhưng bà vợ của chủ tang đứng trước cửa nói cho tôi biết rằng người quá cố là bố của chủ tang, ông ấy rất mê câu cá và lúc ấy vừa đúng giờ mà ông hay đi câu cá đêm.

Khoảng hai ngày nay, tôi vẫn luôn dùng câu “chốt” này:

“Dù có ra đi, người ta cũng không biến mất hoàn toàn. Trái tim của người ta vẫn sẽ tồn tại, dù là ở dạng này hay dạng khác giữa thế gian, hết như khi còn sống”

Đúng vậy, chết không phải là hết. Dù không muốn nhưng tôi đã biết được sự thật này.

Ở những buổi tập trung mỗi sáng, tôi vẫn là mục tiêu của trưởng nhóm.

“Đừng có mà tự mãn, Ezawa.”

“Giọng bé quá đấy. Hôm nay kiếm về 200 đi”

Nhưng những câu từ mỉa mai cay nghiệt lặp đi lặp lại mà trưởng nhóm vẫn thường dùng như “vô dụng”, “bòn rút tiền lương”, “ngồi không ăn bám” đã không còn. Đó là một bước tiến.

“Mới kiếm được cái hợp đồng 400.000 yên cỡ con thôi, đừng có tự mãn. Vì thứ Bảy cũng phải đi chào hàng đấy. Ngày trước mày ở với gái còn gì.

Hắn biết tôi sống chung với Ayu từ cái tối đi ăn mừng gia nhập công ty.

Từ trước đến nay tôi vẫn phải đi chào hàng cả ngày nghỉ và làm thêm giờ đến tận khi chuyển tàu cuối cùng trong ngày rời ga. Nhưng bây giờ điều đó chẳng làm tôi thấy khốn khổ nữa. Như vậy còn tốt hơn là phải về nhà sớm và ở với người phụ nữ cá vàng. Nhờ chuyện này mà ba ngày nay tôi không phải gặp Ryu trong lột người.

Ngày hôm trước tôi vô tình gặp anh chàng Đầu Hai Mái phòng bên cạnh, nhưng cách hắn nhìn tôi đã thay đổi. Hắn có vẻ thù ghét tôi hơn hẳn. Thế nhưng lại nói chuyện kiểu ngọt nhạt vờ thân tình lắm. “Này, con bồ mày bao tuổi?”, “Nó là người mẫu hay gì đó hả?”

Có vẻ hắn có ý với Ryu. Hắn không biết rằng tôi vẫn phải dùng vợt để vớt những sợi phân mảnh như chỉ ở đáy bể lúc thay nước cho cô ta.

Sáng thức dậy, theo thói quen tôi nhìn đồng hồ cạnh giường. Đã 9 giờ 45.

Sau khi nghỉ kỹ, đảm bảo rằng hôm nay là Chủ nhật, tôi lại rúc vào trong chăn. Ôi cột sống tôi đang rệu rã cả ra.

Sáng ngày nghỉ tôi thường thức dậy với cái đầu đau như búa bổ vì đêm trước uống rõ lắm, nhưng hôm nay thì đầu óc tôi thông suốt. Cũng không thấy nôn nao như mọi khi. Lại còn đang “chào cờ” nữa. Đó là vì từ thứ Hai đến giờ tôi không uống rượu. Máy điều hòa được hẹn giờ trước đang phả những luồng hơi mát lạnh tới giường tôi.

À đúng rồi, có thêm một điều tốt đẹp nữa. Đó là cái điều hòa hỏng đã “sống” lại. Có nghĩa là sau khi ấn nút khởi động và đập vài đập vào thành máy thì nó sẽ bắt đầu chạy.

Ôi, đúng là thiên đường. Phước lành là đi qua một kiếp để rồi được tái sinh ở cõi trời.

Đối với dân công sở, thức dậy rồi lại được ngủ tiếp là điều xa xỉ nhất. Trong khoảnh khắc đầu óc còn mơ màng, lại được cơn buồn ngủ kéo vào thế giới của cái “vô” mới thật hạnh phúc xiết bao.

Cơn buồn ngủ là con quỷ nhỏ thân khoác áo chùng trắng, với cánh tay mềm mại và những ngón tay mịn màng. Nó ve vuốt cơ thể tôi, đùa nghịch với tay, chân tôi, và từ từ nhấn chìm tôi vào giấc mơ.

“Dậy điiii!”

Tôi nghe đâu đó có tiếng nói. Đâu đó phía trên cái đầu đang mơ màng trong cơn buồn ngủ dịu dàng ấm áp. Con quỷ ngủ chặc lưỡi rồi bỏ cơ thể tôi. Ôi ôi, đừng đi mà.

“Đến giờ dậy rồiiii...”

Chuẩn bị xong bữa sáng rồi nên Ayu đến đánh thức tôi dậy à? Đầu óc vẫn còn mơ màng khiến tôi nghĩ vậy. Chuyện đó chắc chắn không thể xảy ra. Kể từ khi tôi phá vỡ giao kèo thay phiên nhau nấu nướng, cô ấy đã ngừng chuẩn bị bữa sáng cho tôi vào dịp cuối tuần. Cả bữa trưa. Và bữa tối nữa. Xin lỗi nhé, Ayu. Để anh đi ra cửa hàng tiện lợi mua gì đó cho em, đợi khoảng 30 phút thôi.

Ló đầu ra khỏi chăn, tôi xin lỗi Ayu. Phải mất một lúc nào tôi mới bắt kịp với hiện thực, và thêm một lúc lâu hơn nữa để đôi mắt đang toét nhoèn vì ngái ngủ của tôi tập trung nhìn rõ được.

Ryu đang đứng bên cạnh giường, uốn éo vặn vẹo thân mình ẩn sau lớp y phục đỏ.

“Dậy điiii, đến giờ rồiiiii!”

Những đầu ngón tay thon dài lộ ra khỏi ống tay áo thùng thình của cô ta chụm lại, tạo thành hình trái tim. Đôi môi cũng chụm chím thành hình trái

tim nốt. Chẳng hiểu sao nhưng tôi thấy bức bội với sự xinh đẹp quá mức của những hình trái tim ấy.

“Cô làm trò gì đấy?”

Tôi cất giọng bức bội. Ryu giơ “trái tim” ra trước mặt tôi. Rồi cô ta uốn ngón tay tạo thành hình chữ “M”

"Morning Shokku."

Đó là quảng cáo cafe lon của một nhóm ca sĩ thần tượng nhõng nhẽo dạo này phát sốt trên ti vi. Gần đây hằng ngày tôi đều đặn đặt bể cá trên cái bàn trước ti vi, với điều khiển từ xa và phần bánh tôm trong ngày. Tôi biết cô ta xem ti vi hằng ngày vì cái điều khiển luôn luôn bị quăng xuống sàn. Xem chừng cô ta khá thoải mái ở thế giới này nhỉ.

“Cô làm ơn yên lặng chút đi.”

“Đang tăng lên.”

Tôi ngáp dài, gỡ đầu gỡ tóc. Nghĩ lại thì tôi cũng đang dần quen với những hiện tượng dị thường.

“Vì tôi cần thời gian để ngủ.”, không như cá vàng.

Kéo chân lên, tôi xoay lưng lại. Giọng Ryu từ phía sau đáp:

“Ra ngoài đây”

Tôi bật dậy chỉ trong 0,5 giây.

“Đợi đã!”

Ổng tay áo dài thướt của Ryu phấp phới như đôi vây bụng cá vàng lúc cô ta rời phòng. Tôi quăng chăn nệm đuổi theo. Lúc cô ta đang kéo tay nắm cửa thì tôi vội gọi với từ phía sau:

“Không được, cô không thể ra ngoài với bộ dạng ấy”

Nhân tiện thì phải vặn tay cầm để mở được cửa.

“Cô lại nghĩ ra trò gì đấy?”

“Rắc rồi rồi.”

“Ai gặp rắc rối cơ?”

Ryu quay lại nhìn tôi. Chẳng nói câu gì.

Ayu từng bảo với tôi một điều vào cái đêm cô ấy quyết định rời đi.

“Anh nghĩ anh dễ tổn thương vì anh có một trái tim nhạy cảm phải không? Sai rồi. Đó là vì anh chỉ biết nghĩ cho bản thân đấy.”

Tôi đã nghĩ cho Ryu chứ không phải cho mình. Với bộ dạng này, nơi duy nhất cô ta không khiến người khác nhìn chăm chăm là trong Lễ hội truyện tranh. Cả hành động và cách nói chuyện của cô ta cũng không bình thường. Dù không phải lần đầu tiên cô ta bước ra thế giới này, nhưng có vẻ như đã rất lâu rồi cô ta mới trở lại đây và không biết chút gì về thế giới hiện đại. Hơn nữa chắc cô ta cũng không thể rời khỏi nguồn nước quá lâu – chuyện này không ổn.

“Tôi không thể để cô đi một mình được.”

Bàn tay Ryu – đang cố lắc tay nắm cửa – dừng lại.

“Tôi đi cùng cô.”

Đưa tay lên gạt tóc, cô ta nhìn tôi. Cô ta liếc lên phía tôi một chút, rồi lại cụp mi xuống.

“Đang tăng lên.”

“Nếu muốn ra ngoài, cô cần phải thay đồ.”

Nói xong tôi mới nhận ra. Không biết liệu cô ta có thể thay bộ đồ khác được không nhỉ? Không biết liệu đối với Ryu, bộ y phục này có phải là một phần da thịt không nhỉ. Như kiểu Ultraman Tiga* ấy.

“Cô thay đồ được chứ?”

“Tất nhiên”

Ryu gật đầu. Cô ta nhìn quanh hành lang tòa nhà như để tìm kiếm phòng chứa quần áo, rồi nhíu mày nhìn xuống vạt tay áo bộ y phục đỏ của mình.

“tất nhiên..”

Tôi sẽ cho cô ta mượn một cái áo phông. Tôi thuộc tạng người gầy nên áo quần đều là cỡ M. Bên dưới mặc gì đây. Quần nỉ? Quần đùi? A đúng rồi, có thứ dùng được!

Tôi lôi từ dưới đáy ngăn kéo tủ ra một cái quần túm bọc trong túi ni lông. Nó là một cái quần nữ cạp chun ống dài khoảng 40 cm. Là đồ Ayu để quên. Một tuần sau khi cô ấy rời khỏi đây, cửa tiệm giặt là có gọi, nhắc đến lấy đồ.

Cô ấy không nói với tôi địa chỉ mới, nhưng nếu gọi điện hỏi thì tôi sẽ biết được ngay. Nhưng tôi không gửi đồ đi vì cứ nghĩ cô ấy sẽ tự liên lạc với tôi. Thời điểm đó, tôi cứ nghĩ tôi và Ayu không phải đã chính thức chia tay, mà chỉ tách nhau ra một thời gian, và cô ấy sẽ quay lại ngay sau khi tôi ổn định được cuộc sống của mình. Thế nhưng tôi ngày một sa lầy và đánh mất cơ hội gọi điện cho cô ấy.

Tôi gọi Ryu vào phòng ngủ, trải cái áo phông cùng chiếc quần túm ra giường. Cô ta lập tức cau mày.

“Muốn trông như cô gái lúa mạch cơ.”

“Không có cái đó đâu”

“Mùa hè là phải lúa mạch!”

“Cô dùng tạm cái này đi.”

Ryu trưng ra khuôn mặt có thể nói là miêu tả đích xác cụm từ “miễn cưỡng chấp nhận”, tiến lại chỗ quần áo trên giường. Cô ta nhón tay nhặt đồ lên như đang cẩn trọng kiểm tra miếng mồi lạ lần đầu tiên nhìn thấy.

“Mặc như nào?”

Bắt đầu từ đây này. Tôi cố hết sức làm mẫu cho cô ta. “Cho chân vào đây và đây. Rồi kéo lên.

Chẳng hiểu dây thần kinh cảm thụ sự hài hước của cá vàng hoạt động như thế nào, nhưng Ryu cười lẩn lộn như thể cá thối bong bóng nước.

"Hihihihhi."

Lần đầu tiên nghe thấy điệu cười của cô ta.

“Cô có hiểu không đấy?”

“Rõ”

Ryu đưa tay lên dải thắt lưng của bộ y phục cô ta đang mặc. Tôi vội vội vàng vàng quay lưng lại.

“Để tôi ra ngoài đã. Đợi một chút.”

Vẫn quay lưng về phía Ryu, tôi lấy đồ để thay cho chính mình từ ngăn kéo. Nhưng đang làm đã nghe thấy tiếng cởi quần áo sột soạt. Đợi đã! Tôi ra ngoài ngay đây! Aa, quên mất đôi tất rồi... Thật sự thì tôi hoảng sợ trước cô ta nhiều hơn là muốn tỏ ra đàn ông lịch sự. Tôi sợ nhìn thấy vảy cá phủ khắp cơ thể ấy. Và tôi sẽ chẳng lấy làm ngạc nhiên nếu cô ta có cả vây ngực, vây bụng đâu.

Khi đang ôm chặt mở áo phông với quần jeans, chuẩn bị rời khỏi phòng thì đập vào mắt tôi – ngay bên cạnh cánh cửa, và to quá mức so với căn phòng giờ chỉ có một người ở – là cái gương đứng.

Tôi đã mất cảnh giác. Cứ ngỡ là bóng Ryu sẽ không phản chiếu trong gương.

Hôm qua, trên đường đến công ty, tôi thấy một người phụ nữ mặc đồ bệnh viện đứng trước ô kính trưng bày sản phẩm của tiệm áo cưới. Kính phản chiếu hình ảnh phố phường và hàng cây bên kia đường, nhưng không phản chiếu bóng người phụ nữ đang đứng ngắm những chiếc váy cưới ấy.

Tấm gương phản chiếu cơ thể trần trụi ở phía sau lưng tôi.

“Kéoooo, kéoooo.” Vừa bắt chước tôi, cô ta vừa cho chân vào ống quần màu cam. Không có tí vảy cá nào. Da cô ta trắng như sứ Trung Hoa. Cũng không có vảy đuôi. Bờ mông nhỏ nhắn và tròn, như chiếc bình sứ.

Tôi lơ nhìn chừng 1,5 giây rồi quay đi.

“Kéo lên, kéo lênnn..” Lúc rời khỏi phòng, tôi vẫn nghe tiếng cô ta vừa nói vừa cố kéo quần. Tôi cởi áo phông mặc khi đi ngủ và trùm áo phông mặc khi đi ra ngoài vào. Cơn “chào cờ” đã xui xuống giờ quay lại, tôi loay hoay cố kéo khóa quần lên.

"Morning Shokku!"

Từ sau cánh cửa, Ryu nhảy xô ra.

"Ồiii!"

Khóa quần được kéo lên ngay lập tức.

“Như này được không?”

Quay lại, trước mắt tôi là một cô gái bình thường. Dù áo phong cô ta đang mặc có rộng thùng thình, dù cái quần túm ống lửng của Ayu – vốn có vóc dáng cao ráo – có hơi dài ống, chạm đến tận mắt cá chân của cô ta, nhưng nhìn chung đây vẫn là một cô gái xinh đẹp bình thường và thuộc về thời hiện đại này. Có vẻ cô ta không có vây ngực hay vây bụng gì.

Bộ ngực nhỏ nhắn của cô ta nhô lên qua lớp vải cái áo phong trắng có in dòng chữ “Stay Gold” của tôi.

“Sao thế?”

“Không có gì”

Đầu ngực cô ta lộ ra trên lớp vải mỏng.

“Sao thế???”

“Xin lỗi, có lẽ cô nên mặc thêm một cái áo nữa” Tôi chạy về phòng ngủ lấy một cái áo thun sát nách.

Ryu - đã mặc áo sát nách bên dưới áo phong, không rời khỏi cái gương. Cô ta làm mặt phụng phịu như thể bắt chước quảng cáo bia lúa mạch, dùng cả hai tay tạo hình trái tim. Trong cuốn Kim Ngư Truyện, không biết có mục “Những lưu ý khi đem cá vàng ra ngoài” không nhỉ. Không có mục nào như vậy, nhưng tôi tìm được đoạn này:

Không nên để cá vàng tiếp xúc với ánh sáng mạnh. Nhất là vào mùa hè, điều đó có thể khiến nhiệt lượng nước tăng cao nhanh chóng. Nhiệt độ nước phù hợp nhất cho cá vàng là khoảng 25 – 28°C. Cá vàng có thể thích nghi với nhiều mức nhiệt độ thấp, thậm chí 15°C cũng không sao, nhưng bạn phải vô cùng cẩn trọng, tránh để nhiệt độ nước cao quá mức 30°C.

Mùa mưa vẫn chưa qua nhưng hôm nay trời nắng đẹp. Mặt trời tháng Bảy đã tỏa ánh nắng chói chang rồi. Tra thông tin thời tiết trên điện thoại thì

dự báo mức nhiệt cao nhất trong ngày hôm nay là 34°C. Không phải là cá vàng thì cũng bị hong khô trong cái thời tiết này.

Tôi đi tìm một cái mũ đã lâu không đội. Cái mũ bóng chày màu đen – đồ đôi của tôi và Ayu mà tôi hẳn đã để đâu đó quanh đây. Không chỉ để che nắng, nó dùng để cải trang. Không nên để Ryu bị chú ý nhiều quá, tôi nghĩ vậy.

“Đây, cô đội cái này lên.

“Ô. Hắc mào”

Có vẻ cô ta thích cái mũ. Khen “hợp lắm”, rồi vụt chạy ra trước gương.

“A, phải rồi. Giày nữa.”

Đành phải dùng tạm đôi giày bóng chày của tôi. Ryu nói “Không cần” khi tôi đưa tất cho cô ta, rồi đưa bàn chân trần nhỏ xíu như miếng sủi cảo của mình vào đôi giày Nike cao cổ, để cho tôi buộc thật chặt sợi dây giày ở nấc trên cùng.

“Rồi, đi thôi.”

Khi tôi mở cửa, Ryu nheo mắt nhìn chăm chăm. Dù tự nói sẽ đi ra ngoài, nhưng đôi mắt đen láy của cô ta chứa đầy sự bất an khi nhìn ra cửa.

“Người nói sẽ đi cùng ta phải không?”

Ryu quay sang nhìn tôi và giơ một tay ra với điệu bộ kiêu ngạo như một nàng công chúa. Tôi chỉ nắm ba ngón tay giữa của cô ta lúc Ryu bước ra khỏi cửa thôi, chúng có độ ấm như nhiệt độ của nước.

“Vâng thưa công chúa. Tôi sẽ theo cô đến bất cứ nơi nào”

Rồi chúng tôi bước đi.

Lúc thang máy bắt đầu chạy, Ryu bám dính lấy bức vách như tiêu bản bướm bướm.

“Căn phòng đang chuyển động”

“Nó là thang máy. Chúng ta đi xuống bằng cái này.”

“Ta biết” Cô ta nói dối. Đôi mắt tròn xoe như hóa viên bi cầm thạch đen láy, mũi cô ta nheo nheo như thể người được mùi bụi và hóa chất tẩy rửa đầy trong thang máy.

“Ta nhớ đã từng đi cái này trước đó.”

“À đúng rồi nhỉ, lúc cô đến phòng tôi”

Có vẻ như ký ức lúc hóa cá vàng không hoàn toàn biến mất. Từ bây giờ kể cả lúc cô ta ở trong bể cá, tôi cũng sẽ không trần truồng ra khỏi nhà tắm để lấy quần mặc nữa.

“Tang mái* chuyển động đến bao giờ?”

“Xong ngay thôi.”

“Máu đang dâng lên.”

Ryu tròn mắt ngạc nhiên như thể thấy phép màu khi nhìn cửa tự động mở, nhưng khi bước ra ngoài, cô ta dán chặt mắt vào tòa nhà 10 tầng ở cuối phố.

“Quả là một tòa tháp chọc trời!”

Cô ta đứng ra giữa đường. Tiếng còi xe rít lên từ phía sau:

“Nguy hiểm đấy!”

Cả cái quần của Ayu cũng quá rộng đối với Ryu, phần eo lưng bùng thừa một khoảng. Tôi giơ tay túm vào đó để lôi cô ta lại lề đường. Một chiếc ô tô

wagon cỡ nhỏ phóng qua trước mặt chúng tôi.

“Xe ngựa! Nhưng con ngựa đâu rồi?”

Khi ra đến đường lớn, đôi mắt vốn dĩ đã to tròn của cô ta lại càng mở to hơn nữa.

“Toàn những tòa tháp chọc trời nối tiếp nhau.”

“Cô nhớ ra điều gì à?”

“Xe ngựa nối đuôi xe ngựa.”

Cô ta có thật sự nghiêm túc cố nhớ lại điều gì không nhỉ. Nếu Ryu không nhớ ra lý do cô ta tìm đến tôi, chúng tôi không thể kết thúc cuộc sống chung đụng kỳ lạ này.

Cô ta chỉ vào cột đèn giao thông, nói với vẻ nhẹ nhõm.

“Ta biết cái đó. Là đèn ga.”

Dù là âm hồn sống lại, hay yêu quái thoát khỏi phong ấn, thì có vẻ như thời đại gần nhất mà cô ta nhớ được cũng đã trôi qua lâu lắm rồi.

“Ô kìa, kìa. Nhìn lên trời đi. Con chim to quá. Là phượng hoàng. Không, là rồng!”

“Cái đó gọi là máy bay.”

“Chim máy bay ấy hả? Ta có nghe qua rồi.”

Ryu luôn tỏ ra biết tuốt. Cô ta như một bà lão không chịu thừa nhận rằng mình đã già rồi.

Kể cả lúc đứng trước biển quảng cáo điện tử của tiệm pachinko*, hay lúc nhìn thấy ống khói cao hơn cả tòa nhà 10 tầng, cô ta ngạc nhiên đến sững người, đứng đực tại chỗ quên cả hít thở mà, thốt lên: “Òa!”

Có vẻ cô ta nghĩ ngạc nhiên và tò mò về tất cả mọi thứ khác nào khẳng định rằng mình không phải người bình thường. Hẳn cô ta đã phải cố gắng hết sức để ghi nhớ hành động, biểu cảm của những thiếu nữ hiện đại trong quảng cáo trên ti vi.

Đôi giày bóng chày đế 27 cm của tôi có vẻ vẫn quá to so với chân cô ta, mỗi khi Ryu bước đi, lại có tiếng giậm chân lùng bùng lẹp bẹp.

Bộp... bộp bộp.

Theo đà này chúng tôi đang đi hướng ngược lại với nhà ga gần nhất. Tôi nghĩ có khi đi ngang qua khu đền thờ, Ryu sẽ nhớ ra điều gì đó. Nhưng Ryu lại nhìn về phía cánh cổng torii như thể lần đầu tiên thấy nó, và chỉ nói: “Đền thờ à. Ta có quen qua rồi.”

Bộp... bộp bộp.

Chúng tôi đã đi bộ được 20 phút. Bình thường cô ta chỉ bơi trong bể nước, nên nội việc có thể đi bộ như người bình thường đã là điều đáng ngạc nhiên rồi, nhưng trên cạn đúng là cô ta không nhanh nhẹn như ở dưới nước. Lúc đầu còn hăng hái lắm, mà bây giờ bước chân của cô ta đã nhũn ra như thiếu nữ được chăm bẵm quá đà từ bé đến lớn rồi.

“Chúng ta về thôi nhì”

Cô ta lắc đầu, mái tóc dài cũng lắc lắc theo. Tôi đi chậm lại theo tốc độ của Ryu.

Bộp... bộp bộp.

Cô ta tỏ ra cứng đầu và bước nhanh hơn, cố gắng vượt lên trước tôi. Nghĩ cô ta hẳn thấy mệt vì liên tục nhiên trước những tòa nhà và xe cộ, nên tôi gợi ý đi vào trong hẻm.

“Không thích. Toàn mùi mèo”

Đi theo những bước chân bồm bộp của cô ta, chúng tôi đến khu phố mua sắm. Nó là con phố thời trang vô cùng hào nhoáng, rất khác so với khu vực ga tàu gần tòa nhà tôi ở. Đây là con phố chính của ga tiếp theo.

Giữa dòng người đông nghịt và những tấm biển quảng cáo lòe loẹt với tiếng nhạc xập xình đang gào lên khăng định “đây là lựa chọn hàng đầu”, Ryu chờ người ra như cá vàng lúc ngủ, chỉ có hai con người là đảo từ trái sang phải. Bây giờ đã hơn 11 giờ. Ánh mặt trời mùa hạ càng lúc càng chói chang, như những mũi kim vàng nhọn hoắt đâm xuyên qua da thịt.

“Nghỉ chân ở đâu đó đi. À phải rồi, cô có đói không?”

Cả hai chúng tôi đều chưa ăn sáng. Tối qua Ryu mới ăn có hai miếng đồ ăn nhỏ và mỏng dính như cánh hoa baby. Bữa ăn cuối cùng của tôi cũng chỉ là một cốc mì ở công ty vào buổi tối hôm qua.

“Không”

Cô ta trả lời mà vẫn không rời mắt khỏi con ma nơ canh trong bộ đồ mùa hè sành điệu.

“Bánh tôm”

Tôi vừa nói thế thì miệng cô ta đã há ra lúc vẫn nhìn chăm chăm con ma nơ canh. Pắc pắc - như cá vàng đớp mồi. Đấy, tôi biết mà.

Dù đã nói “ăn gì đó đi”, nhưng ăn gì là ăn gì nhỉ. “Ăn đồ bình thường có được không?”

“Ý người là bánh mì hay bánh bông lan? Tất nhiên là được. Ta không thích lẩu bò.”

Cô ta biết bánh mì sao. Vậy nghĩa là ký ức của Ryu chí ít cũng phải có từ sau thời Edo*. Chúng tôi quyết định vào một nhà hàng Ý có bán hải sản. Đó là kiểu nhà hàng dành cho các gia đình, các suất ăn trưa có giá khá ổn.

Có vài khách hàng đến trước chúng tôi nhưng không ai nghi ngờ dò xét Ryu. Điều này có vẻ khiến Ryu vui. Hai má cô ta ửng lên màu sắc của cá vàng Ryukin, dù biểu cảm vẫn thản nhiên như mọi khi. Lúc Ryu bỏ mũ ra và vén một lọn tóc khỏi mặt, mấy gã trai ngồi gần đó len lén liếc trộm cô ta.

“Chào mừng quý khách.”

Đôi má Ryu càng thêm đỏ ửng và cô ta bật cười thích thú khi được người phục vụ bàn chào. Rồi cô ta nâng niu cốc nước bằng cả hai tay, chăm chú chiêm ngưỡng như thể nó là một tác phẩm nghệ thuật.

“Cô chọn món gì?”

Tôi lại nhớ về Ayu. Đây là nhà hàng hai chúng tôi hay đến. Có những hôm nắng gắt, cô ấy cũng đội chiếc mũ bóng chày giống Ryu. Có khi cũng mặc cùng chiếc quần màu cam này. Lần nào chúng tôi cũng thống nhất lựa chọn rồi gọi một đĩa mì Ý và pizza cho hai người cùng ăn. Tôi giờ thực đơn về hương Ryu như vẫn luôn làm với Ayu.

“Hừ!”

Ryu gằn giọng và đẩy quyển thực đơn xuống mặt bàn.

“Tự nhiên sao thế?” Cái cách cô ta đột nhiên nổi giận với tôi vì lý do gì đó mà tôi chẳng hiểu nổi cũng giống hệt Ayu.

“Đây là thực đơn, tức là danh sách các món ăn.”

Tôi lật quyển thực đơn lên, trên trang bìa là ảnh chụp món cá tráp nguyên con phủ sốt Ý.

Ryu lườm tôi với ánh mắt như thể kết tội kẻ giết người. Thay mặt toàn thể nhân loại, tôi nói “xin lỗi” rồi mở quyển thực đơn ra trước khi đưa lại cho cô ta.

“Nếu muốn ăn món có tôm thì có món này, món này hoặc món này.”

Ryu nhón tay cầm quyển thực đơn lên như để không phải đụng đến hình ảnh con cá tráp với đôi mắt đã trắng đục, rồi gí sát mặt vào trang giấy. À đúng rồi, cá vàng cận thị. Hay mua cho cô ta cái kính nhĩ. Tôi có thể giả vờ nhìn không rõ và đi kiểm tra thị lực để lấy kính. Nếu đeo kính trong lúc dạo quanh thành phố, hẳn Ryu sẽ còn thấy ngạc nhiên bởi nhiều thứ hơn nữa. Có khi cô ta sẽ sớm nhớ ra xuất xứ của mình cũng nên.

Ryu nhìn món mì Ý sốt kem cà chua, hỏi tôi: “Đây là giun?”

“Không, không phải.”

“Thế thì ta lấy món kia.”

“Có lẽ cô không nên thử cà ri đâu”

Cuối cùng, món Ryu chọn là mì Ý sốt dầu với tôm và rong biển wakame. Tôi bảo cứ ăn trước đi, nhưng cô ta chống hai tay vào má, nhìn tôi chăm chăm suốt. Cô ta không rành trò chống tay vào má lắm. Những ngón tay cứ duỗi thẳng ra nên cảm như thể sắp trượt khỏi tay rồi. Hẳn là chỉ mới nhớ ra trò này đây mà. Tôi quay ra sau nhìn, quả như dự đoán. Phía trước theo ánh nhìn của Ryu là một đôi, cô gái đang chống hai tay vào má nhìn anh chàng người yêu.

Bất chấp danh tính thật sự của mình, Ryu đang mặc đồ bình thường và có gương mặt như một cô búp bê. Chỉ đi bộ một quãng ngắn ở khu phố mua sắm mà bao nhiêu gã đàn ông ngoái nhìn theo cô ta. Chẳng hiểu sao tôi thấy hồi hộp. Tôi nghĩ đến vô số viễn cảnh, kiểu như nếu Ayu bắt gặp chúng tôi ở chỗ này thì phải làm sao? Nghĩ xem lúc đó sẽ nói gì, nhưng chỉ nghĩ được những câu vớ vẩn.

“Cô không chớp mắt à?”

“Chớp mắt?”

Sau nhiều lần thử khép mở mí mắt, cô ta lộ vẻ thất vọng.

“Quên mất rồi”, cô ta nói, hàng lông mi dài thướt tha hất lên cụp xuống trong hoảng loạn.

Món mì Ý với thịt xông khói, bắp cải và sốt cà chua mà tôi gọi đã ra. Tôi cầm đĩa lên và Ryu cũng vậy. Tôi vặn xoắn đĩa để lấy mì, Ryu cũng cố bắt làm theo, khiến con tôm văng ra khỏi đĩa.

Cô ta đợi là để biết cách ăn. Ôi không. Đáng lẽ tôi phải nhận ra điều này. Tiếng nói từ đâu vang lên trong tôi: “Vì người chỉ biết nghĩ cho mình thôi.”

Tôi giả vờ không để ý Ryu không dùng được đĩa, và cử động tay chậm chạp để cô ta có thể dễ bắt chước theo. Cầm đĩa một cách vụng về, Ryu xúc mì Ý lên. Giơ cao tay, cô ta cắn vào phần cuối những sợi mì đang thông xuống.

“Thế nào?”

"Ừm."

“Ngon chứ?”

"Ừ"

“So với bánh tôm, cái nào hơn?”

Thịt xông khói và bắp cải là một sai lầm đáng tiếc, nhưng tôi chỉ quan tâm tới hương vị của món mà Ryu đang ăn. Ryu trả lời với hai má đang căng phồng.

“Cái này”

Phù, may quá. Có vẻ cô ta thấy vui với món này. Dù biểu cảm chẳng thay đổi. Tôi muốn làm cô ta vui hơn nữa, nên thử nói:

“Cô ăn pizza không? Chắc cô không biết pizza nhỉ?”

“Ta biết đấy”

Ryu hạ ánh mắt nhìn xuống. Tôi phì cười, biết thế nào cô ta cũng nói thế mà.

Cảm tưởng như lâu lắm rồi tôi mới lại cười. Hiện tại, mỗi ngày tôi đều trải nghiệm những điều kỳ lạ... à không, nói vậy nhẹ nhàng quá, phải là những hiện tượng dị thường mới đúng, nhưng cũng không đến mức chỉ toàn chuyện tồi tệ. Cái gì cũng có hai mặt. Doanh số bán hàng tăng, giờ tôi đã có thể đi ngủ vào buổi đêm mà không cần dùng đến rượu hay thuốc. Cảm giác thèm ăn cũng đã trở lại, dù chọn phải loại mì Ý không ngon lành gì nhưng vẫn ăn được khá nhiều.

Ban đầu tôi cảm giác như mình phải gánh một ôn thần, nhưng giờ tôi nghĩ có khi Ryu là phúc thần cũng nên. Vậy nên tôi quyết định lừa người đàn ông mặc bộ đồ bảo hộ lao động, ngồi trên giá xây dựng ở rìa tầng 4 tòa nhà mới xây đi, dù có thể thấy rõ anh ta từ cửa sổ nhà hàng này. Chiếc mũ bảo hiểm người đàn ông đó đội bị một thanh thép lớn đâm ngập.

Bàn tay đang xúc từng sợi mì của Ryu bắt đầu run run.

“Sao vậy?”

Cô ta lóng ngóng đánh rơi chiếc nĩa còn đang cuốn mì sang bên cạnh.

“Khum sai”

Giọng nhỏ đến mức không nghe rõ. Hình như cô ta nói là “không sao”.

“Nhưng cổ đang thở hổn hển kìa”

“Làm... làm gì có.”

“Đấy”

“Cho ta nước”

Ryu cẩn thận uống từng chút nước từ chiếc cốc trên bàn mà cô ta tự hào nâng niu lúc trước, như thể việc đó rất quan trọng đối với cô ta, nhưng uống mãi rồi cũng cạn.

“Uống của tôi nữa này.”

Tôi đẩy cốc nước của mình sang cho Ryu.

“Không phải. Cần nước để bơi.”

"Hả?"

“Mang cho ta bể cá”

“Hả????” Đột ngột như vậy biết lấy đâu ra. L... làm sao giờ? Đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì, tôi nhìn quanh như thể cố nặn ra câu trả lời gì đó để viết lên tờ giấy thi trắng xóa.

“Đau quá.”

“Hay vào nhà vệ sinh nhé? Có nước trong bồn cầu... à không, có thể xả nước vào bồn rửa tay...”

“Ta không cử động được nữa.”

Đôi môi còn đang dính rong biển của cô ta mấp máy há thành hình chữ “O”, như cố hóp hóp tìm không khí.

“Phải... phải làm sao giờ?”

“Đừng có cuống lên.”

“Nhưng... nhưng mà.”

“Đừng có nhìn về phía này, che cho ta khỏi người khác.”

Tôi làm theo, quay lưng lại phía Ryu và ngồi thẳng lên để dùng thân mình che cho người phía sau. May mắn là bàn này ở góc trong cùng và ba gã ngồi gần đó đã đi rồi. Cặp đôi đang bận nhìn nhau đăm đăm cũng không ngó sang phía này.

“Như vậy được chưa?”

Không có tiếng trả lời.

“Này, cô định làm gì?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Khi tôi quay lại, Ryu đã biến mất, thế chỗ là cá vàng Ryukin đang bơi trong cốc nước. Một nửa thân mình của nó màu trắng, vây bụng và vây đuôi thì màu cam.

Tôi nhét cái cốc thủy tinh lớn vào túi sau quần jeans, che lại bằng vạt áo phông, rồi từ từ đi lại chỗ quầy thu ngân.

Trái tim tôi đập thình thịch lúc trả tiền ở quầy thu ngân, cứ nghĩ đến cảnh nhân viên thu ngân gọi giật lại với giọng lạnh lùng: “Quý khách đợi đã, anh đang làm gì vậy, thế này không được rồi.”

Tôi chưa từng thử và cũng không có gan thử ăn cắp vặt. Thậm chí tôi còn chưa bao giờ mang khăn tắm có tên của khách sạn về nhà. Trái tim thổn thức của tôi đập bình bịch như muốn vỡ tung, nhưng nhân viên chạy bàn của quán vẫn trưng ra nụ cười công nghiệp và thậm chí còn chẳng có vẻ quan tâm đến việc cô gái đi cùng tôi đã biến mất dạng.

Tôi muốn phản bác lại lời nhận định của Ayu về tôi rằng tôi chỉ biết nghĩ cho mình (kiểu như: “Thật ra thì đến thân anh, anh còn chẳng mấy khi màng tới” hay “Em cũng thế mà thôi”...), nhưng có lẽ đúng là tôi tạo ra

những lo âu và rào cản để rồi tự khiến mình sợ hãi, hoảng loạn và lại càng nhân bản vấn đề lên nhiều lần.

Tôi đi mua đồ ở cửa hàng tiện lợi cách đó vài bước chân và lấy một cái túi ni lông ở quầy thanh toán. Sau đó dùng nhờ nhà vệ sinh, đổ đầy nước vào túi và chuyển Ryukin sang. Chuyện mới lúc trước còn cùng nhau ăn mì Ý đã bay biến sạch khỏi tâm trí, tôi nhìn con Ryukin nửa trắng nửa cam đang nặng nhọc hít thở dưới đáy túi nước, tránh để ý đến sợi phân mảnh như chỉ vẫn còn dính ở đuôi nó.

Túi ni lông lấy ở quầy thanh toán không chống thấm nước hoàn toàn, những giọt nước nhỏ tong tỏng từng chút từng chút. Đáng lẽ nên mua túi đựng rác. Đành nhanh nhanh chóng chóng về nhà vậy.

Tôi hướng về phía ga, định lên tàu điện thì bị thu hút bởi một chiếc ô tô đậu ở khu đỗ xe cuối đường bên kia. Đó là một chiếc Jaguar màu xanh rêu, loại xe yêu thích của Ayu. “Giá lúc nào mua được nó nhỉ. Tôi nhớ cô ấy từng nhìn nó với ánh mắt lấp lánh và thốt lên như vậy, dù thậm chí còn chưa có bằng lái.”

Người đàn ông bước ra từ ghế lái có vẻ là chủ nhân của chiếc Jaguar này. Anh ta khoảng ba mấy tuổi gì đó, với kiểu đầu của thanh niên hai mấy tuổi và bộ râu chỉ che mỗi cằm. Trông anh ta giống kiểu người sẽ cố nhấn mạnh phát âm từ “Jaguar” thành “Gia-ga?”

Nhân vật cổ tình phát âm lai lái để tỏ ra là người sành điệu, thành thạo ngoại ngữ.

Cửa bên hành khách mở và một người phụ nữ bước ra. Tôi cứ ngỡ mình nhìn nhầm, nên trợn mắt lên nhìn chăm chăm cho kỹ. Không nhầm. Đó chính là Ayu.

Cô ấy mặc chiếc áo sát nách trông vô cùng trưởng thành mà tôi chưa từng thấy bao giờ, cùng với một chiếc quần ống túm đen mới tinh. Tôi ngần ngại không muốn lại gần, cứ đứng đực ra trên vỉa hè.

Tong...

Nước lại nhỏ giọt từ chiếc túi ni lông.

Nghĩ kỹ thì cũng chẳng có gì lạ. Chính Ayu đã đề xuất chọn nơi gần công ty cô ấy và khu có nhiều cửa hàng thời thượng này để chung sống. Khi biết những căn hộ đáp ứng được điều kiện mà cô ấy quyết không thỏa hiệp về kích thước phòng ở và nhà tắm, lại còn nằm ở khu vực gần ga này có giá đắt đỏ đến nỗi bịch, cô ấy mới chịu theo lựa chọn thứ hai thuê căn hộ ở khu vực ga sau, nơi gần đến độ có thể đi bộ đến đây.

Có vẻ hai người họ không chỉ quen biết sơ sơ. Người đàn ông có con xe Jaguar lấy túi xách cho Ayu, còn cô ấy khoác tay hắt. Hai người họ đi vào một nhà hàng có cửa sổ kính màu. Đó không phải một nhà hàng dành cho gia đình như kiểu nhà hàng Ý kia, mà là kiểu nhà hàng bạn phải đặt chỗ trước dù chỉ là đi ăn trưa. Là kiểu nhà hàng mà tôi đã hứa đưa Ayu đến khi có nhận được khoản tiền thưởng mùa hè.

Bộp...

Bộp...

Bộp. bộp...

Tôi vẫn nghĩ về chuyện liệu có thể quay lại với Ayu. Đến tận bây giờ, đâu đó trong tim tôi cứ trần trụi nghĩ đến chuyện đó. Những lúc muốn chết đi, có lẽ chính suy nghĩ đó đã ngăn tôi lại. Tôi say xỉn và lảm nhảm mãi “mình không được làm Ayu khóc”...

Như một thằng ngu vậy.

Mãi mới bắt đầu điều chỉnh để thích ứng được với áp lực của thế giới này, vậy mà giờ đây tôi lại một lần nữa bị sức nặng của nó đè xuống. Sức nặng như muốn nghiền nát lồng ngực. Chỉ hít thở thôi sao cũng khó khăn quá.

Tôi thả Ryu từ trong túi ni lông siêu thị vào lại bể cá. Ryukin – đang nửa trắng nửa cam trong túi – – nhảy vọt vào bể nước nhanh như bánh xe màu sắc quay tít khiến bạn không nhìn rõ màu gì với màu gì, và lập tức biến ra màu đỏ rực toàn thân như ban đầu.

Tôi hướng về phía bể cá, buông một hơi thở dài. Quả nhiên cô ta là yêu quái. Và hẳn là ôn thần đem đến điềm rủi cho tôi.

Áo phông và quần tím cô ta mặc lúc trước trải trên giường hết như ban đầu, lúc được lấy ra. Nhưng ướt nhẹp.

Tôi lôi chai rượu whiskey ra. Từ Chủ nhật tuần trước đến giờ tôi chưa mở chai lần nào nữa, nên vẫn còn sót lại một chút. Ờ trời. Chẳng buồn lấy cốc và đá, tôi cứ thế tu từ chai, ngồi trong phòng ngủ và xem ảnh Ayu lưu trong điện thoại.

Rượu whiskey nguyên chất không pha uống giữa ban ngày ngay lập tức khiến tôi chệnh choáng, buông bỏ lý trí và muốn gọi cho Ayu.

Không đời nào tôi có thể làm điều đó. Nó sẽ chỉ khiến tôi thêm thảm hại. Không, có lẽ tôi sẽ chỉ bảo cô ấy rằng tôi đã lấy hộ quần áo cho cô ấy từ tiệm giặt là. Nghe giọng cô ấy lần cuối chắc cũng không sao. Thôi, thôi, cô ấy vẫn còn đang ăn với gã kia mà. Mà không muốn bị cô ấy ghét bỏ chứ?

Tâm trí bảo tôi dừng lại, nhưng những ngón tay của tôi cứ tự cử động. Tôi nhắm mắt và áp tai vào điện thoại.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Chặn số. Ayu không có ý định liên lạc lại với tôi trong thời gian gần.

Tôi cảm thấy như một tên ngốc. Không, tôi đúng là một tên ngốc.

Tách.

Những giọt nước từ khóe mắt tôi rơi xuống màn hình điện thoại.

Mọi thứ dường như nhòe đi sau bức màn nước mắt. Cảm giác ngạt thở như chìm xuống đáy nước. Tôi tuyệt vọng cố thở ra hết thứ không khí nặng nề trong lồng ngực.

“Đúng là không được rồi.”

Trái tim tôi vẫn chưa được chữa lành. Có lẽ mấy ngày vừa qua như ngọn lửa bùng lên một lần cuối trước khi tắt ngúm. Như người bệnh nặng có chút hồi quang phản chiếu vậy.

“Đi thôi. Biến khỏi thế giới này.

Tâm trí đã ngấm cơn say của tôi lại một lần nữa cho đó là ý kiến hay. Hãy đến tòa nhà có 10 tầng. Tôi biết cánh cửa dẫn lên tầng thượng không khóa vì tôi đã từng đến đó một lần rồi. Lần ấy, bám lấy rào chắn và nhìn xuống mặt đất tối đen trông như cỏi hư không vô tận, tôi biết rằng nơi mình đứng đúng nghĩa đen là ranh giới giữa sự sống và cái chết, nên thấy sợ và lại bỏ về.

Tôi không còn sợ hãi nữa. Bây giờ thì bất cứ nơi nào tôi đang đứng cũng là cái ranh giới ấy, là mép vực cả rồi.

“Tôi đang ở mép vực.”

Đang lầm bầm nói thì tôi cảm nhận được một lực mạnh ở má trái. Như thể bị một vật cùn đánh vào, và tâm trí đang ngập ngụa trong hơi men của tôi chấn động.

“A, đau quá!”

Tong...

Nước nhỏ giọt trên sàn phòng ngủ. Không phải nước mắt của tôi. Chẳng biết từ lúc nào Ryu đã đứng ngay bên cạnh. Vừa rồi là ống tay áo ướt sũng của cô ta đánh vào má tôi.

“Cái gì đấy, tự nhiên lại đánh tôi?”

“Không biết. Nghe người nói ta tự nhiên thấy cáu”

Có vẻ như câu “không biết” là nói dối. Ryu giơ một ống tay áo lên, nhìn vào nó như nhìn một sinh vật hoang dã không thể thuần hóa.

“Cô đã ở đây suốt sao?”

Chứ không phải cô cố tình làm tôi tỉnh táo lại hả.

“Không, người cứ lảm nhảm làm ta tỉnh giấc.”

“Lảm nhảm?” Chẳng lẽ tôi đã để những cảm xúc trong tim thoát ra thành lời? Tôi đã nói gì nhỉ. Kiểu như “tôi đang ở mép vực?”

Một cái tát vào má. Lần này là má phải.

“Đau!”

Tôi nhìn cô ta phản đối, mắt vẫn đầy nước, nhưng lần này là nước mắt chảy vì một lý do khác. Ryu quay mặt đi, vung vẩy ống tay áo như thể muốn nói không phải tại ta mà tại cái thứ này.

“Kiểu như... không được...”

Có lẽ cô ta đã ở đây từ lâu rồi.

Ryu dang hai ống tay áo như vẩy bụng cá ra, ôm lấy vai tôi.

“Đàn ông đừng khóc. Sẽ khiến nước mắt của phụ nữ mất đi giá trị.”

“Để tôi yên.”

Một con cá vàng bơi lội tung tăng, vô lo vô nghĩ trong nước sao có thể hiểu được sự khó khăn của việc sinh sống trong thế giới loài người. Tôi định uống thêm một ngụm whiskey nữa, nhưng những lời của Ryu khiến tôi khựng lại.

“Nói chuyện đi”

“Về cái gì cơ?”

“Vì sao người khóc?”

Tôi nghĩ loài cá làm sao mà hiểu được, nhưng những xúc động gói vào ngôn từ vẫn tuôn ra cùng với hơi thở đầy mùi cồn.

“Tôi tan nát bởi tình yêu.”

“Tan nát bởi cá chép^{*}, hả?”

“Ừ”

“Cá chép đúng là khó nhằn nhỉ. Thật sự không dễ dàng gì.”

“Ừa, đúng là tình yêu không dễ dàng gì”, quả là sống lâu hiểu chuyện đời. Đôi khi cô ta cũng nói được những điều hay.

“Cái gì cũng nuốt vào trong. Ta cũng từng bị nuốt chửng một lần.”

“Ryu cũng từng...”

“Phải”

Cô ta cũng từng bị tình yêu nuốt chửng? Mà yêu ai cơ? Chẳng lẽ là hà bá? Không, tôi không quan tâm đến chuyện của yêu nữ này. Ích kỷ cũng được. Cả hai đều ích kỷ mà. Tôi trút bầu tâm sự, không phải vì Ryu mà vì chính bản thân mình.

“Tôi từng sống cùng với một cô gái trong căn phòng này. Tôi yêu cô ấy, dự định sẽ kết hôn với cô ấy. Cô có hiểu kết hôn là gì không?”

Tôi quay sang nhìn Ryu. Tự thấy thật xấu hổ vì mình đang cố gắng tâm sự với một con yêu quái.

“Kết hôn... hôn lễ, ta từng nghe đến cái này rồi”

Ryu ngửa khuôn mặt trắng sứ lên trời, neho mắt đắm chiêu. Như thể cô ta đang nhìn một khung cảnh chói lọi ở phía chân trời xa xa.

“Nhưng cô ấy không về. Tôi cứ ngỡ có thể sửa chữa, làm lại mọi chuyện từ đầu..”

Nước mắt lại trào ra trong lúc tôi nói.

“Đồ ngốc. Phụ nữ và én con, một khi đã rời đi sẽ không bao giờ trở về chiếc tổ cũ. Đó là lời dạy được truyền lại từ ngàn đời rồi.”

Tôi nốc một ngụm whiskey, và bật ra những lời này:

“Tôi muốn chết”

Tôi đã biết chết không hằn là hết, là hoàn toàn trở thành hư vô. Nhưng tôi chỉ muốn được được giải thoát khỏi nỗi đau trước mắt.

Một cơn ớn lạnh ập đến nơi cổ tôi. Rồi tôi không thở được. Không phải là sức nặng ầm ỹ của cảm xúc đè lên lá phổi, mà là một áp lực vật lý thật sự đang đè lên khí quản của tôi.

"Hả..?"

Những ngón tay siết quanh cổ tôi. Là những ngón tay của Ryu. Mảnh mai nhỏ bé mà sao mạnh mẽ đến thế. “Dừng lại đi!” Tôi hét lên, nhưng chỉ có không khí từ cổ họng đang bị siết chặt thoát ra khỏi miệng tôi. Từ sâu thẳm tâm trí – nơi hoàn toàn khác với trái tim tôi, và đang quặn quại vì

thiếu dưỡng khí – những câu từ mà tôi hoàn toàn hiểu rõ ồ ạt trào ra như bong bóng từ máy bơm khí. Tôi không muốn chết. Không muốn chết. Thật sự không muốn chết.

Tôi tóm lấy cổ tay Ryu và cố gắng giăng ra. Không được.

Những ngón tay siết lại. Những ngón tay mảnh mai mà cứng rắn, lạnh lẽo như dây thép. Mãi đến khi tóm lấy ba ngón tay giữa của cô ta thì lực đang siết chặt lấy tôi mới đột nhiên lỏng ra.

Ôm lấy cổ, tôi phần nộ lườm Ryu, ho sặc một lúc rồi mới cất tiếng được:

“Cô... định làm trò gì? Bắt chước phim hình sự à. Tôi sẽ không cho cô xem ti vi nữa đâu đấy”

Ryu gật gù cái đầu như thể tôi vừa nói gì nực cười lắm.

“Ta chỉ cho người cái người ước thôi mà”

“Tôi chỉ nói đùa thôi. Không phải thật sự muốn vậy”

Ryu bặm môi như thể đang ngậm đồ ăn, rồi bật ra tiếng “tặc”, như thể chặc lưỡi vậy. Cô ta nhìn xuống hai tay mình như thể chúng là sinh vật sống có ý thức riêng, rồi lặp lại lời tôi:

“Chỉ nói đùa thôi, không phải thật”

“Cô làm ơn quay về bể cá đi!”

“Tên cô gái đó là gì?”

Hôm nay người phụ nữ cá vàng này nói lắm thật.

“Tha cho tôi đi, để tôi được yên.”

“Người muốn nói mà. Miệng đã mấp máy rồi kìa.”

“... Ayu.”

“Ayu. Biết rồi”

“Nói dối” Vừa phải thôi chứ, cứ tỏ ra biết tuốt mãi. “Là Ayu* nhĩ. Ayu là loại khôn ngoan, tham lam háms lợi”

“Đừng nói vớ vẩn nữa.”

Tôi biết cô ấy thích đàn ông có tiềm lực kinh tế. Đó chính là lý do tôi nghĩ đến chuyện đổi việc. Đúng là cô ấy thích ăn sang và thỉnh thoảng phóng tay mua những thứ đắt đỏ không tưởng, nhưng chẳng phải phụ nữ ít nhiều đều thế sao?

“Ta đang nói về cá Ayu mà. Ayu đi tuần xung quanh lãnh thổ của mình, độc chiếm khu vực ấy và không khoan nhượng với bất cứ kẻ nào dám xâm phạm. Ta cũng từng bị đánh vào đây này.” Ryu đưa tay vén mái tóc đen che kín cả tai lên. “Đến bây giờ vẫn còn vết lõm.”

“Đợi chút,” Trong lúc nói chuyện, tôi chợt nhận ra, “Vậ có nghĩa là cô từng sống ở sông hoặc hồ. Cô là cá vàng mà, tại sao lại vậ?”

Ryu đứng dậy và bắt đầu gãi đầu gãi tai. Điều bộ tương tự như điều mà tôi làm trước mặt cô ta sáng nay, khi mới ngủ dậy.

“Ta không biết. Bao quanh ta là bọt bóng. Ta ở trong nước. Khó thở lắm. Có rất nhiều dii bơi xung quanh ta.”

“Dii là gì?”

“Dii là dii chứ còn gì nữa.”

Cô ta hết như người già, xét về cách nói chuyện ấy.

“Ta đã nghĩ ước gì mình biến thành dii. Nếu vậ thì có thể thở dưới nước được. Có thể thoát khỏi đau khổ.”

“Chuyện đó từ khi nào vậ?”

Ryu vẫn đứng nguyên một chỗ, và lại bắt đầu nhìn xa xăm.

“Không nhớ nổi. Nhưng, có lẽ đó là ký ức đầu tiên của ta”

8

Phía bên kia cầu, có một bà lão mang ô che nắng đang đứng một mình. Dưới cái nắng chói chang giữa hè, bóng dáng bà dường như lay động mờ ảo. Bà lão mặc chiếc áo ngắn tay màu xanh biển nhạt, giơ tay ra ý gọi tôi lại gần.

Tôi vừa bắt đầu băng qua cây cầu bắc qua dòng sông bốc mùi bùn, thì chiếc ô với họa tiết hoa bìm bìm xoay ngược lại, bà lão quay người bước đi. Tôi đi theo bà. Phía bên kia cây cầu là một khu dân cư.

Cái ô đi vào một con hẻm nhỏ ở bên trái. Ngay lúc tôi chuẩn bị rẽ ở góc đường theo bà lão, thì bà biến mất vào trong ngôi nhà ngay trước đường cùng của con hẻm cụt này.

Đó là một ngôi nhà kiểu Nhật, không quá to cũng chẳng quá nhỏ. Nó được xây dựng từ 30 năm trước, không, có khi còn lâu hơn thế nữa. Sau cánh cổng rào xếp là một mảnh sân nhỏ đổ bê tông, có vẻ như từng được dùng làm chỗ đỗ xe. Có lẽ nhà này không còn dùng xe ô tô nữa. Cỏ đã mọc đầy giữa những kẽ hở trên nền bê tông, và những chậu hoa được xếp thành hàng ở đó.

Tôi bước đến cửa trước và ấn chuông, nhưng không ai trả lời. Tôi lại ấn chuông lần nữa, nếu vẫn không có ai, tôi sẽ bỏ cuộc.

“Cái gì đấy?”

Người mở rào bước vào là một ông lão gầy như que củi khô. Ông lão mặc áo sơ mi trắng và quần xám. Như thế ông đã nghỉ hưu nhưng chẳng có gì mặc ngoài bộ đồ vẫn mặc khi đi làm. Một tay ông cầm theo túi ni lông của cửa hàng tiện lợi.

“Cháu tên là Ezawa, nhân viên công ty thương mại Memorial. Cháu đến để giới thiệu mặt hàng ban thờ ạ.”

Ông lão xua tay, ra ý “biến đi”.

“Nhà này có ban thờ rồi.”

“Thế dụng cụ thờ cúng thì sao ạ?”

Không có tiếng trả lời. Ông lão không thèm để mắt đến tôi – vừa tránh khỏi cửa – lấy ra chùm chìa khóa. Ông lão loay hoay mãi để tìm chiếc chìa khóa mình cần. Có vẻ như ông chưa quen với việc đi vào một căn nhà trống vắng không bóng người. Nếu là tôi trước đây thì lúc này đã rút lui rồi. Nhưng có lẽ bà lão đã nhờ tôi làm gì đó. Tôi nói với cái lưng áo sơ mi trắng nhăn nheo vì không được là lượt.

“Bác gái nhà mình mới mất đúng không ạ?”

Khuôn mặt hốc hác trơ cả xương sọ, chẳng có mấy da thịt của ông lão quay lại nhìn tôi. Ánh nhìn sắc như dao cạo.

“Cậu biết vậy nên đến nhà này hả? Đúng là đồ linh cầu”

“Không, cháu không biết điều đó. Cho đến khoảng 5 phút trước, khi nhìn thấy bà lão ở chân cầu.”

Đã sang tuần thứ hai kể từ khi tôi có thể nhìn thấy người chết. Tôi bắt đầu hiểu tình hình hơn một chút.

Những âm hồn hữu hình – ít nhất thì những âm hồn tôi có thể nhìn thấy được, là những người mới mất chưa lâu. Có thể họ chưa thật sự cảm nhận được cái chết của chính mình, hoặc họ chưa quen với sự thật rằng mình đã chết.

Hôm qua, tôi nhìn thấy một cậu bé chơi đá bóng trong sân trường tiểu học. Có vẻ như vẫn đang trong giờ học, ngoài cậu bé ấy ra, chẳng có một ai khác cả. Cậu bé đang đá một quả bóng bị bỏ lại trên sân trường. Cậu bé cứ đá mãi, chân cậu chắc chắn đã nhắm trúng quả bóng nhiều lần, nhưng quả bóng không di chuyển lấy một phân. Tôi vừa định cất tiếng gọi, thì gió thổi qua, quả bóng lăn đi. Cậu bé tung một cú đá thật mạnh, ngay giây sau đó cậu tan biến theo gió như một làn khói mỏng.

Bà lão cầm một chiếc ô che nắng. Có lẽ bà ấy mất vào lúc trời còn nóng. Và...

“Hoa trong vườn nhà bác đang héo khô dần, nên cháu nghĩ vậy...”

Những chậu hoa sứ trên các giá cao thấp khác nhau được sắp xếp vô cùng tỉ mỉ, chu đáo, nhưng phân nửa đã héo rũ. Chỉ một vài chậu hoa còn sống, nhưng phần lớn toàn lá héo úa.

“Trước đây ít lâu chúng được chăm sóc vô cùng cẩn thận, vậy mà...”

Ông lão buồn bã nhìn chậu không có hoa, lầm bầm như thể đang phân trần với ai đó không phải tôi.

“Mỗi sáng đều tưới nước đầy đủ cho chúng, vậy mà vẫn ra thế này.”

“Ừm... nếu bác không phiền, cháu nghĩ là...”

Ông lão lờ tôi đi và cuối cùng cũng đã tìm được đúng chìa khóa. Có vẻ ông coi tôi đang đứng đây như âm hồn không tồn tại. Đang vặn tay nắm cửa, ông lão chợt quay lại như sức nhớ ra điều gì.

“Này, lễ Shinbon* tổ chức thế nào? Cậu bán ban thờ chắc cũng biết chút ít phải không?”

Lễ hội Obon ở Tokyo được tổ chức vào tháng Bảy, kéo dài đến hết ngày hôm nay. Ông lão tiếp tục nói mà không nhìn tôi:

“Ta và vợ đều là người Gunma, nên lễ Obon của chúng ta tổ chức vào tháng Tám.”

“Nếu lễ Obon đến trước dịp giỗ 49 ngày, thì lễ Shinbon được tính sang năm sau ạ.”

“Thế thì năm nay rồi. Hôm nay là giỗ 37 ngày. Đúng là thời gian cứ thế trôi đi..”

Ông lão tính ngay ra số ngày chính xác.

“Cách tổ chức lễ Obon mỗi vùng mỗi khác, tùy theo tôn giáo, cũng có vô số phong tục tổ chức. Hơi khó để giải thích văn tắt trong vài câu ạ.”

“Ta còn chẳng biết nhà ta theo nhánh tôn giáo nào. Vì lúc nào cũng là bà nhà ta lo hết những chuyện đó.”

“Bác cho cháu xem thử ban thờ nhà bác được không ạ?”

“Ta đã bảo là không mua rồi cơ mà”

“Nhìn cách bố trí ban thờ có thể biết được là nhánh tôn giáo nào ạ.”

Ban thờ trong nhà là loại ban thờ gỗ ngoại lai tiêu chuẩn. Nó được làm từ gỗ hồng. Không đến nỗi tệ nhưng cũng như ngôi nhà, đã cũ lắm rồi. Tượng thờ chính là Phật Thích Ca Mâu Ni. Hai bên trái phải của ban thờ có treo hai cuộn tranh đức Bồ Đề Đạt Ma và Quán Thế Âm Bồ Tát.

“Là phái Lâm Tế Tông* ạ.”

“Còn trẻ mà biết nhiều nhỉ. Trong đám tang, ta còn chẳng biết sư thầy từ đâu đến.”

“Dạ, cháu cũng không biết nhiều lắm đâu ạ.” Chỉ cần ghi nhớ tổ hợp những vị được thờ chính và thờ phụ của những giáo phái phổ biến thôi. Còn dễ hơn nhớ tên các thành viên chính của nhóm nhạc AKB.*

“Bác định tổ chức lễ Shinbon tại gia ạ?”

“Chắc vậy. Ta không có nhà thờ tổ. Nên tổ chức thế nào?”

Ông lão nhìn tôi – người chỉ bằng nửa số tuổi của ông – với ánh mắt trông đợi. Thật ra tôi có cảm giác ông ấy còn không muốn nghĩ đến chuyện này. Những người tôi gặp, không chỉ những người đã khuất mà cả gia đình của họ, đều cảm thấy bối rối về chuyện đón nhận cái chết.

Tôi lấy ra tờ giới thiệu “Bộ sản phẩm trang trí cho dịp lễ Obon” Trong đó có một số ảnh minh họa cách bày biện cho lễ Obon.

“Cháu gửi bác cuốn này. Bác cứ tham khảo. Nhưng cháu nghĩ cũng không cần thiết phải làm theo hết. Điều quan trọng là tưởng nhớ đến người đã khuất thôi ạ.”

“Đồ trang trí và các thứ ở đâu đó quanh đây. Bà nhà ta năm nào cũng lấy ra.”

“Cháu xin mạn phép hỏi, không biết bác đã có bài vị chưa ạ?”

“À, có. Có bài vị bên nhà tang lễ chuẩn bị cho.”

“Bài vị gỗ màu trắng đang đặt trên bàn thờ là bài vị tạm thời, dùng cho đến 49 ngày giỗ thôi ạ. Sau 49 ngày cần phải đem hóa vàng và thay bằng bài vị chính thức ạ.”

“Hả, vậy sao? Ta không biết.”

Tôi cũng nghĩ ông ấy không biết. Nhà tang lễ sẽ chuẩn bị bài vị nếu gia đình yêu cầu. Các nhà tang lễ cũng là một trong số những đối tác của công ty thương mại Memorial, dù chúng tôi không có nhiều mối quan hệ với các bên này lắm.

Nhưng vì bài vị có giá thành thấp nên thường bị người ta bỏ quên. Con trai và con dâu ông lão là người phụ trách tang lễ, nhưng họ đã chuyển đến sống ở Osaka.

“Nếu bác chưa có thì hay là chọn cái này?”

Tôi lấy từ trong cặp ra cuốn danh mục sản phẩm - bài vị hàng chính hãng thuộc dòng “Hoa Cỏ”. Đế của những sản phẩm này được trang trí sơn mài hình các loại hoa đại diện cho bốn mùa. “Bác gái có vẻ thích hoa nên có lẽ loại này sẽ phù hợp ạ.

“Bà nhà ta lúc nào cũng lúi húi làm gì đó trong vườn. Sống chung với nhau mà ta chẳng biết gì về khoản đó. Chăm sóc cẩn thận vậy mà hoa lá vẫn cứ chết dần”

“Cháu xin phép được góp ý chút. Có khi bác đang tưới nhiều nước quá. Cháu nghe nói cây cối hoa lá bị úng nước cũng sẽ rũ dần ạ”

Đó là những gì ông đã dạy tôi. Ông có làm một thửa ruộng nhỏ trồng rau vừa đủ cho nhà ăn thôi.

Ông hay ăn dưa leo gai chấm súp miso lúa mì và ăn tươi những quả cà chua chín mọng mới hái luôn. Tôi không còn ghét ăn rau nữa từ khi đến Nagasaki. Hương vị của những bắp ngô luộc tươi rói, mới bẻ khác hoàn toàn so với những gì bạn có thể mua ở Tokyo. “Jun, đừng tưới nước nhiều quá. Phân bón cũng chỉ dùng vừa phải thôi. Rễ phát triển được là vì cây cố gắng kiếm nước và chất dinh dưỡng. Cũng như con người vậy.”

Ông lão vẫn dăm dăm nhìn ban thờ, hỏi tôi:

“Tươi hai lần một ngày là nhiều quá sao?”

“Vâng”

Có lẽ đó là điều bà lão muốn tôi chuyển lời tới ông lão. Ông lão không để ý, nhưng bà đang ngồi ngay bên cạnh chồng mình trong căn phòng này, với cái ô che nắng vẫn mang theo bên người. Bà khẽ mỉm cười gật đầu khi tôi quay về phía bà, ra ý hỏi liệu thế có đúng không.

Ông lão chỉ liếc nhìn cuốn danh mục sản phẩm một cái rồi quăng nó sang bên.

“Ta sẽ xem xét”

Tôi nghĩ không phải ông không thích những sản phẩm đó, mà ông chỉ ghét cái suy nghĩ phải chuẩn bị bài vị.

“Vậy thì giờ cháu xin phép về... Tôi cầm cặp đứng lên chuẩn bị về thì đột nhiên ông lão cất tiếng:

“Ban thờ thế này có ổn không?”

“Thế là được rồi ạ.” Tôi vừa trả lời ông lão vừa nhìn lại ban thờ. Bà lão đã biến mất, như thể đã hoàn thành mục đích mà bà ấy đến đây để thực hiện.

Tôi đến đây chỉ vì bà ấy gọi tôi. Giờ tôi quay trở lại trạng thái trước đó ít lâu.

Chủ nhật hôm qua, kết cục là tôi say từ trưa và ngủ đến tận sáng hôm sau. Ryu cứ gào lên đòi “Ta muốn ra ngoài lần nữa, nên tôi đưa điều khiển ti vi cho cô ta để khiến cô ta im miệng. Thứ Hai, tôi lại cầm danh sách

người mất được phân để đi đến từng nhà chào hàng. Không ký được cái hợp đồng nào. Hôm nay có lẽ cũng vậy.

Nếu có gì khác trước thì là tôi không còn quan tâm đến cái chỉ tiêu doanh số của công ty nữa. Chỉ một tuần thử đạt hạng cao nhất về doanh số, tôi đã nhận ra rằng cái đó chỉ là một trò chơi. Một trò chơi khốn nạn.

Tôi không muốn trở thành kẻ thua cuộc trong cái trò chơi mà công ty đã tự bịa ra những quy tắc vô lý này, vậy nên tôi tin những điều vô lý là hợp lý, và mù quáng đuổi theo vạch đích được vẽ ra để phục vụ lợi ích ích kỷ của công ty. Dù tôi có làm việc nỗ lực thế nào, dù lương theo doanh số của tôi có tăng bao nhiêu, thì A (Ayu) cũng không bao giờ quay lại. Từ ngày hôm qua, tôi đã cố gắng xóa tên A khỏi tâm trí.

“Cậu còn trẻ mà trông như một sư thầy có tuổi nhỉ.”

“Cháu không dám nhận ạ.”

Không phải là tôi đã giác ngộ. Chỉ là tôi đã có quá nhiều trải nghiệm siêu thực trong suốt 10 ngày qua, đến độ cảm thấy mọi thứ đều hư hư thực thực.

“Ban đầu ta cứ tưởng cậu là loại bán hàng thất đức. Cuối cùng hóa ra cậu lại giúp ta nhiều. Nhưng ta nói cậu nghe câu này được không?”

Ông lão lấy từ trong túi ni lông của cửa hàng tiện lợi ra một chai trà xanh Nhật duy nhất mà ông đã mua, nhìn tôi ra ý mời. Không còn cách nào khác, tôi đành uống một ngụm trà âm ỉm.

“Sung lên. Cậu còn trẻ mà. Cậu nổi cáu với ta cũng có sao đâu. Đời người chỉ có một lần. Ngăn ngủ lắm. Thời gian như ngựa chạy, tên bay. Như chai trà này, phải làm một hơi rồi kêu thật to ‘Đã quá đi!!!’”

Dù gương mặt chẳng hề giống nhau, nhưng ông lão làm tôi nhớ đến ông tôi ở Nagasaki. Đột nhiên tôi nghĩ về việc tiêu chỗ lương thưởng theo sản phẩm. Sáng nay trưởng nhóm lại lôi tôi ra chì chiết, “Mày là robot à, cái giọng điệu không cảm xúc ấy là thể quái nào đấy?”. Tôi trả lời ông lão bằng giọng hơi có chút căng thẳng.

“Từ giờ cháu sẽ lưu ý hơn. Cháu sẽ thử sung lên.”

Ông lão với gương mặt luôn sưng sía như bị đau răng ấy lần đầu tiên cười với tôi.

“Có lẽ cũng nên thay một cái ban thờ mới nhỉ. Ta rồi cũng cần dùng mà. Loại nào được, giới thiệu cho ta đi”

Thứ Năm, tôi trở về công ty sau khi thành công ký kết hai hợp đồng, và điền vào ô đơn vị “chục nghìn yên” trên bảng doanh thu con số 8. Thêm khoản này, tổng doanh thu của tôi tính từ tuần trước đến giờ là 5.600.000 yên. Ở công ty thương mại Memorial, nếu doanh số theo tháng vượt quá 5.000.000 yên, bạn sẽ được thưởng 3% hoa hồng. Đây là lần đầu tiên trong suốt mười tháng làm việc tôi nhận được khoản thưởng này.

Chỉ những ai vượt doanh số 5.000.000/tháng mới được khoản hoa hồng 3% ấy, và khoản tiền này chỉ được trả sau khi nhận đủ tiền từ khách hàng, nhưng tôi vẫn cảm thấy mừng vì sau đó có thể mua sắm chút ít.

Vậy là dù biết “chỉ là một trò chơi”, nhưng tôi vẫn cảm thấy vui khi thành tích của mình cao hơn người khác. Thành tích của tôi tháng này leo lên đến vị trí thứ 3. Khoảng cách giữa tôi và trưởng nhóm – kẻ giữ riêng cho mình danh sách khách VIP và chỉ đi chào hàng khi tiện, nhưng tháng nào cũng đứng đầu bảng doanh số – đã thu hẹp đáng kể.

Tôi đang nhìn bảng doanh số và tính xem cần bao nhiêu nữa sẽ đạt vị trí đầu bảng, thì giọng nói như tiếng sủa càn của một con chó nhỏ tức tối vang

lên từ phía sau:

“Ezawa, rốt cuộc mày dùng thủ đoạn gì đấy? Nếu mày gặp rắc rối vì cường chế người ta ký hợp đồng thì tao không chịu trách nhiệm cho đâu. ,,

Là trưởng nhóm. Dù chính miệng hắn vẫn thường oang oang: “Bị kiện cáo đòi trả hàng cũng không sao”; “Cứ bán được hàng đã. Luật lệ các thứ tính sau. Đừng cho khách đọc kỹ hợp đồng”

“Thủ đoạn...? Tôi chỉ làm như mọi khi.”

“Lạ nhỉ, một gã u ám, không gây được hảo cảm, không có năng lực giao tiếp như mày mà lại ký được nhiều hợp đồng thế. Chưa kể tự nhiên làm được trong một thời gian ngắn.”

Đúng là tôi không vui vẻ tươi tắn lắm. Cũng không dễ tạo thiện cảm với người khác. Nhưng có lẽ những điều đó lại khiến tôi hòa hợp, đồng cảm được với cảm xúc của những người vừa mất đi người thân yêu. Tuy nhiên đúng là tôi còn chưa “sung” lắm thật.

“Đúng là lạ nhỉ”

Tôi cười xòa cho qua. Đây chỉ là trò chơi. Vậy thì hãy chơi cho vui.

“Làm bằng cách riêng là làm như nào? Không phải mày dính líu vào thế lực kỳ quái nào đấy chứ. Có khi tao đi cùng mày thử xem thế nào nhé.

Quả nhiên trưởng nhóm là dân bán hàng lão luyện, và thành tích của hắn ta cao một phần vì hắn có thể mặt dày chen mồm len lỏi vào chuyện của người ta. Cứ thế đi. Dù chỉ là một trò chơi nhưng thành tích sinh tự tin. Tôi sẽ tự mình vượt mặt trưởng nhóm, dùng cây bút dạ đỏ ghi thành tích trong tay mà gõ đầu hắn.

“Cách riêng sao? Đúng là tôi đã lỡ nói vậy. Chỉ là cuối cùng tôi cũng quen với công việc thôi. Kiểu như những thứ trước đây không nhìn ra giờ

đã có thể nhìn thấy được. Nhân tiện thì, trưởng nhóm này?”

“Mày vốn u ám mà sao tỏ ra vui vẻ thế. Cái giọng vui vẻ của mày tươi sáng như bóng đèn trong toa lét ấy”

“Hôm nay đến đây thôi, tôi về nhé?”

Mắt trưởng nhóm tưởng như lồi cả ra ngoài, hấn tức giận xõ một tràng vào mặt tôi:

“Mày đùa tao à. Cứ tưởng mình giỏi lắm chỉ vì kiếm được hơn 5.000.000 yên một tí. Nhìn đây này. Còn nhiều người đi chào hàng chưa về. Những người chưa ký được hợp đồng thì đang gọi điện thoại chào hàng. Họ đang là T.O đấy. Mày không biết ‘đội nhóm là gì à?’”

Tôi chẳng quan tâm đến “đội nhóm”. Cũng chẳng có đồng nghiệp nào chơi được.

“Mọi người đều đang cố gắng”, “chỉ mình mình không làm gì thì thật không thể chấp nhận được. Các doanh nghiệp đen* thường dùng tâm lý này để lợi dụng những người tốt bụng mà rứt rè, dễ nhượng bộ. Đáng tiếc là giờ tôi chẳng mấy hứng thú với hiện thực. Tôi chẳng quan tâm những gì người ta nói về tôi ở cái chốn bé mọn này.

“Tôi có việc phải về.”

“Trưởng phòng, anh nói gì thẳng cha này đi chứ!”

Trưởng phòng đang xem bản tin bóng chày chuyên nghiệp trên máy tính xách tay, nghe gọi thì rời mắt khỏi màn hình, nhìn lên.

“Có sao đâu. Tôi cũng sắp về đây.”

Nhận ra tâm trí của trưởng phòng – fan cứng của đội bóng chày Giants* – không còn ở đây nữa, trưởng nhóm tức điên lên, lửa giận trong lòng chắc

phải tăng đến 20%, hần quay sang nhìn tôi, mắt long sòng sọc nhu Hoshi Hyuma*.

“Mày có việc gì? Suốt ngày có bảo có việc. Gái à. Về để đi tán gái à. Người u ám, nhìn đã khó ưa, lại còn không biết ăn nói như mày, gái gú gì?”

Trường nhóm đã 38 tuổi rồi nhưng vẫn ế. Hình như hần sống với mẹ. Những cái áo sơ mi hàng hiệu hần mặc lúc nào cũng được là phẳng, hồ cứng. Đáng lẽ ra tôi có thể nói với hần là đã chia tay với bạn gái rồi, nhưng trái tim tan nát của tôi vẫn chưa hồi phục đủ để nói thẳng ra cái sự thật ấy.

“Tinh thần đội nhóm là cứu cánh cho tổ chức. Thời tao còn học trung học, cái hồi vẫn còn ở câu lạc bộ bóng bàn của trường ấy...”

Đã 7 giờ 13. Chắc khoảng 5 phút nữa là vốn từ vựng để thuyết giáo đạo lý của trường nhóm cạn kiệt. Nếu về lúc 7 giờ 20, chắc sẽ vừa kịp. Tôi chìm vào thế giới riêng trong tâm tưởng, mắt vẫn mở lơ lơ như cá vàng lúc ngủ trưa.

9

Rin Un Tai (Lâm Uẩn Thái) vừa la đám phu khuân vác vừa vội vã đến Ukaiya (Ngự Giả Ốc) ở tây thôn Nafua (Na Bá).

Đám gia nhân vận chuyển rong biển, hải sâm và ngư khô từ vùng Ezo*. Đây là cống phẩm dâng lên vương quốc Ryukyu. Ở Ukaiya, quan phụng hành của Shimazu – Arima Juzaemon đang chờ.

“Nhanh lên, đi cho mau!”

Đám gia nhân Ryukyu có thân hình to khỏe, nhưng đều thấp người nên bước chân khá nặng. Nghe đồn rằng đó là vì ngày xưa, dân đảo không biết tuổi tác của mỗi người đều có thể tra ra trong sổ ghi chép nhân khẩu, nên để trốn thuế thân, họ đặt đá lên đầu trẻ con cho chúng không cao lên nữa. Có lẽ lời đồn ấy là thật cũng nên, Un Tai sốt ruột nghĩ thầm.

Shimazu bề ngoài tỏ ra tôn kính tuân phục triều đình, nhưng lại bắt người dân hằng năm đều phải dâng nộp đủ thứ cống phẩm. Chưa kể, lo sợ con đường giao thương từ phía nhà Thanh qua vương quốc Ryukyu bị cắt, nên họ còn bắt dân phải chịu khoản cống phẩm cho nhà Thanh nữa. Có vô số tin đồn về việc nhân khẩu Ryukyu đang càng ngày càng giảm: Phụ nữ có thai bị bắt nhảy qua khe nứt của tảng đá lớn, chỉ có những người phụ nữ khỏe mạnh nhất và con của họ mới có thể sống sót sau cú nhảy ấy. Hay đàn ông trong làng vô cớ bị bắt chạy ra đồng khi có tiếng cồng hoặc tù và triệu tập, những người già hoặc đau yếu chạy chậm sẽ bị giết chết.

Dù xem xét theo bất cứ khía cạnh nào thì ở Ryukyu chẳng có gì tốt đẹp cả.

Gia tộc Rin đã kiếm sống bằng nghề giao thương đường biển suốt nhiều thế hệ, vậy mà giờ đây họ gần như đã rời bỏ quê cha đất tổ. Đến bản thân Un Tai cũng sinh ra ở khu biệt phủ nhà Đường ở Nagasaki, lấy vợ người đồng hương rồi sinh con đẻ cái tại đó. Hẳn còn có một tì thiếp ở Nafua, nhưng đang nghĩ đã đến lúc rời bỏ Ryukyu để về an cư lạc nghiệp ở Nagasaki.

Đến lúc đoàn người tới được Ukaiya – được xây theo lối kiến trúc thời Đại Hòa - Yamato* - nằm ngay mặt đường Chiyurasa – con đường đẹp nhất xứ Ryukyu, thì đã quá giờ hẹn lâu rồi.

Arima Juzaemon cố ý ngáp dài, đập đập cái quạt vào đầu gối một cách đầy khó chịu.

“Ta cứ ngỡ thủy thời kế* ở cổng Roukokumon bị hỏng đấy. Đợi nhà người lâu lắm rồi, Hayashi.”

Juzaemon là gã đàn ông thấp bé với khuôn mặt rỗ và hàm răng khấp khểnh. Lỗ lằm nhỏ nhất cũng có thể khiến hăn nổi cơn thịnh nộ, và hăn luôn đòi tiền hối lộ.

Như mọi khi, Rin bị gọi là “Hayashi” theo tiếng Đại Hòa, với ý khinh thường. Tên mọi Oa Quốc.* Nếu không phải vì hăn là thống đốc sở tại đang điều tra các thương vụ, thì ta đã lấy lông vũ Trâm điều* nhúng rượu cho hăn uống, để hăn nhanh chóng chết trong đau đớn rồi.

“Tại hạ xin cúi đầu tạ lỗi” Un Tai chấp tay trước ngực, cúi đầu hành lễ theo phép tắc quê nhà và nói ngôn ngữ Đại Hòa bằng thổ âm của nhà Đường.

“Bẩm thống đốc đại nhân, tại hạ có mang theo một món quà hiếm. Xin gửi tới đại nhân để thể hiện tấm lòng hối lỗi của tại hạ”

Hắn sai gia nhân dâng lên một chiếc hộp sơn mài. Juzaemon mở nắp hộp, lắc thử như thể kiểm tra xem có giấu vàng bên trong không, rồi khịt mũi.

“Cái gì đây. Bánh kẹo Nam Man* à?”

“Thưa đại nhân, món này gọi là bích quy ạ.

Muốn thâm tóm lòng người, đầu tiên phải khiến họ phán đoán chệch, rồi ngay lúc đó đưa ra một thứ gì thật hấp dẫn. Là một thương gia hàng hải có thâm niên, Rin Un Tai biết cách thao túng người khác bằng dục vọng.

“Còn một món nữa, thưa đại nhân”

Hắn sai gia nhân mang đến một ang hoa súng lớn. Đó là loại ang đặt tiền với nước men đỏ.

“Chà chà, nước men đỏ bóng loáng, đẹp mắt đấy.”

“Mời đại nhân nhìn vào trong.”

Cống phẩm thật sự nằm ở trong ang. Những cọng cỏ nước như những búi tóc đỏ khẽ lay động trong chiếc ang đầy nước. Khi Rin Un Tai gõ ngón tay vào thành ang, một con cá đỏ rực vọt bơi ra từ bụi cỏ nước.

“Là cá vàng hả?”

“Không phải là cá vàng thông thường đâu ạ.”

Thân mình tròn trịa như vò Lã Tống. Vây đuôi thướt tha như vạt áo nữ nhân nhà quyền quý. Sắc đỏ rực rỡ như lá mùa thu. Nó là một trong số những “kỳ vật” hiếm có ngay cả ở đất nhà Thanh.

“Thế hả. Trông khỏe đấy nhỉ. Rất thích hợp để dùng thử độc.”

Rin Un Tai khinh bỉ cười thầm gã người Oa. Dùng thử độc à? Hẳn ta dám dùng một con cá hiếm lạ nhường này cho mục đích đấy sao. Nghe nói các lãnh chúa xứ Phù Tang nuôi cá vàng để thử độc, nhưng một quan thần bé mọn như hẳn không phải làm thế.

Dù sao thì bây giờ trông Arima Juzaemon đã vui vẻ hơn. Với phong thái như thể một lãnh chúa, hẳn mở hộp bánh bích quy và thả vài mẩu vụn vào ang nước.

“Nhân đây, thưa thống đốc đại nhân, tại hạ xin được thỉnh cầu về thương vụ đường nâu ạ.”

Mặt Juzaemon biến sắc khi hẳn cúi người nhìn vào ang hoa súng.

“Có chuyện gì vậy đại nhân?”

“Người tự nhìn đi”

Rin Un Tai ngó vào ang. Con cá vàng với vây đuôi thướt tha đang ngửa bụng nổi lên phềnh.

“Ấy, chuyện này là.”

“Người đâu, mau bắt giữ kẻ này. Hẳn định đầu độc ta.

“Chắc chắn có nhầm lẫn gì đó, thưa đại nhân!”

Mặc cho hẳn van xin trời chết, lính gác Ukaiya vây bắt và dùng thùng trời nghiền Rin Un Tai lại.

Tối hôm đó, Arima Juzaemon ra bờ biển hóng gió để thư giãn đầu óc. Cơn thịnh nộ của hẳn với Rin Un Tai nguôi dần theo những ngụm rượu shochu mang từ Shimazu đến.

Đầu độc ta thì tên đó được gì nhỉ. Có khi nào hẳn chỉ vô tình mang đến bánh kẹo Nam Man đã hỏng? Ta không thích ánh mắt khinh người của tên

Đường Nhân* ấy, nhưng hắn vẫn dùng được. Có khi nọc ra đánh cho một trận rồi thả cho hắn đi chẳng? Hắn đang định uống thêm một cốc rượu nữa thì gió biển thổi đến, mang theo một mùi tanh nhẹ. Bỗng từ đâu có tiếng gọi Juzaemon. Tiếng gọi như cơn gió thoảng lay động lá trúc mây. Ngẩng lên, hắn thấy có một người phụ nữ đứng cạnh ang nước trong vườn.

Cô ta hắn là kỹ nữ đám cận vệ Ukaiya gửi đến giúp hắn giải tỏa tinh thần. Juzaemon vừa đuổi cổ một tì thiếp gốc Ryukyu vì tức giận trước sự hoang phí quá độ của cô ả.

Người phụ nữ kia mặc bộ y phục đồ dài thướt tha. Y phục và kiểu tóc cô ta không phải của dân Ryukyu, mà theo phong cách nhà Đường.

“Này, người là kỹ nữ vùng nào thế? Đến đây rót rượu cho ta đi”

“Ta không phải kỹ nữ, ta là người nhà Thanh, đến đây vì có chuyện muốn nói.”

Nói năng vô lễ, nhưng nghe như cô ta chỉ mới học được ngôn ngữ của vùng này. Chà, thôi thì nếu là ngoại nhân, ta sẽ tha thứ cho vậy. Mỹ nhân như này đuổi đi thì cũng tiếc. Juzaemon hỏi bằng giọng điệu rình mồi:

“Có chuyện gì nào?”

“Hãy đề phòng Rin Un Tai. Hắn xuất thân từ một gia tộc thâm hiểm. Tổ tiên hắn thời xưa từng là thái thú của một quận, trước đây, vào triều nhà Minh, từng giữ chức Ty lễ giám, và đã làm đủ thứ chuyện bạo ngược vô đạo. Hắn dùng một thứ độc được gọi là độc Trầm điệu. Không thể tin tưởng con người này.”

“Người có bằng chứng gì không?”

Người phụ nữ ném một thứ gì đó về phía Juzaemon. Đó là xác một con mèo chết quằn quại trong đau đớn, mắt nó trắng đục như mắt cá ươn, lưỡi

tím ngắt thè ra từ cái miệng đang cắn chặt.

“Đây là độc Trầm điều. Và điều này cũng có thể sẽ xảy đến với người.”

Juzaemon bịt mũi, trả lời:

“Chỉ thế này chưa đủ để tin được.”

Người phụ nữ vén vạt y phục lên, để lộ bắp đùi. Bắp đùi trắng nõn có một vết bỏng đỏ rực.

“Đây là vết thương để lại khi ta suýt bị luộc chết bởi người tộc hắc. Đến bây giờ ký ức ấy vẫn hằn sâu trong đầu ta”

Juzaemon không thể rời mắt khỏi bắp đùi người phụ nữ. Dù có vết sẹo nhưng bắp đùi cô ta vẫn đẹp vô cùng.

“Vậy ta nên làm gì?”

“Giết hắc trước. Bằng cách luộc chín thì càng tốt. “Ồ, luộc chết à?” Ta luôn muốn thử một lần chứng kiến cảnh đó.

Arima Juzaemon lập tức sai người chuẩn bị một cái vạc khổng lồ.

Ngày hôm sau, Rin Un Tai bị lôi ra vườn, hắc vô cùng kinh hãi khi thấy một vạc nước sôi sùng sục trên đồng lửa đang cháy bùng bùng giữa sân.

“Đây là cái gì vậy???”

“Người biết mà. Là cái vạc.

“Nhưng tại sao lại là vạc nước sôi?”

“Rồi người sẽ biết thôi”

Rin Un Tai gào thét, khóc ra máu van xin tha mạng. Nhưng Arima Juzaemon chỉ cười nhạt. Đứng cạnh hắc là một kỹ nữ lạ mặt, chưa từng xuất hiện hôm qua.

Biết mình sẽ chẳng được tha mạng, Rin Un Tai với hai tay vẫn bị trói ngật ra sau, đập đầu cầu khẩn:

“Thống đốc đại nhân, tại hạ chỉ có một ước nguyện cuối cùng”

“Cái gì?”

“Xin đừng trừng phạt vợ con tại hạ ở Nagasaki, xin hãy tha cho bọn họ.

“Vì lý gì mà ta phải tha?”

“Tại hạ xin dâng hết tài sản lên thống đốc đại nhân.

“Thôi được.”

“Vậy thì, tại hạ xin được bẩm riêng với thống đốc đại nhân về nơi cất tài sản. Xin đại nhân hãy ghé tai lại đây.”

Lòng tham hiện rành rành trên khuôn mặt Arima Juzaemon, hắn tiến lại gần Rin Un Tai – đang đứng trước vạc nước sôi. Un Tai rướn đầu, cắn chặt cổ áo kimono của Juzaemon.

“Người tính giở trò gì?”

Vẫn ngậm chặt răng, Un Tai gằn giọng hét: “Ta chết người cũng chết!”

Vẫn cắn chặt cổ áo, hắn tự nhảy thẳng vào vạc nước sôi, kéo theo Arima Juzaemon.

"Nóngggggggggggggggggg!"

Dù da bị lột như vỏ quả đào, mắt trắng đục không còn nhìn thấy gì, Rin Un Tai vẫn không nhả Juzaemon ra.

“Nóng quá aaaaaaaaaaaaaa!”

Những samurai túc trực ở Ukaiya ai nấy đều hoảng loạn. Cả những người cố thử tiếp cận vạc nước sôi cũng bị nước nóng tấp cho phải nhảy lùi

lại. Đám người Ryukyu tức trực Ukaiya cười thầm trong bụng.

Cả hai đều bị luộc chín đến chết, có lẽ vì sự kiện hỗn loạn này mà chẳng ai để ý đến người kỹ nữ trong bộ y phục đỏ đã biến mất không một dấu vết, hay con cá vàng nổi ngửa bụng trong ang hoa súng bị lãng quên vừa lật mình, bơi lội tung tăng như bình thường.

10

Cho dầu ô liu vào chảo đã làm nóng, rồi thêm tỏi vừa giã giập bằng cán dao vào. Tôi nghiêng chảo cho dầu chảy về một phía, xào nhỏ lửa. Thỉnh thoảng lại lắc chảo cho mùi vị và hương thơm của tỏi ngấm vào dầu. Tôi cũng thường thêm ớt vào nữa. Nếu nấu cho hai người thì cho một quả ớt. Nhưng hôm nay thì không cho tí nào.

Cho tôm sakura* rang khô cùng với cá mòi non khô vào chảo, rồi thêm cải bó xôi đã luộc nhừ, nêm nếm gia vị cho chỗ mì Ý đang luộc trong nồi. Ừm, mì đã vừa chín tới nhưng vẫn giữ được độ sần sật. Nhưng có lẽ thế này hơi cứng cho Ryu. Chắc luộc thêm 30 giây, không, một phút luôn đi. Từ phòng ăn, tôi cất tiếng gọi:

“Này, xong rồi đấy~~”

Đã 9 giờ 30 tối. Tôi chỉ tự tin với mỗi món mì Ý, nhưng tay nghề nấu nướng cũng chỉ làng nhàng như khi chế biến các món khác.

Trưởng phòng dường như muốn nói cho tất cả mọi người ở văn phòng có thể nghe thấy, tiếp tục bài thuyết giáo nửa phần là khoe khoang tự mãn trong gần 10 phút về việc “đạt giải Ba bóng bàn đôi cấp thành phố hồi học cấp hai”, nhưng khi tôi đáp lại rằng: “Tôi hiểu mà. Tôi cũng từng là tay ném của câu lạc bộ bóng chày trường cấp ba, hồi đó chúng tôi nhắm tới mục tiêu thi đấu ở sân Koshien”, thì hẳn lại nổi điên lên. Chúng tôi chỉ vào được đến vòng 3 giải bóng chày khu vực phía tây Tokyo, nhưng đó là sự thật chứ

không phải bịa. Trận cuối chúng tôi thua một đội tuyển hạt giống vì cú ném quá tay của tôi.

Ryu đang ngồi trước ti vi, nghe vậy liền quay lại. Vạt áo và ống tay áo của bộ y phục đỏ cô ta mặc vẫn y bung xòe trên sàn nhà như mọi khi, nhưng có gì đó hơi khác. Trông không có vẻ cổ xưa nữa. Dù là yêu quái, nhưng ở cô ta có cảm giác sống động như người thường. Vì cô ta đang đeo kính.

Đó là một cặp kính có mắt bán nguyệt và gọng đen dày, hơi to so với khuôn mặt nhỏ xíu của cô ta. Thứ Ba vừa rồi tôi đã giả vờ không đọc được bảng kiểm tra mắt để đi cắt kính cho cô ta.

Hôm nay là ngày nhận kính, bằng cách nào đó tôi đã né được bài thuyết giáo của trưởng phòng để chạy qua tiệm kính vừa kịp trước giờ đóng cửa.

“Rốt cục mày có việc gì?” Dù trưởng nhóm kiên quyết hỏi bằng được, nhưng tôi không thể nói rằng mình “đi cắt kính mắt cho cá vàng” được. Mất 23.000 yên. Chuyện với A đã kết thúc hoàn toàn nên một mình tôi phải chịu khoản tiền thuê nhà, và số tiền trong tài khoản tiết kiệm của tôi đã chạm mốc “0 đồng”, chi ra từng đó tôi xót đứt ruột, nhưng được tiền hoa hồng nên bằng cách nào đó vẫn xoay sở được.

Tôi muốn sớm được thấy khuôn mặt ngạc nhiên của Ryu, nên vừa về nhà đã ra gõ bể cá. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động gọi Ryu.

“Này, dậy đi~~”

Quyển Kim Ngư Truyện có ghi chép rằng cá vàng ngủ khoảng 3, 4 tiếng một ngày, nhưng làm gì có chuyện đó. Ryu trong bể cá lúc nào cũng ngủ lả lóc.

Nhanh tay trút mì đã chín vào chảo và nêm muối, tiêu cùng chút nước luộc mì. Cuối cùng là rắc mùi tây và 1/3 chỗ tôm sakura đã chừa lại lên

trên. Xong. Món mì Ý tôm sakura và cá mòi non đã hoàn thành.

Xếp bát đĩa ra bàn, tôi hỏi cô ta:

“Cái kính thế nào?”

Ryu quang sang tôi, kính trượt khỏi mặt. Quả nhiên là to quá so với cô ta thật.

“Ừm. Cô ta bắt đầu nhìn quanh phòng, ngắm soi như một bà mẹ chồng đến thăm nhà con dâu. “Ừm, um um um.”

“Cũng không cần phải kỹ quá như thế đâu.”

Cô ta nhìn xuống sàn nhà một lúc, rồi cuối cùng đáp: “Phòng bẩn hơn ta nghĩ nhỉ”

Chính cô ăn bánh tôm làm rơi vãi lung tung chứ ai. “Giờ ta có thể nhìn rõ mặt hơn”

Cô ta dùng đầu ngón tay của cả hai bàn tay để nâng gọng kính, nhìn mặt tôi chăm chăm. Dù nhìn qua cặp kính cận, nhưng quả nhiên mắt của Ryu vẫn to thật. Tôi giơ tay lên che mặt như ngôi sao Hollywood né ánh đèn flash của những tay săn ảnh.

“Cô không cần phải nhìn tôi cũng được.”

“Ô, lợn cợn nhỉ”

“Đó là lỗ chân lông. Cô cũng... À không, có khi cô ta không có lỗ chân lông cũng nên. Da Ryu mượt mịn trơn láng. Kể cả khi ở dạng người, cô ta hẳn cũng không thuộc loài động vật có vú.

“Thôi bỏ đi, mau thử món mì spaghetti này.”

“Người ăn trước đi”

“Thôi, tôi uống bia trước đã.”

Nói chính xác thì là bia không còn. Tôi cố không uống rượu bia trước mặt Ryu. Vì tôi không muốn say xỉn rồi nói những câu như “tôi muốn chết”, để rồi lại bị cô ta bóp cổ.

Dấu tay của Ryu in hằn trên cổ tôi đến tận ba ngày.

Ryu cầm đĩa lên, gí sát mũi người.

“Người bỏ độc vào đây à?”

"Hả?"

“Ta làm phiền người quá à?”

“Thôi thôi được rồi. Tôi ăn trước là được chứ gì?”

Qua đôi mắt kính, cô ta lạnh lùng quan sát tôi húp mì lên và nuốt xuống họng, như một nhà khoa học đang theo dõi kết quả thí nghiệm.

“Úm” Tôi đánh rơi đĩa, hai tay ôm lấy cổ họng. “Um um úmmmm.”

“Sao thế?”

“Ừ òaaaaaaa. Tôi cào cổ, lưỡi lè ra khỏi miệng.”

Ryu hét lên. “Piiiiiiiiii...”

Lần đầu tiên tôi nghe thấy âm thanh như vậy. Nghe như tiếng chim ré lên chứ không phải tiếng cá nữa.

"U òaaaaaaaaa..."

"Piii, piiiiiiiiiii..."

“Ừ oaaa, ngon hết sảy. Món này đúng là tuyệt vời!!!!”

Từ điệu bộ thè lưỡi như sắp chết, tôi đổi sang lè lưỡi trêu người Ryu – vẫn đang tiếp tục hét văng lên: Bốp!

Một bạt tai thẳng thừng cứa kình.

“Đauu. Đùa thôi. Tôi chỉ đùa chút thôi mà”

“Ngưng làm trò kỳ cục đi!”

Tay xoa má, tôi cười ranh mãnh với cô ta:

“Thế nếu là thật thì sao?”

Tôi dừng khựng lại, không cười nữa. Chẳng hiểu từ lúc nào, đôi mắt lúc nào cũng có vẻ ươn ướt của cô ta đã trở nên ướt hơn bình thường. Có vẻ như tôi đã khiến cô ta nhớ lại một chuyện tồi tệ gì đó từng xảy ra rất lâu về trước.

“... Xin lỗi. Tôi sai rồi.”

“Đừng có cười nữa. Người đã bao giờ chết thật đâu” Ryu đưa mì vào miệng ăn từng chút từng chút, như cá vàng nuốt mồi.

Tôi đã ăn xong phần của mình và đang vừa uống nốt chai bia không còn vừa thơ thẩn xem ti vi. Đó là bộ phim trinh thám thời lượng 2 tiếng đồng hồ dù ngay từ đầu phim đã rõ ai là thủ phạm.

Bữa tối tiếp diễn trong yên tĩnh. Đây là khoảng thời gian tôi luôn muốn. Chuyện công ty thế nào cũng được, chẳng đáng bận tâm – nếu tôi nhận ra điều này sớm hơn một chút thôi thì có lẽ tôi đã có thể dành khoảng thời gian này bên A. Ít nhất là vào cuối tuần, đáng lẽ ra tôi đã có thể nấu cho cô ấy ăn như này, và đáng lẽ ra cô ấy đã có thể ăn những món này. Hầy... Ayu. Thôi chết. Tôi lỡ nói đầy đủ tên cô ấy rồi.

Cuối cùng tôi hỏi Ryu – đang ở ngay bên cạnh:

“Cô thấy mùi vị thế nào?”

“Lần này khác.”

“Nó không giống món ăn ở ngoài hàng đâu.”

“Không đủ độ cay nhỉ.”

Hóa ra cô ta ăn được cay sao.

“Mềm quá nữa.”

Chán ghê. Tiếc quá đi mất.

Lượng mì trên đĩa Ryu mãi không giảm đi là mấy. Cô ta mút từng sợi mì như cá ăn giun đất vậy, ngoài ra cũng bị phân tán tư tưởng vì vừa ăn vừa xem ti vi nữa.

“Cô thích xem ti vi hả?”

“Ừa, sắp biết được ai là thủ phạm rồi.”

“Vậy hả?”

Tôi biết từ đầu phim rồi. Đầu phim, vụ giết người xảy ra và thủ phạm đã lộ mặt từ trước. Những người duy nhất không biết thủ phạm là ai chỉ có các thám tử trong phim và Ryu thôi.

“Mà nhân tiện thì thủ phạm là gì?”

“Là người làm việc xấu. Trong bộ phim này, chính là kẻ giết người đó.”

“Thế giết người là việc xấu hả?”

“Tất nhiên rồi.”

Tôi phải giải thích cẩn thận cho cô ta nghe mới được. Nếu không sẽ phải sống chung với một kẻ sẵn sàng giết người mất. Nhưng, nói thế nào bây giờ nhỉ?

“Ờ thì... khi người ta chết, là chấm hết luôn. Dù có những người vẫn lưu lại thế giới này một thời gian. Vậy nên, giết chết một người là lấy đi tất cả

mọi thứ trong cuộc đời của người đó.”

“Đầu thai sống lại là được mà.”

Cô ta nói với vẻ mặt tỉnh bơ. Hãn Ryu thật sự có thể làm được điều đó.

Dạo này tôi tra cứu từ “dii” mà Ryu từng nói mãi. Có cảm giác tôi đã từng nghe thấy nó ở đâu đó. Nhưng tìm trên mạng mãi chẳng thấy đâu cả.

Hôm qua, trong lúc xem lướt cuốn Kim Ngư Truyện, tôi cuối cùng cũng tìm ra. Đó là từ xuất hiện ở phần “lịch sử của cá vàng” đầu sách. “Di” là từ tiếng Trung chỉ chi “cá diếc”. Nó được cho là tổ tiên của cá vàng.

Phải chăng điều này có nghĩa là Ryu đã tồn tại từ thuở sơ khai trong lịch sử của cá vàng, tức khoảng 1.700 năm về trước?

Thật vi diệu. Đầu tôi chắc không đủ chỗ cho thêm một câu hỏi nữa mất thôi. Vậy nên từ giờ, để không bị quá tải thông tin, tôi thủ thân biện pháp ứng phó với những tình huống ngoài sức tưởng tượng.

Đó là: Không nghĩ quá nhiều.

Đây là điều quan trọng hàng đầu.

Tôi sẽ chỉ tin tưởng những gì xảy ra trước mắt mà bản thân có thể lý giải được.

Trong trường hợp này, thì là hóa thân của một con cá vàng – có vẻ đã sống rất rất lâu – đang ngồi trong phòng tôi, cặm cụi ăn mì Ý bỏ thêm ớt vì không đủ cay và tròn tròn mắt xem cảnh hành động kịch tính vừa bắt đầu trên ti vi.

Theo cuốn Kim Ngư Truyện, tuổi thọ của cá vàng thực tế ngắn hơn người ta vẫn tưởng.

Thật đáng buồn là tuổi thọ của cá vàng không dài. Có nhiều giả thiết về việc cá vàng sống được bao lâu: “khoảng 7, 8 năm”, hay “khoảng 10-15 năm”, nhưng đó đều là những trường hợp sống trọn vòng đời tự nhiên.

Có nhiều trường hợp không được sống trong điều kiện môi trường lý tưởng và chết non, hoặc sống qua những năm tuổi non nớt nhưng chỉ được 3, 4 năm thì chết vì bệnh. Nhìn chung thì loại cá vàng Ryukin thân hình chum, cá vàng mắt lồi, cá vàng Ranchu có tuổi thọ ngắn hơn cá vàng Nhật Bản. Tuy nhiên, tuổi thọ của cá vàng không như tuổi thọ của con người. Một số con cá được thả ra sông, hồ, có thể phát triển đến cỡ cực đại, trở thành những “lão cả” hơn 30, 40 năm tuổi.*

“Người bình thường không thể đầu thai chuyển kiếp đâu.”

“Vậy sao?”

“Ừa, người ta chỉ sống có một lần thôi”

Tôi tiếp tục nói với Ryu – có vẻ đang không hiểu lắm. “Tôi nói cô nhớ kỹ này. Tôi không thật sự muốn chết. Chết là mất hết tất cả. Những người thật sự muốn chết không nói ra câu muốn chết một cách nhẹ tênh, dễ dàng vậy đâu.

Cô ta không nghe thấy câu đó. Ryu đang dán mắt vào cảnh thám tử chỉ ra thủ phạm trên vách đá. Có vẻ như cô ta kinh hãi “vách đá” hay gì đó, nên vừa lấy ống tay áo che mặt vừa dõi theo diễn biến phim. Thôi sao cũng được. Dù gì đó chỉ là câu tôi muốn nói cho chính mình nghe.

“Ồ, quả nhiên là gã này. Hắn đã bóp cổ người phụ nữ. Ta cũng đã nghĩ thế.”

Ryu hếch mũi lên đầy tự ái.

“Đấy, cô thấy không. Nếu làm việc xấu sẽ bị bắt” “Sao thám tử không đẩy gã kia xuống vách đá nhỉ?”

Chẳng biết cô ta hiểu được đến đâu nhỉ. Đợi đến hết danh đề cuối phim, tôi nói với cô ta:

“Cô hãy thề là không bao giờ bóp cổ tôi nữa đi!”

Dù đã hết phim, Ryu vẫn không rời mắt khỏi màn hình ti vi. Lần này cô ta mãi mê xem quảng cáo điện thoại di động dựa trên chuyện yêu xa.

“Anh sẽ không bao giờ xa em nữa.”

“Thật chứ?”

“Lúc nào em cũng sẽ ở trong trái tim anh.”

Dù vẫn đang chăm chăm xem ti vi, nhưng cô ta vẫn trả lời tử tế. Chẳng khác gì một bé con. Chắc sẽ không có chuyện bị cô ta giết đâu nhỉ, nỗi lo lắng nghiêm túc của tôi trở nên thật ngớ ngẩn.

Tôi đang rửa bát trong bếp thì nghe có tiếng Ryu - vẫn ngồi xem đủ kênh linh tinh – kêu lên:

"Woaaaaaa!"

“Sao thế?”

Cặp kính mắt đã trễ xuống, và cô ta đang dán mắt vào màn hình ti vi cách có 30 cm.

"Ô, woaa!"

Ti vi đang chiếu một con cá lạ lùng.

Nó đen sì, không có vây lưng, vây đuôi ngắn ngủn, thậm chí vây bụng, vây ngực cũng nhỏ xíu đến kỳ cục. Thân nó có hình dạng như một cuộn

rom, đầu thì chi chít những cục u như hạt xộp, còn mặt thì tròn như mặt người.

Khi ống kính lia rộng ra, hóa ra trong mỗi tô màu trắng lớn là một con cá. Ở những tô khác có những con cá khác đang tung tăng bơi lội, màu đỏ có, lốm đốm nửa đỏ nửa trắng cũng có nốt. Chúng là cá vàng.

Nữ phóng viên bắt đầu giới thiệu như để trả lời thắc mắc của tôi.

“Đây là hội trường buổi triển lãm cá vàng Ranchuu. Phong tục bình phẩm, đánh giá cá vàng Ranchuu đã có từ ngày xưa, khi thậm chí còn chưa có bể cá, người ta chú trọng vào vẻ đẹp và độ độc đáo của con cá khi quan sát từ bên trên”

Ranchuu. Tôi từng nghe đến cái tên này. Có lẽ từng thấy một, hai lần gì đó rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi được nghe giới thiệu về Ranchuu và nhìn thấy cảnh nó bơi lội trong nước.

“Ranchuu là một giống cá vàng du nhập từ Trung Quốc và nhân giống tại Nhật Bản vào thời Edo. Lý do nó còn được gọi là vua của các loại cá vàng, hòn ngọc biết bơi... là vì giá một con có thể lên tới hàng triệu yên.

Đâu ra mà “hòn ngọc” nhỉ. Dù phóng viên rú rít lên rằng nó “Đáng yêu quá điiii”, nhưng tôi thấy trông nó cứ ghê rợn thế nào ấy. Dù là con màu đen lúc đầu, hay con màu đỏ đang được chiếu, từ trên nhìn xuống trông nó cứ như một con sâu róm múp míp vậy.

Con người thật ngạo mạn. Thay đổi hình dáng của những sinh vật sống theo ý thích của mình. Tôi nghĩ khi nhìn Ryu đang chăm chú xem tivi. Làm cá vàng cũng vất vả nhỉ.

Máy quay lại chĩa về phía con Ranchuu màu đen.

“Đây là Ranchuu đen – vô cùng hiếm thấy trong số tất cả các loại Ranchuu”

“Ồ oaaa!” Ryu lại thốt lên.

“Sao lại thế này nhỉ”

Ryu nâng kính lên, lầm bầm:

“Giống quá.”

“Cá quen của cô hả?” Từng gặp nhau ở một bể cá vàng nào đó?

“Cấm cười!” Ryu vung tay áo.

“Ồi!” Tôi cảnh giác bật lùi lại.

Nhưng Ryu chỉ giơ ngón tay ra. Chẳng hiểu từ lúc nào cô ta đã học được cách giơ ngón giữa ra dấu hiệu “cút đi”. Mặc dù giơ ngược – quay lòng bàn tay ngược về phía tôi.

“Không phải cá. Là người. Ta nhớ gương mặt của con cá đen đúa xấu xí này.”

... Ý cô là nó giống một người nào đó?”

“Ừa”

“Đâu nào, đây là cá mà.”

“Ta biết. Mặt con cá này gợi ta nhớ đến một người mà ta biết”

“Ai cơ?”

“Vấn đề là, ta không nhớ đó là ai.” Cô ta lắc đầu buồn bã, chỉ vào màn hình tivi. “Nhưng mà, nếu đến đây có lẽ sẽ biết”

“Không được. Vì đây là ghi hình phát lại mà”

“Lúc trước người ta nói là sự kiện hôm nay”

Trời ạ...

“Để tôi kiểm tra thử nhé”

Tôi gõ “Buổi triển lãm cá vàng Ranchuu” vào điện thoại tra cứu thử. Chỉ xem thử xem thế nào thôi. Những buổi triển lãm cá vàng được tổ chức ở khắp mọi nơi trên toàn quốc.

Tôi không biết có Ranchuu đen hay không, nhưng triển lãm cá vàng bình thường thì gần Tokyo cũng có tổ chức đấy. Ngày gần nhất là Chủ nhật tuần này.”

“Thế thì đi thôi.” Ryu nhảy lên nhảy xuống như trong quảng cáo bia lúa mạch.

“Nhưng chúng ta sẽ phải ở ngoài trời rất lâu”

Lần trước chúng tôi ra ngoài chỉ được khoảng tầm một tiếng. Địa điểm tổ chức triển lãm ở Tokyo, nhưng cũng khá xa chỗ này. Đi đến nơi đã phải mất đến một tiếng rồi.

“Ta sẽ tập. Tập đi ra ngoài.”

Chắc là cô ta học từ “tập” trong bộ phim lúc nãy. Nhân vật chính – anh thám tử, luôn bận rộn làm việc, nên bị con trai trách móc. “Bố, bố đã hứa sẽ giúp con tập bóng đá mà”

Hai Chủ nhật liên tiếp tôi đều nghỉ ở nhà. Đó là điều hiển nhiên, là quyền lợi tối thiểu của người lao động, nhưng ở công ty thương mại Memorial thì là “hành vi đi ngược lại tinh thần đội nhóm”. Nếu tôi nói muốn nghỉ tiếp tuần tới, hẳn trưởng nhóm sẽ nổi điên lên mất.

“Đã hứa rồi mà”

Không, tôi có hứa gì đâu.”

“Thế, ta đi nhỉ?”

“Ô, được sao?”

“Ừa, tôi sẽ cố xoay xở.”

Thứ Sáu ngày mai, tôi sẽ kiếm thêm một, hai cái hợp đồng nữa. Nếu được thì chắc màn nhểc móc của trưởng phòng sẽ bớt đi một chút.

Ryu ngược khuôn mặt đeo kính nhưng kính đã trễ xuống mũi lên nhìn tôi:

“Em yêu anh.”

"Hả?"

Cô ta ngược nhìn tôi.

“Em yêu anh. Chúng ta được kết nối với nhau. Sẽ mãi mãi bên nhau”

“Á à”, ra vậy. Là lời thoại trong quảng cáo điện thoại di động lúc này đây mà.

“Không có gì.”

Dù biết cô ta chỉ bắt chước quảng cáo, nhưng tôi vẫn thấy vui. Đó là những điều tôi nghĩ sẽ chẳng ai nói với mình trong thời gian này.

Thứ Sáu. Khi tôi trở về văn phòng với hộp cơm thịt heo chiên xù mua ở cửa hàng tiện lợi, thì thấy không khí xung quanh khác hẳn.

Sự căng thẳng tràn ngập khắp văn phòng. Thường thì những nhân viên bán hàng chưa đạt được chỉ tiêu sẽ tiếp tục làm T.O sau giờ nghỉ trưa, nhưng chẳng hiểu sao hôm này tất cả mọi người vẫn tiếp tục gọi điện. Chưa kể cách chào hàng hung hăng quyết liệt bất thường.

Tôi băn khoăn nghĩ phải chăng trưởng nhóm ra lệnh cho mọi người “hăng máu lên, nhưng hẳn ta cũng đang cầm điện thoại làm T.O. Trưởng phòng bình thường vẫn nghỉ trưa tận một tiếng rưỡi, đi ăn ở nhà hàng xa tí tấp, giờ cũng đang ngồi ở bàn, nhìn biểu cảm thì thấy ông ta đang làm việc tử tế chứ không phải giao dịch qua mạng.

Tôi hiểu rồi.

Giám đốc đến.

Những chuyến ghé thăm của giám đốc từ trụ sở chính ở Nagano thường bất ngờ, không có thông báo trước, nhưng hay rơi vào thứ Sáu. Vì tối ông ta sẽ đi uống ở club mà cô bồ đặt trước, ngủ lại căn nhà đã mua cho cô ta, rồi thứ Bảy, Chủ nhật club đóng cửa thì đi đánh gôn hoặc du lịch suối nước nóng.

Công ty thương mại Memorial ngoài mặt nói nhân viên được nghỉ thứ Bảy, Chủ nhật, không phải vì không có cửa hàng phân phối, cũng không phải vì nhắm đến đối tượng khách hàng là người cao tuổi – khả năng cao sẽ chỉ có một mình ở nhà vào ngày thường (dù cũng hơi đúng), mà là vì lịch trình cuối tuần của giám đốc.

Không biết giám đốc đâu rồi nhỉ. Ở phòng họp à. Có một tờ giấy trên bàn làm việc – nơi tôi định đặt hộp cơm xuống. Đó là một trang cắt ra từ báo. Trong bức ảnh đi kèm bài báo, giám đốc đang nhe răng cười nhăn nhó như thể muốn hù dọa người đọc.

Cái gì đây?

Trước khi tôi kịp cầm lên, trưởng phòng đã găm ghè trưng ra biểu cảm: “Đây không phải lúc ăn với chả uống. Mau cầm điện thoại lên đi.”

Biết rồi, khổ lắm. Nhưng trước tiên tôi phải đi tiểu cái đã. Đã nhịn mãi từ lúc ra khỏi cửa hàng tiện lợi rồi. Tôi chạy vào nhà vệ sinh cuối hàng lang.

Vừa mở cửa, tôi đã nhìn thấy một bóng người đẩy đà mặc vest đen ở phía cuối hai bồn tiểu. Ôi trời. Ở đây sao. Giờ tôi không thể đóng cửa chuồn đi được nữa rồi. Tôi cúi chào giám đốc – người vừa quay cái cổ béo ú lại nhìn, rồi đến đứng ở bồn tiểu bên cạnh.

“Cậu tên gì?”

Ông ta đột nhiên hỏi. Năm ngoái, lúc tôi được phỏng vấn xét vào làm, giám đốc cũng ngồi đó, nhưng có vẻ ông ta không nhớ.

“Tôi là Ezawa a.”

Lúc nhìn hồ sơ xin việc của tôi, ông ta có nói: “Quê ở Nagasaki hả? Ta cũng thế. Dân Nagasaki toàn người tốt cả, nhỉ.”

“Ồ. Ezawa – người có thành tích doanh số đứng thứ 3 hả. Ta thích những người được việc.”

Giám đốc rung thân hình mập mạp, kéo khóa quần lên rồi đi tới chỗ bồn rửa tay. Tôi căng thẳng đến mức tiểu mãi không được, giờ mới xong.

“Cậu đã nghe chưa?”

Tôi dừng khựng lại.

“Có... có chuyện gì ạ?”

“Chắc!” Ông ta tặc lưỡi. Ôi thôi xong. Tôi liếc qua chỗ bồn rửa tay, giám đốc đang rửa tay và mặt mũi như thể da ông ta khô quá, cần phải tưới ẩm nước lên tận đỉnh đầu. Tôi không nghĩ ở độ tuổi này rồi mà ông ta còn đến thẩm mỹ viện làm rám da, nhưng khuôn mặt phản chiếu trên gương kia

cháy nắng đen thui. Tôi vội đánh ánh mắt đi chỗ khác khi ông ta nhìn về phía tôi qua gương.

“Chuyện chi nhánh mới”

“Tôi chưa nghe ạ.

“Chắc.”

“Tôi xin lỗi”

“Cậu đi không?”

“Ơ... đi... sang chi nhánh mới ấy ạ?” Cảm giác như lại sắp bị chặc lưỡi lần nữa, tôi vội vàng trả lời cho có: “Tôi đang suy nghĩ ạ.”

Tôi còn chưa biết chi nhánh mới ở đâu.

Khi tôi trở về văn phòng, không thấy giám đốc, trưởng nhóm hay trưởng phòng đâu cả, cửa phòng họp thì đang đóng. Tôi cầm tờ báo lên.

Đó là báo địa phương của Nagasaki. Trông thì to vì được phóng lên khổ giấy lớn, nhưng nội dung bài báo thì không dài lắm.

Tiêu đề là: “Doanh nghiệp trở về: Tri ân quê hương Nagasaki.”

Dưới dòng tiêu đề là mặt giám đốc, rồi đến tên và chức danh.

“Ngài Hayashi Yashuaki – Giám đốc - Đại diện Hội đồng Quản trị Công ty Thương mại Memorial”

II

Khi tàu bắt đầu chạy, Ryu há khuôn miệng nhỏ mọng, tròn miệng thở ra như Khi xiu với bờ môi thể đang thối bong bóng.

“Ngôi nhà đang di chuyển.”

“Cô nên bám chặt vào tay vịn.”

“Cây cối đang di chuyển.”

“Tay vịn là cái vòng này, cô... với đến được nhỉ”

Chúng tôi đang đứng gần cửa. Ryu dán mắt vào ô cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, nhưng cô ta không lại gần đó vì trông như đang đứng ở vách đá vậy, thay vào đó, cô ta bám chặt vào người tôi... ờm, chính xác thì bám chặt quai cái túi thể thao tôi đang đeo trên vai.

“Sông kia. Kia là sông phải không?”

Rõ ràng cô ta vô cùng ngạc nhiên, nhưng có lẽ thấy xấu hổ nếu bị người khác phát hiện ra, nên cố gắng giữ nguyên tông giọng, không đổi biểu cảm. Ryu vừa ngắm cảnh vật chạy qua trước mắt vừa giậm giậm chân, miệng không ngừng thốt lên “ô ô ô ô ô... khe khẽ.

Tôi dùng cả hai tay tóm quai túi xách để nó không bị tụt khỏi vai. Vì nặng quá. Bên trong là một chai nhựa để Ryu dùng trong tình huống khẩn cấp. Chai 4 lít đựng rượu shochu này tôi nhặt từ bãi tập kết rác của tòa nhà.

Quả nhiên nên dùng ba lô thì hơn. Tối lúc nhìn thấy tòa tháp cao tầng ngoài cửa sổ thì dường như không nhận nổi nữa, cô ta loạng choạng tiến lại gần, dang cả hai tay bám lấy ô cửa sổ. Chiếc mũ bóng chày màu đen bị xoay ngang ra.

"Ôii, ôiiii!"

Cô ta như đứa trẻ mẫu giáo được đi chơi xa vậy, làm hành khách ngồi gần đó liếc nhìn. Tôi bước lại gần Ryu, đóng vai anh bạn trai để mắt trông coi cô người yêu hồn nhiên quá đỗi của mình.

"Lâu lắm mới đi tàu điện nhỉ."

"Đây là lần đầu tiên tôi đi cái này."

Tôi đã dặn không được nói to rồi mà.

"Hỏa xa thì từng đi rồi."

"Hỏa xa?" Là cái gì vậy trời.

"Cái này có nhả khói ra không?"

Tôi hy vọng mọi người xung quanh không ai nghe thấy. Nhưng Ryu đang mặc áo phông đỏ, không nói những câu ngô nghê cũng đã đủ gây chú ý rồi.

Hôm qua, sau khi tập ra ngoài, chúng tôi đã đến cửa hàng bán đồ jeans cách đó 15 phút đi bộ để mua vài bộ đồ. Ryu phân vân giữa một cái áo phông có hình in trên nền đỏ và một cái áo đỏ chữ vàng, mặt nhăn mày nhíu nghĩ mãi không chọn được. Hẳn màu đỏ không phải màu đồng phục của cá vàng, mà chỉ là cô ta thích màu này thôi.

"Màu đỏ đẹp. Là màu của lễ lạt, điềm lành"

Lúc Ryu đứng trước gương ướm cái áo phong lên người, thì khuôn mặt cô ta càng lúc càng trắng bệch ra.

“... Cho ta nước”

Tôi vội vàng vơ lấy cái áo phong với dòng chữ vàng và một chiếc quần jeans xanh cỡ XS chưa kịp thử hay chỉnh gấu, nhanh nhanh chóng chóng ra quầy thanh toán rồi đi về nhà. Vừa mở cửa thì Ryu đang thở hổn hển phía sau đã biến mất tăm, trở lại làm Ryukin bởi trong bể cá đặt trên bàn ăn.

Từ trước khi rời khỏi nhà, Ryu đã lầm bầm phàn nàn. Cô ta nhìn chiếc chiếc áo phong trong gương và kéo vạt áo xuống để xem dòng chữ tiếng Anh “To the last drop of my blood” trước ngực. Thậm chí bây giờ cô ta cũng đang nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu mờ mờ trên kính cửa sổ.

“Đáng lẽ nên lấy cái có hình con quái vật kia.”

“Nhưng mà, cái đó có hình con mèo mà. Chẳng phải cô ghét mèo sao.”

“Không, là hình hổ mà. Hổ thì được. Hổ là con thú mang điềm lành”

Tôi thì thế nào cũng được. Không biết Ryu có ổn không nhỉ. Bây giờ thì có vẻ vẫn khỏe. Trông thì có vẻ khỏe. Chẳng biết từ lúc nào, hay bàn tay đang bám lấy cửa sổ của cô ta đã quặp vào như móng vuốt.

“Cô ổn không?”

“À à, con hổ, con hổ.”

Tôi xem giờ trên điện thoại. Từ nhà đến ga gần nhất đi bộ mất khoảng dưới 10 phút, nhưng vì Ryu dừng lại ở mỗi cửa hàng có ô kính trưng bày sản phẩm để ngắm soi cái áo phong và quần jeans đã xắn ống lên, than ngắn thở dài mãi nên mất gần gấp đôi thời gian, làm lỡ mất một chuyến tàu.

Đã 30 phút trôi qua. Hôm nay lại là một ngày nóng nực. Để tránh nắng nóng giữa trưa, và vì Ryu cứ giục, chúng tôi rời nhà vào đầu giờ chiều. Tôi hy vọng ít nhất cô ta có thể trụ được qua thời gian đi tàu.

Cuối cùng tàu cũng đến ga cuối ở điểm trung chuyển. Tại ngã tư đông đúc huyện náo dưới chân cầu vượt, Ryu lại thích thú thốt lên: “Ôi ôi, người bé tí. Như bầy côn trùng ấy.”

Một chiều Chủ nhật, ga cuối đông nghịt người. Ryu như con cá vàng bị ném vào giữa dòng nước xiết. Cô ta đâm thẳng vào một người đàn ông đang vội vã tiến đến, bật ngửa ra như con cá ngựa bị mổ phanh. Trong lúc đang quay vòng vòng giữa đám đông, chúng tôi bị dạt sang hai bên bởi một gia đình từ phía sau chen tới. Đường đến sân ga nối tiếp còn xa.

“Đông người ghê. Hôm nay là ngày hội à?”

“Vì hôm nay là Chủ nhật đấy.”

Tối thứ Sáu hôm kia, tôi làm việc chăm chỉ hơn hẳn mọi khi, vì Chủ nhật sẽ đưa Ryu đi triển lãm cá vàng. Tôi đã đi hết mọi nhà trong danh sách người mới mất được phân, quyết không bỏ cuộc kể cả sau khi bị từ chối, vùi dập, thậm chí chiều tối đã tự mò đến nghĩa trang Unohara. Tôi định dùng đến cách “nhờ người chết hỗ trợ”.

Vừa đến ga gần nghĩa trang nhất, thì điện thoại tôi rung. Đó là ông lão tôi đã chỉ cách chuẩn bị cho lễ Shinbon. Nghe giọng ông khàn khàn, có vẻ gắt gỏng, tôi đã chuẩn bị tinh thần bị báo hủy hợp đồng, nhưng hóa ra không phải.

“Ta có người quen muốn mua ban thờ mới, bây giờ cậu qua được không?”

Đây là hợp đồng thứ 6 tôi ký được trong tuần này.

Lúc tôi về đến công ty thì đã quá 9 giờ tối. Cứ đinh ninh rằng trưởng nhóm vẫn đang tháp tùng giám đốc đi nhậu, nhưng hăn đã trở lại bàn làm việc rồi. Thế mà tôi đã định viết chữ “Vắng” lên cái bảng trắng rồi đi về.

“Ừm, thứ Bảy, Chủ nhật này tôi xin phép nghỉ”

Sau khi nói với trưởng nhóm câu ấy, tôi lùi lại một bước để không bị nước bọt văng trúng khi hăn quát lên.

“Hả, mày vừa nói gì?”

Trưởng nhóm quay ngắt đầu lại. Tôi lùi lại thêm nửa bước nữa.

“Ừm... tôi xin nghỉ, mỗi ngày Chủ nhật thôi cũng được.”

“Hả, sao thế?”

Lại hỏi nữa. Tôi nghĩ hăn đây là cách mỉa mai mới. Nhưng trưởng nhóm chỉ chớp mắt ngơ ngẩn nhìn tôi. Hăn thật sự không nghe thấy tôi vừa nói gì.

Dù không uống rượu nhưng mặt hăn vẫn đỏ gay. Mắt thì trống rỗng thần thờ.

“À à, nghỉ, nghỉ hả. Cả thứ Bảy, cả Chủ nhật. Không phải tức giận. Cũng không phải say rượu.

Tay chống cằm, hăn nói vào khoảng không trước mặt mà không nhìn tôi.

“Chắc tao cũng nghỉ. Cứ cầm đầu cầm cổ làm việc suốt. Tao ấy mà, đời sống cá nhân cũng chẳng có”

Chắc chuyện gì đó đã xảy ra. Có vẻ như tâm trí hăn chẳng còn ở đây nữa. Nhưng dù sao thì, đó là lý do tôi có được những hai ngày nghỉ.

Điều thật sự đáng lòng là ánh mắt của đồng nghiệp. Ai cũng nhìn tôi như muốn nói, “Sao lúc nào cũng là mày đòi nghỉ vậy?” Mặt họ đang hiện rõ câu, “Mày biết là ở công ty này không có chuyện nghỉ ngơi mà.”

Biết chứ. Nếu mấy người phàn nàn về chuyện đó thì cũng nghỉ đi. Chính cái tâm lý “lo sợ không biết mình có hành xử giống với mọi người không” ấy là thứ các doanh nghiệp đen lợi dụng đó.

Họ vào công ty dù biết là không ổn, vì sợ thất nghiệp hoặc bị giáng chức. Trước đây ít lâu thôi tôi cũng sống luẩn quẩn trong những suy nghĩ y hệt, nên tôi hiểu rất rõ điều đó.

Ông lão giới thiệu người bạn hàng xóm với tôi đã nói: “Trông cậu có sức sống hơn hẳn nhỉ. Ngày trước trông cậu như thể bị vong theo vậy. Cậu đang sống tốt đấy. Đến lúc phải đi thì sẽ đi thôi. Nhưng số chưa tận thì dầu có làm sao cũng vẫn qua được, thường thì thế, nhỉ”

Không sao. Dù có bị người ở công ty lườm nguýt, dù có bị ghét bỏ, nói xấu sau lưng, tôi cũng chẳng chết được.

Tôi tụng niệm trong đầu điều đó rồi chào mọi người xung quanh.

“Tôi xin phép về trước. Chỉ có tôi đi về nơi khác.”

Đến sân ga chuyển tiếp, tôi quay lại thì Ryu đã biến mất. Thôi chết. Cô ta lạc rồi. Ở đâu nhỉ

Cái áo đỏ nổi bật đúng là một sự lựa chọn đúng đắn. Tôi thấy một cái bóng đỏ giữa đám đông trước cửa soát vé. Ryu đang lẻo đẻo đi theo một người đàn ông có dáng dấp giống tôi. Tôi bắt kịp và tóm lấy tay cô ta khi cô ta bị chặn lại ở cửa soát vé tự động.

“Đăng này cơ”

“Nhiều người quá. Giá mà có thể giần bớt ra.”

“Gì cơ?”

“Ta nói là nhiều người quá.” Ryu nhìn lớp lớp người đang chen chúc đổ vào, khiến sảnh đợi của ga ngập tràn mùi mồ hôi chua loét đặc trưng của mùa hè và những âm thanh, giọng nói ồn ào bát nháo, bảo: “Hắn có cả những 'người' không phải là 'người' nhỉ?”

“À à, mong cô đừng nói thế. Đây là lần đầu tiên tôi xuống ga cuối vào ngày nghỉ, kể từ khi “có thể nhìn thấy”.

Những nơi đông người thì cũng đông những “thứ” không phải người. Ngay đây có một ông lão hói đầu, đứng giữa nơi đông nghịt nhưng không hề va phải ai. Ông ta mặc đồ bệnh nhân, đi dép lê trong nhà, có một ống dẫn nối vào mũi và đang dựa vào giá truyền dịch có gắn bánh xe. Phía bên kia cửa soát vé, trước tháp đồng hồ là một người phụ nữ trẻ, chân trần đứng đó trong bộ váy trắng đầm máu, mãi mãi đợi chờ một người sẽ chẳng bao giờ tới.

Tôi tự hỏi phải chăng mình sẽ tiếp tục thấy những người chết như thế này suốt phần đời còn lại. Sự quen thuộc là một thứ gì đó thật đáng sợ, dạo này doanh số bán hàng của tôi tăng, và đôi khi tôi nghĩ nếu chỉ tạm thời “thấy” thôi thì không sao, nhưng nếu nó tiếp diễn suốt phần đời còn lại của tôi, thì hơi, à không, thì rất có vấn đề đấy.

Mặc dù tôi đến đây vì tin lời Ryu, rằng nếu thấy con Ranchuu đen, có lẽ cô ta sẽ nhớ ra chuyện cũ, nhưng liệu có tiến triển gì cho tôi không đây. Tôi có nghĩ đến chuyện Ryu sẽ giải quyết được chuyện gì đó rồi rời khỏi chỗ tôi, và mọi chuyện sẽ trở lại bình thường như trước, nhưng có thật sẽ dễ dàng thế không?

“Này Ryu, có cách nào để không nhìn thấy người chết không?”

Ryu ngược nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy như thể mình mới là người lạc lối.

“Nhìn thấy thì không ổn à?”

“Ừa.”

“Vì sao?”

“Vì sao.” Sao nhỉ... Tôi nghĩ một lúc rồi trả lời: “Vì không phân biệt được sống với chết”

Nhờ nhìn thấy được người chết, tôi cuối cùng cũng nhận ra “chết” không phải là cách giải thoát người ta khỏi những đau khổ trong cuộc sống, mà là đáy vực sâu thẳm nếu rơi xuống sẽ vĩnh viễn không thể trở về. Nhưng, nếu ngày ngày đều nhìn thấy cõi chết, thì sẽ mất đi nhận thức về lằn ranh giữa hai thế giới.

Tôi cứ ngỡ sẽ bị quăng cho câu “ta không biết”, nhưng Ryu lại nhìn thẳng mặt tôi như thể tìm kiếm câu trả lời, và đáp: “Ta cũng có rất nhiều điều muốn biết.”

“Không biết gặp được con Ranchuu đen thì cô và tôi có tìm được câu trả lời không nhỉ”

“Đó cũng là một điều ta muốn biết.”

“Vậy hả?”

Tôi nắm tay phải Ryu để không bị tách ra nữa. Bàn tay cô ta có nhiệt lượng như nước, không lạnh mà cũng chẳng ấm.

Bốp!

Cô ta hất tay tôi ra bằng một cái đập vào lòng bàn tay.

“Đừng có động chạm dễ dàng như thế”

“Ờ?” Khi trước chính cô ta tự nắm tay tôi mà.

Ryu đan tay phải vào tay trái, nhắm mắt lại. “Ta có hôn phu rồi.”

“Hôn phu?” Hẳn ý cô ta là chồng chưa cưới.

“Ai cơ?”

Cô ta mơ hồ nhìn tôi.

“Không quan trọng là ai”

Chẳng hiểu sao, tôi hơi bực, hỏi lại:

“Rốt cục là ai?”

Chẳng có ý nghĩa sâu xa gì. Chỉ là Ryu càng sớm nhớ ra danh tính của mình thì cuộc sống bình thường của tôi càng sớm trở lại, tôi chỉ mong thế thôi. Chỉ có vậy.

Đôi mắt mơ hồ của Ryu lại hướng về phía đám đông ngược xuôi khắp ngã phía sau.

“Ta quên rồi. Nếu biết đã không vất vả thế này.”

Dù Ryu bảo “không cần”, nhưng tôi nghĩ vẫn nên mua nước cho cô ta, nên vào cửa hàng tiện lợi trong ga. Khi tôi mở cửa tủ bày đồ uống, cô ta ghé mũi lại gần ngửi từng chai nhựa, giống loài chó hơn là cá.

“Lấy (bia) lúa mạch đi.”

“Cái đó không được. Cô chọn nước đi.”

“Hừm, khó quá.”

Cô ta không thèm nhìn đến những chai nước ngoại nhập. Cuối cùng thì chọn một chai nước sản xuất nội địa, loại rẻ tiền.

“Cái này đi. Ta có thể ngửi thấy mùi rêu thoang thoảng”

Tôi lấy cho mình một chai nữa, tổng cộng mua bốn chai 500 ml. Vậy là cái túi đeo lại nặng thêm. 50 phút đã trôi qua. Từ đây đi bằng tàu điện mất thêm 20 phút nữa, đi bộ từ ga tính theo tốc độ của Ryu thì mất thêm khoảng 40 phút nữa để đến được đích.

“Này, vào không?”

“Vào... bảo hiểm ô tô... miễn phí thăm định. Ten tèn ten.”

“Không phải. Vào bình nước cơ.”

“Vào cùng không?”

“Tôi làm sao vào được”

“Thế thì ta cũng không cần đâu.”

Cô ta đang quen dần với việc ở bên ngoài rồi sao, tôi cứ ngỡ tối đa chỉ được một giờ, nhưng trông Ryu vẫn bình thường không biến sắc. Cô ta vừa lẩm bầm hát ten tèn ten vừa lắc lắc ngón trỏ ý không cần.

“Thế cô cần đi toa lét không?”

Trong cuốn Kim Ngư Truyện có ghi: *Tất nhiên cá vàng không chỉ đại tiện mà cũng tiểu tiện. Chúng đi trong nước nên không dễ nhận ra, nhưng chúng cũng có những nhu cầu không khác con người là mấy. Hãy lưu ý nguyên nhân làm sa sút chất lượng nước không chỉ có cho phân và thức ăn thừa.*

“Ta lét...”

“Toa lét. Nhà vệ sinh. Ủm... nhà tiêu, nhà xí”

Trong lúc tôi đang liệt kê hết những từ cổ mà tôi biết, chẳng hiểu từ nào trúng mà cô ta đột ngột rùng mình.

“Ồ, quên mất. Ta phải đi đây”

“Cô biết cách đi không?”

“Cầm cưỡi.”

Sáng nay, trong nhà tiêu, Okichi phát hiện căn bệnh giang mai Ryukyu* đã trở lại. Trên đùi trong nổi lên một cục u như miếng thạch konjac.*

Cô đã biết rõ sẽ có ngày này kể từ khi bị bán vào Nagasaki Maruyama năm 17 tuổi và bước chân qua cầu Omoikiri. Dầu sao thì kỹ nữ chỉ “trưởng thành” khi cô ta đã kinh qua căn bệnh giang mai.

Nếu bị giang mai thì sẽ khó dính bầu. Những cô có bệnh giang mai toát ra dáng điệu u buồn rất thu hút khách. Ở kỹ viện, tất nhiên đó là điều đáng mừng.

Năm năm trước Okichi từng bị bệnh giang mai. Suốt một thời gian, cô có những vết mẩn đỏ lan khắp cơ thể, tóc rụng tả tơi, nhưng chẳng hiểu từ lúc nào lại khỏi.

Những kỹ nữ trẻ tin rằng bệnh giang mai có thể chữa được, nhưng Okichi đã ở Maruyama được bảy năm rồi nên biết rất rõ. Bệnh giang mai không khỏi được.

Cận vệ Thái Phu* – Okiku đã rụng mũi, mù mắt, phát điên rồi chết. Dù căn bệnh này có tạm thời khỏi, thì nó rồi cũng sẽ tái phát. Và nếu lần thứ hai bị nặng hơn, thì thời gian sẽ chẳng còn nhiều.

Ta chẳng nghĩ sẽ sống đến năm 40, 50 tuổi, nhưng ít nhất cũng mong đến hết tuổi nghề. Hết tuổi nghề thì sớm nhất cũng phải ba năm nữa. Bị mù chủ kỹ viện tham lam bòn rút đủ thứ tiền trang phục, thuốc men như thế này, chắc chắn ba năm chẳng thể nào kiếm đủ.

Rời nhà tiêu, Okichi vừa cho con cá vàng Ryukin cô nuôi trong chiếc bình lớn có chân ở ngoài vườn ăn hạt kê vừa lẩm bẫm một mình:

“Mày cố sống cho khỏe mạnh nhé.”

Con Ryukin có bộ vây như thế xếp chồng ba lớp, dài thướt tha, tuyệt đẹp này là món quà một kỹ nữ sắp qua Hà Lan nhận được từ một người tóc đỏ.

Ở Maruyama, có cả những kỹ nữ phục vụ người nước ngoài, gọi là “đi khách Tàu”, “đi khách Hà Lan.”

Mặc dù họ ở cấp bậc thấp hơn trong kỹ viện này, nhưng những cô qua lại ở đảo Dejima* thì có vị thế hơn bọn Okichi nhiều.

Họ thường trở về với vô số đồ trang sức và đồ ăn hiếm lạ. Osome – người đi khách Hà Lan – vừa chết vì bệnh sốt rét vào mùa xuân năm nay, nên Okichi là người chăm sóc cho con cá vàng.

“Vì có lẽ ta chẳng thể chăm sóc cho mày tiếp được nữa”

Đây cũng là những lời dành cho bản thân trong một tương lai không xa.

“Chắc ta không thể để mày ở chỗ này nữa nhỉ.”

Chẳng mấy mà căn bệnh giang mai sẽ lan ra khắp cơ thể, và có khi mũi cũng sẽ bị rụng mất, nhưng nếu vậy thì sẽ được giải nghệ. Nếu là Thái Phu, có thể được đưa đến bệnh xá cũng nên, nhưng một người đến ngôi nhà để trở về cũng không có như Okichi, thì hoặc bị thả trôi sông hoặc bị bỏ mặc đến chết ở buồng đèn lồng.*

Đến lúc ra lồng gỗ*, tô son, đánh phấn trắng rồi bước vào ô cửa chấn song gỗ để đợi khách. Okichi nghĩ thầm. Mình cũng như con cá vàng. Bị nhốt ở nơi chật hẹp, phơi thân ra cho người ta nhòm ngó, làm đóm cho khách đi qua ngắm nghía suốt hàng giờ. Nếu ngoại hình khá, sẽ được vớt ra và cho ăn thật đầy. Nếu không lọt vào tầm mắt ai, sẽ bị bỏ rơi, chìm xuống đáy nước đen đặc.

Okichi luôn ra lồng gỗ trước và chiếm chỗ ngồi trước song gỗ gần mặt đường. Những kỹ nữ trẻ lúc nào cũng nói xấu sau lưng cô: “Gái già cố gắng nhỉ”

Cứ ngỡ chưa ai đến, nhưng đã có một người phụ nữ đứng ở góc lồng gỗ rồi. Không giống người mới trà trộn vào lắm. Cô ta mặc bộ y phục Trung Hoa thời nhà Đường màu đỏ. Khuôn mặt trắng sứ. Đôi mắt đen láy hút hồn. Đôi môi chúm chím đỏ thắm. Không như Okichi, cô ta có khả năng đạt danh hiệu Thái Phu.

Không hiểu vì lý do gì mà Okichi cảm thấy khuôn mặt của cô ta rất quen thuộc, trước khi buông lời khiển trách, Okichi cất tiếng hỏi:

“Này cô, ta từng gặp nhau ở đâu rồi?”

Người phụ nữ mặc y phục nhà Đường không trả lời mà ghé tai Okichi nói:

“Chết trong cô độc buồn lắm. Hãy để ai đó đi trước dẫn đường cho cô.”

“Cô nói gì vậy? Rốt cuộc thì cô là ai?”

“Để cho người cô ghét nhất đi trước dẫn đường có được không?”

Người ta ghét nhất. Okichi thù người nhìn ra xa xăm.

Khi nhìn lại, người phụ nữ kia đã biến mất tăm. Những chuyện kỳ lạ cũng có thể xảy ra ở đây. Phải chăng căn bệnh giang mai đã ăn vào đến đầu

cô rồi?

Người ta ghét nhất.

Cô chỉ nghĩ tới một người. Không phải bà chủ nhà, cũng không phải bà chủ kỹ viện Okinu, mà là Hayashi Kendou. Hẳn là gã thương buôn mang về ngoài nho nhã như văn nhân và được phép mang họ* Tức Harimise – nơi có những chốn song gỗ, các kỹ nữ cấp thấp ngồi ở đây để cho khách xem mặt, lựa chọn. Hẳn ta hẳn thừa mứa tiền của những chẳng hiểu sao lại chọn Okichi thay vì đi với Thái Phu. Nghe đồn gốc gác hẳn là người nhà Đường.

Hai năm trước, Okichi được bao nuôi. Người mua cô là ông chủ trẻ tuổi của tiệm bán bảo vật Trung Hoa - người cô cũng chẳng ưa gì. Nhưng tất nhiên, dù có là thân phận tì thiếp thì cô vẫn vui khi có được một gia đình như bao người phụ nữ bình thường. Hơn hết, có thể rời khỏi chốn này là một niềm hạnh phúc không tưởng.

Người phá hỏng chuyện đó là Hayashi Kendou. Kendou có quan hệ tốt với người nhà Đường. Hẳn gây sức ép khiến người nhà Đường không buôn bán với ông chủ trẻ tuổi kia nữa, phá cửa tiệm của ông ta và khiến cả gia đình ông ta phải treo cổ. Hẳn không bao giờ nói chuyện này với Okichi, nhưng ở kỹ viện, chuyện gì mà chẳng lộ ra.

Vào đêm sau, lúc Kendou đi qua lồng gỗ, Okichi cất giọng tán tỉnh kêu gọi hơn mọi khi:

“Ông chủ của em ời”

“Gì thế?”

Trong số các khách làng chơi, có những người có cái thú phong lưu là ôm ấp kỹ nữ bị giang mai, nhưng Kendou thì khinh ghét căn bệnh này. Lúc quan hệ, hẳn cũng bắt kỹ nữ lót giấy dâu tằm*vào chỗ ấy. Tất nhiên hẳn

không biết Okichi bị giang mai. Từ lúc bệnh tái phát, cô đã quyết tâm không hé miệng với ai về chuyện này.

“Dạo này em nhớ ông chủ da diết khôn nguôi. Xin ông hãy đến thăm em mỗi tối. Vì ông chủ, em sẵn sàng khắc tên ông lên cánh tay, cắt đứt ngón tay để thể hiện tấm lòng này. Nên xin ông chủ hãy viết lời thề nguyện với em”

Việc xăm tên, dùng dao nhỏ cắt ngón út và viết lời thề nguyện đều là những bằng chứng cho việc kết đôi vợ chồng trong kỹ viện. Kendou có gương mặt đen đúa với cục bướu xấu xí trên trán, hình như hắn chưa từng phải lòng một người phụ nữ nào. Những nghe những lời đó, gương mặt răn dạy kia dần dần dần ra.

“Đến thế cơ à. Được được, ta viết. Ta sẽ viết.”

“Bên em không có giấy dẫu tằm. Ngài lượng thứ cho em nhé”

“Không sao cả, Riu à”

Riu là nghệ danh ở kỹ viện của Okichi – con gái một gia đình nhà nông xuất thân từ làng Nokubi, đảo Nozaki. Kendou quăng cốc rượu đi và túm lấy cô. Okichi rên lên sung sướng. Đúng vậy, ta là một con cá vàng. Với chút sinh mệnh còn lại, ta sẽ bơi lội trong làn nước vẩn đục của cái bể khổ này.

Vừa đón nhận cái mùi ghê tởm đáng ghét của Kendou, Okichi vừa ôm chặt cơ thể đen đúa, sau lưng cũng đầy u bướu của hắn. Để trút hết thứ bệnh giang mai trong người sang hắn.

“Ồ ồ, chưa gì đã lên đỉnh cực lạc rồi à?”

“Vâng, nhanh đi nào. Cả ngài cũng đi cùng em đi”

13

Tôi và Ryu đến một thị trấn nhỏ trước, không có một quán McDonald's hay Kentucky nào ở khu vực ngay trước ga tàu điện. Đi bộ dọc theo tuyến đường từ ga tàu, nghỉ một chút ở khu phố mua sắm, chúng tôi đến một khu dân cư. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã trông thấy một tấm bảng rôn nền đỏ chữ trắng treo bên đường.

HỘI CHỢ TRIỂN LÃM, BÌNH BẦU VÀ TRAO GIẢI CÁ VÀNG MÙA HÈ

“Sắp đến nơi rồi”

Nghe tôi nói vậy, Ryu đang làm mặt lạnh liền giơ một tay lên, vẫy vẫy như cá ve vẫy vẫy ngực trong nước. “Sao thế?”

Vẫy vẫy. Vẫy vẫy vẫy.

“Có chuyện gì vậy?”

“Đưa tay đây.”

Thế mà lúc trước cô ta bảo không được tùy tiện đụng chạm. Tôi nắm lấy bàn tay phải có vẻ như đang giơ ra cho tôi. Xem ra chỉ lúc này cô ta mới không vùng vằng giăng ra.

Hai chúng tôi tay nắm tay bước đi. Hôm nay Ryu đi đôi giày thể thao đế mềm mà tôi đã chuẩn bị. Đó là đôi cỡ nhỏ nhất cửa hàng, chỉ 23 cm, nhưng

thể vẫn quá to đối với Ryu, mỗi bước cô ta đi lại phát ra tiếng kêu lộp bộp.

Đi qua những đoạn rào chắn đường cấm vô số cờ trang trí, chúng tôi thấy một rừng liễu lung lay trong gió phía cuối những dãy nhà. Đã đến công viên nơi diễn ra hội chợ triển lãm.

Cánh cổng vòm màu xanh nước biển trước lối vào có treo tên sự kiện, với phong chữ giống phong chữ trên những lá cờ trang trí. Nổi bật trên nền xanh nước biển ấy là những chấm đỏ và hình minh họa cá vàng theo phong cách Nihonga.*

“Đến nơi rồi.”

Tôi vừa nói thì Ryu đã bậm môi, bảo:

“Nước”

Tôi đưa cho cô ta chai nước khoáng, Ryu chỉ uống một ngụm rồi cời cái mũ bóng chày ra, đổ hết chỗ còn lại lên đầu. Sau đó cô ta lấy cái kính lúc trước không đeo vì sợ bị tuột từ túi sau quần jeans ra.

Đâu đó trong những lùm cây, tiếng ve sầu râm ran kêu như đang thúc giục. Tôi quay sang Ryu:

“Được rồi, đi thôi.”

Ryu khẽ gật đầu:

“Đi”

Trên bản đồ Google không hiển thị tên công viên, nhưng nơi này rộng hơn tôi tưởng nhiều.

Lều bạt được căng rải rác khắp hội trường, phủ bóng râm dưới cái nắng giữa hè. Trên vòng xoay hoa giữa trung tâm, cây xác pháo đang nở bung những chùm hoa đỏ rực như vệt máu.

Dưới một lều bạt nhỏ gần lối vào, có một quầy vớt cá vàng cho khách tham quan và một cửa hàng bán đồ chuyên dụng cho việc chăm nuôi cá vàng trông xịn xò khác thường. Lều bên cạnh hình như là khu vực chờ dành cho những người có phận sự liên quan, có nhiều đàn ông đang ngồi tán gẫu trên những chiếc ghế đơn giản được xếp thành vòng tròn. Tất cả bọn họ đều đang đi ủng và mặc đồ lao động. Họ trông giống người lao động hơn là nhân viên chạy sự kiện.

Hai bên trái phải vòng xuyên hoa là hai căn lều lớn. Một bên có dãy bàn trải dài tạo hình dạng như một dòng sông, trên đó bày vô vàn bồn nước to như bồn rửa mặt. Lều bên kia là những giá trưng bày với vô số bể cá được xếp thành hai tầng, trông hệt như khu vực bán ti vi ở cửa hàng điện máy. Mỗi chiếc bể cá to cỡ ti vi 28 inch. Không có nhiều khách xem triển lãm như tôi nghĩ.

Chúng tôi qua bên bày những bồn nước xem thử trước. Những chiếc bồn được sử dụng ở đây đều có màu trắng, và màu sắc của những con cá vàng bơi trong đó vô cùng rực rỡ, bắt mắt. Có những bồn nước chỉ chứa một con, nhưng cũng có những bồn chứa tận mấy con. Cá vàng không phải chỉ có màu đỏ, có những con màu vàng kim, đen tuyền, nửa trắng nửa đỏ, hoặc sặc sỡ các vảy màu trên nền trắng.

Trong bồn nước hàng đầu tiên là một con Ranchuu đỏ vàng. Vì nó đang đứng im không bơi lội gì, nên từ màu sắc đến kích thước đều hệt như một khúc sushi tôm trôi nổi trong nước. Bên cạnh cũng là Ranchuu. Vài con kích thước nhỏ hơn được thả vào cùng một bồn nước. Trông chúng như những con sâu bướm có vẩy nho nhỏ. Bồn nào cũng đặt những đường ống dẫn ôxy. Bong bóng khí làm những bóng đỏ trong nước méo mó.

Có vẻ cá vàng Ranchuu đúng là mặt hàng phổ biến thật. Bồn nước thứ ba, thứ tư đều là Ranchuu. Tôi đang hy vọng cái bóng đen tiếp theo cũng là

một con Ranchuu đen, nhưng hóa ra lại là cá vàng mắt lồi. Trông nó to hơn nhiều so với những con ở quầy chơi vớt cá vàng, vây đuôi cũng dài hơn nhiều.

Bên cạnh bồn cá vàng mắt lồi là bồn Ryukin. Kế đó là một bày cá vàng thông thường với cơ thể sặc sỡ những vảy màu. Tôi nhòm thử thì như thể cảm nhận được có người đang quan sát, bày cá vàng tụ lại dưới đám bọt khí, như bông pháo hoa tủa ra những dải màu rực rỡ.

Dưới những bồn nước có những dải giấy dài ghi tên chủng loại, địa chỉ hay tên người bán. Loại cá vàng thông thường được gọi là ‘Wakin – cá vàng Nhật Bản’. Một số bồn còn có dán thông tin “Cá thắng giải XXX” Tôi hoàn toàn không nhìn ra nổi những con cá thắng giải có gì khác so với những con cá không được giải.

Ryu ở phía trước tôi, đi lướt qua khu lều như để thể hiện với lũ cá vàng trong nước. Trông cô ta chẳng có vẻ gì thương cảm cho chúng cả, vội vã như đang tìm kiếm thứ gì. Có vẻ ở đây bồn này không có loại Ranchuu đen mà chúng tôi nhắm tới. Tôi chưa kịp gọi thì cô ta đã đi sang lều khác. Tôi cũng thử ra chỗ lều có những bể cá. Ở phía đó có vài khách thăm quan. Đột nhiên có một con cá khổng lồ, thoát nhìn không nghĩ là cá vàng đập vào tầm mắt tôi. Nó trông như cá tráp vậy. Tính cả phần đuôi chắc phải hơn 30 cm.

Nhãn dán ở góc bể ghi loại cá này là “Cá Đầu Lân cỡ đại”. Cơ thể có hình dạng giống cá vàng Ryukin, nhưng phần đầu thì đầy những cục u tròn tròn như Ranchuu. Chúng đang bơi qua bơi lại từ trái sang phải một cách chậm chạp như thể khó chịu vì bể nhỏ quá.

Bên cạnh đó lại là một loại cá lạ nữa.

Một loại cá vàng với dáng vẻ dị thường. Loại này cũng khá to, tổng chiều dài toàn thân khoảng 15 cm. Đuôi nó chia làm ba như đuôi tôm, gần giống Ranchuu, nhưng điểm đáng chú ý nằm ở khuôn mặt nó.

Chỗ đáng lẽ là đôi mắt, thì lại là hai cục xấu xí, lồi ra như quả bóng bàn. Ở gốc hai cục thịt ấy là hạt nhân – con người đen sì. Cục thịt có màu đỏ nhạt hơn so với màu đỏ trên thân cá, với những mạch máu trong suốt. Ban đầu tôi cứ nghĩ nó bị bệnh, nhưng cá bệnh thì làm sao được đem ra trưng bày triển lãm. Tên ghi trên nhãn là “ Cá Thủy Bao Nhân – cá vàng mắt bong bóng”

Ở đây cũng có Ranchuu. Những con cá vàng trong bể bên này đa phần đều lớn hơn những con cá vàng trong bồn nước bên kia, nhưng con Ranchuu này có kích thước bằng với con Ranchuu giống cuộn sushi tôm lúc trước.

Ở mục “Người bán” không ghi tên riêng mà ghi “Trại cá XX”. Có cả giá tiền bên cạnh. Những con cá vàng ở đây không chỉ toàn là cá trưng bày của những nhà sưu tầm, mà có vẻ cũng có cá để bán. Giá tiền của con cá này là 100.000 yên.

Đang kinh ngạc vì một con cá vàng thôi mà giá tận 10.000 yên, tôi nhìn lại, thì nhận ra mình nhầm.

Không phải 10.000 yên, mà là 100.000 yên.

Có cả cá vàng Ryukin. Nó khác xa Ryu. Chỉ phần thân hình thôi thôi đã có kích thước gần 10 cm rồi. Nếu tính cả phần đuôi thì nó phải to bằng cả bàn tay người.

Phần thịt trên lưng gồ lên như lưng lợn rừng. Cả phần mặt hình tam giác trông cũng dữ tợn thế nào ấy. Vài năm nữa liệu trông Ryu có giống thế này?

Phía trước bể cá Ryukin là một người đàn ông mặc đồ lao động, với cái máy ảnh SLR* trông khá nặng đeo trên cổ, ông ta đang nói chuyện gì đó. Hay đang thương lượng giá nhĩ. Con Ryukin ấy có giá gần 30.000 yên.

Có vẻ hơn một nửa số người ở đây là người có phận sự liên quan hoặc dân chơi cá cảnh. Người cung cấp cá giống đến tham gia triển lãm, người tới hỗ trợ và cũng đang chuẩn bị hàng trưng bày, người bán và giới thiệu cá cảnh vì mục đích thương mại, người sẵn sàng bỏ ra hàng trăm nghìn yên để mua một con cá. Cách họ nghiêm túc sẫm soi từng bể cá khác hẳn những người chỉ đến xem cho biết. Hội trường tràn ngập thứ nhiệt huyết vô hình của những người mang giá trị quan đặc biệt và những người cùng chia sẻ giá trị quan ấy, ở họ có sự gắn bó mật thiết – như một rào chắn khiến người “ngoại đạo” không thể tiếp cận.

Trước tôi cứ nghĩ cá vàng mắt lồi là loại cá vàng dị dạng, nhưng hóa ra ở cái hội chợ triển lãm này, thì nó còn bình thường chán.

Loại cá vàng có tên “Tanchu” toàn thân màu trắng, chỉ phần đỉnh đầu là có những khối u đỏ rực kết lại như một cái mào. Giá mỗi con là 1.300 yên.

Loại cá vàng đề tên “Ranchu* mắt lồi”, ngoài thân mình như con sâu róm dị dạng – đặc trưng của giống Ranchu – còn có phần đầu phồng to, đầy những hạt lợn cợn như quả lựu. Chưa kể từ đó mọc ra đôi mắt lồi to đùng. Chẳng hiểu có phải vì phần đầu nặng đến độ không bơi nổi hay không, mà chúng toàn cúi đầu bơi chìm dưới đáy nước. Giá mỗi con là 4.800 yên.

Loại tròn ủng như hòn bi nổi trong nước là “Cá vàng Ping Pong”. Trông như con cá nóc bị câu lên bờ vậy. Thêm nữa, toàn thân nó nổi chỉ chút những cục u nhỏ màu trắng.

Những con cá được đề là “Wakin bạch tạng” “Ranchu bạch tạng” đều có màu trắng bạc hoặc vàng nhạt toàn thân và đắt tiền hơn đồng loại có màu bình thường. Cuối dãy bể cá đầu tiên, có những bể phao nhựa vuông giống như loại bể phao ở quầy trò chơi vớt cá, trong đó là vô số cá vàng tung tăng bơi lội.

Đó là những con cá vàng còn nhỏ để bán cho khách tham quan hội chợ bình thường hoặc những “dân chơi cá cảnh” mới nhập hội.

Những bể phao được phân chia theo từng loại cá.

Người đàn ông đang ngồi trước bể phao có “Ryukin giá 300 yên”, “Ranchu giá 500 yên”, “Azumanishiki giá 400 yên”, “Cá vàng Sao Chổi giá 200 yên/3 con” quay sang nói chuyện với tôi:

“Thế nào? Nếu mua nhiều tôi sẽ giảm giá cho.”

Ông ta vớt một con Ryukin đang nổi ngửa bụng trên mặt nước, miệng hớp hớp vể bắt lực lên rồi thả vào cái xô phía sau.

“Nhìn này, con này đáng yêu không. Nhìn như linh vật* ấy nhỉ?”

Một gia đình dắt theo con nhỏ đang hò reo tán thưởng những con Ranchu mắt lồi.

Trước bể những con cá vàng có sắc đỏ trên thân trắng với tên gọi “Cá vàng Rokurin”, có một tay chơi cá cảnh sành sỏi đang cao giọng khoe kiến thức:

“Phải bóc vảy và da cá những chỗ mà anh muốn có màu trắng trong lúc nó còn chưa bắt đầu phai màu đi. Đặc biệt chú ý đoạn giữa vây lưng và vây đuôi nhé. Vì ở đây mà có màu đỏ thì là điềm cấm kị đối với giống Rokurin”

Ra là vậy. Đã hiểu. Vô cùng chí lý.

Mọi loại cá vàng đều là dạng đột biến. Có những cá thể đột biến với màu sắc khác lạ trong chi cá diếc (thuộc họ cá chép) Trung Quốc, và cá vàng là dạng cuối cùng sau khi con người dùng nhiều cách thức khác nhau để thúc đẩy sự đột biến ấy hơn nữa. Không chỉ dừng lại ở màu đỏ, con người lai tạo, nhân giống ra cá vàng lốm đốm nhiều màu sắc, cá vàng trắng, cá vàng đen, cá vàng có màu như cá sông ngày trước, cá vàng mắt lồi, cá vàng có bướu, cá vàng khổng lồ, cá vàng với bộ vây dài, hoặc không vây.

“Bố mẹ ơi, con muốn nuôi!”

“Sao nhỉ, mua nhé?”

“Mua về chẳng được bao lâu, nó lại chết mất. Như con chuột hamster ngày trước cũng chỉ sống được ba tháng đó thôi”

“Thì đó là cơ hội để con học về sự mong manh trên quý của sinh mạng. Cá vàng mắt lồi có giá chỉ 200 yên thôi.”

Không có ý phê phán sở thích của người khác, nhưng tôi thì chịu thôi. Nhất là bây giờ tôi đang sống và nói chuyện với một con cá vàng, mà không chỉ với cá, cả với chó mèo, tôi cũng có suy nghĩ tương tự. Tôi từng cãi nhau với Ayu về chuyện này.

“Tóm lại thì anh ghét động vật phải không Jun? Không ngờ anh lạnh lùng thế”

Không phải mà Ayu. Chỉ là anh thấy động vật thật đáng thương. Anh luôn ngạc nhiên trước sự dửng dưng của mọi người về điều này.

Loài chó ngày nay do con người lai giống, cải tạo từ sói hoang mà ra. Như giống chó săn vốn dĩ có khả năng luồn lách vào những hang cáo chật hẹp nhất, ngày nay lại bị phối giống thành những con Dachshund bốn chân ngắn ngủn dị dạng, đi lại vụng về, chỉ để cho “dễ thương”. Rồi thì sự thấp

lùn phi tự nhiên của những con chihuahua lúc nào cũng run rẩy cái kỉnh. Hay cái đầu khổng lồ của những con chó bull – chỉ có thể sinh mổ. Hình ảnh một người vừa ôm con chó bull Pháp được mặc cho một bộ đồ lòi lết vừa biểu tình vì phúc lợi động vật trên một bản tin nào đó, với tôi như một bức biếm họa vậy.

“Anh toàn nghĩ về những chuyện kiểu vậy, nên mới giống bị trầm cảm đấy Jun à”

Bể nước đầu tiên ở hàng thứ hai – sau quầy bán cá vàng loại thông thường cho khách tham quan – trống trơn. Bể đầy nước, nhưng không có một con cá vàng nào.

Đang đứng trước nó, đột nhiên tôi thấy ngộp thở – cảm giác ngộp thở mà tôi đã quên từ lâu. Như thể ôxy trên bề mặt trái đất loãng ra và trọng lực đè trĩu xuống, cùng cực đến mức không thể thở nổi. Cảm giác như tôi bị nhốt trong một bể nước khổng lồ. Bầu trời lửng lơ vài đám mây như mặt nước trên đầu, và những cành liễu phất phơ trong gió là đám cỏ nước. Liệu có thật là tôi ở bên ngoài bể nước trống kia hay thực ra đang ở trong đó? Tôi gồng mình hít vào thở ra để lấy không khí. Không được. Quên mất cách hít thở rồi. Tôi gục xuống co cụm tại chỗ.

“Này này, anh kia?”

Có ai đó đang gọi tôi, ngẩng lên thì thấy một người đàn ông trung niên đeo kính đang cúi nhìn tôi.

“... Không có gì đâu... tôi không sao ạ.”

Tôi hít vài hơi thật sâu để cố gắng giữ bình tĩnh. Ờn trời, bằng một cách nào đó tôi lại thở được.

“Anh ở đây thì sẽ cản trở người ta xem cá đấy.”

Có vẻ không phải là ông ta quan tâm đến tôi. “Xin lỗi”

Tôi hốt hoảng đứng dậy. Người đàn ông kia chỉ cao ngang vai tôi. Để lấp liếm sự ngại ngùng, tôi hỏi đến ông ta:

“À... ở đây có Ranchuu đen không ạ?”

Ông ta cắt đầu nấm và đang mặc một cái áo phong tron màu nâu nhạt. Tôi hỏi vì cảm thấy toàn thân ông ta tỏa ra khí chất “dân chơi cá cảnh”.

“Ranchuu đen á?”

Ông ta hỏi lại với giọng điệu làm tôi thấy như thể mình đã nói gì đó sai sai. Có vẻ như kính ông ta đeo là loại kính viễn, và tròng mắt đang hướng lên nhìn tôi qua cặp mắt kính đó trông càng to cộ lên. Miệng ông ta há hốc ra như thể sốc lắm.

“Loại đó không có ở những hội chợ đâu.

“Nó hiếm lắm ạ?”

“Cũng có một phần là thế, nhưng chủ yếu là vì nó không phải loại chính thống”

“Chính thống?”

Tôi nghiêng đầu ra chiều không hiểu, thì bị ông ta hỏi ngược lại:

“Anh biết bao nhiêu về cá vàng?”

“... Ở... không, tôi chẳng biết gì cả”.

“Cá vàng là tác phẩm nghệ thuật. Nhất là cá Ranchuu, chúng là báu vật cá vàng của Nhật Bản đấy”

Người đàn ông liếc cặp mắt tròn to cộ dọc dãy bể nước. Ông ta tiếp tục nói với tông giọng nghe như tiếng nước sục ra từ máy bơm lọc khí:

“Anh đã bao giờ nghĩ về việc mất bao nhiêu năm tháng và tốn bao nhiêu công sức để tạo ra được những con cá vàng anh nhìn thấy ở đây chưa? Phải tuyển lựa cặp cá bố mẹ vô cùng chặt chẽ, cẩn thận, cho giao phối ra 10.000 con, rồi lại chọn lọc, tuyển lựa tiếp, cuối cùng mới được 2, 3 con như này đây. Tất nhiên không phải một người làm hết. Quá trình phối giống, định dạng, rồi cải thiện giống, tất cả đều có bề dày lịch sử. Cá vàng là kết tinh của trí tuệ loài người đấy.

Người đàn ông hăng say nói tiếp đến sùi cả bọt mép. Có vẻ nếu để mặc cho ông ta nói, ông ta sẽ không bao giờ ngừng lại.

“VẬY, Ranchuu đen là thế nào ạ..”

Lần này ông ta sửa lại cách phát âm của tôi:

“HẮC Ranchu”

Chẳng hiểu sao mà ở sự kiện này, những nhãn tên “Ranchuu” đều ghi là “Ranchu”. Tôi tự hỏi liệu có phải đó mới là tên gọi chính thức của nó, hay là tiếng lóng để có thể lập tức phân biệt và loại trừ dân “ngoại đạo”.

Tôi đang định hỏi ông ta vậy thì phải đi đâu mới có, nhưng ông ta làm ra vẻ chẳng nghe thấy những gì tôi nói. Người đàn ông thấp bé ấy phòng mang trợn má, rồi phun ra một tràng:

“Ranchu là giống cá đặc biệt của Nhật Bản. Chỉ có những con thân đỏ, trắng, hoặc có hoa văn trên cơ thể là đạt chuẩn, còn màu đen là thứ không chấp nhận được. Đây là truyền thống đã được bảo tồn, duy trì từ lâu đời. Mãi đến gần đây, màu đen mới được chấp thuận. Vốn dĩ Hắc Ranchu có nguồn gốc từ giống vàng Trung Quốc. Nó là hàng nhập, nên thuộc một nhánh khác hẳn với Ranchu Nhật Bản.

Người đàn ông há miệng thở, nghỉ lấy hơi, cuối cùng tôi cũng có thể chen lời vào.

“Vậy phải đi đâu mới mua được Hắc Ranchu?”

“Thử đến những cửa hiệu bán cá vàng Trung Quốc xem. Trong số những người bán cá đến đây hôm nay, thì có chỗ bán cá vàng Trung Quốc Thủy Bao Nhân, hoặc chỗ trưng bày cá vàng Đầu Lân Xanh. Bên cá vàng Đầu Lân Xanh ấy ổn phết đấy. Có thể thấy họ cho cá ăn uống rất cẩn thận. Bên cá Thủy Bao Nhân thì không nên qua. Chất lượng nước không được quản lý tốt.”

Ông ta lại nói dông dài, nên tôi quyết định cắt ngắn câu chuyện:

“Có phải chú là người của ban tổ chức không ạ?”

Tôi chỉ nghĩ vậy vì ông ta có vẻ biết nhiều và trông ra dáng nhân vật quan trọng, nhưng người đàn ông thấp bé đang phải ngước lên để nhìn tôi gạt đi với giọng điệu cao ngạo:

“Liếc một cái là thấy. Bằng tuổi tôi anh sẽ hiểu.”

Chắc ông ta nhầm vẽ mặt ngạc nhiên của tôi thành vẻ mặt trầm trồ thán phục. Ông ta hếch chóp mũi nhỏ nhô ra dưới gọng kính to cộ lên. Chẳng hiểu từ lúc nào và từ chỗ nào, ông ta lấy ra một tấm danh thiếp, giơ ra cho tôi. Trên đó không có địa chỉ, cũng không có thông tin liên lạc, chỉ có chức danh và tên của ông ta.

Nhà nghiên cứu cá vàng – Nagasaka Tsunejiro.

Tôi định nhận tấm danh thiếp, nhưng ông ta rút tay lại.

“Tôi chỉ cho anh xem thôi, ghi nhớ nhé.”

À, ra vậy.

Người đàn ông lại phồng mang trợn má như chuẩn bị phun ra một tràng tri thức nữa. Tôi nhìn quanh hội trường tìm cơ hội lẩn đi. Không biết Ryu đâu rồi nhỉ. Lỡ quên để mắt đến cô ta rồi.

Cô ta đang ở trước khu vực thảm hoa. Có vẻ như Ryu đã nhận ra ở đây không có Ranchuu đen. Cô ta đang đứng quay lưng lại, dùng mũi giày di di mặt đất.

Người đàn ông nhìn theo hướng tôi đang nhìn, lên tiếng:

“Anh dẫn theo à?”

"À à, vâng."

Ông ta đẩy gọng kính lên, nhìn Ryu miết.

“Được đấy nhỉ.”

Vừa nói ông ta vừa cười hí hí. Gì đây, một ông già dê à.

“À, vậy tôi xin phép đi trước.”

Chẳng biết ông ta tự nói một mình hay nói với tôi, nhưng những gì ông ta nói phía sau truyền đến tại tôi.

“Con cá vàng đang đó được đấy nhỉ”

"Hả?"

Ban đầu tôi không hiểu những lời ấy có ý gì. Rồi sau đó đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Không, không thể nào. Hẳn phải là tiếng lóng ám chỉ “phụ nữ” của mấy tay chơi cá. Cố gắng giữ bình tĩnh, tôi quay lại nhìn người đàn ông.

“Ý chú là gì?”

“Đang đó là thứ không có ở thế giới này nhỉ”

Tôi sửng sờ đến mức không thể nói được gì. Người đàn ông ấy lại nheo mắt tự mãn.

“Nhìn phát biết ngay. Bằng tuổi ta, anh sẽ hiểu”

Sốc đến mức quên cả che giấu sự kinh ngạc của mình, tôi lắp bắp:

“Không.... nhưng mà... tại sao?”

“Là cái bóng”

Bóng?

Mặt trời đã ngả về phía tây, bóng cây, lều và người trải dài trên mặt đất. Nói mới để ý, bóng của Ryu đúng là rất kỳ lạ.

Cô ta cao gầy nhưng bóng lại tròn tròn. Trông như bóng người mặc bộ y phục Trung Hoa cổ đại, hoặc một con Ryukin đang bơi hướng lên trên.

“Rốt cục thì chú là.”

“Anh nghĩ chỉ có mình anh biết những sự dị thường của thế giới này sao?”

Tôi không thể trả lời nên chỉ gật gật đầu.

“Đừng lo. Ta không nói với ai đâu.”

Tôi vội hỏi:

“Vậy chú cũng có trải nghiệm giống tôi ư? Chú cũng tận mắt chứng kiến cá vàng tự nhiên biến thành người và nói chuyện với mình?”

Người đàn ông ấy không gật đầu, nhưng ông ta lắng nghe những gì tôi nói – những gì mà đa số sẽ không coi là chuyện nghiêm túc. Tôi có thể thấy đôi mắt to cò của ông ta nhìn thẳng mặt tôi như ngầm đáp: “Ừ”

Những điều tôi muốn hỏi chất cao như núi. Đầu tiên tôi cứ nghĩ tất cả là do tâm trí mình không ổn định. Đến khi nhận ra không phải vậy, thì não tôi lại từ chối suy nghĩ cho rõ ngọn ngành vì có quá nhiều điều kỳ quái đã và đang xảy ra. Nhưng, nếu như những điều này không chỉ xảy đến với mỗi mình tôi, thì tôi có thể bình tĩnh tiếp nhận mọi chuyện. Lần đầu tiên tôi hoàn toàn sẵn sàng tìm hiểu xem điều gì đang xảy ra với bản thân mình vào lúc này.

“Xin hãy nói cho tôi biết.”

“Nói chuyện gì?”

“Tất cả mọi chuyện. À mà thực ra thì, chúng ta ngẫu nhiên gặp nhau ở chỗ này, lạ nhỉ?”

“Ngẫu nhiên?”

Ông ta lại “sửa lưng” tôi, nói:

“Không có gì ngẫu nhiên hết. Việc anh đến đây là chuyện đương nhiên. Việc tôi ở đây cũng là chuyện đương nhiên. Hay phải nói là chuyện nhân-quả nhỉ? Cũng giống như việc một con cá vàng được gọi là “kiệt tác”. Tất cả đều là những chuyện đương nhiên tích tụ dần lại”

“Việc cô ta đến chỗ tôi không phải là chuyện tình cờ ngẫu nhiên?”

“Hiển nhiên. Tất cả đều liên kết với nhau”

“Nếu chú biết chuyện gì đang xảy ra, làm ơn hãy nói cho tôi với” Tôi bám víu vào người đàn ông thấp bé để tìm câu trả lời.

“Những chuyện tưởng là ngẫu nhiên thật ra đều được liên kết với nhau bởi một sợi dây vô hình. Đó là nhân-quả.

“Hả?” Nghe như triết lý thiên vậy. Tôi muốn thông tin cụ thể hơn một chút.

“Mọi chuyện dù nhỏ nhất, dù được lựa chọn một cách ngẫu nhiên đi chăng nữa, thì cũng đều có ý nghĩa. Và chúng ta sẽ bỏ lỡ tất cả nếu không để ý đến điều ấy.”

Ánh mắt ông ta lướt về hướng Ryu đang đứng. Tôi cũng nhìn theo.

Có gì đó không ổn. Cô ta đang đi vòng vòng quanh thảm hoa. Có lẽ đã đến mức giới hạn chịu đựng của cô ta rồi.

“Tôi sẽ quay lại ngay, làm ơn hãy nói thêm.”

Ngoảng mặt nhìn lại thì người đàn ông đã biến mất. Há?

Tôi tự hỏi liệu có phải mình đang mơ. Từ lúc cảm thấy bị ngạt thở đến tận bây giờ.

Phía sau tôi, trong cái bể nước mà tôi nghĩ là trống rỗng, chẳng hiểu từ đâu và từ lúc nào, có một con cá vàng đang bơi lội.

Đó là một con cá vàng nhỏ, màu nâu nhạt đơn điệu. Một con cá vàng mắt lồi. À không, trông giống một con Thủy Bao Nhân nhỏ thì đúng hơn. Có lẽ nó là con cá kỳ dị nhất mà tôi được thấy từ trước đến giờ. Hai túi thịt lớn ở hai bên đầu nó giống cá Thủy Bao Nhân, nhưng con mắt ở giữa túi thịt thì to cộm như của cá vàng mắt lồi, nhưng chúng không hướng về phía trước hay sang ngang, mà hướng lên trên.

Nhãn dán trên bể ghi tên nó là “Cá Ngưỡng Thiên”.

Khi tôi bối rối nhìn chăm chăm vào bể nước, con cá Ngưỡng Thiên ngược lên nhìn thẳng mặt tôi.

Tôi đột nhiên nhận ra vì sao mình có cảm giác đã thấy qua tên người đàn ông đó rồi.

Cái tên đó có ở cuốn Kim Ngư Truyện.

Không phải ghi trong sách.

Nagasaka Tsunejiro. Là tên tác giả cuốn sách đó.

Những lời người đàn ông đó nói lặp đi lặp lại trong đầu tôi, nhưng một bài kinh quái gở.

Tất cả đều liên kết với nhau.

Tất cả đều liên kết với nhau.

Tất cả đều liên kết với nhau.

Không thấy bóng dáng Ryu đâu nữa.

Tôi kiểm tra chai nhựa 4 lít trong cặp. Không có. Hay là xa quá nên cô ta không vào được? Mà dù thế nào đi chăng nữa thì chắc cô ta không thể chui lại vào trong bình nước được đóng kín hoàn toàn.

Có khi cô ta cảm thấy khó chịu quá nên đã đến nguồn nước gần nhất. Nếu chui vào bể cá mà gặp một con Đầu Lân cỡ đại thì rắc rối to. Một con cá vàng Ryukin nhỏ xíu chui vào đó thì khác gì trẻ nhỏ đi lạc vào chuồng voi.

Tôi cũng thử ngó qua bể phao bán cá cho khách tham quan bình thường. Nếu cô ta lạc vào bể Ryukin ở đây thì còn rắc rối hơn. Tôi sẽ phải mua hết mất.

Nếu là tôi trước đây ít lâu, hẳn sẽ nghĩ: Người phụ nữ cá vàng trở về với bầy đàn của cô ta. Thế thì cứ để kệ cô ta và đi về nhà là được.

Nhưng tôi bây giờ không thể làm vậy. Vì dù là cá vàng, nhưng tôi đã thấy cô ta biết cười đùa, biết cáu giận. Tôi đã thấy cô ta cố gắng hết sức để bắt chước phụ nữ hiện đại, lo lắng về diện mạo trong gương, buồn bã thờ dãi vì đánh mất ký ức. Đã thấy rồi, nên không thể làm vậy.

Tôi tìm hết các bể nước và cả bồn nước, nhưng chẳng thấy con cá Ryukin nào nhỏ như Ryu. Ngược tôi lại nhói lên, khó thở vì một lý do khác hẳn lúc trước.

Có tiếng trẻ con reo hò ở giữa công viên.

Lũ trẻ con reo hò khi thấy một cột nước vọt lên từ giữa thảm hoa.

Ra vậy, có một vòi nước ở giữa thảm hoa. Đến một khoảng thời gian nhất định, vòi sẽ phun trào. Tôi vội chạy qua đó.

Trước thảm hoa, trên mặt đất chỗ Ryu đứng và di di mũi giày lúc trước, có chữ: “Nước”, “nước”, “nước”.

Dưới vòi phun, trong một vũng nước nhỏ, có một con cá vàng đang bơi qua bơi lại.

Nửa thân nó màu đỏ, vây đuôi thì có màu xanh jeans – một tổ hợp màu chưa từng có, kể cả ở hội trường nơi đang trưng bày, triển lãm những loại cá vàng hiếm. Phần ngực nó có những chấm tròn nhỏ màu vàng, nhìn như một đường kẻ mảnh. Nếu dùng kính lúp soi, hẳn bạn sẽ đọc được đó là dòng chữ: “To the last drop of my blood” (Chừng nào tôi còn sống).

Tôi đi tàu điện một mình. Ryu đang ở trong cái túi thể thao.

Lúc trước, tôi đã giải cứu Ryu – đang lo lắng bơi qua bơi lại trong vũng nước ở đài phun, bằng cách nhúng chai nhựa xuống đó. Với tông màu đỏ – xanh navy, trông cô ta giống một loại cá nhiệt đới nào đó hơn là cá vàng

Ryukin, và đã lập tức phi vào chai rượu sochu 4 lít như một loài thú ăn cỏ nhỏ bỏ trốn vào hang.

Sau đó tôi đi tìm Nagasaka Tsunejiro, nhưng biệt tăm không thấy bóng dáng đâu cả. Tôi đợi trước cái bể nước chỉ có một con cá “Ngưồng Thiên” to cỡ ngón tay cái. Có cảm giác ông ta vẫn ở đâu đó quanh đây. Đang đợi thì giai điệu bài hát Hotaru no Hikari* báo hiệu giờ bể mạc vang lên trong hội trường.

“Xin lỗi, chú ời?” Không biết có được hay không, nhưng tôi cất tiếng gọi con cá Ngưồng Thiên dưới đáy bể:

“Chú có phải là Nagasaka?”

Con cá Ngưồng Thiên chỉ núp sau bụi cỏ nước, nhìn tôi chăm chăm hệt như Ryu khi được thả vào bể nước, nhưng với đôi mắt chỉ có thể hướng nhìn lên trên.

Không, không. Không được.

Tôi lại nhìn quanh hội trường đang bắt đầu được thu dọn. Dù người đàn ông trung niên ấy trông rất khác biệt, nhưng tôi chẳng thể tìm thấy ông ta ở đâu cả.

Đột nhiên tôi nảy ra một ý nghĩ. Hay là mua con cá Ngưồng Thiên? Biết đâu, biết đâu đó, ông ta có thể nói cho tôi biết bí mật của Ryu và những sự biến đổi đang xảy ra với tôi.

Nhưng mà... Nghĩ đến khả năng trong nhà mình lại có thêm một sinh vật nửa người nửa cá vàng nữa, tôi lại thấy kinh hãi. Làm sao đây. Phải làm sao bây giờ? Vừa đi vừa mãi miết đắm chìm trong những suy nghĩ, tôi đã quay lại chỗ lều có những bể cá. Không cần phải phân vân nữa.

Con cá Ngưồng Thiên đã biến mất.

Không phải đã bị thu dọn đi. Cái bể nước vẫn còn ở đây, nhưng nó bị rạn nứt và không có tí nước nào. Chỉ có một túi thức ăn cho cá – có lẽ là của quầy bán cá vàng bên cạnh – vớt chông chơ trong đó. Tôi trở mắt nhòm vào trong bể, nhưng chỉ có một con nhện từ sâu trong tổ bò ra và trốn đi mất.

Về đến nhà là tôi lập tức thả Ryu lại vào bể cá. Lần này cũng giống lần trước. Hai màu trên thân Ryu lập tức trở lại thành màu đỏ ban đầu sau khi lớp bọt nước sủi lên. Một màu đỏ rực, có chút sậm hơn ở mé trong.

Khi về phòng ngủ để thay đồ, tôi thấy cái áo phông đỏ và quần jeans ướt nhẹp đã được gấp gọn để đó, y như sáng nay. Cái mũ bóng chày của tôi thì treo ở móc trên tường.

Tôi cũng cởi quần jeans ra. Căn phòng nóng nực vô cùng. Có lẽ điều hòa trong phòng lại trục trặc rồi. Thứ phả ra không phải là khí lạnh mà là khí nóng. Tôi vừa vớ lấy cái quần soóc thì nghe có vật gì đó sùng nước đang tạo ra tiếng động từ phía phòng ăn.

Bộp bộp bộp, bộp bộp bộp, bộp bộp bộp, bộp bộp bộp.

Đó là tiếng bước chân Ryu đi vòng vòng quanh phòng. Nghe có vẻ bồn chồn, lập đi lập lại một nhịp cố định. Cô ta đang làm gì vậy nhỉ, tôi vừa tập trung nghe ngóng thì tự dừng tiếng động ngừng lại.

Vừa cho được một chân vào ống quần short thì gáy tôi lạnh toát như thể trúng khí lạnh từ điều hòa phả ra. Giác quan thứ sáu của đàn ông đa phần được luyện thành nhờ nhận biết có người đứng phía sau mình ở nhà vệ sinh công cộng. Đó là cảm giác bị ai đó quan sát từ phía sau. Quay lại, tôi thấy Ryu đang núp sau cánh cửa, chỉ lộ nửa mặt ra.

“Cô ra được rồi đấy.”

Ryu dùng vạt tay áo che miệng, cười hi hí.

“Sao hả?”

Cô ta đang ngắm soi cái quần đùi in hình con gấu của tôi.

“... Con chồn... hihhih”

“Là con gấu” Đây là món đồ Ayu chọn trong chuyến mua sắm đầu tiên kể từ khi chúng tôi chuyển về sống chung với nhau. Không phải tôi chọn. Vội vội vàng vàng kéo quần lên, tôi nói với cô ta: “Lần sau ít nhất cũng phải gõ cửa chứ.”

“Nhớ”

Ryu chậm rãi gật đầu, như thể đang thử xem có thể cúi gập cổ được bao xa.

“Nhớ gõ cửa. Khi vào phòng thì phải đánh tiếng chào hỏi chứ”

“Nhớ”

Cô ta nói như thể bị nắc cụt, rồi giơ cả hai tay lên và bắt đầu đập cửa như một nghệ sĩ biểu diễn trống taiko. “Nhớ, nhớ, nhớ. Ryu vừa nói vừa cười hi hí.

“Thôi thôi. Dừng lại. Cô làm hỏng cửa mất. Được rồi, tôi mặc quần soóc vào rồi.”

Bộp, bộp, bộp. Hai ống tay áo phất phơ theo nhịp bước khi Ryu đi vào phòng. Tôi không biết chân cô ta di chuyển như thế nào dưới tà áo dài thướt kia, nhưng trông cứ nhấp nhô lên rồi lại xuống. Hai cánh tay cô ta cử động như một con chim khổng lồ đang chậm rãi đập cánh. Người Ryu nhún nhảy và miệng thì ngân nga gì đó. Là nội dung quảng cáo trên ti vi mà cô ta mới học được chăng? Không, không phải tiếng Nhật.

"Me me mo mo uo e bu iyao ta."

Chắc là một bài hát.

"Haha, iiha, iihaha, hatsu."

Ryu quay đầu sang trái, hai tay cũng đưa sang trái.

Thái Cực Quyền à? Những ngón tay lộ ra khỏi ống tay áo của cô ta chụm lại như mỏ chim, mổ vào không khí.

"Haha, iiha, iihaha."

Lần này, cô ta quay đầu và tay sang phải và lại chụm ngón tay như mỏ chim, mổ vào không khí.

"Ha"

Mổ mổ.

Có vẻ là một điệu nhảy. Cô ta rướn lên như để với lấy cái mũ bóng chày trên móc treo tường, rồi bắt đầu đi vòng quanh tôi.

"Me me mo mo."

Cô ta lả lơi nhìn, rồi dùng cái mũ bóng chày khẽ quệt lên má tôi.

“Cái... cái gì thế?”

Quệt cái mũ dưới mũi tôi.

"Ha ha iiha."

“Có chuyện gì vậy?”

Cô ta quăng cái “quạt” – ở đây là cái mũ bóng chày - đi, với một điệu cười tự mãn, và uốn ngón tay cả hai bàn tay, tạo thành hình con cáo như trong múa rối bóng bằng tay.

“Hatsu”

Bị chạm mạch vì say nắng? Hay đập đập vào thành chai nhựa lúc đi tàu?

Ryu lặp lại lời tôi.

“Có chuyện gì vậy?”

Uốn lưỡi nhả từng từ một cách rõ ràng.

“Cô có sao không? Thấy trong người thế nào?”

“Tron người thế nào.”

Có lẽ nào là...? Tôi quay lại phòng ăn, vợ lấy cái chai 4 lít đặt cạnh bể cá, gí mũi vào miệng chai ngửi. Không thấy có mùi gì, nhưng có vẻ đây là nguồn cơn vấn đề.

Mãi ngày hôm trước tôi mới nảy ra ý dùng cái chai nhựa 4 lít làm nơi trú ẩn khẩn cấp cho cô ta lúc ra ngoài. Sáng nay lúc đi ngang qua bãi tập kết rác của tòa nhà, tôi mới nhìn thấy cái chai này và cầm về phòng.

Tôi cố gắng nhớ lại chuyện lúc ấy. Ryu đang uốn tay thành hình con cáo, nhảy múa xung quanh tôi.

Thỉnh cá y sinh đáo nha (đừng gọi bác sĩ).

Ngã đã phi yếu (có gọi cũng vô ích thôi).

Thỉnh liễu y sinh lai nha (dù bác sĩ có đến

Me me ma mo mo (quay quay bay bay).

Ở đáy chai shochu vẫn còn khoảng một lóng tay rượu còn sót lại nên tôi đem vào nhà tắm đổ nước vào tráng sạch. Dù sao thì cái chai cũng chứa được những 4 lít. Nước không đủ đầy chai. Tôi liếc nhìn đồng hồ và nhận ra sắp trễ giờ rồi, nên vội vàng đổ đi.

À, thôi đúng rồi. Đêm qua lúc về phòng tôi quên chưa đổ hết chỗ rượu shochu đi, mà cứ thế cho thêm nước vào rồi phơi ra ngoài ban công để làm nước Hinata.

“Tỉnh táo lại đi”

Tối túm lấy vai cô ta từ phía sau, lắc lắc.

"A"

Ryu quay lại, hai mắt cô ta lác hăn đi như hạt lạc luộc tái. Tôi không nghĩ là con người mắt cô ta có thể nhìn thấy tôi một cách rõ ràng.

Ryu quay người đứng đối diện tôi. Vừa bắt đầu ve vuốt má tôi bằng hai vạt tay áo vừa ngân nga một điệu hát ma mị như bùa mê thuốc lã.

“Tha ái ngã nha hồng phấn tiểu giai nhân. (Em cũng vừa vào độ xuân, người con gái trong mộng).”

“Xin lỗi. Là lỗi của tôi. Cô say rồi.”

“Soay... ahahaa. Soay rồiiii.”

Cô ta đập vào ngực tôi như đập cánh cửa lúc này.

Ahaha, ahahahaha. Tôi chẳng rõ đó là tiếng cười hay là phần tiếp theo của bài hát nữa, nhưng cô ta bắt đầu vừa vẩy tay như chim vẩy cánh vừa xoay vòng vòng.

“Thôi, làm ơn dừng lại đi. Càng làm thế rượu càng ngấm đấy.

Tôi vừa vớ tay về phía cô ta thì Ryu đột ngột khựng lại. Cô ta quay lại nhìn tôi, có lẽ cười một cái, rồi lăn ra đất tại chỗ, ngã sấp mặt, vạt áo tung xòe ra như tiêu bản bướm.

“Có sao không?”

Cô ta đã ngủ mất tiêu. Tắt phụt như thể đồ điện bị rút phích cắm.

Ryu vẫn đang ở dạng người. Chẳng biết cứ để cô ta thế này liệu có ổn không. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh những xác cá bị sóng đánh dạt lên bờ biển Nagasaki, khô quắt queo lại mà tôi vẫn thường thấy hồi nhỏ.

Mùi cá chết khiến tôi nhớ lại thứ mùi trong căn phòng bệnh viện nơi bố tôi mất. Thế này không ổn chút nào.

Với đôi mắt nhắm tịt và thân mình hoàn toàn bất động, Ryu trông như một con búp bê cỡ người thật được chế tác một cách tinh xảo. Sợ khẽ đụng thôi cũng có thể khiến cô ta bị hư hại, cả người tôi run lấy bầy, cánh tay chẳng có một chút lực nào. Tôi ghé sát tại cô ta, gọi:

“Này, dậy đi!” Không cô thành cá khô đấy.

Mí mắt Ryu đột nhiên mở ra. Cô ta ngược nhìn tôi với con ngươi to tròn như hạt ngọc trai đen. Vẫn lơ lửng không tiêu cự, nhưng khác lúc trước là hình như có chút ánh sáng nơi đáy mắt. Đó là thứ ánh sáng mờ ảo như ánh vàng chìm dưới đáy suối.

Cô ta giơ tay quàng lấy cổ tôi. Cánh tay gầy mà có nhiều lực. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khi tôi nhớ lại cái lần bị Ryu siết cổ.

Nhưng đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn. Lực Ryu dùng để kéo mặt tôi lại gần tuy mạnh nhưng mềm mại. Nó dữ dội mà lại có gì đó mong manh. Ryu nhìn chằm mũi tôi, nói:

"Wo ai ni."

"Hả?"

Cơ thể Ryu trong lồng ngực tôi không hề toát ra mùi tanh của cá. Chỉ như mùi hương trầm. Một thứ mùi xa lạ, nhưng không hiểu vì sao lại đem đến cảm giác hoài niệm.

Cô ta kéo mặt tôi lại gần hơn nữa, thì thầm:

"Wankai."

Không hiểu tại sao, nhưng dù không hiểu ý nghĩa, tôi biết ngay rằng cô ta đang gọi tên một người nào đó. Từ trước đến nay tôi chưa từng nghe thấy Ryu nói với giọng dịu dàng đến thế, và hần ánh nhìn hướng về phía tôi không phải dành cho tôi.

Là ai?

“Ryu, tôi đây mà. Ryu?”

Cô ta lại tiếp đi, tay vẫn ôm lấy cổ tôi.

Tôi quyết định đưa Ryu – có vẻ không có ý định trở về bể cá – vào bồn tắm. Tôi luồn tay ra sau lưng và sau đầu gối của cô ta, bế lên. Tôi đã từng bế Ayu - người nặng hơn Ryu nhiều, nên lẽ ra chẳng có vấn đề gì cả, nhưng tôi nghĩ lần đó có sự hợp tác của cô ấy nên mới thuận lợi thế. Ryu thì hoàn toàn không hợp tác và quần áo còn ngấm sũng nước, nên tuy nhỏ người nhưng nặng lắm. Cột sống của tôi như muốn sụn luôn.

Tôi bế Ryu đang mê man, hai tay buông thõng thượt bên mình vào phòng tắm. Cảm giác như một thằng tội phạm vậy. Tất nhiên không phải tôi đang bế một thi thể, vì có thể thấy lồng ngực cô ta vẫn phập phồng sau vạt y phục đỏ, và những hơi thở nhẹ thi thoảng vẫn phả ra từ bờ môi kia.

Tôi đặt Ryu vào bồn tắm, xếp chân cô ta gọn lại và đặt đầu cô ta tựa lên thành bồn. Rồi bật nước lên, chỉnh nhiệt độ chỉ hơi ấm hơn nước lạnh bình thường một chút. Không có nước Hinata, nhưng thôi thì có gì dùng nấy, còn hơn không có gì.

Dù nước đã ngập đến ngang ngực, nhưng không có vẻ gì là Ryu sẽ trở lại dạng cá vàng. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong tôi. Nhưng hần là ý nghĩ ma

quỷ tiêm nhiễm vào đầu: Nếu cô ta cứ ở dạng người mãi như thế này thì hay biết mấy.

Tôi muốn đi mua đồ ăn tối nhưng lại ngần ngại không muốn để Ryu một mình. Mà dầu sao thì cô ta vẫn là cá vàng, nên chắc sẽ không chết đuối được đâu. Tôi quyết định quay lại bàn ăn đọc cuốn Kim Ngư Truyện từ đầu thêm một lần nữa.

Lịch sử cá vàng bắt nguồn từ thời nhà Tấn ở Trung Hoa, tức khoảng 1.700 năm trước đây.

Ở hệ thống sông Trường Giang (Dương Tử Giang) thuộc vùng núi sâu – nơi cư trú của loài dii (cá diếc Trung Hoa) xuất hiện một cá thể cá “mang sắc đỏ như lửa”. Nó được cho là một dạng đột biến, nhưng chưa ai giải thích được một cách cụ thể vì sao nó xuất hiện và hóa đỏ bằng cách nào. Theo những tài liệu khác nhau, loài này được gọi bằng nhiều cái tên khác nhau, như: xích lân ngư (cá vảy đỏ), chu y phụ (cá diếc đỏ), kim ngư (cá vàng), nhưng trải qua thời gian, giống loài tổ tiên của cá vàng này đời nào cũng được vua chúa tán dương, nuôi dưỡng, nhân giống và phát triển trong vườn thượng uyển hoặc hoa viên đền chùa.

Tương truyền cá vàng được đưa đến Nhật Bản lần đầu tiên vào năm Bunki (Văn Quy) thứ hai, tức năm 1502, tại cảng Senshu Sakai (thành phố Sakai, Osaka). Chúng được yêu thích vì đem đến niềm an ủi giữa thời kỳ chiến loạn, nhưng là một thứ hàng hiếm, chỉ một số quý tộc và dòng họ võ sĩ đạo biết đến, mãi tới thời Edo, chúng mới được biết đến rộng rãi và phổ biến với cả dân thường.

Văn phong khó đọc thật. Hệt như giọng điệu bác học của ông chú Nagasaka Tsunejiro ấy.

Đoạn văn tiếp theo tóm lại là nói về việc loại cá vàng đầu tiên du nhập vào Nhật Bản là “Wakin”, rất giống với loài cá diếc thủy thổ. Có tên Wakin* không phải vì loài cá này xuất xứ từ Nhật Bản, mà vì nó được đưa vào đất nước này đầu tiên, nên gọi vậy để phân biệt với những giống cá mới du nhập vào sau đó. Loại cá vàng thông thường mà bạn thấy ở những bể chơi vớt cá chính là giống Wakin được sản xuất hàng loạt.

Trong sách cũng ghi lại những loại cá vàng tiêu biểu đại diện cho từng thời kỳ lịch sử.

“Lịch sử Ryukin”

Ryukin là một dạng đột biến của Wakin xuất xứ từ Trung Quốc. Những con Wakin có vây đuôi dài được chọn lọc, cho giao phối, cứ thế lặp đi lặp lại cho đến khi được hình dạng như hiện tại. Người ta cho rằng nó được mang từ Trung Quốc sang Ryukyu, tới Satsuma hoặc Nagasaki vào những năm Anei (An Vĩnh) thời Tenmei (Thiên Minh) (1772 – 1789). Vì được mang qua Ryukyu, nên nó được gọi là “Ryukin”. Ngoài ra theo các ghi chép, nó còn có những tên gọi khác như “cá vàng Nagasaki”, hoặc “cá vàng đuôi dài”.

Quả nhiên Ryu xuất thân từ Trung Quốc. Những lời không rõ nghĩa mà thi thoảng cô ta nói, và cả bài hát ma mị lúc này nữa, đúng là có cảm giác giống tiếng Trung thật. Nhận ra điều này, suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu tôi chỉ là một dấu hỏi khổng lồ.

Thế, giờ phải làm gì?

Tôi quyết định tra cứu manh mối duy nhất tôi có hiện giờ, đó là Ranchuu đen.

Lịch sử Ranchuu.

Vào thời Edo, những con Maruko (Đản Ngư) – cá vàng không có vây lưng, thuộc họ Wakin – được người Hà Lan đem đến Nhật Bản. Lai phối, phát triển dựa trên nguyên mẫu Maruko, giống cá vàng mới không vây lưng và có u thịt được tạo thành ở Nhật Bản, đó chính là Ranchuu. Đến tận ngày nay giống cá vàng này vẫn được coi là bảo vật.

Không có ghi chép gì về Ranchuu đen. Nhân thế, Nagasaka Tsunejiro đã diễn thuyết cả một bài dài về việc “Ranchuu là giống cá đặc biệt của Nhật Bản”, và có vẻ coi thường, mỉa mai Ranchuu đen, rằng nó chỉ là “nhánh riêng”, và “vốn là cá vàng Trung Quốc”.

Thái độ của tác giả như vậy thì hẳn là sách không ghi chép gì rồi. Hừm. Mối liên kết giữa Ryu và Ranchuu đen không rõ là gì, nhưng điểm mấu chốt là “Trung Quốc”.

Vậy giờ phải làm gì?

Chịu.

Tôi không biết.

Tôi lăm bắm “không biết”, gập sách lại rồi đi xem Ryu thế nào.

“Này, cô ổn không? Uống nước ép cà chua không?”

Ryu không còn ở bộ dạng như một con búp bê tinh xảo nữa, trong bồn tắm là một chấm đỏ nho nhỏ.

14

“Lai giống cá vàng”

Không thể phủ nhận rằng để cá vàng phát triển ra muôn hình vạn trạng như ngày nay, người xưa đã phải đổ biết bao công sức tìm tòi nghiên cứu, thử nghiệm, khám phá và nỗ lực không ngừng.

Lịch sử cá vàng bắt đầu từ sự đột biến sắc tố đỏ ở cá diếc, nhưng nếu chỉ phó mặc cho phép màu của tự nhiên thì dòng giống cá vàng đã không thể phát triển rực rỡ, đa dạng như ngày nay.

Không để sự đột biến bị hạn chế trong một thế hệ, mà chủ động can thiệp bằng cách lai tạo, phối giống. Việc cho những cá thể mang tính trạng đặc biệt giao phối với nhau giúp củng cố những tính trạng ấy. Kiểm soát tự nhiên, nhào nặn ra cái đẹp nhân tạo. Đó là lai giống cá vàng.

Trong quá trình lai giống có rất nhiều vấn đề. Một ví dụ tiêu biểu là...

Cây bút ngừng lướt trên tờ bản thảo, Nagasaka Tsunejiro dừng tay gãi đầu. Chỉ một lúc mà gầu đã vương đầy phần tóc mái dài kiểu văn sĩ của ông ta.

“Trong quá trình lai giống có rất nhiều vấn đề”

Viết văn thì dễ, nhưng mô tả những vấn đề ấy như thế nào thì ông hoàn toàn không biết. Có những thứ khó diễn tả bằng ngôn từ.

Vo viên ném tờ bản thảo đang viết dở đi, ông nằm ra chiếu tatami, hai tay khoanh lại trước ngực. Một con mọt sách bò ra từ bó bản thảo dùng làm gối, chạy về phía cái tủ bên trên đặt bể cá.

Cuốn sách Tsunejiro dốc toàn bộ tâm huyết, lấy mồ hôi nước mắt làm mực, đem cả linh hồn đặt vào từng con chữ này viết đủ mọi điều về cá vàng: từ lịch sử, phả hệ, các loại cá, cách lai giống, diễn giải tập tính sống đến phương pháp chăm nuôi. Ông cũng đã chọn được tên cho nó.

Là Kim Ngư Truyện. Đến khi hoàn thiện, nó sẽ là một cuốn sách đồ sộ, khoảng hơn nghìn trang.

Nhưng mà, có tâm song chẳng đủ lực, tham vọng vượt quá khả năng. Dù đã miệt mài viết hơn mười năm, nhưng ông cứ vo viên vứt bỏ bản thảo đi suốt, và số trang đã hoàn thành chưa được đến một phần tư nội dung. Dầu sao thì chỗ đó giờ cũng chỉ để làm gối đầu. Vào thời chiến loạn này, nguồn giấy hiếm hoi, nguồn cung cũng hiếm hoi, và sự xa xỉ hoang phí là kẻ thù của tất cả, Tsunejiro cố gắng không nghĩ đến câu hỏi cơ bản là: Liệu có nhà xuất bản nào chịu nhận một cuốn sách viết bởi một tác giả không tên tuổi, chưa kể lại là sách viết về cá vàng?

Nhưng ông không thể không viết.

Cá vàng là sinh mệnh, là cả cuộc đời của Tsunejiro.

Trong hơn 30 năm kể từ lần đầu tiên được chứng kiến vũ điệu hoang dã của cá vàng trong hội chợ triển lãm ở Hakata, Tsunejiro đã dành cả nửa cuộc đời để nuôi dưỡng và lai giống cá vàng, không lập gia đình và cũng không kiếm việc làm. Ông đã sống nhờ tài sản bố mẹ để lại và bán đất lấy tiền ăn.

Tạm nghỉ giải lao, ông đi ra vườn. Người bố đã mất của ông là một thương nhân, và cho đến trước những năm chiến tranh châu Âu, gia đình

ông thuộc hàng khá giả, nhà ông được xây trên một mảnh đất vô cùng rộng giữa thành phố. Sau khi bố mất, ông tiếp tục sống ở đây và giữ lấy căn nhà – thứ duy nhất còn sót lại này.

Bởi ở đây có một ao nước.

Vườn trong khuôn viên nhà Tsunejiro có vô số ao nước lớn nhỏ đủ kích cỡ. Đó là những ao nước được xây bằng cách đắp bỏ hết những hòn non bộ, đèn đá, thềm đá và cây cảnh trong vườn hồi bố ông còn sống đi.

Cái ao lớn nhất nuôi cá vàng Ranchu, có cầu thang đá bắc ngang để người ta có thể đứng ngắm từ trên cao. Nó như một hòm châu báu với những bầy cá đỏ, trắng hoặc lốm đốm hoa văn nhiều màu lững lờ bơi lội. Thật đáng tiếc là phải phủ lưới trên mặt ao để ngăn lũ mèo đến bắt cá.

Rồi thì ao Wakin với những con cá rục rờ tỏa ra như pháo hoa trong nước. Ao cá vàng mắt lồi đen toát lên không khí một bức tranh thủy mặc. Ao thả lẫn đủ loại cá vàng như hình in một bản.*

Những chiếc ao hình vuông kích cỡ khoảng một chiếu tatami được đắp bằng xi măng, mô phỏng theo kiểu ao tataki ở các trang trại cá. Ở đây tập trung các giống cá hiếm để thử nghiệm lai tạo ra thêm nhiều giống hiếm hơn nữa.

Hiện tại ông đang dồn lực tập trung vào lai giống Ryukin và cá vàng mắt lồi tam sắc. Ông dự định sẽ tự tay tạo ra giống Ryukin Ngũ Hoa* với dáng hình tạo nhã như Ryukin nhưng mang những gam màu lộng lẫy của cá vàng mắt lồi tam sắc.

Mùa hè ở Nagasaki nóng nực vô cùng. Ban ngày, những tấm màn sậy yoshisu được che trên ao tataki. Sau khi đảm bảo đã hết nắng, Tsunejiro thu màn sậy khỏi ao thả lẫn Ryukin và cá vàng mắt lồi tam sắc.

“Trời, lại nữa rồi.”

Con cá Ryukin duy nhất đang nổi ngửa bụng trên mặt ao vuông.

Tại cái ao này, Tsunejiro đang cố gắng lại giống cá vàng mắt lồi tam sắc với những con Ryukin tuyệt đẹp mà ông đã phải chạy khắp Nagasaki trong thời chiến loạn – khi những đại lý cá vàng lần lượt đóng cửa hết – mới kiếm được, nhưng mọi chuyện không hề suôn sẻ.

Thời điểm tốt nhất để đẻ trứng đã qua nhưng chúng chẳng chịu đẻ. Không những thế, từng con cá vàng cứ lần lượt chết dần.

Dù ông đã vô cùng chú trọng kiểm soát chất lượng nước. Không máy móc, không nhân lực, mình ông tay năm tay mười chăm sóc, kiểm cả mỗi sống là giun đỏ cho chúng ăn. Cứ ngỡ đã đảm bảo không có vấn đề gì vậy mà...

Nagasaka Tsunejiro vớt xác con Ryukin đang nổi lênh phênh trên mặt ao lên bằng vợt vớt cá và nghĩ thầm:

“Không ổn chút nào.”

Quay lại nhìn ao nước, ông thấy một con Ryukin đang mổ một con cá vàng mắt lồi tam sắc. Con cá vàng mắt lồi chạy trốn, nhưng con Ryukin không ngừng đuổi theo và liên tục tấn công tới tấp.

Cá vàng Wakin và cá vàng mắt lồi thì nổi tiếng kị nhau, nhưng giống Ryukin hiền hòa và cá vàng mắt lồi vốn luôn chậm rãi thì không hề kị nhau, đáng lẽ ra chúng hiếm khi đánh nhau chứ nhỉ.

Cá vàng mỗi con một tính. Chắc, kể ra cũng không có gì lạ khi có những con Ryukin tính cách hung dữ.

“Chắc phải chia riêng chúng ra thôi”

Trong số tất cả những con Ryukin ông đã lựa, con này có đuôi dài nhất và vây bụng đẹp nhất, nhưng ông không thể đổi ý.

Nagasaka Tsunejiro quyết định vớt con Ryukin cái ra khỏi ao, thả vào bể cá trong thư phòng của mình.

Đêm ấy, Tsunejiro mặc màn nằm ngủ ở phòng trải chiếu tatami. Đó là một đêm đầu tháng Tám se se lạnh.

Thời gian trôi qua, đến một lúc nào đó, cuối cùng giấc ngủ chập chờn cũng đến với ông. Đang thả mình vào cơn mộng mị, ông chợt nghe thấy một tiếng động nhẹ, không phải mơ, mà cũng như chẳng phải thực.

Tiếng động đầu tiên vọng đến từ phía thư phòng, là tiếng gì đó nghe như cá quẫy nước.

Kế đó là tiếng cửa trượt mở ra.

Có tiếng động phát ra từ phía thư phòng bên kia hành lang, và đang ngày một tiến lại gần. Nghe như tiếng bước chân sũng nước. Có cả tiếng nước nhỏ giọt lặn trong đó.

Khu vực thuộc nội thành Nagasaki này thường tĩnh lặng về đêm, bởi người ta cắt điện để chuẩn bị cho cuộc không kích. Vậy nên tiếng động nhỏ nhưng giữa không gian yên ắng như tờ nghe rõ vô cùng.

Bộp...

Bop... Tong...

Bộp...

Tong tồng...

Tiếng bước chân dừng phía bên ngoài màn chống muỗi của căn phòng trải chiếu tatami.

Ai đó đang ở rất gần. Dù nhắm mắt nhưng ông biết rõ điều ấy.

Cảm thấy có ai đó đang nhìn mặt mình, Tsunejiro càng nhắm chặt mắt.

Vì không thể nào có người khác ở đây. Dù đã gần năm mươi, sắp bước sang tuổi già nhưng Tsunejiro vẫn độc thân, mẹ ông - người giám hộ duy nhất đã mất từ ba năm trước. Đầu năm nay, khi tình hình không kích trở nên căng thẳng, em gái và cháu của ông – những người sống cách đây khá xa – đã di tản đến Nagano cùng với họ hàng thân thích. Người giúp việc muốn trở về quê nhà cũng đã được ông cho nghỉ. Tsunejiro hoàn toàn chỉ có một mình. Đây hẳn chỉ là giấc mơ.

Có thể nghe thấy tiếng thở ngay bên ngoài tấm màn chống muỗi.

Lúc đầu, ông nghĩ là tiếng gió thổi qua khoảng sân rộng. Nhưng không, chắc chắn đây là tiếng thở dài. Bằng chứng là tiếp sau tiếng thở, có tiếng nói.

Chẳng hiểu nổi tiếng nói đó đang nói gì.

Đây chỉ là một giấc mơ. Là mơ thôi. Tsunejiro tụng đi tụng lại điều ấy trong đầu như một nhà sư, cố gắng trốn vào thế giới mộng ảo. Thật đáng sợ khi đang mơ mà đầu óc lại tỉnh táo thế này. Tiếng nói nghe như tiếng một người phụ nữ đang lặp đi lặp lại câu gì đó. Có từ gì nghe như “Ranchu, khiến ông vô thức mở mắt. Cứ động đến cá vàng là Tsunejiro quên cả tình cảnh của chính mình. Có một bóng đen như vết ố lớn in trên tấm màn chống muỗi. Ông cố tự nhủ với bản thân đó là vết ố do ngấm nước mưa gần đây. Nhưng, vết ố này có mái tóc xõa dài phất phơ trong gió đêm.

“Hãy đi kiểm Hắc Ranchu, thả vào ao Ryukin.”

Lần này thì đã nghe rõ.

Đây có phải sấm truyền? Phải chăng Bồ Tát hiện thân dưới dạng người vì thương xót Tsunejiro đã đánh cược cả đời cho cá vàng mà không được đền đáp gì? Những ngôi đền của dòng họ Nagasaka đều thờ phụng Hư

Không Tạng Bồ Tát*. Bóng người bên ngoài tấm màn muối kia trông như một phụ nữ với mái tóc xõa dài, mặc bộ y phục năm lớp thời Đường.

Hắc Ranchu. Giờ đang là năm Showa 20*. Dù chiến tranh khiến mọi thứ ngưng trệ suốt nhiều năm, nhưng văn hóa chăm nuôi cá vàng đang nở rộ. Có vô số dòng giống cá trên thị trường.

Nếu có tiền, thậm chí bạn có thể mua được những giống cá hiếm từ Đại Lục, Đài Loan hay khu vực Đông Nam Á. Tuy nhiên, không thương buôn cá cảnh nào bán thứ “dị hợm” như Hắc Ranchu cả. Tsunejiro từng nghe nói có giống cá vàng Trung Quốc tên gọi Cá Hồ, cũng khá giống Ranchu, và cũng có nhiều dòng màu đen.

Phối Hắc Ranchu với Ryukin liệu sẽ ra giống cá vàng như nào nhỉ?

Nếu là Ranchu bình thường phối với Ryukin thì vào thời Kouka* và Kaei, gia tộc Tosa đã lai tạo thành công và đặt tên cho giống cá ấy là Tosakin*. Tuy nhiên, phối Hắc Ranchu với Ryukin thì đây chắc hẳn là lần đầu tiên, chưa từng có trong lịch sử.

Ra vậy, là Hắc Ranchu sao?

Người phụ nữ kia lại nói tiếp:

“Kiếm Okichimozuku, cho vào bình”

Okichimozuku?

Chưa từng nghe bao giờ. Chắc là một loại rong tảo.

Hai từ “Hắc Ranchu” và “Okichimozuku” hằn sâu vào tâm trí ông như thể được đóng dấu in đậm trên giấy.

Ông nhìn lên thì người phụ nữ đã biến mất, như thể tất cả chỉ là một giấc mơ.

Chỉ vài ngày sau, ông nhận được liên lạc từ cậu chủ trẻ của cửa tiệm “Dejima-ya” - một người buôn cá cảnh mà ông đã khá quen. Cậu ta nói rằng thời buổi này không làm ăn được nữa. Dự định sẽ tạm đóng cửa một thời gian. Và hỏi ông có muốn mua cá không, cậu sẵn sàng bán với mức giá tốt, mua bao nhiêu cũng được. Với Tsunejiro thì đây là cơ hội hoàn hảo để bắt tay vào việc. Có hai việc để làm.

Dejima-ya là một trong những đại lý buôn bán cá cảnh lớn nhất Nagasaki. Họ có nguồn cá vàng tuyệt hảo vô cùng đa dạng, phong phú cho khách thỏa sức lựa chọn. Từ Ranchuu Osaka, Ranchuu Đầu Lân của Nhật, Izumo Nankin*, Shubunkin*, và cả Azuma Nishiki* - loại cá mới được lai giống ở Yokohama.

Còn có cả một bể cá vàng Trung Quốc mà cậu chủ trẻ - người thích những thứ mới lạ đã mua từ Mãn Châu về. Trong đó có cả một con Cá Hồ.

Nó không vây lưng, đầu có một mảng u thịt, và toàn thân đen như mực tàu. Chắc chắn là một con Hắc Ranchu. Tsunejiro – người có mắt nhìn cá vàng cực chuẩn – không cần nhìn bộ phận sinh sản đã biết ngay nó là một con đực.

Bên Dejima-ya nói với Tsunejiro lý do họ liên lạc với ông: “Nửa đêm, một người phụ nữ hiện lên trong giấc mơ của tôi và bảo phải làm thế. Bảo hãy để Nagasaka đến lấy cá”

Hẳn người phụ nữ ấy là hiện thân của Bồ Tát. Tsunejiro quyết định mua con Hắc Ranchu. Chỉ có một con, nhưng ông muốn thử. Thử thả nó vào chung một bể với Ryukin. Con Hắc Ranchu trông to lớn, hung dữ, nên hẳn sẽ hợp với con Ryukin dữ dằn kia.

Nghĩ có thể bên Dejima-ya sẽ biết, nên ông hỏi thử về Okichimozuku. Quả nhiên cậu chủ trẻ của cửa tiệm biết.

Okichimozuku là một loại tảo sông chỉ mọc ở một số vùng nhất định ở Kyushu và Shikoku. Ở Nagasaki này, có thể tìm thấy nó ở sông Hijikuro ở Unzen. Loại tảo này màu đỏ và có những nhánh mảnh như sợi chỉ.

“Chúng tôi không có nó. Nguồn gốc của nó hơi ghê rợn. Thủa xưa, có một kỹ nữ tên Okichi từng cố trốn khỏi kỹ viện Maruyama, nhưng không thành công và đã nhảy xuống sông Hijikuro tự tử. Tương truyền rằng kể từ đó, sông Hijikuro mọc đầy loại tảo đỏ như máu, trông như tóc phụ nữ.

Tsunejiro không quan tâm đến câu chuyện đó. Ông thuê một người thu gom sỏi sống đến Unzen thu nhặt Okichimozuku. Vậy là đúng theo lời sấm truyền rồi. Nếu người phụ nữ nọ là Bồ Tát, thì dù chỉ có một con, nhất định vẫn phối giống thành công. Tsunejiro chắc chắn mọi chuyện sẽ diễn ra như ý.

Okichimozuku được chuyển đến nhà Tsunejiro vào đầu giờ trưa ngày mùng 9 tháng Tám. Tsunejiro đang rắc thức ăn vào ao tataki nuôi cá vàng mắt lồi đỏ. Khác những ao tataki còn lại, ao này nằm giữa nhà chính và nhà phụ – nơi nuôi giữ động vật trong nhà chỉ nhận được ánh nắng mặt trời vào buổi trưa. -

Cấu trúc ao này cũng rất khác. Nó được trát xi măng bốn phía và cả phía trên. Ở phần mái có một lỗ vuông rộng một thước năm tấc. Chỉ có thể nhìn vào qua đây, và ánh sáng cũng chỉ có thể rọi vào đây. Đối với con cá vàng mắt lồi đỏ nuôi trong này, lỗ vuông rộng một thước năm tấc ấy là cả khoảng trời.

Đây là ao chuyên dụng để tạo ra giống cá Ngưỡng Thiên.

Cá Ngưỡng Thiên là một loại cá “hiếm của hiếm” được sinh ra trong hoàng cung Trung Quốc. Nhãn cầu của cá vàng mắt lồi vốn nhô ra hai bên theo chiều ngang, nhưng ở giống cá này lại hướng thẳng lên trên. Tsunejiro

mới chỉ nhìn thấy qua ảnh, nhưng cái cách chúng há hốc miệng, ngược mắt nhìn lên trời trông như tranh biếm họa vậy.

Phương thức tạo ra giống cá Ngưỡng Thiên được coi là tuyệt mật trong chốn hoàng cung Trung Quốc.

Theo văn kiện truyền lại thì có vẽ là phương thức sau:

Nuôi cá vàng mắt lồi đỏ trong một chiếc bình cao cổ hẹp miệng. Nếu cứ liên tục làm vậy đời này qua đời khác, sẽ được những con có đôi mắt hướng lên trên để tìm ánh sáng.

Nuôi cá vàng ở nơi không có ánh sáng như trong một chiếc bình miệng hẹp không phải một cách hay. Tsunejiro đã cẩn thận tính toán kích thước của lỗ thông sáng, sao cho cá có thể phát triển, và làm lỗ vuông rộng 1 thước 5 tấc. Những con cá vàng mắt lồi đỏ trong bể đã là thế hệ thứ ba. Dù vẫn chưa có con nào đột biến thành cá Ngưỡng Thiên, nhưng kiên trì là yếu tố quan trọng nhất trong lai tạo giống. Tsunejiro nghĩ thế hệ sau sẽ thành công.

Sau khi trả tiền cho người mang tảo đến, Tsunejiro lập tức thả Ryukin và Hắc Ranchu vào cùng một chỗ. Ông quyết định cho hai con cá gặp nhau sau khi có được tảo Okichimozuku.

Chuông báo không kích vang lên lúc gần 11 giờ sáng.

Ở nơi có nhiều căn cứ quân sự như Nagasaki, chuông báo không kích vang lên là chuyện thường ngày. Ba hôm trước, một loại bom kiểu mới được thả xuống Hiroshima, và người ta tự hỏi liệu quả tiếp theo sẽ được thả xuống nơi nào, nhưng Tsunejiro cảm thấy an toàn ở căn nhà này. Không phải ông tin vào lời đồn thất thiệt đang lưu truyền khắp Tokyo rằng bom sẽ không rơi trúng những nhà nuôi cá vàng. Mà vì xung quanh căn nhà này có

rất nhiều nước. Sống ở đây là được bao bọc bởi những bể nước, có cháy nổ cũng không sao.

Ông đang quay về lấy bể cá có chứa con Ryukin đặt trên tủ trong thư phòng, thì trên trời xuất hiện một vệt sáng.

Tsunejiro ngược lên trời, nhưng bầu trời xanh biến mất khỏi tầm nhìn của ông, tất cả là một quầng trắng chói lóa.

Mặt đất rung chuyển với những tiếng động đáng sợ.

Cái gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

Tiếng gió rít kinh hoàng ập đến. Là hơi bom sao?

Tsunejiro nhát gan không thể đứng vững, ngã sụp xuống đất. Ông nhắm chặt mắt, tay bịt lấy tai và chỉ có thể run rẩy.

Phải thế này trong bao lâu đây? Nhận thấy có đợt gió nóng ập đến sau lưng, ông ngẩng lên nhìn.

Xung quanh là một biển lửa.

Nhà chính đang cháy bùng bùng. Nhà phụ tách rời cũng đang cháy. Những ao nước chẳng được việc gì. Chỗ màn che trên mặt ao đã bùng lửa. Những tấm màn được xếp gọn quanh ao cũng bắt lửa nốt, cơn lốc lửa quét qua và thiêu đốt không gian phía trên đầu Tsunejiro.

Tay ôm bó tảo Okichimozuku, Tsunejiro nhảy xuống ao nuôi cá Ngưỡng Thiên. Ông nghĩ đó là nơi duy nhất có vẻ an toàn vì được trát xi măng xung quanh. Chẳng có thời gian mà suy nghĩ đến sự an nguy của đám cá vàng. Dầu sao thì lý do Tsunejiro nuôi cá vàng không phải vì thương chúng, mà vì thương mình. Hoảng quá nên lúc nhảy ông ta đập mạnh đầu vào thành xi măng trong bể. Tsunejiro ngất đi một lúc, đến khi nhận ra thì đã trượt xuống đáy bể. Hắn ông đã uống phải rất nhiều nước trong lúc bất tỉnh. Dù hơi thở

khó khăn, phổi như muốn vỡ tung, nhưng lại không thể cử động tay chân. Lẽ nào có thể chết chìm trong cái bể nước chỉ sâu có 2 thước? Bầy cá vàng mắt lồi đỏ cọ vào mặt và tay chân Tsunejiro như chế nhạo.

Chẳng lẽ ta sẽ chết ở đây? Ta vẫn chưa viết xong cuốn Kim Ngư Truyện mà. Ta không muốn chết. Trong khi lũ cá vàng mắt lồi đỏ vẫn đang thông dong bơi lội, thì cả cơ thể ta co giật tìm kiếm dưỡng khí, đầu ta đau đớn như muốn nổ tung vì thiếu ôxy lên não...

Chẳng mấy chốc, đầu ông thực sự đến giới hạn, bóng tối bao phủ lên Tsunejiro.

Tỉnh dậy từ trong bóng tối vô tận, Tsunejiro thấy mình vẫn đang ở dưới nước.

Chẳng hiểu vì sao, nhưng ông không còn thấy khó thở nữa.

Tsunejiro mở mắt ra, vốn vẫn nằm sấp, nhưng vì một lý do gì đó, ông thấy mình đang nhìn lên trên trời. Bầu trời có dạng lỗ vuông 1 thước 5 tấc.

IS

Gì chính nơi đây giữa dòng luân hồi, vô vàn phép màu xuất hiện

Công việc hằng ngày, cứ tận tâm cống hiến, vì gieo gặt nấy.

Sáng nay, bài hát của công ty thương mại Memorial lại vang lên trong sảnh làm việc tràn ngập bầu không khí u uất.

Tôi tự hỏi không hiểu nốt cao trong đoạn điệp khúc nghe lệch tông vì thiết bị âm thanh cổ lỗ sĩ, hay vì nó đang nói lên tiếng lòng của nhân viên.

Vẫn giả vờ hát, tôi lén hỏi người đứng cạnh:

“Sao giám đốc lại đến đây nhỉ?”

Người liếc xéo tôi với vẻ cau có là trưởng nhóm kinh doanh thứ hai cũ, đã bị giáng chức xuống thành nhân viên quèn. Anh ta vừa hát theo mọi người “Aa, chúng ta là công ty thương mại Memorial” vừa trả lời:

“Tôi, cũng không biết, chuyện gì hết.”

Bình thường trưởng nhóm và trưởng phòng sẽ cùng đứng trước dàn nhân viên, nhưng sáng nay phía sau hai người này còn có thêm giám đốc. Ông ta đang mặc bộ vest đen dù trời nóng đổ lửa, nhìn như yakuza, hoặc người đi viếng đám tang.

Ông ta cạo trọc để che giấu việc bị hói, cái đầu tròn ửng bóng nhẫy mỡ. Da đầu ông ta đen đúa và nổi nốt sần sùi.

Bài hát của công ty kết thúc thì bài tụng kinh của ông ta được bật lên, ông ta lắng nghe với vẻ hài lòng lắm.

Hết màn tụng niệm là màn chào hỏi với giám đốc thông qua cuộc gọi video – đã thành thông lệ vào sáng thứ Hai hằng tuần, nhưng hôm nay giám đốc đang đứng ngay đây. Tôi đang quan sát xem chuyện sẽ thế nào thì giám đốc quay sang trưởng nhóm và trưởng bộ phận, vẫy bàn tay đeo chuỗi vòng lớn như tràng hạt ra dấu: “Lên trước đi”

Trưởng nhóm bước lên bắt đầu màn “giáo huấn” như mọi khi. Và cũng như mọi khi, hần nhún, mắt gườm gườm, lỗ mũi nở ra. Đứng chỗ tôi mà gần như có thể nghe thấy tiếng hần thở bằng mũi. Hần cất tiếng “Alo... alo alo” để thử giọng rồi hít một hơi.

“Nào mọi người, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu họp mặt buổi sáng”

Trưởng phòng lên tiếng đầu tiên dù mọi khi ông ta vẫn để trưởng nhóm đảm nhiệm phần giáo huấn này. Trưởng nhóm vẫn đang hít vào, há hốc cả miệng, các nhân viên thì đồng loạt nhìn chăm chăm.

“Hôm nay nóng phết nhỉ. Đúng là mùa hè có khác. Tôi hy vọng dù nắng nóng mọi người vẫn sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ. À, cẩn thận đừng để bị say nắng nhé. Đừng vội tự sắm bàn thờ. Hahaha. Ồm..”

Không quen làm việc này nên chẳng mấy chốc ông ta không biết phải nói gì tiếp theo.

“Ồm, bây giờ thì Yasukawa, anh triển khai cụ thể tiếp nhé.”

Trưởng nhóm đang day day thái dương, lại hít vào lần nữa.

“Được rồi, mọi người phải hăng hái lên. Ai không cứng thì dễ chết vì say nắng đấy.”

Hôm nay cũng nghe theo tôi nhé. Hắn chấp tay sau lưng, rướn thân hình thấp bé, hét vang:

“ ~ ~ Một giây. ~ là 10 yên”

Cuối câu nói quen thuộc “Một giây là 10 yên”, hắn ngân giọng gấp rưỡi bình thường. Đúng lúc tất cả nhân viên bộ phận kinh doanh đang lấy hơi chuẩn bị hồ theo, thì giám đốc lên tiếng:

“À, đợi chút đã Yasukawa. Câu vừa rồi là sao?”

Trưởng nhóm tươi cười, nhìn giám đốc với biểu cảm như muốn nói “Tôi lấy làm hân hạnh vì ngài đã hỏi điều này”.

“À vâng. Câu đó là điều giám đốc từng nói ạ. Tôi vô cùng ấn tượng nên đã đưa nó vào màn giáo huấn mỗi sáng ạ.”

“Ra vậy. Là điều ta đã từng nói hả?”

“Xin lỗi vì tôi đã mạn phép dùng mà chưa hỏi.”

Trưởng nhóm cúi đầu, đùa đùa tự vỗ trán mình. Đáp lại, giám đốc tròn mắt nhìn.

“Ta từng nói câu đó sao?”

“Vâng, ở buổi giáo huấn đầu năm ạ”

“Làm gì có.”

“Ha.. hả?” Trưởng nhóm đông cứng người, không ngẩng đầu lên được.

“Anh hiểu nhầm rồi. Cái ý tưởng chuyển đổi thời gian sang tiền bạc này là thế nào vậy? Không có tâm gì cả. Như vậy thực dụng quá, nhỉ, các anh thấy sao?”

Đột nhiên bị gọi, tất cả nhân viên bộ phận kinh doanh khẽ cử động đầu, phân vân không biết phải gật hay lắc hay làm gì. Tôi cũng vậy. Dẫu sao thì, đúng như trưởng nhóm nói, đó là một câu mà tất cả mọi người đều đã nghe giám đốc nói ở buổi giáo huấn đầu năm. Hoặc giám đốc nhằm, hoặc cố ý tỏ ra không biết, nhưng chẳng ai dám nói thế.

“Nếu tôi có nói, thì đã nói thế này: Một giây quý giá hơn vàng. À, không phải. Một giây quý giá hơn 10 yên, nhỉ?”

Trưởng nhóm ngẩng đầu lên. Mặt đờ đẫn không biểu cảm.

“Một giây quý giá hơn 10 yên.”

Nói vậy, ý là tăng doanh số lên sao?”

“Bị từ chối cũng không lùi một bước.”

Trưởng nhóm toát mồ hôi hột, không chỉ bởi điều hòa đã được đặt ở mức nhiệt cao để tiết kiệm tiền điện.

“Bị từ chối cũng không lùi một bước.”

“Nói nhỏ quá.”

“Bị từ chối cũng không lùi một bước.”

“A, này, Yasukawa.”

Giám đốc lại cất giọng, và sổng lưng trưởng nhóm lại dựng lên.

“Hơi sai rồi đấy. Nếu bị từ chối mà một bước cũng không lùi thì chẳng phải làm phiền khách hàng sao. Điều ta hay nói là nỗ lực, nỗ lực, cho người ta thấy mình nhượng bộ, rồi lại nỗ lực tiếp. Đúng chứ?”

“Vâng, ngài đã nói thế ạ.”

Mồ hôi chảy dọc sống mũi, nhỏ giọt trên đầu mũi hăn.

“Hãy làm như thế này: Bị từ chối, thì lùi một bước, tiến hai bước.”

“Bị từ chối thì lùi một bước, tiến hai bước”

“Bị từ chối thì lùi một bước, tiến hai bước. Tiến ba bước đi. Cần tích cực hơn.”

“Bị từ chối thì lùi một bước, tiến ba bước.”

Có lẽ tin đồn là sự thật. Rằng chi nhánh Tokyo - doanh số kém vì không có cửa hàng trực thuộc và ít quan hệ với bên nhà tang lễ – sẽ bị đóng cửa.

Giám đốc dự định mở chi nhánh ở Nagasaki – quê hương nơi ông ta có các mối quan hệ và điều kiện giá đất, giá nhân lực cũng rất tốt – nhưng có lẽ đó không phải là chi nhánh thứ ba. Trước đó, ông ta có kế hoạch tái cơ cấu chi nhánh Tokyo.

Đó là tin đồn đang lan truyền khắp công ty vào thời điểm hiện tại. Chi nhánh mới ở Nagasaki chỉ có quy mô bằng một nửa chi nhánh Tokyo nên không thể tránh khỏi việc cắt giảm một lượng lớn nhân sự. Điều mà giám đốc muốn là nguồn nhân sự ưu tú giá rẻ. Những nhân sự lâu năm với mức lương cơ bản cao đều sẽ bị cắt giảm...

“Đừng bỏ lỡ cơ hội len lỏi vào khoảng trống trong tim khách hàng”

Giám đốc lại chặn họng trưởng nhóm đang vừa hô vừa hoảng:

“Này... như vậy là thất lễ với khách hàng đấy, Yasuda.”

Thứ nhỏ giọt trên má trưởng nhóm – người bị gọi nhầm tên – có lẽ chẳng phải mồ hôi mà là nước mắt cũng nên.

“Như thế này đi: ‘Đừng bỏ quên khoảng trống trong tim khách hàng. Được chứ?’”

Tôi vẫn luôn ghét trường nhóm – kẻ coi chúng tôi chẳng hơn gì thứ công cụ có thêm tay chân, nhưng hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy thương cho hẳn. Vì tôi hiểu ra rốt cục thì trường nhóm cũng chỉ là một thứ công cụ.

16

Bộ phim truyện thời lượng hai tiếng chúng tôi đang xem cùng nhau đột nhiên xuất hiện cảnh giường chiếu.

Ryu cúi người về phía trước, hai tay đẩy gọng kính lên nhìn. Đây là phim truyện chiếu lúc 9 giờ tối, nên cũng không đến nỗi “quá đà” lắm, nhưng mà cũng ngại thật. Hẳn đây là cảm giác của phụ huynh có con đến tuổi lớn. Tôi quay trở lại chỗ cái máy tính đã mang ra bàn ăn lúc trước, tiếp tục tra cứu.

Cả trưởng phòng và trưởng nhóm đều tan làm đúng giờ để hộ tống giám đốc đi bar, nên hôm nay tôi có thể về nhà trước 7 giờ tối. Bữa tối của tôi là cơm hộp nori menchi*, còn của Ryu là cháo tép Trung Hoa. Cuối tuần tôi thấy ở siêu thị có bán tép nên mua về bỏ tủ lạnh, tra cứu công thức nấu trên trang Cookpad, rồi làm ra món ăn mới này. Ryu chỉ ăn mỗi chỗ tép, khen là “ngon lắm”, và gần như không động đến cháo (hoàn toàn không động đến hành lá). Có vẻ như cô ta vẫn bị ảnh hưởng bởi trận say.

“Hai người đó trần truồng làm gì thế?”

Cô ta hỏi, mắt vẫn dán vào ti vi. Lúc này, như người cha có con gái đến tuổi lớn, tôi không biết phải trả lời ra sao. Ngày nay tôi nghĩ chẳng có cô gái nào tuổi này rồi mà còn chưa biết quan hệ tình dục là gì. Nhưng lúc này tôi quyết định im lặng.

“À thì...”

"Nagoya?"

“Không, không phải Nagoya.” Đấu vật sumo là một trong những chương trình ti vi yêu thích của Ryu, đôi khi cô ta thi triển một đòn harite* lên tôi.

“Thế là làm tình phải không? Để tạo ra em bé, hay vì buông thả theo khoái cảm nhất thời?”

Cô ta biết!

Khi tôi di chuột máy tính, Ryu, đã chán xem phim, chọc chọc khuỷu tay tôi như một con mèo đòi được chơi cùng, đòi được ném cho con chuột đồ chơi để nghịch. Gần đây, Ryu đã dùng được điều khiển, dù chỉ để chuyển kênh (nút chỉnh âm lượng đã được dán băng dính lại để không thể đụng vào).

“Đây không phải là ti vi”

Ryu ngó vào màn hình máy tính, mặt cô ta gần như áp dính vào má tôi, thở ra hơi thở có mùi như bánh gạo vị tôm mayonnaise.

“Đang làm gì thế?”

“Tra cứu thông tin.”

“Đó là sách hả?”

“À, cũng có thể nói vậy”

“Không phải đang xem những người phụ nữ mặc đồ lót à?”

“Đó là quảng cáo. Tôi đang mua quần áo cho Ryu qua mạng. Những quảng cáo ấy tự động nhảy ra trên màn hình ngay sau khi tôi gõ tìm kiếm quần áo trên các trang mạng. Nhưng đúng là tôi đã lướt lướt thử trang chủ của shop bán đồ lót, mà Ryu có vẻ không cần thứ này. Cuối cùng thì tôi vẫn

chưa mua món nào. Vì chẳng biết cụ thể số đo của Ryu, ngoại trừ việc cô ta nhỏ người và khá gầy.

“Tôi đang tìm Ranchuu đen.”

Khi tôi phóng to ảnh trên màn hình, Ryu thốt lên:

“Òa!”

“Có nhớ ra gì không?”

“Nếu chỉ nhìn ảnh thì chịu”

Tôi bật video về Ranchuu đen đã lưu về máy lên, Ryu nhảy lùi lại như phải bỏng: “Ồi... là trên ti vi thôi phải không?”

“Thế nào. Cô nhìn kỹ thử coi?”

Tôi nhường ghế cho Ryu. Cảnh cô ta vừa đẩy kính vừa nhìn màn hình máy tính, nếu không có bộ y phục đồ kia, thì chẳng khác gì những cô gái bình thường vẫn ngồi cắm mặt nghịch điện thoại trên tàu điện cả. Cái giả thiết về hóa thân của một con cá vàng trăm nghìn năm tuổi (hoặc là cá vàng mượn lột người) nghĩ thật nực cười.

Ryu dùng ngón trỏ chạm vào màn hình điều khiển. Nhìn biểu cảm chẳng đọc được cô ta đang nghĩ gì hết. Rốt cục thì ngày xưa, điều gì đã xảy ra với Ryu ở Trung Quốc nhỉ? Con Ranchuu đen kia giống ai mới được chứ?

Ryu lẩm bẩm một mình:

“Đúng là một con cá xấu xí”

“Cô đang tìm nó mà?”

Ryu chậm rãi gật đầu. Cô ta định len lén động vào con chuột máy tính, nên tôi tóm tay chặn lại.

“Nghe nói một số cửa hàng chuyên bán cá nhập khẩu có Ranchuu đen đấy. Hay đến thử một lần. À, đến cả hội chợ triển lãm nữa”

Nói thật thì tôi không muốn đi. Tôi sợ việc Ryu đối diện với con Ranchuu đen sẽ đưa đến một sự thay đổi nào đó nữa. Dù tình huống này thật dị thường, nhưng tôi bắt đầu thấy thích sự yên bình tạm thời mà tôi đang có với Ryu.

“Ra ngoài hả. Lại có thể uống rượu nhỉ?”

“Không. Tôi không cho cô uống nữa đâu.

Sáng nay, khi tôi tỉnh dậy, Ryu-cá-vàng vẫn đang ở trong bồn tắm. Vẫn nằm im không động đậy. Tôi đánh răng ở chỗ bồn rửa mặt, rồi cũng mở cửa đi vào.

Cô ta trông trắng hơn bình thường, tay day day thái dương rồi cau có nhìn tôi với điệu bộ giống động vật lưỡng cư hơn là cá.

“Đau đầu quá.”

Ởn giờ cuối cùng tôi cũng có thể đi tắm.

Trông Ryu có vẻ chẳng có cảm xúc đặc biệt gì với con Ranchuu đen trên màn hình máy tính. Chẳng được mấy chốc, cô ta quay trở lại chỗ ti vi. Cảnh giường chiếu thứ hai đã bắt đầu. Thế loại phim gì đây không biết!?

Khi màn hình chuyển từ cảnh khách sạn có lắp gương trên trần sang chính diện của một ngôi chùa với trần trang trí hình rồng gầm thét, nơi nhân vật chính – một nhà sư với vai trò thám tử làm phó chủ trì – thì Ryu lại cất tiếng: -

“Tất cả đều tuyệt vời nhỉ?”

“Gì cơ, giải đấu vật sumo ở Nagoya á?”

“Hôm qua, ở chỗ đó ấy.”

“Ở hội chợ triển lãm cá vàng?”

Chẳng lẽ cô ta nhận ra mình chỉ là một con cá vàng Ryukin nhỏ bé bình thường, không có gì đặc biệt?

“Không, bể nước cơ. To đùng, nước thì xanh trong”

“Bể cá á?”

“Ta muốn ít ra cũng được sống ở một chỗ như thế.”

Ánh mắt Ryu lướt qua cái bể của cô ta, mơ màng đâu đó quanh bức tường phía trước. Trông cô ta như một bà lão lúc nào cũng hoài niệm về chuyến du lịch đầu tiên với gia đình từ thời xa xưa vậy. Có vẻ Ryu rất thích. Tôi muốn nói sẽ sớm mua cho cô ta một chiếc bể tốt hơn, nhưng xét tình cảnh của công ty hiện giờ, không thể hứa hẹn dễ dàng được. Tôi mới chỉ có thành tích doanh số tốt một tháng nay thôi. Ở bộ phận kinh doanh có tỷ lệ thay đổi nhân sự vô cùng cao thì 29 tuổi là “không còn trẻ nữa” rồi. Nhiều khả năng tôi sẽ là một trong số những người bị cắt giảm. Nhưng đang nghĩ thì tôi đột nhiên nhớ ra chuyện hôm qua và hỏi thử.

“Này, Wankai là ai vậy?”

Ryu quay phắt lại. Đột nhiên trở nên tức giận:

“Đừng có tùy tiện nhắc đến tên người khác. Xui xẻo lắm. Sẽ khiến người ta bị bắt mất hồn. Chỉ có cha mẹ hay bằng hữu mới được gọi đích danh tên người ta.”

Quả nhiên đó là tên người. “Nhưng hôm qua chính Ryu nói ra mà”

“Ta... Wankai..” Ryu nhú mày. Có vẻ cô ta cũng không nhớ.

“Chính miệng ta nói ra... Wankai. Chính miệng ta nói ra tên ai nhỉ?”

Cô ta đưa cả hai tay day day thái dương. Chắc cô ta cũng không nhớ ra điều này.

"Ừ.."

Như thế nghĩ nhiều quá đến mức đau cả đầu, mặt cô ta nhăn lại như loài lưỡng cư.

“Hay thôi cô về bể nước đi”

“Ta vào bồn tắm”

“Cô không được ở đó nữa. Tôi cũng phải vào tắm chứ.”

“Thế thì cùng vào.”

“Không” Dừng lại đi, đừng khiến tôi có những suy nghĩ kỳ quái nữa.
“Hơn nữa ở bồn tắm không có nước Hinata”

“Không vấn đề gì. Ổn mà. Nước ở đây không quá tệ. Quen rồi thì không sao cả.”

“Thế hả?”

Tôi muốn dạy cho Nagasaka Tsunejiro điều này ghê.

Ryu đột nhiên nằm lăn ra sàn. Hai tay dang rộng, nhắm tịt mắt và gọi tôi:

“Này”

Khi tôi lờ cô ta đi, cô ta mở mắt, nhìn tôi rồi lại nhắm chặt mắt đến độ mặt nhăn lại.

“Này.”

Môi cô ta chu ra thành hình chữ “V”

“Gì?”

“Bế ta đi”

Chẳng lẽ cô ta đang đòi tôi bế như công chúa? Đó là tất cả những gì cô ta nhớ được à.

“Cô tự đi đi. Tôi sẽ lấy nước cho.”

“Công chúa ~ đã chuẩn bị xong rồi đây ~”

Tôi mở nước ấm đầy một nửa bồn tắm, thêm nước lạnh vào để có nhiệt độ bằng nước trong bể cá, rồi gọi với ra phòng ăn.

Ryu vung vẩy ống tay áo của bộ y phục, đi vào như một thiếu nữ trong bộ yukata đến bồn tắm lộ thiên ở suối nước nóng.

Cô ta bắt đầu cởi đại áo mà không thềm đóng cửa, tôi vội vội vàng vàng chạy ra. Đang chuẩn bị vô bếp lấy chai bia thì nghe có tiếng “ping pong”.

Là chuông cửa. Ai lại đến vào giờ này nhỉ. Vẩy hai tay cho ráo nước, tôi ra mở cửa.

Là Ayu.

“Lâu lắm mới gặp nhỉ.”

Ayu cười với tôi. Cứ ngỡ đã quên rồi, nhưng chẳng quên được. Cô ấy cười với tôi, mắt nheo nheo như chú mèo vui vẻ tắm nắng.

Anh khỏe không? Ayu nghiêng đầu như muốn hỏi, những lọn tóc nâu sẫm buộc lỏng khẽ rung rinh.

Cô ấy đang mặc một bộ váy liền bằng vải thô dài. Là cái váy cô ấy mặc mùa hè năm ngoái khi chúng tôi đi Azumino với nhau. Tóc cô ấy cũng y như hồi đó, buộc một nửa, xõa một nửa. Sau chuyến đi ấy, chúng tôi đã quyết định chuyển về sống chung.

Giá như có thể gặp lại Ayu. Tôi đã tưởng tượng về cảnh đó vô số lần, và nghĩ ra nhiều câu để mở lời. Nhưng bây giờ, khi đang thực sự đứng trước mặt cô ấy, miệng tôi chỉ nói được những câu ngớ ngẩn, ngắc ngứ.

“À... Ủm. Lâu rồi mới gặp.

Ánh mắt Ayu rời khỏi mặt tôi, lướt xuống.

“Có chuyện gì vậy?”

Cô ấy đang nói về cái áo phông và chiếc quần nỉ thể thao ướt sũng tôi đang mặc. Ống quần được xắn lên đến tận đầu gối, và nước vẫn còn nhỏ giọt trên hai tay tôi.

“A... à à, anh đang dọn nhà tắm.”

“Em vào một lúc được không?”

Tôi không thể nói không, và có vẻ như Ayu cũng không cần câu trả lời. Tôi đi trước, nhân tiện dùng cùi chỏ đóng cánh cửa nhà tắm đang hé mở một nửa. Cầu cho Ryu đã biến trở về lột cá vàng.

“Đây, ở kia”

Ayu đưa hộp bánh ngọt cho tôi. Chiếc hộp có hình dạng đặc biệt, chỉ cần nhìn qua là tôi biết có gì bên trong. Đó là bánh scone vị sô cô la của một cửa hiệu nổi tiếng gần chỗ làm của cô ấy.

Tôi không thích đồ ngọt lắm, nhưng lại thích loại bánh này. Hồi mới bắt đầu sống chung với Ayu, chúng tôi hay chỉ chóc tranh luận – giờ nghĩ lại thì chuyện đó cũng khá đáng yêu – và sau đó, cô ấy luôn mua cho tôi loại bánh này. Như một cách “làm hòa.” Dù cuối cùng thì bánh scone vị sô cô la không đủ để hàn gắn những rạn nứt giữa chúng tôi.

“Anh đi pha cà phê.”

Tôi gọi với ra bàn ăn. Ayu đang ngồi đó nhìn ra ngoài cửa sổ. Đó là chỗ cô ấy vẫn luôn ngồi. Phong cảnh đẹp nhìn từ tòa nhà khá cao này là một trong những lý do Ayu quyết định sống ở đây.

Lấy phin ra rồi mới thấy đã hết cà phê từ lâu. Tôi nhớ ra mình đã chuyển sang dùng cà phê gói được một thời gian, vì quá lười pha kể từ khi sống một mình. Trừ những sáng phải đi làm, còn đâu tôi toàn đổ rượu whiskey vào cà phê thay cho đường, nên cũng chẳng quan tâm đến mùi vị lắm.

“Xin lỗi nhé, anh chỉ có cà phê gói. Hay uống hồng trà nhé?” Ayu không uống cà phê gói. Tôi chắc chắn vẫn còn hộp trà Ayu để lại. “Hoặc là bia?”

Ayu khẽ lắc đầu. Cái vòng cổ mà tôi chưa từng thấy cũng lắc theo.

“Cho em cà phê gói đi. Bánh scone em không ăn đâu nên anh để sáng mai ăn cũng được. Rồi cô ấy nheo mắt nhìn tôi, như mèo mẹ đang chăm cho mèo con ăn. “Hôm nay không uống nhé”

Tháng cuối cùng trước khi Ayu rời đi, tôi đã uống rất nhiều, có lẽ vì sợ đối diện với Ayu.

“Gần đây anh hầu như không uống mấy”. Nếu say rồi lỡ không tỉnh táo thì chẳng biết Ryu sẽ làm gì với tôi nữa.

“Tốt quá. Trông anh có vẻ ổn hơn.”

“VẬY HẢ?”

Bản thân tôi cũng không rõ nữa. Tôi lấy hai chiếc cốc đôi vẫn giữ trong tủ bát ra. Đổ bột vào, rót nước sôi từ ấm rồi đem lại chỗ bàn ăn.

“Công việc của em thế nào rồi?”

Ayu ôm cốc bằng cả hai bàn tay, dăm dăm nhìn mặt tôi. Trông như thể cô ấy muốn nói điều gì đó, nhưng miệng lại thốt ra chuyện khác.

“À, anh đã quen việc nên có thể về nhà sớm hơn trước.”

Tôi có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nói thế nào thì tôi chẳng biết. Như thế hai người đang tản bộ lòng vòng bên rìa cái “trọng tâm” của cuộc hội thoại.

“Còn Ayu thì sao? Giờ vẫn làm cho các doanh nghiệp vay vốn chứ?”

Thay vì trả lời câu hỏi của tôi, cô ấy nhìn tôi như thể ra hiệu hãy nghiêm túc lắng nghe. Ayu nhúu mày – cặp lông mày đã dày hơn trước kia một chút, và nói:

“Anh để mở nước trong bồn tắm à?”

"Hả?"

Đúng vậy thật. Tôi có thể nghe thấy tiếng nước chảy từ phía nhà tắm.

"A, aa."

Tôi bật dậy theo cái nhúu mày của Ayu, đóng chặt cửa phòng ăn rồi chạy về phía nhà tắm.

Tôi đóng chặt cửa nhà tắm, có thể nghe thấy tiếng ngân nga hòa trong tiếng nước chảy.

“Mê mê mô mô ngã đã (lao xao lao xao, rì rào rì rào, em cũng ~~~)”

Ryu đã cởi bộ y phục đỏ, quăng ra chỗ rửa mặt. Cô ta đang cuộn người lại như động vật lột xác. Cứ ngỡ cô ta mặc nhiều lớp quần áo, nhưng hóa ra bên dưới bộ y phục đỏ dài thượt hình như chỉ có một lớp đồ lót trắng mỏng, giống như lớp đồ lót mặc bên trong kimono. Không, bây giờ không phải lúc quan tâm đến chuyện đó.

“Tha ái ngã nha hồng phấn tiểu giai nhân. (Em cũng vừa vào độ xuân, người con gái trong mộng.)

Qua lớp kính mờ, tôi có thể nhìn thấy một bóng người trần trụi. Nếu mở cửa ra thế nào cũng âm ỉ lắm đây. Tôi gấn giọng gắt lên qua cánh cửa.

“Tắt vòi nước đi!”

“Lưỡng nhân hỉ ái đáo liễu như kim. (Sa vào lưới tình từ cái nhìn đầu tiên.)

“Làm ơn đấy. Có người đến. Nếu cô không yên lặng thì rắc rối to”

Ryu càng lớn giọng như để chống đối. Chỉ nghĩ về việc đấy thôi cũng khiến tôi đổ mồ hôi hột.

“Ngã đã ~”

Nhưng tôi không phải lo nữa. Có lẽ Ryu cũng không muốn bị người khác thấy.

Tiếng hát và tiếng nước chảy đều ngừng lại.

Khi tôi quay trở lại phòng ăn, Ayu khẽ lắc đầu, những lọn tóc rung rung.

“Mọi chuyện ổn chứ?”

“Hả, sao cơ?”

“Anh đổ mồ hôi đầm đìa kìa”

“Á à, hôm nay nóng nhỉ. Anh hạ nhiệt độ điều hòa thêm chút nhé?”

“Vâng, thế nào cũng được. Em thì bình thường. Không nóng cũng không lạnh”

Tôi lấy hai mu bàn tay quạt mồ hôi trên mặt đi rồi quay trở lại chỗ Ayu. Dù tôi chẳng làm gì có lỗi, nhưng không hiểu sao cảm giác như đang lén lút sau lưng Ayu vậy. Mặc vào thế bí, như một gã bắt cá hai tay bị bắt quả tang

tại trận. Tôi không thể nhìn thẳng mặt Ayu, và vì sợ sự im lặng gượng gạo này, tôi lỡ miệng nói ra điều không nên nói vào thời điểm hiện tại.

“Hôm trước anh thấy em trên đường”

Ayu nhìn vào mắt tôi như muốn hỏi “Ở đâu?”. Tôi lập tức thấy hối hận, nhưng lời đã lỡ nói ra không thể rút lại.

Dù sao cô ấy đến đây, nếu không phải để nói “em muốn lấy cái gương về, thì cũng là “em sắp kết hôn”. Không thể cứ lòng vòng nói mãi không tới trọng tâm được. Một bên phải đi thẳng vào vấn đề, dù vấn đề chẳng dễ chịu gì. Khi tôi nhắc đến tên nhà hàng mà cô ấy và người đàn ông kia đi vào, Ayu chớp chớp mắt hai lần, im lặng một lúc rồi cuối cùng cũng lên tiếng.

“À.”

Cô ấy nói tiếp, mặt không biểu cảm:

“Em có nói giữa người đàn ông ấy với em không có gì cả thì chắc anh cũng không tin đâu nhỉ. Ra vậy, anh cũng biết rồi.”

Ayu nhìn xuống cốc nước của mình. Tôi không nghe được từ đoạn giữa câu cô ấy nói gì. Vì qua cánh cửa kính dẫn ra hành lang có thể nhìn thấy bóng Ryu. Cô ta đang không mặc gì cả. Hẳn là bắt chước bộ phim truyện thời lượng hai tiếng đồng hồ lúc này. Cô ta ở trần, quấn mỗi cái khăn tắm quanh người, đang ép cả mặt và hai bàn tay lên tấm kính, lom lom nhìn bóng lưng Ayu – với bộ váy vải thô và mái tóc màu hạt dẻ nửa buộc nửa xõa – như thể nhìn thấy một con mèo ở cuối phố vậy. Đôi môi đang ép vào mặt kính y hệt cá vàng Ryukin lúc đớp mồi.

Tôi lờm Ryu, hất cằm ra ngăm ra hiệu. Quay về phòng tắm đi.

“Có chuyện gì thế?”

“... À, không, không có gì.”

“Jun khó chịu cũng đúng thôi. Chúng ta chuyển đến đây chưa được đến nửa năm mà.”

Ayu có vẻ hiểu nhầm cái lườm về phía cánh cửa của tôi, còn Ryu thì đã biến mất khỏi chỗ ấy.

“Nhưng mà, đừng nghĩ rằng chuyện đã thay đổi. Tin em đi. Chúng em quen biết nhau sau khi em rời khỏi đây. Từ ba tháng trước. Vào dịp em được mời đến một bữa tiệc giao lưu các doanh nghiệp.”

Đã có những lúc tôi nghĩ có khi nào họ đã quen nhau từ trước khi chúng tôi chia tay không, vì tôi đã thường xuyên cho Ayu thấy bộ dạng đáng xấu hổ, đáng thất vọng của tôi. Nhưng, biết được lý do Ayu rời đi hoàn toàn là vì tôi chứ không phải vì có người khác, tôi cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cũng lại thất vọng về bản thân hơn bao giờ hết.

“Tin em thêm một điều nữa. Em đã chia tay với hannya rồi. Hannya là một tên cặn bã.” Tôi chưa bao giờ thấy Ayu có biểu cảm đầy cảm hờn khinh miệt đến thế. “Một tên dối trá, cặn bã của cặn bã.”

Tôi cũng từng bị cô ấy mắng nhiếc nhiều lần – “vô dụng”, “yếu đuối”, “nhìn lầm người” – nhưng chưa bao giờ bị gọi là “cặn bã”. Hoặc có khi quá say nên không thể nhớ cũng nên.

Ayu lườm khoảng không như thể lườm ai đó, rồi quay sang nhìn tôi. Nụ cười trên gương mặt cô ấy vẫn như lần chúng tôi gặp nhau ở buổi họp lớp sau chín năm, hay như hồi cấp ba - khiến tôi tan chảy như que kem sau buổi hoạt động ngoại khóa ở câu lạc bộ trường. Ayu là quản lý của đội bóng chày, và dù không tỏ tình với cô ấy lúc tốt nghiệp, nhưng tôi vẫn luôn thích Ayu từ hồi đó đến tận bây giờ.

“Jun, em nhận ra rằng”

Câu chuyện lại bị ngắt mạch. Trong phòng ngủ vang lên bài nhạc phần giới thiệu “Loop & Loop” của chương trình THẾ HỆ KUNG-FU CHÂU Á. Đó là tiếng chuông điện thoại của tôi – cái điện thoại vẫn còn để trong túi áo bộ vest. Là ai nhỉ. Lại còn gọi vào giờ này. Đã sắp 11 giờ đêm rồi.

“Anh cứ nghe máy đi”

Ayu có vẻ rất mừng vì cuộc hội thoại bị ngưng giữa chừng.

“Thôi, không sao đâu. Anh muốn nghe chuyện của em trước.”

Điện thoại đã ngừng kêu một lúc, giờ lại tiếp tục đổ chuông. Khi bắt đầu sống với Ayu, tôi đã ngưng nhận lời đi uống, và bạn bè tôi – vốn cũng chẳng nhiều nhận gì – cũng dần dần trở nên xa cách. Từ lúc Ayu rời đi, tôi còn ít giao thiệp hơn nữa. Tôi chẳng bắt máy cũng chẳng thèm trả lời tin nhắn.

“Có ổn không vậy?”

“Không sao.”

Ayu thở hắt ra, ngực nhấp nhô lên xuống

“Này, chúng ta.”

Rồi cô ấy lí nhí tự lầm bầm một mình: “Em biết thế này thật ích kỷ..” Ayu tránh nhìn tôi một lúc rồi lại mấp máy môi định nói tiếp.

Tách...

Có tiếng động từ phía bên kia cánh cửa.

“... Có ai đó ở đây à?”

“Hả?... Gì cơ?”

Tim như muốn ngừng đập, tôi chớp lấy cái gương cầm tay. Hình như Ayu để nó lại đây. Ayu quay lưng về phía cửa nên không thấy Ryu đang ở đó – trong tình trạng khóa thân, quấn mỗi cái khăn tắm. Trên tay cô ta là cái gương tròn, chẳng hiểu đang định làm gì nữa.

Tôi tuyệt vọng ra hiệu cho cô ta bằng ánh mắt và cử động cầm.

Làm ơn đi đi, đi đằng kia kìa.

Ryu cầm gương bằng tay phải, giơ xa ra như thể đang kéo cung tên, để tự soi mặt mình. Cô ta vặn vẹo uốn éo, hết cười nhả nhở lại phồng mang trợn mắt làm trò.

Tôi nhăn mày, đánh mắt hất cầm thêm nữa.

Làm ơn biến đi.

Ayu đã để ý đến biểu cảm khác thường của tôi, từ từ quay lại. Ryu – đang chọc tay lên má làm đốm - cũng liếc qua.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Tim tôi hoàn toàn ngừng đập.

Ayu nói mà không quay lại nhìn tôi.

“Ai đây?”

Phải giải thích như thế nào bây giờ. Cô ấy đang nghĩ tôi đã trở lại là tôi của ngày xưa, giờ tôi không thể nào nói: “Đó là một con cá vàng” được.

“Ừm... Đó là một câu chuyện dài.”

“Nói ngắn gọn thì cô ta là bạn gái mới của anh hả?”

“Không phải. Không có chuyện đó đâu.”

“Thế là gì. Anh giới thiệu đi.”

Ayu vẫn chưa quay lại phía tôi. Tay cầm cốc của cô ấy khẽ run run. Làm sao bây giờ. Làm thế nào để cho cô ấy hiểu. Hay là nhờ Ryu biến lại thành cá vàng cho cô ấy xem?

Nhưng có vẻ như Ryu muốn cư xử như một cô gái bình thường trước mặt Ayu.

Cô ta dùng một tay túm tóc lên và chu môi thành hình chữ O, hẳn là bắt chước quảng cáo bia lúa mạch. Cô ta quay ngược gương về phía chúng tôi và lầm bầm gì đó như thể đang niệm chú. Rồi nhanh chóng chạy biến về phía cuối hành lang. Nhất định cô ta là một thứ ôn thần.

Ayu cuối cùng cũng quay mặt lại nhìn tôi. Có thể thấy rõ cô ấy đang cố cười, đẩy gương ép.

“Như vậy là sao nhỉ? Cô ta đang bảo em hãy nhìn gương và tự nhận ra cô ta trẻ đẹp hơn đi à?” Tỏ ra đùa đùa nhưng giọng Ayu gay gắt hơn bình thường.

“Xinh phết nhỉ. Nhưng có nhỏ tuổi quá không? Trông như thể cô ta mới mười mấy thôi. Không phải là học sinh cấp ba đấy chứ?”

Mồ hôi bắt đầu chảy ròng ròng trên trán tôi.

“Thật sự không phải như em nghĩ đâu.”

Nên giải thích từ đâu, thế nào bây giờ. Từ đoạn “nhỏ tuổi” thì, liệu Ayu có tin không nếu tôi bảo cô ta có khi đã 1.700 tuổi rồi.

“Em phải tin anh. Đó không phải bạn gái anh đâu. Sự tình có hơi phức tạp.”

Điện thoại lại kêu. Lần này là tiếng tin nhắn. Ayu vẫn đang mỉm cười với vẻ không tin lời tôi, hạ giọng nói:

“Này, có lẽ anh nên kiểm tra điện thoại đi thì hơn? Có khi là cô ta gọi đó, để bảo anh đuổi em đi.”

Không thể nào có chuyện đó, nhưng tôi vẫn nghe theo lời Ayu. Tôi cần giữ một cái đầu lạnh, cần bình tĩnh lại. Cần thời gian để nghĩ cách giải thích.

Vừa vào phòng ngủ lấy điện thoại từ túi áo vest, tôi vừa tiếp tục suy nghĩ.

Không biết trước đó Ayu đang cố nói gì với tôi nhỉ? Liệu có phải là muốn bắt đầu lại từ đầu không.

Dù cô ấy có không tin, tôi vẫn phải nói chuyện này với cô ấy. Tôi không muốn lôi cô ấy vào chuyện kỳ quái này, nhưng có cô ấy ở bên cạnh thì sẽ vững tâm hơn biết bao. Hồi còn ở đội bóng chày trung học, tôi tiếp tục ném bóng là nhờ có tiếng reo hò cổ vũ của cô ấy. Có một lần tôi thắng hoàn toàn trong trận đấu tập với một trường tuyển – hạt giống thường xuyên của các giải đấu – đó là vì đã hứa với Ayu “duy trì được trong khoảng 3 điểm”.

Là tin nhắn từ đồng đội trong đội bóng chày trung học.

Tiêu đề tin nhắn là dòng này:

“Đã biết chưa? Chuyện của Kikuchi ấy.”

Kikuchi là họ của Ayu.

Tôi đọc lướt qua nội dung tin nhắn. Rồi trở lại chỗ bàn ăn.

Uống một ngụm cà phê nguội để lấy lại bình tĩnh. Vị như nước bần vậy. Đầu óc tôi lộn xộn hơn bao giờ hết, chẳng nghĩ ra điều gì để nói cả, nên tôi chỉ dờ ra nhìn mặt Ayu. Chẳng biết mặt tôi đang trưng ra biểu cảm gì, nhưng Ayu là người lên tiếng trước.

“Em sẽ nói thật hết với anh. Em đã bị lừa. Cái tên đó, hẳn nói dối rằng đang điều hành một công ty khởi nghiệp. Và có lẽ cũng nói dối về việc còn độc thân nữa. Hẳn lừa lấy thông tin phía đối tác của bên em rồi biến mất. Mãi sau này em mới được biết rằng hẳn là “kẻ cướp công ty”*. Chắc hẳn nghĩ em là đứa sẵn trai đào mỏ, thật thảm hại cho cái thân em, nhỉ.”

Tôi tiếp tục chăm chăm nhìn Ayu trong lúc cô ấy nói liền một mạch không ngừng nghỉ, nhìn bờ môi, đôi mắt đang hướng về phía tôi, và cả gò má đã gầy đi hơn một chút so với trước đây của cô ấy.

“Thôi em về đây. Thấy Jun đã khá hơn nhiều, em an tâm rồi.”

“Đợi đã. Anh cũng có chuyện muốn nói”

Tôi chỉ nói vậy để giữ Ayu lại chứ chẳng nghĩ ra phải nói gì tiếp theo. Vậy nên, tôi vọt miệng nói ra điều đầu tiên hiện lên trong đầu.

“Thật sự thì anh đã luôn yêu em.”

Ayu cười buồn.

“Đã? Ừ, là quá khứ nhỉ, vì giờ có cô gái đó.”

Tôi lắc đầu phủ định. Không phải thế.

“Tất nhiên, bây giờ anh vẫn yêu em. Cô ta thật sự không phải như em nghĩ đâu. Không phải người bình thường, mà là cá vàng”

“Cá vàng... cá vàng cảnh á?”

Ayu vẫn cười, đảo mắt chán nản. Là biểu cảm mà cô ấy vẫn thường trưng ra khi muốn chọc tôi không có tí khiêu hài hước nào.

“Tháng trước, có một lễ hội mùa hè tổ chức ở ngôi đền gần đây..”

Ayu vuốt tóc mái ra sau, kiên nhẫn đợi tôi lấp bấp rặn từng câu. Ở chân tóc cô ấy có một vết máu đang từ từ rỉ xuống trán. Cô ấy không hề để ý thấy

điều đó, quay sang hỏi tôi.

“Này Jun, sao anh lại khóc thế?”

"Hả?"

Tôi đưa tay lên quệt má phải. Đúng thật. Ướt. Nước mắt cũng đang rỉ ra từ mắt trái và chảy xuống má tôi nữa.

“Nên nói từ đâu đây. Từ hồi cấp ba nhé?” Tôi không thể giấu những giọt nước mắt nữa. “Cảm ơn em đã đến đây.”

Tôi không tin những gì đọc được trong tin nhắn. Nhưng khi trở lại phòng ăn, tôi đã nhận ra một điều.

Ngoài khoảng hiên hẹp với khung cửa sổ hướng về phía nam của phòng ăn, là cảnh đêm yên bình nơi khu dân cư nằm dọc tuyến đường sắt tư nhân. Cánh cửa gương phản chiếu cảnh vật trong phòng. Dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy bóng chiếc chạn bát ưa thích của Ayu, và bộ bàn ghế mà hai người chúng tôi cùng đi chọn. Nhưng không có bóng Ayu.

“Đã biết chưa? Chuyện của Kikuchi ấy. Biết chúng mày chia tay rồi, nhưng tao nghĩ vẫn nên báo cho mày. Bạn đại học của tao cũng ở ngân hàng chỗ Kikuchi làm việc. Hình như Kikuchi phạm lỗi trong công việc, đã nhảy tàu tự tử. Chiều tối nay. Nghe bảo được đưa đến bệnh viện ngay lập tức nhưng không kịp. Kinh khủng thật. Gọi lại sau nhé”

Một vệt máu nữa lại chảy xuống từ trán Ayu, đọng thành giọt đỏ thẫm trên hàng mi dài của cô ấy. Cô ấy đưa ngón tay giữa lên kiểm tra đường kẻ mắt. Và có lẽ cuối cùng cũng nhận ra.

“Đây, là gì nhỉ?” Ayu nói, đăm đăm nhìn đầu ngón tay nhuộm đỏ. “Cô gái lúc nãy bảo em nhìn vào gương vì cái này sao? Nè Jun, nói em biết đi.”

“... Anh xin lỗi”

Chớp chớp hàng mi nhuộm máu, Ayu lẩm bẩm một mình:

“Ra vậy. Đây là mơ nhỉ. Thảo nào em thấy cứ là lạ. Ừ, đúng vậy. Đây là giấc mơ của em thôi.”

Tôi cố hết sức ngăn không cho nước mắt trào dâng, để Ayu không nhận ra thêm điều gì nữa, nhưng không thể. Giả vờ lau mồ hôi, tôi quệt sạch nước mắt trên mặt.

“Nếu em đang ở đây thì thật lạ. Rõ ràng đang được đưa đến bệnh viện mà”

Cô ấy đứng dậy, tìm túi xách. Mà từ đầu cô ấy đã không cầm theo túi xách. Ayu nhìn tôi, từ từ lùi lại. Lùi dần, tan biến dần khỏi thế giới này.

Tôi cũng đứng dậy và nhìn cô ấy, chăm chú hơn bao giờ hết.

Môi Ayu mấp máy:

“Tạm biệt”

Những lời cuối cùng nói không thành tiếng.

Ayu chạy khỏi phòng ăn nhanh như một con cá sông vọt đi giữa dòng nước.

“Đợi đã!”

Tôi vội vã đuổi theo cô ấy, nhưng đến lúc mở được cánh cửa dẫn ra hành lang, Ayu đã biến mất dạng. Không thấy cô ấy dừng lại đi giày, và cũng không hề nghe thấy tiếng mở cửa.

Tôi rời căn hộ, chạy ra hành lang, đi thang máy xuống tầng một, ra cửa, xuống đường và nhìn quanh bốn phía. Tôi muốn được tận mắt nhìn thấy Ayu một lần nữa. Lúc chạy trên con đường dẫn ra ga, tôi mới nhận ra mình đang đi chân đất.

Hộp bánh cô ấy mang đến khá nặng. Lúc trước tôi nghĩ bên trong đầy bánh scone nên mới thế. Nhưng mở ra, bên trong là hai miếng đá rải đường tàu vỡ vụn.

Ayu mang đến cho hai người chúng tôi cùng ăn. Để làm hòa, vậy mà...

Thu mình vào góc bếp, tôi gặm miếng bánh scone vị sô cô la cứng quá đà ấy. Chỉ có tiếng răng va vào đá khô khốc. Tôi lại khóc.

Từ phía sau vang đến tiếng bước chân dẫm nước tiến lại gần. Ryu cất tiếng:

“Không nên ăn những thứ kỳ dị đâu.”

Tôi không nói gì, tiếp tục gặm miếng đá.

“Quả nhiên là người đó không hiện hình trong gương nhỉ”

Tôi quay sang chỉ thẳng tay vào mặt Ryu. Không muốn nói gì, nhưng cảm xúc tự trút ra ngôn từ.

"Quay về bệ!"

Tất cả là lỗi tại cô ta. Nếu có thể cho người ta cái khả năng nhìn thấy người chết đáng nguyên rửa này, thì sao không thể đưa người chết trở lại trần thế?

“Sao người khóc?”

“Cá vàng sao hiểu nỗi cảm xúc của con người. Cô ta thở dài, hơi thở như một luồng gió lạnh. “Người cũng đâu có hiểu được cảm xúc của ta”

“À, không”

“Trong tim ta có một nỗi buồn sâu thẳm. Nhưng chính bản thân cũng không hiểu nổi nguồn cơn của nỗi buồn ấy”

Tôi cho những miếng đá rải đường tàu trở lại hộp bánh, sáng mai chúng nhất định sẽ biến thành bánh scone vị sô cô la cho mà xem. Rồi cuộn người lại như hài nhi trong bụng mẹ, tôi tiếp tục cạo bùn đất khỏi lòng bàn chân. Có khi nào bùn đất biến sạch thì tôi có thể quay ngược thời gian không...

“Thế thì, đêm nay cả hai chúng ta cùng ở một mình ôm ấp nỗi buồn đi.”

“Hiểu rồi. Dùng cách này đi.”

Ryu cởi bỏ khăn tắm, ném qua chỗ tôi. Vừa thoáng thấy bóng da thịt lấp ló, thì cái khăn tắm đã trùm lên mặt tôi.

Tôi bật khóc thành tiếng dưới tấm khăn tắm ám mùi hương trầm Trung Quốc.

Đến lúc chẳng biết là mồ hôi hay nước mắt đang thấm đẫm mặt mình nữa, thì tôi đứng dậy.

Vì nghe như có tiếng Ryu đang hát. Chẳng biết ý nghĩa những gì cô ta hát, nhưng đó là một giai điệu kỳ lạ, nghe vừa vui tươi lại vừa mang mác buồn.

Tôi nghe nhầm rồi.

Không thấy bóng dáng Ryu dạng người trong phòng ăn, nhưng trong bể, một con cá vàng nhỏ bé, đỏ tươi đang uốn lượn như nhảy theo một điệu múa cổ Trung Quốc.

"Một giây quý hơn 10 yên." - Màn hô khẩu hiệu bắt đầu.

"Một giây quý hơn 10 yên."

Mọi người đồng thanh hô theo lời trưởng nhóm. Đây là thông lệ buổi sáng của công ty thương mại Memorial, nhưng nay có khác xưa một chút.

Chỉ trong vài tuần, đã có hai người phải ra đi. Trong số chín người còn lại, có một người phải hứng những lời nhiếc móc của trưởng nhóm.

"Yasukawa, nói không ra hơi à?"

Trưởng nhóm Yasukawa đã bị giáng chức xuống thành nhân viên quèn. Người đang nắm quyền trưởng nhóm là trưởng phòng trước đây. Giờ phòng kinh doanh chỉ còn một nhóm nên không cần chức danh "trưởng phòng" nữa, đó là chỉ thị của giám đốc.

"Một giây quý hơn 10 yên."

Yasukawa trưởng nhóm cũ đờ đẫn nhìn vào không trung, cổ hô lên cho rõ. Yasukawa sống cùng mẹ già, nếu chi nhánh Tokyo bị dẹp bỏ thì hẳn ta chỉ có thể nghỉ việc. Lý do hẳn bị giáng chức xuống thành nhân viên quèn là vì phải chịu trách nhiệm cho việc "thành tích tập thể quá kém, nhưng có lẽ đó chỉ là cái cớ để công ty cắt giảm tiền hưu trí bằng cách ép nhân viên nghỉ việc vì lý do cá nhân. -

“To nữa lên, Yasukawa”

“Một giây quý hơn 10 yên là được rồi.”

Trưởng nhóm la mắng không phải vì ghét bỏ. Giọng của (trưởng nhóm cũ) Yasukawa không còn năng lượng như trước đây nữa, đều đều, không cao độ. Dù chỉ đoán mò, nhưng là người từng có trải nghiệm tương tự, nên tôi có thể hiểu phần nào. Mất sắc thái cảm xúc trong giọng nói là một trong những dấu hiệu ban đầu của bệnh trầm cảm.

Đã vào trung tuần tháng Tám. Ryu đã ở chỗ tôi được một tháng rưỡi, và Ayu đã mất được ba tuần rồi.

Tôi không đến đám tang của Ayu. Bố mẹ cô ấy quyết định tổ chức tang lễ riêng tư, không công khai cả thời gian lẫn địa điểm cho ai hết.

Tôi tự ý tổ chức một tang lễ riêng cho cô ấy – chỉ có mình tôi, chọn ngày, đặt bát hương của công ty ở chỗ Ayu vẫn luôn ngồi trong phòng ăn, bày hoa cát tường và bánh scone vị sô cô la thật để cúng cô ấy.

Giờ tôi có thể nhìn thấy người chết, nhưng lại chẳng thể tùy ý nhìn thấy khi muốn. Từ ngày hôm đó, Ayu không xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu nửa đêm cô ấy hiện về ngồi trước bàn ăn thì tôi sẽ hét lên nhưng không phải vì sợ, hay ngạc nhiên, mà vì vui mừng.

Buổi sáng, khu vực chào hàng qua điện thoại T.O trông trơn như mọi khi. Công ty thương mại Memorial có chiến dịch gọi là “Ngày hội Obon – Hàng tốt giá hời”, nhưng còn ai mua ban thờ nữa khi lễ Obon đã bắt đầu rồi. Đây là thời điểm giao dịch khó khăn.

Đến giờ ăn trưa rồi cũng chẳng ai đi ăn. Hẳn không ai ở đây muốn chuyển sang làm ở chi nhánh Nagasaki, nhưng mọi người đều thất bại trong tìm việc hoặc chuyển sang công việc khác, nên mới dạt về công ty này. Nếu

chi nhánh Tokyo bị dẹp bỏ thì họ chẳng có nơi nào khác để đi. Dù có chọn nghỉ việc, thì ở cái giai đoạn không biết rõ bản thân sẽ sống sót được nay mai hay bao nhiêu năm sau này, ai cũng muốn đến cuối cùng sẽ nhận được lương đầy đủ, không bị chậm trễ trừ hao. Ai cũng muốn tránh phải nhận thêm những áp lực, căng thẳng. Khoảng thời gian khó khăn này mang tính quyết định. Có lẽ đó cũng là suy nghĩ chung của tất cả mọi người. Không ai muốn rơi vào kết cục như trưởng nhóm cũ Yasukawa.

Đi làm công ăn lương, dù là làm cho những doanh nghiệp đen đi chẳng nữa, thì điều mà ai cũng sợ là bị gán cho cái mác “vô dụng”. Dù vẫn nhận được lương, nhưng nếu không được tôn trọng, thì người ta sẽ không muốn tiếp tục làm việc nữa.

Nói thật thì tôi cũng không biết phải làm gì, nhưng đã quyết định không để bản thân bị cuốn theo môi trường xung quanh nữa, nên tôi đứng dậy khỏi bàn để ra cửa hàng tiện lợi mua cơm hộp. Đúng lúc đó, trưởng phòng (cũ) lên tiếng:

"Ezawa."

Ông ta vốn là người lù đù, chậm chạp, được giữ chức chẳng qua vì là cháu của giám đốc mà thôi, nhưng không hiểu giám đốc đã nói gì mà sau khi bị giáng xuống thành trưởng nhóm, ông ta “nhiệt tình với công việc” hẳn lên.

Chắc mình lại bị trừ thêm điểm thi đua rồi đây. Tôi quay lại, định viện cớ “đi vệ sinh”, thì trưởng phòng cũ nói:

“Đi ăn trưa cùng nhau nhé”

Tôi được đưa đến nhà hàng cơm lươn yêu thích của trưởng phòng cũ – người vẫn luôn dành một tiếng rưỡi để ăn trưa – bằng taxi. Nơi này cách công ty tận 2 km.

Trưởng phòng cũ vụng về khoản ăn nói, chỉ tầm 3 phút là cạn chuyện để tán gẫu, tôi cũng không biết tiếp chuyện gì, nên đành chịu sự im lặng gượng gạo tưởng chừng vô tận trong lúc chờ nhà hàng làm lươn. Đã thế nơi này lại còn hoạt động theo kiểu gọi món xong mới bắt đầu chế biến – cầu kỳ quá mức cho bữa trưa của dân văn phòng bình thường.

Tôi nghĩ về Ryu. Chính xác hơn là nghĩ về mông Ryu. Vào ngày Doyo no Ushi*, khi đang xem một chương trình ẩm thực, cô ta đã lẩm bẩm “Ta ghét lươn.”

Nghe bảo lươn là loài hung dữ và ăn tạp kinh khủng. “Lúc ta yếu, chỉ có thể nổi lờ đờ, chúng tưởng ta chết rồi và đã cắn ta. Thật nhục nhã. Đến giờ vẫn còn vết ở đây này? Cô ta vừa nói vừa chỉ vào mông mình.

Tôi tự hỏi không biết Ryu có vui không nếu được cho ăn thịt lươn – giống loài cô ta ghét. Mà thôi, Ryu nói chúng là cái giống ăn tạp kinh tởm, ăn cả những thứ “không nên biết thì hơn”, nên có hỏi chắc sẽ bị bảo: “Sao ăn nổi cái giống ấy chứ!”.

Trưởng phòng cũ gọi phục vụ mang lên chai bia không còn thứ hai, rồi đột ngột quay sang nói với tôi:

“Dự định là sẽ có 5 nhân viên kinh doanh ở chi nhánh Nagasaki.”

Ra vậy, vậy là tôi sẽ bị đuổi việc nhì. Hẳn lý do ông ta dẫn tôi ra đây là để giám đốc có cơ mắng nhiếc tôi vì nghỉ ăn trưa quá lâu đây mà.

“Giám đốc có ý thêm cậu vào nhóm nhân viên ấy.”

"Hả?"

Trưởng phòng cũ rót bia không còn vào ly trà ô long của tôi, như để chúc mừng. Tôi không hẳn là vui mừng gì, nhưng cũng hớp một ngụm để giữ lễ, thế là ông ta lại rót thêm nữa.

Không phải bia không cồn. Chai thứ hai này là bia bình thường.

“Vài người hẳn sẽ thấy bối rối với sự thay đổi chỗ làm đột ngột này”

Không phải chỉ vài người thôi đâu. Chuyện này không giống với chuyển chi nhánh làm việc ở những tập đoàn lớn. Tất cả mọi người đều sốc trước sự thay đổi này. Có khi công ty định nhân cơ hội này để cắt giảm nhân sự, nhưng cũng nóng ruột trước viễn cảnh thiếu hụt nhân lực.

“Mà nhân tiện thì cậu cũng là dân gốc Nagasaki, nhỉ?”

Ông ta cười với vẻ thân thiết. Bởi lẽ ông ta cũng là dân Nagasaki. Nhưng mà cả ông ta lẫn giám đốc đều hiểu nhầm rồi. Đúng là tôi sinh ra ở Nagasaki thật, nhưng bố tôi chuyển nơi làm việc và tôi đã theo bố tới Tokyo từ trước cả khi vào tiểu học. Nagasaki với tôi không hẳn là quê hương, mà chỉ là nơi có nhà ông bà ngoại thôi.

“Cậu còn bố mẹ không?”

“À thì...”

Mẹ tôi đã về quê, nhưng lâu tôi không trở về rồi. Lần cuối tôi về là vào đợt tang lễ của ông ngoại.

“Cậu đi nhé. Cả giám đốc cũng rất kỳ vọng ở cậu đấy. Dầu sao cũng là dân Nagasaki cả.”

Trưởng phòng cũ – người cũng lớn lên ở Tokyo như tôi – nói bằng thứ phương ngữ Nagasaki xa lạ.

“Xin hãy cho tôi suy nghĩ thêm một chút.”

Chắc câu trả lời của tôi nằm ngoài dự tính của trưởng phòng cũ nên ông ta nhướng mày vẻ khó hiểu.

“Quyết định nhanh lên. Tuần tới giám đốc và ta sẽ về Nagasaki. Để đi tiền trạm việc chuyển đổi địa điểm chi nhánh. Giám đốc bảo sẽ dẫn cậu theo làm trợ lý đấy. Cho ta câu trả lời trước lúc đó.”

Ông ta khịt mũi và khoanh tay lại như để thể hiện uy của cấp trên, nhưng trên mặt lại hiện ra rành rành suy nghĩ “sẽ lại bị giám đốc chửi mất”.

Dù chi nhánh Tokyo có ra sao, tôi cũng đã quyết định nghỉ việc. Tôi có cảm giác nếu muốn thì thế nào cũng sẽ kiếm được việc thôi. Chỉ cần có thể tự do chọn lựa. Thứ mà cả tôi và những đồng nghiệp đều đang bám chấp vào là tư tưởng về một công việc thỏa mãn điều kiện “đeo cà vạt, mặc áo vest, ngồi bàn giấy, làm công sở”.

Những người đã chết, và Ayu, đã dạy cho tôi rằng: Hãy sống đi!

Hãy sống hết mình, cho đến hơi thở cuối cùng.

Để có thể sống hết mình, tôi phải thay đổi.

Cửa hàng cá cảnh ấy trông như một phòng triển lãm nghệ thuật đương đại.

Bên trong cửa hàng phủ bê tông trơn được chiếu ánh sáng mờ, có ba bể nước xếp ba tầng ngay ngắn trên kệ trưng bày khung thép đen, cao đến tận trần nhà – tất cả vuông thành sắc cạnh như một bức tranh với những đường nét, góc độ hoàn hảo.

Ánh sáng xanh từ hệ thống chiếu sáng mờ rọi xuống lối đi hẹp giữa những dãy kệ trưng bày.

Phía bên phải lối đi trong cùng là khu vực trưng bày cá vàng.

Hậu cảnh màu xanh nước biển đằng sau bể cá khiến nó trông như một bức tranh trừu tượng với những chấm đỏ không đều nổi bật trên nền xanh. Một bức tranh động với những họa tiết đỏ di chuyển liên tục.

Sau khi được nhân viên cửa hàng chỉ dẫn đến chỗ đã đặt trước – “Đối diện dãy F, vị trí thứ 6 ở hàng dưới cùng” – Ryu và tôi đang đứng trước bể cá Ranchuu đen.

Ryu cúi xuống, bỏ kính ra rồi lại đeo kính vào, nghiêng đầu ngó trái ngó phải rồi lùi ra sau, chăm chú quan sát con cá vàng đen đúa xấu xí. Như thể cô ta đang cố tìm điểm hấp dẫn của thứ có phần nhạt nhòa so với những mô tuýp đỏ – xanh ở đây.

“Thế nào?”

Tóc Ryu cọ vào mũi tôi nhồn nhột lúc tôi ghé lại từ phía sau cô ta. Chẳng hiểu vì sao gần đây Ryu bắt đầu buộc tóc. Hôm nay cô ta cũng dùng sợi dây buộc hàng màu đỏ để búi phần tóc phía dưới tai lại. Hình như cô ta định búi lưng chừng, nửa buộc nửa xõa.

"Hừm..."

Ryu lại tháo kính ra và gi sát mặt vào bể nước. Chỉ có một con Ranchuu đen. Nó quay đầu bơi đi, tránh ánh nhìn của chúng tôi, không có tay để xua nên vẫy đuôi như thể muốn nói “đi chỗ khác đi”.

“Khác.”

“Khác chỗ nào?”

“Độ đen”

“Đây là con cá đen nhất cho đến hiện giờ đấy.

Nơi này là cửa hàng cá cảnh thứ tư mà tôi và Ryu ghé vào. Gần đây tôi toàn dành những ngày nghỉ phép ít ỏi của mình để đi tìm cá Ranchuu đen.

Đã quá trung tuần tháng Tám, và đây là ngày thứ ba trong tháng tôi nghỉ phép. Không có chuyện được nghỉ lễ Obon ở công ty thương mại Memorial, và cuộc đua thành tích doanh số đang trở nên khốc liệt hơn – vì mọi nhân viên đều muốn được công ty cho trợ cấp nghỉ việc kha khá, hoặc được xét chuyển sang chi nhánh Nagasaki còn hơn là rơi vào cảnh thất nghiệp.

Tôi không thể nghỉ mỗi cuối tuần. Hơn nữa, bản thân tôi cũng không muốn có thời gian rảnh rỗi. Khi chẳng có gì làm, và Ryu cũng trở về bể cá, tôi lại bắt đầu suy nghĩ mông lung. Và lại cố cắn miếng bánh scone đá.

Ryu nheo mày ngẫm nghĩ, rồi quay lại:

“Có lẽ không chỉ màu đen thôi. Mà đen ngả xanh, ngả đỏ gì đó.”

“Là thế nào mới được?”

“Xanh đen, pha với đỏ đen.”

Tôi chịu. Tôi còn không biết liệu Ryu có thực sự nghiêm túc với việc tìm Ranchuu đen không nữa. Và nếu tìm được rồi, thì nó có mối liên hệ gì với quá khứ của cô ta không đây.

“Mặt cũng khác.

“Mặt kiểu nào cơ?”

“Xấu xí hơn. Như thế này này.

Cô ta nhe răng như tức giận, vắn vẹo môi như chuẩn bị phun ra những câu từ độc địa, và thè lưỡi giữa hai hàm răng nhọn nhở. Chưa đạt chuẩn dọa ma người ta. Dù cố làm ra vẻ mặt ấy, trông cô ta cũng chẳng đáng sợ chút nào. Chỉ giống như đang nhịn đau vì va ống chân vào đầu đó mà thôi.

“Kích thích cũng khác. Phải to hơn nữa.”

“To chừng nào?”

Ryu dùng cả hai tay để vẽ một vòng tròn. Đầu tiên nó to cỡ quả táo. Rồi cô ta nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lần này ra vòng tròn to cỡ quả dưa. Sau đó lại nghiêng đầu sang bên kia dẫn đo, cuối cùng được vòng tròn cỡ quả bí đỏ.

Ryu như học sinh tiểu học mô tả lại con bọ hay con cá mình bắt được, trong đầu tự phóng đại kích cỡ nó lên nhiều lần.

Cô ta cho tôi xem vòng tròn kích cỡ bằng quả bí đỏ, nói:

“Mặt phải to chừng này.”

“Làm gì có con cá vàng nào to chừng ấy”

Đôi khi tôi nghĩ, có khi nào Ryu thật ra không muốn tìm thấy con cá đó?

“Đi thêm một cửa hàng nữa thử nhé?”

Trong túi thể thao của tôi có chuẩn bị sẵn chai nhựa 4 lít đã được rửa sạch sẽ. Nếu vào đây nghỉ khoảng 3 tiếng, thì sau đó Ryu lại có thể là Ryu-dạng-người. Tuần trước chúng tôi đã làm thế khi đi Yokohama.

“Không cần đâu.”

“Thế thì đi ăn nhé. Tôm sốt ớt được không?”

“Ta mệt rồi.”

Chuyện lạ đây. Lần trước, và cả lần trước đó nữa, cô ta không muốn về dù mặt trời đã lặn rồi.

Lần trước tôi nghỉ phép vào ngày cuối tuần. Vì hôm đó là ngày Tomobiki*. Chúng tôi đến một tiệm trưng bày cá cảnh ở Yokohama và ăn trưa muộn ở khu phố Tàu. Tôi nghĩ đi bộ ở khu phố mang nét văn hóa Trung Quốc và ăn những món Tàu chính hiệu sẽ khiến Ryu nhớ ra điều gì đó.

Chúng tôi chia nhau một suất tôm sốt ớt, cơm rang hải sản, và xiu mại cua. Như mọi khi, Ryu chỉ ăn vài miếng, nhưng cô ta có vẻ thích món tôm nướng*, lấy nước rửa sốt ớt cay đi rồi ăn hết sạch.

“Cái này ngon. Vị giống Zazamushi.”*

Tôi chưa từng nghe đến sinh vật gọi là Zazamushi. Tra cứu trên điện thoại cũng chẳng ra.

Trên đường về nhà, Ryu tròn mắt nhìn bánh xe đu quay trên cao.

“Có thể ngồi lên đó không? Nó có đưa người ta lên tận bầu trời được không?”

Suốt từ trưa đến lúc đó cô ta chưa vào bình nước nên tôi không cho và bảo về thôi, nhưng Ryu không nghe.

Bánh xe đu quay cách mặt đất cả trăm mét, cảnh vật nhìn từ trên đó khiến Ryu phấn khích vô cùng.

“Cứ thế này chúng ta có thể bay lên trời không?” “Không được đâu.

“Đi mái bai thì có được không?”

“Ý cô là máy bay? Nếu “lên trời” là lên không trung, thì được.

Xấu hổ vì nói nhịu, Ryu quay sang ngắm cảnh qua ô cửa sổ.

“Hoàng hôn rồi”

“Ừa, đẹp nhỉ”

“Tim ta xáo động.”

Thứ tiếng Nhật kỳ lạ của Ryu làm tôi phì cười. Lâu lắm rồi tôi mới cười.

“Không phải xáo động, ý cô là rung động, phải không?”

“Hoàng hôn đáng sợ lắm.”

"Hả?"

Lúc tôi rời mắt khỏi cảnh vật để quay sang nhìn Ryu thì cô ta đã biến vào chai nhựa rồi. Thấy tôi một mình bước xuống khỏi đu quay, anh nhân viên trực ở đấy hoang mang gãi đầu gãi cổ mãi.

“Được rồi. Thế thì về nhé. Tối nay cô muốn ăn gì?”

Ryu đã phăm phăm ra khỏi cửa hàng cá cảnh trước, nghe vậy liền quay phắt lại nhanh như cá. Cô ta nghiêng đầu, mái tóc xõa nửa khế bay bay trong gió.

“Để ta nấu cho”

“Cô làm nổi không?”

“Biết cách dùng lò là làm được.”

“Lò” ở đây là cái bếp điện. Tôi tò mò hỏi thử:

“Cô cần những gì?”

Tôi định xoay xở làm món gì đó với những đồ có sẵn vì thế nào cô ta cũng bỏ dở giữa chừng cho mà xem.

“Vòng cổ. Như cô gái lúa mạch đeo thì càng tốt.”

Nhân tiện thì quảng cáo mới của hãng lúa mạch ấy lấy chủ đề “Nấu ăn”. Nữ diễn viên gốc nghềch dùng tay không lấy đĩa gratin*, rồi vội vàng rút lại đưa lên tai kêu “Úi, nóng quá!”

“Xin miễn cho. Bây giờ hãy tạm nghĩ đến các loại thực phẩm đã.”

Ryu dừng lại giữa vỉa hè, trước ô cửa kính trưng bày của một cửa tiệm, đưa ngón tay lên gõ gõ thái dương như những nữ diễn viên diễn cảnh cố gắng lục tìm thông tin trong trí nhớ.

“Hừm... rong biển wakame, tôm sakura, cá cơm khô, bánh tôm.”

Cô ta chỉ liệt kê ra tên những loại đồ ăn mà cô ta nhớ được, nhưng có vẻ như Ryu lấy làm vui vì được cư xử như một cô gái bình thường trên ti vi, nên tôi im lặng lắng nghe.

“Cuối cùng là Zazamushi.”

“Không có cái đó đâu.” Có cũng không mua.

"Ghét Zazamushi hả?"

Cô ta trưng ra bộ dạng buồn thiu, làm tôi ngắc ngứ:

“Hơi hơi”

“Thế thì”

Ryu lại gõ gõ thái dương tiếp. Từ miệng cô ta chọt tuôn ra một tràng tiếng ngoại quốc, như thể đang hát rap vậy.

“Chi chi, lương khương, sa nhân, trần bì, can hải tiêu, can hoa tiêu, cam thảo, thảo quả, bát giác, tiểu hồi hương...”

“Từ từ, đợi đã. Chi chi? Lương... gì cơ?”

Ryu đưa cả hai tay lên ôm đầu, như để đóng một lỗ hổng vừa mở ra đầu đó bên trong.

“Ta không biết. Không biết. Những từ ngữ đó tự hiện ra trong đầu.”

Thái quả trứng đã được luộc chín già. Cho tôm luộc thái nhỏ vào, rưới sốt mayonnaise lên.

Vậy là được nhân bánh kẹp cho bữa sáng.

Đặt miếng bánh mì gối đã cắt bỏ viền lên trên chỗ trứng và tôm. Không cho bơ. Cũng không có mù tạt. Nếu thêm rau thì tôi muốn chọn dưa chuột hoặc bắp cải, nhưng cuối cùng lại cho đậu xanh vào.

Không hiểu sao Ryu rất thích đậu xanh. Ở nhà hàng trong khu phố Tàu, cô ta chỉ nhặt mỗi đậu xanh từ đĩa cơm rang ra để ăn.

Trứng luộc chín già cũng là món ưa thích của Ryu. Cô ta nói: “Cảm giác tội lỗi khi tước đi sinh mạng chưa ra đời nâng hương vị lên một bậc. Nhưng cô ta cũng chỉ ăn mỗi lòng đỏ. Không ăn trứng lòng đào. Tôi sẽ ăn phần viền bánh mì và lòng trắng trứng.

Hôm nay là sáng thứ Ba. Tôi không có nhiều thời gian vào buổi sáng các ngày trong tuần, nên sẽ thả thức ăn cho cá vào bể, hoặc nếu Ryu hiện ra thì đưa cho cô ta ít bìm bìm tôm, rồi rời nhà mà không kịp ăn sáng. Thế này không ổn, tôi tự kiểm điểm trong đầu. Để có thể sống tử tế thì điều cơ bản là phải ăn uống tử tế.

Lý do tôi dậy sớm chuẩn bị đồ ăn cầu kỳ như này là để đáp lễ cho bữa tối Ryu nấu hôm kia.

Hôm kia – tức Chủ nhật – chúng tôi ghé qua siêu thị trên đường trở về từ cửa hàng cá cảnh. Lần đầu tiên vào siêu thị, Ryu căng thẳng đến độ bám dính lấy cái xe đẩy hàng tôi đang đẩy. Có vẻ cô ta đã quên mất những gì mình nói, nên lúc tôi đi về phía gian hàng thực phẩm để mua nguyên liệu làm bữa tối, cô ta bắt đầu hếch mũi đánh hơi như một chú cún.

Ryu chạy qua quầy gia vị, gí mũi lên những giá bày hàng, thi thoảng lại cầm một gói lên hít hít ngửi ngửi. Khó mà tin được cô ta có thể ngửi thấy mùi gì từ những lọ, hộp được đóng gói kín mít, nhưng không hiểu dựa trên tiêu chí gì, mà có vài lọ cô ta ngửi rồi gật gù, thả vào giỏ hàng. Đây chỉ là một siêu thị bình thường, chẳng có những thứ như chi chi hay lương gì đó mà Ryu nói. Thứ cô ta chọn ra là dầu mè, nước súp gà và những thứ kiểu vậy. Ở gian rau củ thì chọn được gừng và ớt. Gian đồ khô là sò điệp và mộc nhĩ. Qua gian bán đồ ăn vặt, cô ta lấy mấy món tử đạo này – “bánh tôm mềm cỡ đại” và các loại hạt hỗn hợp. Và chẳng hiểu vì lý do gì, mà cô ta cũng hít hít ngửi ngửi sang bên gian thuốc men, và chọn lấy hai loại thảo dược Trung Quốc. Số tiền cũng đội lên kha khá rồi nên tôi muốn bảo cô ta thôi không lấy nữa, nhưng đã được một bài học nhớ đời rồi nên đành mua. Thậm chí còn phải mua thêm cả thức ăn cho chim ở gian bán đồ cho thú cưng nữa.

Trở về nhà, Ryu sốt sắng làm cái nọ cái kia. Hay chính xác hơn, cô ta sốt sắng sai tôi làm cái nọ cái kia. Tôi làm theo chỉ dẫn, băm gừng, ngâm cho sò điệp và mộc nhĩ cho nở, và giúp Ryu mở những chai lọ, túi gói mà cô ta không biết cách mở.

Khi tôi chuẩn bị bếp xong xuôi – tức đặt nồi, chảo lên bếp đã bật, Ryu nói với điệu bộ vô cùng nghiêm túc:

“Thế là được rồi, phần sau để ta. Cứ ngồi chơi, thông thả đợi đi. Nhưng không được dòm ngó vào đây.”

Nghe lời cô ta, tôi vào xem trận đấu buổi đêm của đội SoftBank Hawks*, nhưng chẳng thể nào “thong thả đợi” được. Lo ngay ngáy về viễn cảnh một điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra, tôi thử ngó vào bếp và bị ném cho một miếng gừng. Thi thoảng nghe có tiếng Ryu cố tình kêu “Úi!”, nhưng tôi không ngó lại. Tôi không muốn phải mua cho cô ta một cái vòng cổ để nịnh nọt làm hòa.

Đội Hawks dẫn trước 2-0 ở đầu hiệp 3, nhưng bị đảo ngược tỷ số thành 7-5 ở cuối hiệp thứ 8, đúng lúc đó, mùi đồ ăn ngào ngạt tỏa ra từ phía bếp.

“Đến giờ ăn rồi ~ Nào. Ăn thôi. Và uống lúa mạch nữa”

Nhại lời thoại từ quảng cáo mới, Ryu bày ra bàn bếp một đĩa đồ ăn lộn nhộn với màu nâu sậm. Có những miếng bánh tôm mềm bẻ vụn nổi trên bề mặt hỗn hợp đặc quánh.

“Nào nào, nhanh ăn thôi, nào.”

Tôi miễn cưỡng nhắm mắt, run rẩy đưa một thìa vào miệng.

"Ô ô?"

Ngạc nhiên thật.

Tôi chưa từng ăn thứ gì có mùi vị thế này. Và nó rất ngon.

Bánh tôm được dùng thay cho cơm cháy trong ẩm thực Trung Hoa gốc. Hỗn hợp đặc quánh hơi lộn nhộn có vẻ như là sốt đậu và thảo dược Trung Hoa – mang một hương vị phức tạp, có chiều sâu.

“Cô làm món này bằng cách nào vậy?”

“Bằng tay thôi.”

Thế đấy, tôi làm bữa sáng cầu kỳ này, không hẳn để đáp lễ, mà để cạnh tranh thì đúng hơn.

“Này, ra ăn sáng”

Từ bếp tôi gọi với vào chỗ bể cá trên bàn ăn.

Ryu không ra. Hôm qua cũng vậy. Hẳn cô ta mệt vì không quen việc nấu nướng, cả sáng lẫn tối lúc tôi về nhà cũng không thấy ra khỏi bể cá. Sáng hôm qua tôi không có nguyên liệu để làm món ăn cạnh tranh với cô ta, nên chỉ để cái bánh tôm ở đó như mọi khi, rồi rời nhà, nhưng cô ta không đụng tới, vẫn còn nguyên đó.

“Này...”

Mau ra đi chứ, tôi làm cả salad rong biển wakame và cá ngừ đấy.

Ryu vẫn không hiện hình. Cô ta đang làm gì vậy nhỉ.

Tôi mang đĩa bánh kẹp tôm trứng đến trước bể cá, định cho cô ta xem và ngửi. Ryu ở dạng cá vàng Ryukin đang nổi trên mặt nước. Nổi ngửa bụng.

“Sao thế?!” Hai tay tôi nín chặt cái đĩa suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

“Này, sao thế!??”

Chỉ mỗi chiếc vây đuôi dài là hơi khê động đậy. Vây bụng và vây ngực chỉ có thể run rẩy cùng với thân mình không còn chút sức lực. Cái miệng cũng hơi động đậy – ngáp ngáp với vẻ đau đớn, gấp gáp như cổ họng thêm chút đường khí.

Phải làm... làm gì bây giờ?

Tôi chạy vào phòng ngủ lấy máy tính xách tay, đặt trên bàn ăn, cầm nguồn. Tay run rẩy vì mãi chưa bật được máy tính, sau khi bật, tôi vội tra cứu “Bệnh của cá vàng”.

Vô vàn kết quả tìm kiếm hiện ra. Vấn đề của việc tra cứu trên Internet là có quá nhiều thông tin đến mức khó mà tìm được thông tin cần thiết vào lúc

cấp bách.

Tôi bắt đầu xem từ trên xuống dưới những trang hiện ra đầu tiên.

Có một dòng là: *“Nếu cá vàng nổi ngửa trên mặt nước thì đó là bệnh rối loạn bong bóng”*, tiếp đó tôi tra “Cách chữa bệnh rối loạn bong bóng ở cá vàng”

Tôi không định tra cứu bằng cuốn Kim Ngư Truyện. Đã đọc từ đầu đến cuối, tôi thấy những thông tin trong đó đã quá lỗi thời. Cuối sách không thấy ghi ngày xuất bản như mọi cuốn sách bình thường đều có.

Trong sách cũng có mục “Các bệnh ở cá vàng” nhưng phần mô tả quá vắn tắt, cụt ngùn:

“Cần sớm tách con bị bệnh ra (loại bỏ) trước khi nó gây ảnh hưởng xấu đến những con cá vàng khác. Một thông tin có cũng như không.

Thế nhưng, ở phần “bổ sung” – có vẻ được thêm vào sau đó, có một câu với ý đồ khác hoàn toàn.

“Các bệnh ở cá vàng (bổ sung)”

Cá vàng mắc bệnh phải chịu sự đau đớn ngoài sức tưởng tượng của con người. Cá vàng là một sinh vật nhân tạo - do con người nhào nặn ra, vì vậy chúng vốn có một cơ thể yếu đuối và luôn phải hoạt động quá mức chỉ để tồn tại. Không ai có thể tưởng tượng nổi những thay đổi tinh vi của môi trường, những mầm bệnh, hay cách chăm sóc thiếu hiểu biết của người nuôi có thể gây đau đớn đến nhường nào cho những con cá vàng.

Giọng văn quá cảm xúc. Đoạn văn phê phán những người bình thường không quan tâm đến cá vàng hay những người nuôi cá vô tâm, nhưng tôi có cảm giác, thật ra tác giả đang phẫn nộ, nguyên rủa tất cả nhân loại nói chung.

Nói tóm lại, đây là một cuốn sách điên rồ. Vì tôi đã gặp tác giả Nagasaka Tsunejiro rồi, nên càng thấy chắc nịch về điều ấy. Không biết thật sự thì ông ta là ai, nhưng hẳn là một kẻ điên.

Hoặc dù tôi không muốn tin, nhưng có lẽ người đàn ông đó cũng giống Ryu – là một con cá vàng.

Thông tin đầu tiên về cách trị bệnh rối loạn bong bóng mà tôi tìm thấy trên máy tính, là:

“Từ từ nâng nhiệt độ nước lên 30°C, và giữ ở nhiệt độ đó.”

Tôi thử cầm cái nhiệt kế mua ở cửa hàng thú kiểng vào bể cá.

27°C.

Tôi đun nước sôi, trong lúc chờ thì mang xô nước Hinata từ ban công vào và thay một phần nước trong bể bằng nước Hinata bằng cái muôi dùng để chăm sóc cá vàng.

27,5°C.

Nước không sôi nhanh. Bất cứ khi nào vây đuôi của con Ryukin ngừng chuyển động, tim tôi lại đập thành thịch. Bụng cũng thắt lại. Ryu đang ở tư thế lộn ngược, đôi mắt hướng lên nhìn tôi như cầu cứu.

Lúc hơi bắt đầu thoát ra từ miệng phích là tôi đã không thể chờ nước sôi hẳn nữa rồi. Một tay vẫn cầm cái nhiệt kế, một tay tôi rót từng chút nước nóng từ miệng phích xuống nước ở mé xa nhất để tránh không làm Ryu bị bỏng. Rồi cứ thế hòa nước nóng vào.

Khi phích cạn thì nhiệt độ nước cuối cùng cũng chạm mốc 29,5°C. Tôi lập tức bắt đầu bước trị liệu tiếp theo. Đó là chữa bằng nước muối.

“Nên nhớ nước muối không chỉ có thể chữa rối loạn bong bóng mà còn có hiệu quả với mọi bệnh tật ở cá vàng nói chung. Quan trọng là phải cho cá vàng vào nước có hòa tan 0,5% lượng muối.”

Cái bể này có khối lượng 18 lít. Có nghĩa là...

Cần 90 gr muối.

Như vậy có nhiều quá không nhỉ? Lượng muối đo được bằng cái cân Ayu dùng để làm bánh, nhìn thế nào cũng quá nhiều.

“Tất nhiên dùng muối mỏ, muối thô tốt hơn là dùng muối hóa học.”

Không có thứ đó. Cuối cùng tôi tin theo thông tin trên trang web cá nhân “Lời độc thoại của anh cá vàng N.T”, và hòa tan gần nửa cốc muối vào bình có tay cầm cùng với nước Hinata hòa một chút nước ấm, rồi từ từ rót từng chút vào bể cá.

Tôi đợi đến khi muối đã hòa tan hết vào nước. Nhưng Ryu vẫn cứ nổi gừn gừn lên.

“Cô sao vậy, Ryu?”

Dù làm thế nào cô ta vẫn không trở lại nguyên hình.

Tôi không muốn mất đi thêm một ai nữa.

Trong đầu tôi, một thằng “tôi” khác – lạnh lùng hơn thằng “tôi” đang vật lộn với thực tại này – chột lên tiếng:

“Mày quên mất cô ta là một con cá vàng rồi à?”

Tôi lại tra cứu trên mạng, tiếp tục tìm cách chữa trị. *“Nước bể cá có đục không?”*

Như đã hứa với Ryu, tôi thay nước bể cá ba ngày một lần, mỗi lần thay một phần ba lượng nước.

Đây là chính miệng cô ta – một con cá vàng – yêu cầu. Nhất định chính xác hơn mọi thể loại hướng dẫn chăm nuôi cá cảnh khác.

“Bạn có cho cá ăn nhiều quá không?”

Tôi liếc nhìn đĩa bánh kẹp trứng tôm trên bàn. Nếu là cho một con cá vàng thì đúng là quá nhiều. Nhưng với Ryu-dạng-người, thì lượng ăn vào của cô ta còn ít hơn cả khẩu phần của một cô gái đang kiêng khem khắt khe, có thể so sánh với một võ sĩ quyền Anh ở giai đoạn cuối của quá trình giảm cân. Chưa kể từ hôm qua đến giờ cô ta chưa ăn tí gì.

“Căng thẳng do tiếng ồn, rung động... cũng có thể là một trong những nguyên nhân dẫn đến bệnh rối loạn bong bóng”

Hay tại vì cô ta suốt ngày xem ti vi nhĩ, băng dính cố định nút âm lượng vẫn ở nguyên vị trí, không thấy bị di chuyển.

Tôi lại mở trang “Lời độc thoại của anh cá vàng N.T”.

“Hãy cẩn thận chú ý đến những cây thủy sinh. Cây thủy sinh là cái nôi an toàn kiêm nơi trú ẩn cho cá vàng, nhưng cũng có thể là nguyên nhân gây bệnh.”

Cây thủy sinh? Có phải là bụi cỏ nước?

Tồm!

Ryu đang nổi ngửa bụng đập vây đuôi trong nước, như thể thúc giục tôi mau làm gì đó.

Tôi tra cứu “Bệnh do cỏ nước” và lần lượt đọc những kết quả hiện ra.

“Cỏ nước có thể là một kênh dẫn truyền mầm bệnh. Trứng của những côn trùng có hại có thể bám vào đây.”

“Phần lớn cỏ nước trên thị trường là hàng nhập khẩu, một lượng lớn thuốc bảo vệ thực phẩm được dùng như biện pháp kiểm dịch. Sẽ an toàn hơn nếu khử độc rồi mới thả chúng vào bể cá.

Hắn là đây rồi.

Tôi vẫn giữ bụi cỏ nước ẻo uột mỏng manh được tiệt vớt cá vàng cho. Vì Ryu có vẻ thích nó nên tôi cứ nghĩ không có vấn đề gì.

Nhìn kỹ hơn thì thấy sắc đỏ kỳ dị của bụi cỏ nước đã chuyển sang màu nâu. Nó khẽ lay động trong nước như những lọn tóc nâu được nhuộm bằng thứ thuốc nhuộm rẻ tiền.

Có khi nó sắp thối rữa rồi cũng nên. Đúng như những gì Nagasaka Tsunejiro nói. Cơ thể của cá vàng đã bị suy yếu đi bởi những “cải tạo” của loài người, vậy mà tôi quá chú ý đến Ryu-dạng-người, đến nỗi từ lúc nào đã quên không chăm sóc cô ta ở dạng cá vàng một cách cẩn thận.

Ryu ở dạng cá vàng Ryukin nổi ngửa bụng, yếu ớt phe phẩy vây đuôi, trông nhỏ xíu như một cánh hoa trên mặt nước.

Tự nhiên tôi nhớ đến chuyện về kim ngư thảo. Trong vườn nhà ông tôi ở Nagasaki, cứ mỗi độ xuân về là hoa kim ngư thảo* từng bừng nở rộ. Như cái tên của nó, đây là loài hoa xinh đẹp có cánh như vây cá vàng Ryukin. Đẹp là vậy, nhưng ông tôi bảo:

“Kim ngư thảo khi héo tàn trông rất đáng sợ. Jun, cháu thử nhìn vỏ cuống xem.

Vỏ cuống là thứ còn lại sau khi hoa đã héo và rụng hết. Tôi nghĩ chắc chỉ có ông mới đi ngắt hoa đã héo tàn, nhưng khi nhìn theo lời ông nói, thì tôi – lúc ấy còn là một thằng bé con – đã gặp ác mộng suốt nhiều đêm.

Vỏ cuống hình oval của kim ngư thảo có ba lỗ tròn lớn. Những lỗ này vừa đúng nằm ở vị trí hai mắt và khuôn miệng, trông hệt một chiếc sọ người. Trên nhánh kim ngư thảo héo khô là vô số đầu lâu lủng lẳng thành chùm.

Hình ảnh chiếc đầu lâu nhỏ xíu chồng lên hình ảnh Ryu đang ở dạng Ryukin làm tôi rùng mình, bật dậy khỏi ghế như một con rối lò xo nhảy ra từ hộp đồ chơi.

“Nếu lo lắng, hãy loại bỏ cỏ nước.”

Rửa tay kỹ càng bằng xà phòng y tế, xả sạch để y không gây ảnh hưởng xấu, rồi tôi nhúng tay vào bể cá.

Vớt bụi cỏ nước từ đáy bể lên, tôi ngửi thử. Có mùi thối rửa. Ném nó vào góc bếp rồi quay trở lại chỗ bể cá.

Vây ngực và bụng của Ryu bắt đầu chậm chạp chuyển động. Cô ta bơi quanh rìa bể như cố bám vào và lật mình lại bằng góc phải của bể. Không được như ý, nhưng cuối cùng cũng có thể lật nghiêng người.

Quả nhiên vấn đề nằm ở bụi cỏ nước.

Bơi đến góc bể tiếp theo, cô ta thành công dựng thẳng cơ thể đang ở trạng thái nghiêng lại, và có thể bơi bình thường ở một mức độ nào đó dù vẫn loạng choạng. Tôi nhẹ nhõm thở phào:

“Này, cô ổn chứ?”

Tất nhiên Ryu không trả lời khi đang ở dạng cá vàng. Thậm chí tôi còn không rõ cô ta có nghe được tiếng tôi không.

Vẫn còn lo lắng, nhưng đã gần đến giờ phải tới công ty rồi. Hình như cỏ nước có “khả năng lọc nước, nên tôi sẽ đi mua cỏ mới để thay. Trên đường trở về nhà sẽ ghé cửa hàng thú kiểng xem thử.

Tôi chỉ thả vài hạt thức ăn cho cá vào bể nước, rồi lấy phần bánh kẹp bỏ trong túi ni lông của mình. Vội vàng cạo râu rồi thay bộ vest và đeo cà vạt. Công ty thương mại Memorial không áp dụng Cool Biz*. Nhân viên kinh doanh được yêu cầu phải mặc trang phục sao cho có thể đi dự đám tang hoặc lễ Thông Dạ.* Dù giữa hè cũng vẫn luôn phải đeo cà vạt đen.

Đúng rồi, tôi sẽ đi mua chút cỏ nước ở cửa hàng cá cảnh vào buổi chiều khi đi ra ngoài chào hàng.

Trưởng nhóm (trưởng phòng cũ) khác với Yasukawa, ông ta không mấy mặn mà với việc kiểm tra vị trí hiện tại của nhân viên trên GPS. Loại cỏ nước nào thì được nhỉ, tôi lôi điện thoại ra tra thử.

Tôi trở lại phòng ăn, hy vọng Ryu lại bơi vòng vòng trong bể nước như mọi khi.

Bể trống trơn. Chỉ có vài sợi cỏ nước còn sót lại nổi lênh bênh.

Cô ta đi đâu mất rồi? Sàn nhà ướt nhẹp. Có một vệt nước kéo dài phía tay trái, như thể ai đó quét cây chổi lau nhà sũng nước qua.

Bộp...

Có tiếng quần áo sũng nước nặng nề quét trên sàn nhà. Tiếng động phát ra từ bếp.

Bộp...

Tôi thấy bóng bộ y phục đỏ dưới bồn rửa tay. Vạt y phục xòe trên mặt đất như vẩy đuôi cá vàng, phát ra âm thanh ẩm ướt kia và biến mất dần vào sau bồn rửa.

“Cô đang làm gì đấy?”

Bồm bộp, bồm bộp...

“Đợi đã. Tôi đến đây.”

Ryu đang bò trên sàn trong gian bếp nhỏ. Cô ta rẽ mái tóc ướt sũng ra như xòe quạt.

Như một con rắn, cô ta đang vúi lấy tay cầm của bệ tủ dưới bồn rửa bằng cả hai tay.

Bộp, bộp, bộp bộp...

Như yêu quái vậy. Không, cô ta vốn là yêu quái mà... Tôi sợ Ryu đã biến thành thứ gì đó không phải người mà cũng chẳng phải cá vàng. Khi tôi gọi, cô ta rên rỉ với vẻ đầy đau đớn:

“Đừng vứt đi.”

"Hả?"

Cô ta nín lấy tay cầm của bệ tủ dưới bồn rửa và bắt đầu rướn người lên, bám vúi, bò toài như thể cố leo vào trong bồn. Nhưng nửa chừng thì kiệt sức, lại trượt xuống sàn.

Tôi cúi xuống đưa tay đỡ cô ta, nhưng Ryu túm lấy cà vạt của tôi. Khuôn mặt Ryu đăm đăm nhìn tôi trông còn trắng hơn bình thường. Mà cũng không phải trắng.

Cơ thể của cô ta trắng đến mức như thể có thể nhìn xuyên qua để thấy bức tường bên kia. Dưới mắt cô ta nổi lên hai quầng thâm xanh đen.

“... Trả lại đây.”

Ánh mắt Ryu hướng sang phía bồn rửa. Con người đen như lẩn át hết cả lòng trắng mắt. Cuối cùng tôi cũng hiểu ra.

“Ý cô là bụi cỏ nước?”

Bể cá như phòng riêng của Ryu, nên có lẽ cô ta cảm thấy gắn bó với bụi cỏ nước – thứ nội thất duy nhất cô ta có.

“Nhưng nó thối rửa rồi”

“Không được. Không có thì không được.”

Bàn tay đang túm cà vạt của tôi siết chặt lại.

“Không được, không được.”

Đau.

“Hiếu rồi, tôi hiếu rồi, thả tay ra đi...”

Tôi lấy bụi cỏ nước từ rổ lọc rác bồn rửa. Ryu dùng cả hai tay vúi lấy cạnh bồn rửa, ngóc đầu lên nhìn, hít thở nặng nhọc.

“Cô ổn chứ?”

“Khò... khè..”

“Có ổn không đấy, cho thứ này vào bể?”

“Khò... khè... khò... khè..”

Bụi cỏ nước bắt đầu biến màu ở đầu nhánh, phần gần gốc vẫn còn sắc đỏ ban đầu. Tôi cắt bỏ khoảng một phần ba đoạn lá hoặc rễ gì đó trông như tóc người của bụi cỏ và thả nó lại vào bể cá.

“Như này được chứ?”

Tôi nhìn lại chỗ bếp. Khuôn mặt trắng xanh vừa rướn cổ quan sát mọi hành vi của tôi vừa khò khè hít thở ở chỗ bồn rửa đã biến mất.

Ngó sang phía bể cá. Ryu đã trở về trong đó.

Cô ta đang mố mố vào bụi cỏ nước như để kiểm tra, rồi cọ cọ bụng vào gốc cỏ đã biến màu. Và, tôi chưa kịp định thần thì chuyện đó lại xảy ra, cô

ta lại bị lộn ngược, ngửa bụng lên trời.

Đấy, thấy chưa?

Rõ ràng là tại thứ này. Tôi lại một lần nữa vớt bụi cỏ nước lên, và vớt cả những cọng cỏ đứt trôi nổi trong nước.

Như lần trước, Ryu lại bơi ngược men theo thành bể, liêu xiêu lật người lại. Như để phản đối, cô ta bơi vòng quanh chỗ từng là bụi cỏ nước.

Tôi cho bụi cỏ nước vào cái bình miệng rộng, đặt bên cạnh bể để cho cô ta thấy nó không bị vớt đi. Ryu trong lồng cá vàng Ryukin dăm dăm nhìn về phía chiếc bình miệng rộng như để chắc chắn bụi cỏ nước đang ở đó. Tôi canh chừng cô ta một lúc, có vẻ không phải lo về chứng rối loạn bong bóng nữa.

“Thôi, tôi đi làm đây.”

Về đến nhà, tôi vội vã cởi giày rồi chạy vào phòng ăn. Bên ngoài trời vẫn còn sáng. Dầu sao thì vẫn chưa đến 5 giờ chiều. Tôi lấy cớ không khỏe để về sớm. Dù thực ra không phải tôi không khỏe, mà là cá vàng của tôi.

Có lẽ vì vài ngày trước, Yasukawa (trưởng nhóm cũ) cũng nghỉ làm với lý do bị cảm, nên sau khi tôi họ khù khụ vài bận lúc gọi điện thoại chào hàng, trưởng nhóm đã đồng ý cho tôi về sớm.

Ryu không bị ngửa bụng, nhưng có vẻ cũng không khỏe lắm, chỉ nằm im gần đáy bể như để thế chỗ cho bụi cỏ nước. Có vẻ cô ta cũng chẳng ăn gì. Chỗ thức ăn tôi thả vào buổi sáng vẫn còn nguyên dù đã chìm xuống lớp sỏi rải đáy bể. Không ăn gì thì không ổn chút nào.

Tôi thả một chút “Đồ ăn lành mạnh bổ sung rau củ dành cho cá vàng” mua lúc ra ngoài trốn việc vào bể.

Cô ta thậm chí còn không thèm nhìn. Trên mạng có ghi “đồ ăn dạng nổi trên mặt nước cũng có thể là nguyên nhân gây rối loạn bong bóng”, nên đã mua đồ ăn dạng chìm xuống đáy bể, nhưng cô ta chỉ thấy đuôi hất những viên đồ ăn màu xanh lục ấy đi.

Để cho cỏ nước mới vào bể, tôi dùng vợt với Ryu lên, chuyển vào xô. Ryu nẩy trên mặt vợt, phần bụng phình phình có vẻ đã xẹp đi chút ít, phập phồng trong không khí vì không có nước, nhưng đôi mắt cá to tròn thì không chút biểu cảm.

Tôi lấy thùng đá, chậu rửa mặt, xô cá nhựa... đủ mọi xô chậu trong nhà để trút nước từ bể cá sang, rồi đem bể và sỏi rải đáy bể vào nhà tắm cọ rửa. Hình như nếu cọ rửa kỹ quá sẽ làm mất hết vi khuẩn có lợi. Tôi chỉ rửa sạch lớp mốc xanh trong bể, không cọ bộ lọc nước, và cho tạm sỏi rải đáy bể vào nôi để kỳ sạch vì đã dùng hết đồ đựng rồi. Từ chỗ sỏi trôi ra một lượng lớn đồ ăn thừa còn sót lại, nấm mốc mọc trên đó, và cả những sợi phân dài, mảnh như sợi chỉ. Cảm giác như nhìn thấy thứ không nên nhìn, tôi quay mặt đi và tiếp tục làm cho xong.

Tôi cho sỏi đã được cọ rửa sạch sẽ trở lại bể, và lấy từ bịch ni lông ra chỗ cỏ nước mà chủ tiệm cá cảnh bảo là “trồng trong nước, đã được khử khuẩn tiêu độc”. Thứ cỏ nước này tên là rong la hán – một loại cây thủy sinh có nhiều lớp lá kim như lá thông. Chỗ bọt biển bọc quanh rễ hình như có chứa chất diệt nấm mốc. Tôi vớt hết phần đó rồi trồng vào lớp sỏi rải đáy bể.

Được rồi, thế này hẳn sẽ diệt bớt vi khuẩn, vi sinh vật gây bệnh. Tôi thả lại Ryu vào bể cá. Cô ta lập tức bơi lại chỗ cỏ nước trông như lá thông và bắt đầu mổ mổ rìu lá cỏ. Không biết cô ta có thích không nhỉ. Nghe nói cá vàng có thể ăn được loại cỏ nước này. Ryu đang chăm chú rìu rìu những lá rong la hán. Thế rồi đột nhiên nhổ nó ra.

Không phải ăn. Cô ta chỉ nhổ lá cỏ ra mà thôi. Chẳng mấy chốc một nhánh rong la hán đã bị rĩa trụi, những vụn lá kim trôi nổi rải rác trên mặt nước mới được làm sạch. Có vẻ như đây là biểu hiện của sự bất mãn.

Tôi thở hắt ra.

“Sao thế? Nếu cô muốn than phiền gì thì ra đây đi. Cho tôi thấy mặt đi. Nói chuyện như mọi khi đi. Thế thì tôi sẽ hiểu ngay cô không khỏe chỗ nào, và phải làm thế nào mới được.”

Hay có khi tại tôi cứ nhìn chòng chọc vào bể cá nhỉ? Ryu ghét bị nhìn lúc biến từ dạng cá về dạng người, và từ dáng người về dạng cá. Tôi về phòng ngủ tháo cà vạt rồi quay trở lại phòng ăn. Không có gì thay đổi.

Tôi vào phòng rửa mặt mũi một lúc khá lâu rồi trở ra. Ryu vẫn quyết giữ ở trong lột cá vàng mãi.

Cô ta hờn dỗi chẳng? Không phải thứ cỏ đỏ rực, trông như tóc người kia thì không được à?

Tôi đã thử tìm rồi đấy chứ. Nhưng mà tìm trên điện thoại và trên cả máy tính công ty, đừng nói là thứ tương tự, thậm chí loại hao hao giống thôi cũng chẳng thấy. Tôi thậm chí còn hỏi cả chủ tiệm cá cảnh, nhưng ông ta bảo chưa từng thấy loại này bao giờ.

Cá vàng Ryukin thôi ra một đám bọt khí. Như thể thở dài chán ngán tôi.

“Biết rồi, khổ quá, để tôi thử tìm tiếp vậy.”

Tôi gõ vào máy tính vô số từ khóa như “cỏ nước màu đỏ, “cỏ nước trông như tóc người, nhưng kết quả vẫn như trước. Tôi băn khoăn liệu nó có phải là cỏ nước cho cá vàng thật không. Dù từ trước đến nay nó vẫn sống trong nước, nhưng chẳng biết là cỏ nước hay là thứ gì khác.

“Rốt cuộc thì đây là thứ gì?”

Tôi không tìm được, đành nói chuyện với Ryu-cá-vàng.

“Này, làm ơn nói cho tôi biết đi, Ryu.”

Lại là độc thoại. Giống như một tháng rưỡi trước. Một mình tôi trong căn hộ này, đơn độc, bất lực.

Không còn cách nào khác, đành dựa vào cuốn sách quái gở đó. Mở cuốn Kim Ngư Truyện, tôi cảm thấy như mình đang bám víu vào sợi cỏ nước mong manh.

“Cá vàng và cây thủy sinh.”

Cây thủy sinh là thứ đạo cụ kiêm sân khấu thiết yếu để phô bày vẻ đẹp của cá vàng. Như trong kịch Kabuki, nó đóng vai trò là hậu cảnh. Tương tự như trong vở Yoshitsune Senbon Sakura, dù Morita Kanya đời thứ 14* có diễn giỏi đến đâu đi chăng nữa, thì sức hấp dẫn của vở kịch vẫn sẽ giảm đi một nửa nếu không có hình ảnh hoa anh đào trên núi Yoshino ở hậu cảnh. Khi chọn lựa cây thủy sinh, cần xét đến màu sắc và dáng vẻ của từng con cá vàng. Với giống Ryukin hào nhoáng bóng bẩy, nên chọn loại lá dày, rậm rạp. Mặt khác, với giống Ranchuu thì...*

Tôi thấy hơi thất vọng khi được biết cỏ nước chỉ là vật trang trí không hơn không kém, nhưng sau đó, giọng văn đột ngột thay đổi.

Tuy nhiên, từ góc nhìn của cá vàng, thì thật nông cạn nếu chỉ mua cây thủy sinh theo hình dáng bên ngoài. Đừng quên cây thủy sinh là cái nôi cho cá vàng đẻ trứng, là nơi trú ngụ để chúng tránh ánh nắng mặt trời chói chang, chưa kể, còn là hệ thống thanh lọc nước tự nhiên. Cần lưu ý chọn loại cây thủy sinh phù hợp với chế độ ăn của cá vàng, để làm nguồn dự trữ lương thực khẩn cấp cho chúng khi không có đủ đồ ăn.

Cuối cùng, dưới đây là danh sách những loại cây thủy sinh cơ bản phù hợp với cá vàng.

Rong đuôi chó, rong nâu, bèo tây, cây mặt trời xanh, cỏ đuôi ngựa, giang thảo nhẵn, cây đàn thảo, Okichimozuku.

Tôi lần lượt tìm từng loại cỏ nước được liệt kê trong Kim Ngư Truyện. Chỉ thấy rong đuôi chó trông na ná rong la hán, còn đâu thì chẳng loại nào có chút gì tương đồng với thứ cỏ như búi tóc đỏ ấy.

Cuối cùng chỉ còn lại một cái tên: Okichimozuku. Những cái tên khác đều được viết bằng hán tự và hiragana*, chỉ có cái này được viết bằng katakana. Có vẻ như nó được thêm vào sau. Tôi chẳng hy vọng gì mấy.

Gõ “Okichimozuku” vào và bấm “Tìm kiếm hình ảnh”.

Trên màn hình hiện ra hàng loạt hình ảnh những bụi cỏ nước có màu đỏ, trông như tóc người.

Chính nó! Như một cú lội ngược dòng vào phút 90!

Tôi đọc tiêu đề. Hẳn là đây rồi.

“Okichimozuku là một loại tảo nước ngọt màu đỏ, thuộc họ Benimozuku. Nhánh chính có đường kính dưới 1 mm, từ đó mọc ra các nhánh phụ mỏng mảnh, tổng chiều dài từ 10 cm đến 40 cm.

Nhưng sau khi đọc khá khá bài viết, niềm hứng khởi trong tôi dần cạn.

Okichimozuku mong manh khó giữ nên không có ở những tiệm thú kiểng hoặc cửa hàng nhỏ lẻ. Dù có đến tiệm cá cảnh chuyên phục vụ dân chơi cá cũng không có. Chẳng nơi nào bán cả.

“Okichimozuku là một loại cỏ nước bí hiểm, từ khi được phát hiện vào năm 1938, người ta mới chỉ thấy nó sinh trưởng ở một số ít nguồn nước

sạch vùng Shikoku và Kyushu. Ngày nay, nó là một loài có nguy cơ tuyệt chủng, cách vài năm mới thấy xuất hiện ở một số nơi trong nước. Nó cùng với những nơi nó sinh trưởng được chỉ định là Biểu tượng Thiên nhiên Quốc gia.

Cầm máy tính đến trước bể cá, tôi phóng to một bức hình lên, hỏi:

“Này, Ryu. Cô muốn cái này hả?”

Không có lời đáp. Tôi chỉ có thể tự phán đoán.

Ryu đã từng nói: “Không có thì không được.” Vì sao nhỉ?

Trông cô ta khẩn thiết như thể sinh mạng phụ thuộc vào nó.

A!

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Đầu tiên thì nó lóe sáng như bóng đèn 20 watt nhấp chồn, nhưng càng nghĩ càng thấy sáng tỏ, như thể tôi đã gạt được công tắc chỉnh điện của cái bóng đèn ấy lên.

Có khi nào nếu không có thứ cở nước Okichimozuku ấy thì Ryu không trở về dạng người được? Có lẽ thứ cở nước trông như một loại rong rêu èo uột màu đỏ này đóng vai trò chất xúc tác gì đó.

Sáng nay cô ta ra khỏi bể với sắc diện gần như trong suốt, đi đứng không nổi, là vì trong bể chỉ còn sót lại những vụn cở Okichimozuku đứt khúc. Tôi đã dọn sạch chỗ cở ấy rồi, nên giờ cô ta không thể hiện thân.

Chắc chắn là như vậy.

Chỉ có một cách để xác nhận suy nghĩ của tôi. Đó là lại thả Okichimozuku vào bể một lần nữa.

Tôi vớ lấy cái bình miệng rộng đã thả thứ cở kia vào, mở nắp. Nắp vừa mở ra thì một thứ mùi kinh tởm xộc thẳng lên mũi. Mùi nước thải hôi thối ứ

động. Chỗ cỏ ấy đã thối rữa thêm so với sáng nay.

Không được. Nếu cho thứ này vào, Ryu lại bị rối loạn bong bóng mất thôi. Đừng nói là dạng người, mà có khi đến tính mạng cũng không giữ nổi.

Tôi nằm vật xuống sàn phòng ăn.

Giống ngày hôm ấy, vào thời khắc chiều tà dần buông, tôi cũng nằm bẹp một chỗ, ngược mắt nhìn ra ô cửa sổ. Mây trời nhuộm sắc đỏ, hết ngày đó.

Tất cả như một giấc mơ. Như thế tôi đã có một giấc mơ dài thật dài, suốt từ đêm hội mùa hè ấy. Hay có lẽ đầu óc tôi đã hỏng hóc đến độ sinh ra ảo giác.

Một con cá vàng biến thành một thiếu nữ trẻ, thật là phi lý. Trong bể cá có một con Ryukin thần thờ bơi qua bơi lại, và trong căn phòng này có một thằng tôi đơn độc một mình. Đây là hiện thực.

Dù là mơ, hay ảo giác, thì cũng chẳng quan trọng. Cuối cùng tôi đã trở lại hiện thực bình thường. Như vậy thì có vấn đề gì đâu?

Tôi thở dài, lật người quay mặt khỏi cửa sổ, hướng ánh nhìn về phía chạn bát. Cặp cốc đôi không còn ở đó nữa. Thế chỗ nó là hai cục màu nâu sẫm cô la. Hai cục đá rải đường tàu vỡ nát mà Ayu mang đến.

Đó cũng là hiện thực sao?

Không còn chỗ để quay mặt đi, tôi nhắm mắt lại. Đây là hiện thực. Một ngày bình thường. Một ngày bình thường ngọt ngào. Tôi lại thở hắt ra, đặt tay phải lên ngực. Những ngón tay chạm vào thứ gì đó mắc trên áo, tôi bèn nhấc lên.

Đưa lên gần mặt, mở mắt ra nhìn. Đó là một sợi tóc đen dài. Hẳn là tóc Ryu mắc vào lúc cô ta túm lấy tôi sáng nay.

Tôi ngồi dậy, với lấy cái điện thoại.

Tôi không có số điện thoại của khách hàng thân quen, cũng ít bạn bè, nên không phân chia danh bạ thành từng mục riêng biệt. Chọn một cái tên bắt đầu bằng “H” trong danh bạ, tôi ấn nút gọi. Hayashi Takaaki. Là trưởng nhóm. Ông ta là họ hàng của giám đốc, nên có cùng họ “Hayashi”.

Hôm nay ông ta lại gọi tôi, hỏi:

“Cậu đã quyết định về vụ chi nhánh Nagasaki chưa? Tôi đang đợi câu trả lời tích cực đấy.”

Tôi nghĩ lý do ông ta cho tôi về sớm dễ dàng thế, là vì đang chờ đợi tôi đồng ý với đề nghị kia.

Trưởng nhóm nghe máy. Tôi xin lỗi vì ra về sớm và nói dối rằng đã đi khám lấy thuốc, ngày mai sẽ lại đi làm bình thường.

“Ồ, tốt quá. Yasukawa nhập viện rồi. Mẹ cậu ta gọi điện báo. Thấy bảo không phải cảm lạnh, mà bệnh tâm lý gì đó.”

Sau khi nghe những lời hơi thô nhưng không có ác ý của trưởng nhóm, tôi nói tiếp:

“Tôi sẽ đi chuyển công tác đến Nagasaki.”

“Ồ, thế còn chuyện chuyển chi nhánh, cũng oke luôn chứ?”

Chuyện đó tôi không biết. Giờ thì sao cũng được. Một trong số những nơi hiếm hoi ở Nhật Bản có thứ cỏ Okichimozuku kia là tỉnh Nagasaki. Ở sông Hijikuro trên bán đảo Shimabara.

Sau khi cúp máy, tôi nói với về phía bể cá: “Ryu, chúng ta sẽ đi Nagasaki.”

20

Tối thứ Sáu, tôi đỗ chiếc xe đi thuê trên con phố trước tòa nhà mình ở.

Đó là một chiếc ô tô wagon loại 1500cc. Nó nhỏ, nhưng gập hàng ghế thứ hai xuống thì buồng xe cũng đủ rộng để tôi nằm duỗi chân duỗi tay.

Xe màu đỏ, không phải tôi chọn theo màu yêu thích của Ryu, mà vì chỉ còn mỗi màu đó.

Đưa Ryu-cá-vàng lên máy bay rất khó. Tôi lo đi tàu trong tình hình này thì mất quá nhiều thời gian, nên quyết định lái xe đến Nagasaki.

Thay vội từ bộ vest sang áo phông và áo dài tay vải lanh cùng quần túi hộp. Tôi dành ba phút để ăn hộp cơm mua từ cửa hàng tiện lợi, rồi bắt đầu công cuộc đưa Ryu lên xe.

Tôi chất thùng giữ lạnh chứa đầy nước bể cá vào thùng xe, lắp đặt máy lọc nước chạy pin. Rung động không tốt cho cá vàng. Tôi xếp thùng giữ lạnh giữa thành thùng xe với thùng nhựa chứa đầy nước Hinata để cố định nó.

Tôi cũng đã chuẩn bị thức ăn cho cá vàng thừa mứa, dùng năm ngày chắc chắn cũng chẳng hết.

Túi quần áo và đồ vệ sinh cá nhân của mình thì tôi cho vào ba lô, quăng vào khoang ngồi, rồi vào ghế lái.

8 giờ 45 tối. Nếu lái xuyên đêm, thì đến sáng hôm sau sẽ vượt qua được eo biển Kanmon. Tôi gọi với tới cái thùng giữ lạnh ở phía sau.

“Được rồi, xuất phát nhé”

Tôi loay hoay mãi mới chọn được đĩa CD đầu tiên để phát trên đài trong xe. Là bài Country Roads của John Denver.

Đó là bài hát ưa thích của Ayu hồi cấp ba. Nhưng cô ấy thích phiên bản tiếng Nhật được dùng làm bài hát chủ đề cho một bộ phim hoạt hình, do một nữ ca sĩ hát hơn. Đĩa CD này tôi mua cho Ayu. Đọc lời đề trên vỏ đĩa, tôi được biết rằng John Denver, người hát ca khúc gốc, là một nhạc sĩ kiêm ca sĩ vào những năm 1970, và anh ta đã chết trong tai nạn máy bay từ hồi Ayu còn ngân nga hát theo ca khúc này.

Tôi rẽ vào đường cao tốc từ giao lộ Youga. Đây là lần đầu tiên tôi lái xe trên cao tốc Tomei vào giờ này.

Có nhiều xe cộ đi lại hơn tôi nghĩ. Phần lớn là những chiếc xe tải đường dài khổng lồ. Nhưng tốc độ lưu thông của các phương tiện nhanh, gần như không phải rời chân ga.

Đã lâu lắm rồi tôi mới lái xe. Lần cuối thuê xe là ở Azumino khi đi cùng với Ayu. Tôi chưa từng sở hữu một chiếc ô tô, và chuyện lái xe đã lâu lắm rồi, gần như không nhớ nổi nữa.

Không quen lái và cũng không muốn làm rung lắc cái thùng giữ lạnh, nên mới đầu tôi lái rất cẩn thận ở làn đường bên trái, mãi đến lúc chán ngán cái xe tải cứ chặn sừng sừng trước mắt như một bức tường thành, tôi mới chuyển làn vượt lên.

Lúc vượt qua Kanagawa thì xuất hiện nhiều khúc quanh hơn. Những ánh đèn xe tạo thành dòng sông ánh sáng hai bên đường dần biến mất, chỉ còn

lại đèn chiếu hậu lóe đỏ của xe phía trước và những ánh sao trên trời. Chiếc xe wagon như khoang tàu lượn siêu tốc có gắn bánh lái.

Càng lúc càng có thêm nhiều đường hầm. Buổi đêm trên đường cao tốc, đôi khi trong hầm sáng hơn bên ngoài. Bạn bị hút vào đường hầm ánh sáng hình bán nguyệt, thấy mình đang ở một vùng sáng như ban ngày trong phút chốc, để rồi lại bị ném vào bóng đêm. Chẳng mấy chốc, tôi không còn biết đầu mới là bên trong đường hầm nữa. Tôi không rõ liệu nơi mình đang đi tới có thật hay không nữa. Gia đình ba người nắm tay nhau đứng bên vệ đường lúc này có lẽ không phải người côi này. Đồng hồ điện tử bên cạnh bánh lái là thứ duy nhất để tính thời gian thực. Ngày cứ thế dần trôi.

Ở khu dịch vụ Hamanako, tôi dừng lại uống cốc cà phê cho tỉnh táo và đi kiểm tra thùng giữ lạnh.

Ryu vẫn nằm dưới đáy nước. Dù đèn trong xe bật, nhưng nước vẫn tối đen, như thể cô ta đang đắm mình dưới đáy ao bùn thăm thẳm.

“Cô muốn ăn chút gì không?”

Hôm thứ Tư, tôi cho cô ta ăn ít bột giun đỏ – thức ăn ưa thích của cá vàng. Nhưng nó chỉ làm nước đục đi. Thứ Năm, tôi mua được ít mối sống, là giun đỏ còn sống. Trông chúng như những con giun đất nhỏ xíu. Nhưng cô ta cũng chỉ rĩa rĩa đôi chút. Tất nhiên tôi thử cho cả bánh tôm vào. Và cả đậu xanh. Rồi trứng luộc. Thậm chí cả mì Ý. Chẳng có phản ứng gì.

Tôi thử tìm Zazamushi mà Ryu từng nói. Đó là ấu trùng của những con bọ sống ở sông hồ, chẳng hiểu sao lại là thức ăn cho người.

Thức sinh vật ấy ninh tương hoặc chiên giòn là đặc sản của tỉnh Nagano. Không hiểu Ryu đã ăn món này ở đâu nhỉ. Tôi đã mua một ít Zazamushi dùng làm mồi câu trên mạng. Tuần sau hàng sẽ về.

Hôm nay tôi lại thả một con giun đỏ vào, nhưng quả nhiên cô ta không ăn. Con giun tốt số ấy hẳn vẫn còn đang ngo ngoe trong bể cá ở nhà. Có đủ loại thức ăn cho cá trong xe. Tôi đang định dùng loại thức ăn dạng hạt nhỏ như mọi khi, thì đột nhiên nghĩ ra.

“Cái này thì sao?”

Tôi nghiền nhỏ miếng bánh mua ở cửa hàng, rồi thử thả vài mẩu vào thùng giữ lạnh.

Đó là đặc sản của Hamamatsu “Đồ ăn đêm – Bánh lươn”. Vết thương trên mông Ryu do lươn cắn còn để lại vết đến giờ, đó là sinh vật mà cô ta ghét. Ăn thử đi nào. Nếu không ăn thì sẽ chết đấy.

Quầy bán bánh lươn có biển quảng cáo viết tay ghi: “Món ăn cho một buổi tối quây quần bên gia đình”, nhưng tôi nghĩ làm gì có chuyện người ta cho bột lươn vào bánh.

Tôi nhai một miếng bánh lươn lấy sức, rồi lại cầm vô lăng đi tiếp.

Chúng tôi vào đường cao tốc Meishin. Tôi vẫn đang nghe đi nghe lại đĩa nhạc cho vào máy từ lúc bắt đầu đi đến tận bây giờ. Không biết đã nghe bài Country Road đến lần thứ bao nhiêu rồi.

Trước khi sống chung với nhau, tôi cho Ayu nghe bài hát gốc của John Denver ở nhà mình (chỉ vừa mới mua), lúc đó cô ấy đã nói:

“Chắc John mà nghe được sẽ bảo đừng có đùa, nhưng mà quả nhiên em vẫn thích bản tiếng Nhật hơn.

Có vẻ như lời bài hát ở hai bản khác nhau hoàn toàn. Ayu từ hồi học cấp ba đã thông thạo tiếng Anh và giờ đang làm việc cho một công ty nước ngoài, nên chỉ nghe thôi cũng hiểu được lời gốc tiếng Anh. Bản tiếng Nhật

chỉ mượn mỗi giai điệu, còn câu từ và ý nghĩa hình như đều khác hẳn bản gốc.

“Bài Country Road của John chỉ đơn giản nói về nỗi hoài niệm quê nhà. Nên câu drivin down the road có lẽ là đã chạy về phía quê nhà rồi. Lời bản tiếng Nhật thì không phải vậy.

Ayu nói trong lúc đang say mê hát “không trở về cố hương, không thể trở về..” và hòa nhịp vào giọng hát da diết:

“Muốn trở về, không thể trở về, xin tạm biệt country road.”

Ra vậy. Tôi cũng thấy đồng điệu với lời bản tiếng Nhật hơn. Vì tôi cũng thế.

Hòa vào giai điệu của bài Country Road đã nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần trong ngày hôm nay, tôi thử hát theo lời bài hát học từ Ayu. Vốn mù nhạc, nhưng ở trên ô tô thì tôi chẳng có gì phải sợ.

Tôi hát lên là để xua đi cơn buồn ngủ. Đã 4 giờ sáng. Trước mặt là con đường thẳng đơn độc đến mức chẳng cần xê dịch bánh lái. Nếu không cử động mềm miệng, chắc tôi sẽ ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Hát hết bài, tôi quay sang lầm bầm với ghế hành khách trống trơn:

“Này, cô muốn trở về đâu?”

Đầu óc đang mơ màng, dù tự mở miệng nói chuyện, nhưng tôi cũng chẳng biết mình đang nói với ai.

Tối như hũ nút. Mọi thứ trước mắt, bên trái, bên phải, đâu đâu cũng chìm trong một màu đen thăm thẳm. Đây là vùng nào nhỉ?

Thậm chí không nghe thấy tiếng đài trên ô tô mà lúc này tôi vừa chuyển sang đĩa nhạc heavy metal.

Giữa đêm đen đặc, có một chấm đỏ đơn độc phát sáng.

Rung rung nhè nhẹ, và dần dần to lên.

Là một con cá vàng?

Ryu?

Không chỉ có một con. Còn một con nữa, ở phía xa hơn chút. Cũng là cá vàng mang sắc đỏ rực. Như thế đã lập một giao ước nghiêm ngặt, chúng luôn giữ một khoảng cách không đổi, mãi mãi không thể tiến lại gần.

Tại sao? Sao không thể lại gần nhỉ? Vì là cá vàng? Đến đây thì ý thức của tôi trở về thực tại. Nhảm rồi. Đó là đèn chiếu hậu.

Tôi vội vàng đạp phanh. Bánh xe wagon phanh kít lại cách xe phía trước chỉ vài mét.

Tệ quá. Chỉ vài giây thôi nhưng tôi đã lơ ngơ gật. Đằng trước xe ô tô xếp thành một hàng. Sắp hết đường cao tốc Meishin rồi.

Dọc đường cao tốc Sanyo, bóng những ngọn núi hai bên đường đen đặc, hiện lên như một bức tranh thủy mặc. Bầu trời cũng ngả màu xám tro, cây trên sườn đồi nhìn như họa tiết moiré.*

Màn đêm rạng dần. Tôi nhai một miếng kẹo cao su chứa caffeine mua ở khu dịch vụ đầu tiên sau khi ra khỏi đường cao tốc Meishin. Đây là gói kẹo cao su thứ hai rồi. Và tôi cũng đã uống đến lon cà phê thứ ba. Nên dù không đói nhưng tôi vẫn cảm thấy bụng dạ nôn nao.

Một “thằng tôi” khác bên trong tôi lên tiếng:

“Mày quên cô ta chỉ là một con cá vàng rồi à? Sao phải khổ sở vì một con cá đến thế chứ?”

Tại sao nhỉ?

“Cô ta vốn là một con cá vàng mà, sao không kệ đi? Mà định tiếp tục sống cuộc đời quái dị này à?”

Ừ, đúng thật.

Nhưng dần biết thế, tôi vẫn cưỡng lại cơn buồn ngủ và nôn nao, tiếp tục lái xe. Mùa lễ Vu Lan đã qua, đã cuối tháng Tám rồi. Xe cộ trên đường nhiều dần, cuối cùng thì đông nghịt. Ô cửa phía sau của chiếc sedan đang trước có một loạt thú nhồi bông Disney xếp thành hàng. Chiếc xe bán tải bên tay trái thì chở ván lướt sóng trên mui. Người ta đang đi đâu vậy nhỉ?

Tôi đang đi đâu vậy nhỉ?

Chúng tôi đi qua đường hầm Kanmon vào địa phận Kyushu trễ hơn dự định một chút, lúc khoảng hơn 10 giờ sáng. Cơn buồn ngủ đã tan biến, đầu óc tôi rơi vào trạng thái tỉnh táo kỳ lạ. Nhưng chân phải thì bị chuột rút, còn sống lưng thì đau nhức đến mức muốn gào thét lên.

Phân vân chẳng biết có nên rẽ phải ở giao lộ giữa Saga và Tosu không, cuối cùng tôi đi thẳng. Rẽ phải sẽ đến Nagasaki bằng đường bộ. Nhưng tôi chọn con đường vượt biển Ariake bằng phà.

Đã đến mức giới hạn, không thể lái xe nổi nữa rồi. Hơn nữa, đã lâu lắm rồi mới có cơ hội ngắm biển Nagasaki.

Tôi ra khỏi cao tốc Kyushu ở nút giao thông lập thể* Nankan, đi thẳng về phía cảng Nagasu ở Kumamoto. Sau một hồi lái qua vùng ngoại ô, cuối cùng tôi cũng tìm được một cửa hàng tiện lợi và mua hai miếng cơm nắm. Dạ dày ngập ngụa trong caffeine đã cạn dịch vị, nhưng tôi phải ăn chút gì đó. Một tay cầm bánh lái, một tay tổng hai nắm cơm trứng cá cay và cá ngừ sốt mayonnaise vào bụng. Sau một giờ, tôi vừa kịp lái xe lên phà đúng giờ rồi bến.

16 tiếng trôi qua kể từ khi chúng tôi rời Tokyo. Đã hơn 1 giờ chiều. Lúc dừng tại khu dịch vụ để kiểm tra, tôi thấy Ryu vẫn đang thu mình vào góc, nằm thẫn thờ trong nước. Đưa tay vỗ nhẹ mặt nước thì cô ta loạng choạng bơi ra, nên tôi nghĩ cô ta chỉ bị choáng bởi chuyển động của ô tô, chứ cũng không đến mức yếu lắm.

Không gian bên trong thùng giữ lạnh nhỏ hơn so với bể cá, nên nước cũng nhanh đục hơn. Tôi quyết định đổ thêm nước Hinata đã chuẩn bị sẵn vào.

Để di chuyển Ryu, tôi nhúng cái bình miệng rộng xuống nước, cô ta phi ngay vào. Tốt quá. Có vẻ vẫn còn khỏe lắm.

Tôi đập chặt nắp bình miệng rộng, đặt vào khe giữa thùng nhựa chứa nước Hinata và thành xe để tránh xô dịch, rồi đem thùng giữ lạnh vào nhà vệ sinh, đổ bớt một phần ba chỗ nước xuống bồn rửa tay.

Đột nhiên tôi nảy ra một sáng kiến. Cho Ryu ngắm biển xem nào!

Khi trở lại xe, tôi ôm cái bình miệng rộng ra boong phà.

Ánh mặt trời chói chang rọi vào đôi mắt đã nhìn đắm đắm vào bóng đêm suốt nhiều giờ của tôi. Những đám mây trắng lững lờ trôi giữa hai tông màu xanh của bầu trời trong xanh sáng rực và mặt nước biển bao la thăm thẳm. Trời nắng, nhưng gió biển hiu hiu thổi khiến lòng người thấy thật dễ chịu.

Ariake là một vùng biển hẹp. Có thể thấy những ngọn núi vùng Kumamoto cách đuôi phà không xa, và những ngọn núi vùng Shimabara xa xa phía mũi phà.

Tôi mới đi phà này có một lần trước đây. Đó là hồi được ông đưa đi chơi núi Aso trong ngày. Nghe bảo nếu may mắn thì có thể thấy cá heo, nên tôi cứ chăm chăm nhìn mặt biển mãi, nhưng cuối cùng thì chẳng thấy con nào.

“Nhìn này, Ryu, có thấy không? Là biển đấy.”

Tôi nâng cái bình miệng rộng lên ngang mặt để cô ta có thể nhìn thấy cùng một quang cảnh với mình. Ryu lượn một vòng tròn trong bình. Không biết đôi mắt tròn xoe đen thẳm trong bình có thể nhìn rõ biển không nhỉ? Hay đối với Ryu-cá-vàng, thì nó chỉ như một thế giới xa lạ, không chút liên quan đến vũng nước nhỏ của cô ta, như vũ trụ đối với con người?

Hải âu tụ họp thành bầy trên boong tàu ngay bên cạnh chúng tôi. Một cặp đôi đang ném đồ ăn cho chúng. Không rõ cô gái đang kêu lên vì sợ hay thích thú, còn anh chàng kia thì đang thể hiện bằng cách vung tay ném mồi đi thật xa như ném bóng chày.

Tôi tưởng tượng ra cảnh Ryu đứng kế bên, mặc áo phông đỏ và quần jeans xanh, với mái tóc nửa búi nửa xõa vụng về phất phơ bay trong gió biển.

Có khi nào Ryu-cá-vàng không muốn ăn là bởi đang tuyệt vọng vì không thể biến lại thành người không nhỉ? Tôi nghĩ nhiều khả năng là thế. Đối với Ryu-dạng-người thì sống tiếp dưới dạng cá vàng cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Sẽ ổn thôi. Tôi sẽ không để cô chết đâu.

Nhất định tôi sẽ giúp cô trở lại dạng người.

Nhất định sẽ vì cô...

Vì cô ta?

Có thật chỉ mỗi thế thôi không?

Trên mặt biển gợn sóng phản chiếu ánh nắng hè lấp lánh, xuất hiện một vệt nước nhỏ, rồi một bóng xám vọt lên. Trong khoảnh khắc có thể thấy chiếc vây lưng hình tam giác.

Ồ, là cá heo.

Sau 45 phút, phà cập cảng Taira trên bán đảo Shimabara.

Cách bến cảng này không xa là con sông Hijikuro chảy về phía nam.

Sau khi rời phà, tôi lái dọc tuyến đường quốc lộ kéo dài về phía thượng nguồn sông. Nơi phát hiện có Okichimozuku cách đường bờ biển khoảng 3 km.

Tôi dừng xe trên quốc lộ để phủ bạt che nắng lên cửa sổ, và mở hé thùng giữ lạnh một chút cho Ryu không bị luộc chín.

Tôi lấy dụng cụ câu cá từ thùng xe ra. Đó là một bộ đồ nghề câu cá biển tôi mua từ vài năm trước, hồi được một người bạn rủ đi câu đêm. Làm vậy để tránh bị nghi ngờ lúc lội xuống sông. Dù gì thì cũng đang lấy trộm Biểu tượng Thiên nhiên mà.

Đi vào đường nhánh. Tôi đã tra cứu trên Google Earth trước khi đến đây, và theo hệ thống định vị trên ô tô thì khu vực này là một vùng ngoại ô thanh bình, nhưng không phải đồng không mông quạnh giữa núi. Hai bên đường là những khu nhà vườn trải dài. Trông không giống nơi có thể tìm thấy một loài đang ở tình trạng nguy cấp, chỉ sinh trưởng ở vùng nước sạch. Rồi, như để trả lời cho câu hỏi của tôi, từ đâu vang lên tiếng chuông đeo cổ bò.

Tôi đi theo con đường bên trái và tìm thấy một cây cầu nhỏ. Nghe nói bên phải cây cầu này, có một nơi từng phát hiện cỏ Okichimozuku. Dù được gọi là Biểu tượng Thiên nhiên nhưng chẳng có bảng hiệu hay biển báo. Không có hàng rào kiên cố ngăn chặn như tôi lo. Tất cả những gì hiện ra trước mắt chỉ là một con sông nông hẹp, không có gì đặc biệt. Tôi tìm thấy những bậc thang dẫn xuống lòng sông được đẽo vào bức đá ở hai bên bờ.

Nước quả thật trong mát. Trong đến mức có thể nhìn thấy đáy sông rõ mồn một. Hẳn đây là một dòng sông không bị dùng làm chỗ xả nước thải sinh hoạt. Thử nhúng tay xuống nước thì thấy nước lạnh bất ngờ dù đang giữa hè.

Tôi cởi giày, xắn ống quần túi hộp và đi xuống sông. Đáy sông mấp mô sỏi đá, có những chỗ nông đến nỗi chỉ bằng một vũng nước.

Tôi căng mắt quan sát sang bờ bên kia – gần nơi phát hiện giống cỏ Okichimozuku. Hằng ngày đều nhìn thấy thứ cỏ ấy trong bể cá, nhất định tôi sẽ không nhìn sót.

Không nhìn sót, nhưng không nhìn thấy.

Tôi đi dọc theo bờ sông bên phải. Không có.

Chưa đi được bao xa thì tôi bị những lùm cỏ dại cao ngất chặn đường. Tôi dùng cần câu mang theo ngụy trang để gạt chúng sang bên, nhưng được một lúc thì từ bỏ khi gặp một bụi lau sậy lớn. Ở đây lau không mọc thành từng vạt nhỏ như ở lòng sông khu vực Tokyo. Rễ lau bện dày như những cành cây nhỏ, cao gấp đôi đầu người. Một con thằn lằn lớn bò ra từ đám rễ ken chặt hơn cả hàng rào do con người dựng, chạy vèo qua chân tôi. Vâng, đúng là vùng Kyushu.

Tôi lội xuống sông, băng qua những phiến đá và tiếp tục đi xuống hạ lưu, nhưng không thấy bất cứ loại cỏ nước nào chứ đừng nói là Okichimozuku.

Quay lại nhìn thì khu vực phát hiện loại cỏ này đã ở xa tít phía sau. Làm sao bây giờ? Hay đi thêm một chút nữa xem sao?

Lo nghĩ cũng bằng thừa. Đi thêm vài bước nữa trên khúc sông quanh co thì thấy con đập xi măng. Đường cụt rồi.

Có lẽ cũng chẳng cần mang cần câu cá để ngụy trang. Tôi đã lợi thế này suốt gần hai tiếng đồng hồ, nhưng chỉ gặp con thằn lằn và đám muỗi vằn, chứ chẳng thấy một bóng người.

Tôi bỏ cuộc, quyết định tìm kiếm thử phía bên kia cây cầu – hướng lên thượng nguồn sông. Tình - hình phía thượng nguồn còn tệ hơn. Tôi phải vạch đường băng qua bụi tre mọc lan đến sát bờ sông. Lòng sông dốc đến mức gần như chẳng có bờ để mà đi. Chưa kể lòng sông khúc này rộng, nước cũng sâu hơn. Rộng và sâu nên cũng chẳng có đá để bước lên, chưa kể phía trước hẳn là đập nước. Mà dù sâu đến mấy thì cũng không thấy có tí cỏ nước nào trông na ná Okichimozuku. Đôi chỗ thấy lòng sông nhuộm đỏ, tôi vội vàng chạy tới, thì hóa ra là đá đỏ hay rêu chết khô. Cảm giác mệt mỏi vì lái xe đường dài mà tôi đã tạm thời quên đi đột ngột trở về, lan khắp cơ thể. Tôi quay về chỗ có cây cầu, ngồi xuống một phiến đá trên bờ sông, thở dài.

Cỏ Okichimozuku đã nhiều năm không thấy xuất hiện, kể cả ở sông Hijikuro – một trong những nơi nó từng sinh trưởng. Tôi biết điều đó, nhưng cứ lạc quan nghĩ đến tận nơi tự khắc sẽ dễ dàng tìm thấy. Cũng như nghĩ rằng đến hồ Loch Ness sẽ bắt gặp quái vật Nessie, hay đi Himalayas sẽ thấy dấu chân của Người Tuyết vậy. Khi đặt mục tiêu cho một chuyến thám hiểm hay hành trình khám phá, chỉ suy nghĩ và hướng đến nơi đã định thôi là người ta đã có cảm giác như làm được phân nửa công việc rồi.

6 giờ chiều. Mặt trời bắt đầu lặn. Tôi chỉ còn có thể đặt cược vào cơ hội cuối cùng.

Tôi đi một con đường nhánh khác xuống sông và thử tìm kiếm ở phía bên kia con đập. Duỗi thẳng cột sống đã cứng đờ như sắt thép, tôi đứng dậy.

Đúng lúc đó, có tiếng gọi từ phía trên cầu vọng xuống:

“Anh đang làm gì đấy?”

Một chiếc máy kéo đang đậu trên cầu và một khuôn mặt nhăn nhoe, rám nắng đang nhìn xuống phía tôi.

Định nói đang đi câu cá, nhưng rồi tôi lại đổi ý:

“Tôi đang tìm loại cỏ nước tên Okichimozuku.”

Hỏi dân địa phương thì nhanh hơn tra cứu thông tin trên mạng nhiều.

“À à, thi thoảng cũng có những người như anh”

“Tôi có thể tìm thấy nó ở đâu ạ?”

“Vô ích thôi. Đã mấy năm rồi tôi không thấy bóng dáng chúng”

Tôi đã lường trước điều này.

“Có thì cũng không phải lúc này. Những nơi khác tôi không biết, nhưng ở đây thì cứ đến hè là chúng biến mất”

Hả? Đang không phải mùa cỏ này sao?

Quay lại xe, tôi tự đấm lưng một chút cho giãn cơ ra. Và xoa bóp cả chân phải – bắt đầu căng cứng khi đạp chân ga.

Không sao. Sông Hijikuro chỉ là lựa chọn đầu tiên. Còn những nơi khác ở Kyushu cũng phát hiện có giống cỏ này sinh trưởng. Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện không tìm thấy ở nơi này. Địa điểm tiếp theo là sông Shizugawa ở Kumamoto. Nơi phát hiện cỏ Okichimozuku là khu vực gần đền Manganji ở thị trấn Minami-Oguni, phía bắc núi Aso. Okichimozuku ở đây được ghi nhận là xuất hiện cả vào mùa hè. Vậy nên tôi mới cho rằng ở những địa điểm khác chúng cũng mọc không theo mùa, và không kiểm tra thời điểm chúng xuất hiện ở sông Hijikuro.

Giám đốc và trưởng nhóm sẽ đến Nagasaki vào chiều thứ Hai. Tôi có thêm hai ngày nữa. Nếu không tìm được ở Kumamoto, tôi dự định sẽ đến

thị trấn Kawanabe ở Kagoshima.

Vẫn còn nhiều thời gian để lên chuyến phà cuối cùng đến Kumamoto, nhưng tôi không muốn Ryu phải khổ sở vì di chuyển quá nhiều thêm nữa, nên tạm dừng ở đây. Ryu trong thùng giữ lạnh nằm im không nhúc nhích gì. Tôi quyết định tìm chỗ nghỉ lại tại Shimabara.

Tôi gọi cho một khách sạn để hỏi về việc đặt phòng. 4.000 yên/đêm. Tôi đã dùng hết chỗ tiền tiết kiệm còn lại để chi trả cho chuyến đi này, nghĩ tới lệ phí cao tốc và chỗ nghỉ lại sau đó thì không thể phung phí được.

Không hiểu do khách sạn quá nhỏ, hay do thông tin trong hệ thống định vị trên xe đã quá lâu không được cập nhật, mà tôi không thể tìm thấy nó. Lạc giữa thành phố Shimabara, tôi lại gọi điện cho khách sạn để xác nhận lại địa chỉ. Họ bảo nó ở phía tây tòa thành Shimabara. Đây là khu vực phía nam. Có vẻ đã đi quá, để vòng lại phía thành phố Shimabara, tôi rẽ vào đường nhánh gần đó.

Một con đường kỳ lạ.

Nó là đường một chiều với vỉa hè lát đá. Không chỉ hẹp mà hai bên đường còn có rãnh nước chảy róc rách.

Tôi xoa bóp căng chân tê cứng, cố gắng mở căng hai mí mắt nặng trĩu, từ từ lái xe để không sụt xuống rãnh.

Đã gần 7 giờ tối. Mùa hè ở Kyushuu thường tối muộn, nhưng mặt trời cũng đã ngả về tây, nhuộm lên bầu không khí một màu đỏ ửng, những vật nắng cuối ngày phủ lên dãy nhà mang phong vị xưa cũ cũng nhạt dần.

Tôi thoáng thấy bóng đỏ vắt ngang rãnh nước. Chưa kịp nghĩ thì chân đã vội đạp phanh.

Vừa rồi là gì vậy?

Tôi ló đầu ra ngoài cửa sổ, ngạc nhiên nhìn xuống mặt nước.

Có cá chép bơi trong đó.

Đây có phải một cơn mơ màng do buồn ngủ và kiệt sức không nhỉ

Con cá đỏ rực vừa biến mất thì lại xuất hiện một cái bóng màu vàng kim.

Là thật. Có vô số cá chép. Chép đỏ, chép nửa đỏ nửa trắng, chép đen, chép vàng kim...

Tôi từng nghe đến điều này rồi. Shimabara là kinh đô nước. Trong thành phố có nước suối chảy quanh, và người dân ở đây vẫn dùng nước suối để ăn uống, sinh hoạt. Những con cá chép này có lẽ bơi đến từ suối. Nước chảy dưới rãnh đá trong vắt như nước suối trên núi, và có cả cỏ nước ở đó nữa. Trong lúc ngắm nhìn đàn cá chép, tôi chợt thấy một thứ. Là bụi cỏ nước mọc giữa rãnh nước, ngay phía trước, đang phản chiếu ánh tà dương lấp lánh. Cứ ngỡ là trời chiều nhuộm đỏ nó, nhưng xuống xe xem thử thì không phải. Nó vốn có màu đỏ, là cỏ nước màu đỏ.

Ôi ôi, từ từ, đợi đã.

Tôi ngồi xổm xuống trước rãnh nước, căng mắt nhìn.

Trông giống rong biển hơn là cỏ nước. Những nhánh mảnh mai như sợi chỉ, bện xoắn vào nhau, khẽ đung đưa trong làn nước trong vắt.

Không thể tin nổi. Nó ở chỗ này.

Cỏ nước Okichimozuku.

Vừa vào phòng khách sạn, tôi liền đi tẩy rửa chỗ cỏ Okichimozuku mới ngắt được.

Để tẩy rửa cỏ nước, không nhất thiết phải sử dụng các loại hóa chất đặc biệt hay tốn nhiều công sức. Cách dễ nhất là ngâm chúng vào nước máy, rồi

xả sạch qua một lượt. Bởi vì nước máy chứa clorin có khả năng tiêu diệt vi khuẩn.

Sau khi ngâm Okichimozuku trong nhà tắm, tôi nằm vật xuống giường - thứ chiếm diện tích khiến căn phòng khách sạn vốn đã nhỏ trông lại càng còn nhỏ hơn. Tôi nhìn đồng hồ, vì ngâm càng lâu càng tốt nên phải chờ thôi. Một giờ trôi qua, lần này đến công đoạn ngâm nước nóng cho hết vi sinh vật.

Cần ngâm trong nước nhiệt độ tương đương với nước tắm. Để không ảnh hưởng nhiều đến cổ, chỉ ngâm một lúc thôi.

Tôi rửa qua nước máy một lần nữa cho chắc ăn, rồi cắm xuống lớp sỏi rải đáy thùng giữ lạnh.

Thật ra lúc nhìn thấy bụi cỏ Okichimozuku, tôi đã định phóng sinh Ryu luôn tại đó. Trồng trong bể cá thì đến một lúc nào đó, cỏ sẽ lại chết thối mất thôi. Tôi nghĩ làm như vậy sẽ tốt hơn cho Ryu.

Nhưng đây là trong trường hợp cỏ mọc ở một dòng suối hay ao nước tự nhiên. Rãnh nước như lúc này thì không được. Chẳng biết ở đâu hay khi nào, nhưng một con cá vàng nhỏ xíu như Ryu đã từng bị cá chép nuốt chửng, bị cá sông mổ vào đầu, hay bị lươn cắn móng. Không thể để cô ta lại nơi lúc nhúc cá chép to đùng như vậy được. Chưa kể nơi đó còn lộ quá. Lúc hỏi nhân viên quầy lễ tân khách sạn, tôi được biết rằng rãnh nước là một điểm thu hút khách du lịch trong thành phố. Nếu có một con cá vàng lẫn vào giữa bầy cá chép, có lẽ nó sẽ bị vớt bỏ đi cũng nên.

Vừa cho cỏ Okichimozuku vào, thì cá vàng Ryukin nhỏ bé vẫn nằm im lìm một chỗ từ trước đến giờ lập tức rúc ngay vào bụi cỏ um tùm. Trong căn phòng khách sạn ngập nhoạng thiếu ánh sáng, cô ta như mất hút trong bụi cỏ màu đỏ.

Tôi gọi với tới chỗ có vẻ Ryu đang ở:

“Thế này là được rồi phải không?”

Có vẻ đã ổn.

Phía sau vọng đến tiếng nói:

"Aa."

Tôi từ từ quay lại.

Ryu đang đứng cạnh giường. Nước nhỏ giọt từ bộ y phục đỏ và mái tóc đen dài ướt đẫm.

“Chà, lâu lắm mới gặp.”

Tôi nhẹ nhàng nói. Ryu không đáp, chỉ im lặng, dăm dăm nhìn tôi.

Dù chỉ không gặp có bốn ngày, nhưng trông Ryu có chút gì đó khác.

Cặp má tròn của cô ta đã hóp vào một chút. Có lẽ vì thế mà đôi mắt vốn đã to tròn lại càng to hơn, nổi bật trên khuôn mặt nhỏ xíu. Con ngươi đen láy lấp lánh như hòn bi thủy tinh. Hàng mi của cô ta vẫn luôn dài đến thế sao? Còn bờ môi thì vẫn đỏ rực tựa tô son như lúc khỏe mạnh bình thường.

“Cô gầy đi một chút rồi nhỉ?”

Tôi định đùa chút nhưng không nói thành lời.

“Có đói bụng không?”

Cô ta lắc đầu nhẹ. Môi vẫn chu ra nhưng không nói gì. Có khi nào cô ta quên tiếng người rồi không nhỉ?

“À đúng rồi. Tôi có mang bánh tôm đấy.”

Chắc cô ta vẫn nhớ bánh tôm. Lúc tôi lôi gói bánh từ túi hành lý ra, ánh mắt cô ta lướt từ mặt tôi sang túi bánh màu đỏ.

“Cô thích chứ. Bụi cỏ nước mới”

Đôi mắt to tròn nheo lại lườm tôi chăm chăm. Như một con vật đang cảnh giác cao độ. Có vẻ không phải quên cách nói tiếng người. Cuối cùng Ryu cũng mở miệng, lúng búng nói gì đó nghe không rõ.

“Cô muốn nói cảm ơn hả?”

Một lọn tóc ướt rủ xuống gương mặt trắng như sứ Trung Quốc của cô ta. Từ đó nước chậm rãi nhỏ giọt.

“... À, không có gì đâu, đó chỉ là..”

Tất nhiên tôi đến tận đây là vì Ryu. Nhưng có thật là chỉ vì cô ta không nhỉ? Thực sự thì tôi cũng không rõ nữa.

Giọt nước nhỏ xuống đọng lại ở đuôi lọn tóc, trông như một bông pháo hoa lấp lánh, rồi nó rơi xuống.

Như thế nhận được tín hiệu, Ryu đột nhiên nhảy xò tới. Tôi bị bất ngờ, ngã xuống giường với Ryu trong vòng tay. Ryu đè lên người tôi, hai tay chụm lại, nhìn xuống. Một lọn tóc ướt của cô ta cọ trên mặt tôi nhờn nhọt.

Ryu chụm tay ôm lấy hai má tôi, ánh mắt như đang lướt từ mắt xuống mũi và các đường nét trên khuôn mặt tôi. Từ đôi môi đỏ mọng, những từ ngữ chậm rãi rõ xuống như nước.

“Cảm ơn nhiều”

Má vẫn đang bị ép, tôi trả lời với khuôn miệng chữ O như một con cá vàng:

“Không có gì?”

“Aa, aa.” Ryu vừa thốt lên vừa đập đầu xuống. Mái đầu ướt mềm liên tục giáng lên lồng ngực tôi. “Aa, aaa.”

“Đauu”

“Cứ ngỡ sẽ chết mất thôi”

Lúc nghĩ màn đập đầu dừng rồi, thì cô ta lại bắt đầu dụi dụi như thể muốn rúc vào trong tôi. Áo tôi ướt sũng hết cả.

“Thôi, thôi, bình tĩnh lại nào”

“Aa, aaaa. Cái chết thật đau đớn mà”

Hơi thở của Ryu phả lên cái áo đã ướt sũng của tôi. Chợt nhớ ra tay vẫn đang cầm gói bánh tôm, tôi đưa cái gói hình ống lên chọc chọc vào má Ryu.

Khịt mũi hít vào một cái, Ryu ngẩng mặt lên. Cô ta gí mũi vào gói bánh, nhìn theo đến lác cả mắt. Tôi hươ hươ gói bánh, ánh mắt Ryu cũng di chuyển theo.

Trước khi tôi kịp hỏi có muốn ăn không, thì cô ta đã giật lấy và xé bung ra bằng móng tay sắc như móng vuốt của mình, rồi ngốn ngấu bằng cả hai tay. Lấy luôn ngực tôi làm bàn ăn, cô ta hớn hờ đánh chén sạch túi bánh, miệng nhồm nhoàm, má phồng lên như con cá vàng Ryukin.

Vừa ngáp một hơi rồi leo xuống khỏi người tôi, cô ta vừa dốc ngược gói bánh sạch trơn như thể muốn hỏi còn nữa không.

“Chỉ có thế thôi. Còn đâu là thức ăn cho cá vàng. Tôi sẽ đi đâu đó mua về cho”

Tôi đứng dậy khỏi giường, ngẩng nghĩ xem có thấy cửa hàng tiện lợi nào trên đường đến khách sạn không. Nhân tiện đi mua đồ ăn tối cho chính mình luôn.

“Cứ đợi ở đây nhé.”

“Đây là đâu vậy?” Ryu vẫn ngồi trên giường, nhìn khắp phòng như thể giờ mới để ý xung quanh. Đây là căn phòng khách sạn giá 4.000 yên một đêm. Ngoài cái giường đơn, chỉ có kệ đầu giường, bàn viết và ti vi.

“Khách sạn. Ở Shimabara, Nagasaki.”

"Nagasaki..."

Ryu lầm bầm, vừa quệt vụn bánh tôm dính trên khóe môi vừa nhìn lên trần nhà ố màu như thể cố nhớ ra một điều gì đó.

“Cô có biết Nagasaki không?”

Cô ta nhúu mày, gật gật, nhưng rồi lại lắc lắc.

“Không”

Tôi nhặt chìa khóa xe lên, nói:

“Thôi, tôi ra ngoài đây.”

“Không ở lại một mình đâu.” Ryu tha thiết nhìn tôi. “Cho đi với”

Ryu cố gắng ra khỏi giường, vật lộn giữa đồng chăn gối, rồi ngã lăn ra, tóc tai xõa xượi.

“Cô nên nghỉ thêm đi. Xem ti vi ấy.”

Quăng điều khiển lên giường, tôi rời phòng ra ngoài.

Ở cửa hàng tiện lợi gần tòa thành Shimabara được thắp đèn sáng rực về đêm, tôi mua một gói bánh que vị tôm, trứng luộc, thanh cua, và một hộp bánh khoai tây korokke vị rong biển cho mình, rồi trở về khách sạn.

Ryu đang nằm trên giường với gói giun đỏ trong tay. Điều khiển ti vi rơi dưới sàn và ti vi thì vẫn đang mở. Chẳng hiểu cô ta bấm vào đâu, bấm thế

nào mà trên màn hình ti vi đang là kênh phim người lớn trả phí.

Nhặt điều khiến lên định tắt đi, nhưng cô gái trên phim xinh đến mức tôi ngừng bấm nút nguồn.

Nghe thấy tiếng Ryu phía sau, tôi vội vàng tắt phụt, hắng giọng nói:

“Cô chưa tắt ti vi này.”

Ryu nhắm mắt, môi dẩu ra như đang thối bong bóng. Đang nói mơ à?

Ngủ nguyên trong bộ y phục ướt sũng vậy không biết có bị cảm lạnh không nhỉ. À không, trường hợp của cô ta thì bộ y phục khô cong mới không tốt ấy chứ. Tôi tăng nhiệt độ điều hòa lên và đắp chăn cho cô ta.

Lúc ngồi xuống sàn ăn tối, đầu tôi nặng trĩu, quay quay. Cơn buồn ngủ khó cưỡng ập đến. Có vẻ như hậu quả của việc lái xe xuyên đêm giờ mới tới. Miếng bánh khoai tây trên đĩa sao mà nặng trĩu. Quăng đĩa đi, tôi dựa lưng vào tường. Thôi thì chợp mắt một lúc. 10 phút. À thôi 15 phút. Vừa nhắm mắt lại thì cảnh vật trên đường đi ngày hôm qua chạy trong tâm trí tôi như một thước phim hồi tưởng được tua nhanh. Ánh đèn chiếu hậu của chiếc xe đằng trước mà tôi đã nhìn chăm chăm suốt cả đêm biến thành Ryu dạng cá vàng Ryukin, bơi lội trong mí mắt. Những bóng cây ven đường hóa những bụi cỏ Okichimozuku rung rinh trong nước.

Đầu tôi gục xuống sàn. Giây phút ấy, những cảnh vật hiện lên trong mí mắt sủi bọt, và khi bọt tan hết, thì Ryu trong bộ y phục đỏ hiện lên. Liên đó có tiếng nói. Là tiếng nói mơ của Ryu:

"Wankai"

Tôi đã từng nghe thấy từ này. Hình như là tên người. Nhưng là ai mới được?

Giữa cơn mơ màng của tôi, bên cạnh Ryu trong bộ y phục đỏ là một vùng tối rung rinh, từ đó hiện ra một cái bóng thẳng đứng, lớn hơn Ryu. Ryu đang nhìn về phía tôi, giờ hướng ánh nhìn sang bên đó. Trông như một bóng người, nhưng trước khi kịp thấy rõ, tôi đã rơi vào giấc ngủ.

Tường chỉ chớp mắt 15 phút, nhưng khi tôi tỉnh dậy, đã thấy có ánh sáng rọi qua những tấm rèm cửa. Cầm điện thoại lên xem giờ, đã 9 giờ 15.

Tôi đã ngủ gần 12 tiếng đồng hồ. Nhưng nhờ vậy mà sống lưng đã cứng đờ như sắt thép của tôi mềm ra nhiều, cơ thể nhẹ nhõm hơn hẳn. Tôi vươn vai ngáp, rồi nhìn sang phía giường.

Không thấy Ryu đâu.

Chắc đã biến về dạng cá vàng. Tôi để mở thùng giữ lạnh đặt cạnh giường, cho cô ta có thể quay về đó bất cứ lúc nào. Bánh tôm mới và trứng đã bóc vỏ sẵn trên kệ đầu giường vẫn còn nguyên.

“Chào buổi sáng. Cô muốn ăn thức ăn cho cá vàng không? Hay bánh tôm?”

Tôi lên tiếng và nhòm vào thùng giữ lạnh.

Trống trơn.

Tôi đã để mở thùng nhựa chứa nước Hinata, nhưng ở đó cũng không có gì.

Để cho chắc, tôi thử nhìn xuống gầm giường. Không có.

Kiểm tra cả trong ấm nước, nhưng đến nước còn không có.

Không lẽ cô ta đi ra ngoài trong bộ dạng như hóa trang thành nhân vật trong phim Trung Quốc thời xưa ấy? Tôi vội ra cửa, đi nhón chân để nếu cô ta có nằm đó trong dạng cá vàng thì cũng không lỡ giẫm phải.

Không, cửa vẫn đáng đóng chốt cài then cẩn thận.

Tôi nhận thấy cánh cửa nhà tắm gần cửa ra vào đang mở hé.

Lần đầu tiên kể từ lúc nhận phòng tôi bước vào đây. Trần, sàn, toàn bộ nhà tắm đều màu trắng. Nước được mở đầy ngập bồn tắm. Giữa bồn tắm, một chấm đỏ nhỏ đang bơi lững lờ.

Xem ra cô ta đã trưởng thành hơn. Biết tự mở nước để mà bơi lội. Hẳn Ryu đã khá vất vả với hệ thống vòi sen lạ của khách sạn – nước văng tung tóe khắp nơi. Không chỉ trên sàn, mà cả bồn rửa mặt cũng ngập nước. Một bụi cỏ Okichimozuku đơn độc đang nổi lềnh bềnh trong bồn tắm.

Ryu dạng cá vàng Ryukin nằm im dưới đáy nước. Chắc là đang ngủ. Tôi nhẹ nhàng khép cửa bồn tắm lại.

Vẫn còn một tiếng rười rứa mới phải trả phòng. Tôi mặc áo cộc tay vào và vớ lấy chìa khóa xe, để đi kiểm quần áo cho Ryu thay.

Rời khách sạn, tôi thơ thẩn lái xe dạo quanh thành phố cho đến khi tìm được một cửa hàng bán đồ jeans dọc đường quốc lộ, nhưng nó vẫn chưa mở. Tôi ngả ghế xe xuống và quyết định làm gì đó giết thời gian trong lúc đợi đồng hồ điểm 10 giờ.

Tôi muốn làm gì nhỉ? Thả Ryu xuống nơi nước sạch có cỏ Okichimozuku sinh trưởng chăng?

Làm thế với cá vàng thông thường thì nhần tâm quá, nhưng với Ryu có lẽ lại là điều tốt. Tôi đã nghĩ vậy nên mới không mang đồ cho Ryu thay. Đó là suy nghĩ trước khi lên đường.

Có nên đi xem những nơi từng phát hiện cỏ Okichimozuku khác ở Kumamoto? Có thể Ryu-cá-vàng sẽ sống được ở đó. Nếu cứ thế quay về Tokyo, đến một lúc nào đó, cỏ Okichimozuku lại héo khô thì phải làm sao?

Đến một lúc nào đó...?

Tôi định ở với Ryu đến bao giờ?

Trước khi kịp tìm ra câu trả lời, cửa kéo của cửa hàng bán đồ jeans mở ra.

Áo thì tôi sẽ chọn màu đỏ ưa thích của Ryu. Đáng tiếc không có áo hình con hổ – “loài thú mang điều lành” như Ryu nói, nhưng có một cái hình cá nhiệt đới trắng. Quần thì sao nhỉ? Tôi nhặt một chiếc quần xanh nhạt cỡ nhỏ nhất ở chỗ có cắm biển “Hàng hot nhất”, bỏ vào giỏ đồ. Và thêm một đôi tất màu xanh đậm, cùng với giày thể thao cỡ 22,5 cm nữa.

Khi mang bộ đồ nữ đến quầy tính tiền, nhân viên thu ngân hỏi: “Anh mua làm quà ạ?”. Tôi chỉ lắc đầu. Rồi đột ngột nghĩ ra.

“Tôi mua thêm một món nữa. Cái đó thì hãy bọc lại thành gói quà cho tôi.”

Quay trở lại nơi trưng bày, hiện tại chỉ có thể chọn đồ giảm giá, nhưng tôi đã cố hết mức rồi.

“Này, dậy đi”

Đã gần đến giờ trả phòng, nhưng Ryu vẫn ngủ trong lốt Ryukin. Có vẻ không chỉ mình tôi mệt mỏi vì phải di chuyển trong một thời gian dài.

Không còn cách nào khác. Cứ thế đem cô ta ra ngoài vậy. Tôi chỉ đặt phòng cho một người, nên như thế này cũng tiện hơn.

Tôi định vớt Ryu lên bằng chậu rửa mặt, cứ ngỡ đang ngủ, nhưng vừa nhúng chậu xuống thì cô ta bơi đi ngay. Cứ đưa cái chậu lại gần thì cô ta lại trốn xuống đáy bồn tắm.

Này!

Tôi với tay xuống đáy bồn, thì lần này cô ta lại bơi lên trên. Dẫu sao thì bồn tắm cũng khá to, không phải là chỗ phù hợp để chơi vớt cá vàng. Dồn được cô ta vào một góc, thì lúc vớt lên cô ta lại trốn thoát qua khe hở giữa thành bồn tắm và cái chậu tròn.

Bực thật.

Tôi không tìm được, gọi Ryu-cá-vàng, dù biết chắc cô ta chẳng nghe lời tôi.

“Này, làm ơn. Ngoan ngoãn nghe lời đi. Chúng ta phải rời khỏi đây rồi.”

Tôi vươn tay xa nhất có thể, luồn cái chậu vào bên dưới Ryu trước khi cô ta lại lặn xuống đáy nước. Đáng lẽ không nên nóng vội vung tay lên nhanh quá. Tôi mất thăng bằng, ngã cắm đầu xuống bồn tắm.

Nước tràn vào mũi, cơn đau như thể có mũi kim vô hình từ mũi xọc lên não bắt đầu lan ra. Tôi khá vụng về trong nước. Vì huấn luyện viên đội bóng chày hồi nhỏ của tôi là một người truyền thống với lối suy nghĩ kiểu cũ, ông ấy cấm thành viên đội bóng không được đi bơi.

Tôi có thể bơi một chút, nhưng không biết bắt nhịp thở trong nước. Thậm chí không mở mắt trong nước được. Tôi hoảng loạn cố bám lấy thành bồn tắm, nhưng những ngón tay trượt đi trong nước.

Tôi với tay còn lại về phía sau. Nhưng cũng không bám được vào đâu, chỉ có bụi cỏ Okichimozuku mắc giữa những ngón tay. Cả hai chân cũng

vậy. Duỗi chân ra nhưng không thấy chạm vào thành bồn tắm. Chỉ thấy toàn nước là nước.

Ờ?

Chẳng hiểu sao giữa cái bồn tắm khách sạn không thể nói là to này, tôi thấy trái, phải, trên, dưới – xung quanh mình toàn là nước.

Tôi mở mắt nhìn quanh, dù đáng lẽ không thể.

Nước không trong mà tối tăm và đục ngầu. Tối như khoảng không giữa đêm và ngày, khi bóng tối và ánh sáng vừa đấu tranh vừa giao thoa với nhau. Trong cái tối tăm đục ngầu ấy có vô số loài cá uốn mình bơi qua. Những con cá với thân mình thuôn thuôn như chiếc lá ấy ánh lên sắc bàng bạc. Là cá chép chẳng? Vài con đang bu quanh tôi. Tôi thậm chí có thể cảm thấy lớp vảy ánh kim mềm mại của chúng chạm vào da thịt.

Phía xa xa trong vùng nước đục ấy – nơi tôi không thể thấy rõ – có một đám lung bùng màu đỏ giữa những bong bóng nước đang từ từ chìm xuống. Trông như bụi cỏ nước khổng lồ, nhưng hóa ra lại là một bộ y phục đỏ. Là một người phụ nữ trong bộ y phục đỏ đang chìm xuống đáy nước.

Là Ryu chẳng? Có thể, hoặc cũng có khi không phải...

Nhìn kỹ hơn, tôi thấy khuôn mặt trắng sứ của cô ta bị mái tóc đen che phủ, nhưng khác với Ryu mà tôi biết, tóc của cô ta búi cao trên đỉnh đầu, giống như vây đuôi cá vàng Ryukin.

Khi người phụ nữ chìm dần xuống, tóc cô ta bung ra và món đồ trang sức lớn bằng vàng tuột khỏi đầu, lấp lánh chìm xuống đáy nước trước cả người.

Dưới đáy nước, loại cỏ trông như những vật tóc đỏ phủ kín mọi góc ngách, lay lay như muốn vươn ra, tóm lấy người phụ nữ. Giây phút người

phụ nữ trong bộ y phục đỏ chạm đáy và mắc vào đám cỏ nước, những bong bóng khí bao quanh cô ta sủi lên dày đặc. Chúng nhanh chóng tạo thành một dòng xoáy lớn, khiến nước đã đục lại càng thêm đục. Tôi cố vung vẩy tay nhưng không thể di chuyển về phía trước. Vì cả hai chân tôi cũng đang bị mắc vào đám cỏ nước. Không bị ngộp thở, nhưng e rằng cứ thế này sẽ không thể trôi lên mặt nước được mất, nghĩ đến đó tôi thấy sợ. Thở ra một hơi sau hồi lâu nín nhịn, từ miệng tôi những bong bóng nước lần lượt phả ra, trông như bong bóng từ máy bơm trong bể cá vậy. Tôi bị bao kín giữa đám bong bóng rõ ràng là quá nhiều so với những gì một người có thể phả ra từ lượng khí nén trong lồng ngực. Giây phút phổi vừa cạn khí, tôi thấy mình đang ở trong cái bồn tắm nhỏ xíu, tay chân co quắp, khua khoắng loạn xạ.

Bám lấy thành bể để ngồi dậy. Đầm nước tối tăm sâu thẳm hóa ra chỉ là một chiếc bồn tắm kiểu Tây đầy nước. Khi tôi đứng thẳng, nước chỉ đến đầu gối. Tôi dần người, ướt sũng, đứng giữa bồn tắm, ngẩn ngơ nhìn mặt nước trong vắt.

Từ phía sau vọng đến tiếng nói pha vẻ ngạc nhiên. “Đang làm gì vậy?”

Là giọng Ryu. Không thấy bóng dáng con cá vàng Ryukin trong bồn tắm đâu nữa. Chỉ có duy nhất một sợi cỏ Okichimozuku lững lờ trôi.

“Giá mà có hình hồ”

Có thể nghe thấy tiếng Ryu phàn nàn từ phía sau cánh cửa. Tôi ở trong phòng tắm thay quần áo. Ngoài bộ đồ để thay này, tôi chỉ còn mỗi bộ vest để mặt lúc họp mặt với giám đốc và mọi người. Chẳng còn cách nào khác, đành vắt sạch nước rồi lại mặc vào. Chẳng có thời gian để sấy khô tóc. Còn 5 phút nữa là phải trả phòng.

Ryu vẫn đang thay đồ. Lần này cô ta phàn nàn về cái quần tôi chọn cho.

“Giá mà có váy”

Tôi đợi một phút rồi ló mặt ra từ phía sau cửa.

“Xong chưa?”

Hơi sớm quá. Ryu đang trông quần dài vào trong tình trạng không mặc đồ lót, đập vào mắt tôi là bờ mông trắng hồng như quả đào. Tôi vội vội vàng vàng rút lại (y như lúc tắt bộ phim người lớn đang chiếu trên màn hình ti vi đi).

“Cô đi ra trước đi. Rồi đợi tôi ở bên ngoài tòa nhà nhé”

“Vì sao?”

“Vì nhiều lý do.”

Vì tôi không muốn bị tính giá phòng cho hai người. Tiền mua quần áo cho Ryu khiến ngân quỹ cho chuyến đi này càng ngặt nghèo hơn.

“Không thích đâu”

“Làm ơn đi.”

Tôi lại ló đầu ra. Ryu vẫn chưa mặc xong quần.

“Tôi trả tiền phòng cho hai người.”

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành khai báo tại quầy lễ tân. Ryu cùng tôi đi bộ ra thang máy, tôi cố gắng xoa dịu sự lo lắng của cô ta, giải thích mọi chuyện rõ ràng, cẩn thận như thể dặn dò một đứa trẻ trong lần đầu tiên sai nó làm việc vặt.

“Nghe này. Cô vào thang máy một mình nhé. Khi cửa thang máy mở, đi thẳng tới cửa ra vào. Cô biết cửa ra vào chứ? Ra bên ngoài sẽ thấy một con đường. Cứ đứng ở chỗ nào đó xa cửa ra một chút xíu thôi. Đừng đi ra giữa

đường, nếu không sẽ bị xe đâm đấy. Được không? Không có gì phải sợ cả. Nhé, nhé?”

Tôi ấn cô ta vào thang máy, với tay vào bấm nút xuống tầng một. Thang máy xuống tầng một rồi lại trở lên luôn. Cửa mở ra, Ryu đang đứng đó, nhìn tôi cười ngượng ngùng.

“Thang máy khó ghê.”

Tôi để cô ta đi thang máy một mình thêm lần nữa. “Các cô gái bình thường, ai cũng làm thế hết đó. Tôi nói thêm để động viên. Vì Ryu dễ xiêu lòng trước cụm từ “các cô gái bình thường”.

Lần này thang máy không lên. Nên tôi đợi thêm một phút rồi xuống tầng một.

Ryu đang đóng mở cánh cửa khu nhà hàng phía trước quầy lễ tân. Nhìn thấy tôi, cô ta xịu mặt gọi, đến mức người ở quầy lễ tân có thể nghe thấy rõ:

“Làm gì có đường”

Nhân viên lễ tân đang làm hóa đơn, mặt không cảm xúc nhưng giọng lạnh tanh:

“Kênh truyền hình trả phí tính tiền xem 20 phút thừa quý khách.”

Hắn anh ta đang nghĩ trong đầu là: “Dẫn gái về phòng cơ đấy. Đây có phải là khách sạn tình nhân đâu”

Tôi cười cười, tỏ ra thân thiện và xin lỗi vì đã trả phòng muộn 10 phút, mong được thông cảm, nhưng vẫn bị tính phụ phí.

Ryu đứng trước cái xe đi thuê đậu trong bãi của tôi.

“Đây là ô tô phải không?”

“Ừa. Chúng ta đến đây bằng cái này đấy”

“Kiểu như không có ngựa kéo mà vẫn chạy được nhỉ”

Dù cố tỏ ra bình thường không chút bận tâm, nhưng giọng Ryu đang run lên vì lo lắng. Dù chẳng hiểu “kiểu như” là ý gì, nhưng tôi vẫn gật đầu hòa theo.

Lúc tôi mở khoang sau để chất hành lý lên xe, thì cô ta leo vào luôn.

“Không phải ngồi ở đây đâu”

Ryu đang ngồi bệt trong khoang sau, nghe vậy liền bắt chước những cô gái bình thường, đưa cả hai tay lên bưng miệng:

“Úi, nhầm”

“Lên từ phía này này.”

Tôi mở cửa bên hành khách, đưa cô ta vào chỗ. Vừa ngồi xuống, Ryu đã nhún nhún trên ghế, thích thú kêu “Hô! Hô!” như tiếng chim cú vậy. Từ ghế lái, tôi vươn tay sang thắt dây an toàn bên ghế hành khách, lần này cô ta hoảng hốt kêu lên như chim non:

“Đừng trói lại mà.”

Có vẻ cô ta lại học được một câu kỳ cục rồi, chắc là từ bộ phim người lớn hôm qua.

Ryu có vẻ đang rất hưng phấn, hai má đỏ bừng lúc hỏi tôi hết cái này đến cái khác:

Chỉ vào gương chiếu hậu: “Sao cái gương này mảnh thế?”, sờ soi hệ thống định vị: “Đây là ti vi à?” rồi nhướn mày nhìn bánh lái: “Cái bánh xe này vướng víu nhỉ?”

Khi tôi cắm chìa khóa khởi động xe và xe bắt đầu rung rung tiếng động cơ, thì Ryu rít lên: “Íjji”.

“Có ngựa mà phải không?”

Trả lời cụ thể thì phiền phức quá, nên tôi đáp bừa:

“Ừa, ngựa được nhét vào trong đấy”

Ryu tròn mắt hướng về phía mui xe, lẩm bẩm: “Một con ngựa nhỏ xíu vậy à?”, tôi lên tiếng:

“Giờ ta đi đâu nào?”

Trong một phút, tôi đã nghĩ đến chuyện tới Shizugawa ở Kumamoto vùng nước sạch nơi cỏ Okichimozuku sinh trưởng. Nhưng chỉ trong một phút thôi. Dẫu sao tôi cũng không thể để Ryu một mình được. Chỉ mặc quần thôi mà mất tận 3 phút, rồi thì không biết cửa ra vào khách sạn, không biết cách lên xe, và đủ thứ chuyện khác nữa...

“Đến thành phố Nagasaki nhé? Ở đó có khu phố Tàu. Có cả đền chùa Trung Hoa nữa.”

Dù gì thì đến thứ Hai tôi cũng phải có mặt ở Nagasaki.

“Nagasaki..” Ryu lại nhú mày, hướng mắt nhìn ra xa xăm như ngày hôm qua. Rồi đột nhiên, như thể nhớ ra giai điệu của một bài hát cổ, cô ta buột miệng: “ Kasuteira... biidoro.”

“Quả nhiên là cô đã từng ở Nagasaki nhỉ”

Cá vàng Ryukin du nhập vào Nhật Bản qua hòn đảo Ryukyu, thế nên chúng mới có cái tên như vậy. Trong Kim Ngư Truyện có ghi thế. Cũng có một khả năng khác là chúng được du nhập qua vùng Nagasaki. Không biết Ryu từng ở Nagasaki vào thời điểm nào nhỉ.

“Có nơi nào tên Yamaruya không?”

"Yamaruya?"

“Có khi là Maruyama cũng nên.”

“Maruyama... Maruyama à... Đợi chút, để tôi kiểm tra thử”

Tôi lôi điện thoại ra tra cứu.

Không ngờ có thật. Căn nhà nơi tôi sinh ra và cả nhà ông tôi đều không ở Nagasaki. Tôi ở thành phố Omura, nơi có sân bay Nagasaki, nhưng thường sang Nagasaki để mua sắm và thi thoảng ăn ở các nhà hàng xịn, nên cũng biết ít nhiều về nơi này.

Tôi nhớ lần duy nhất mình được đi chơi cùng bố là lần đi xem một trận bóng chày ở sân vận động cấp tỉnh tại thành phố Nagasaki. Đó là trận đấu giữa đội Hanshin* và đội Yakult*. Bố tôi là fan hâm mộ đội Giants, nhưng hiếm khi ông đến Nagasaki để xem một trận bóng chày chuyên nghiệp chính thức, nên có lẽ lần đó ông đi là để cho tôi xem. Tôi không nhớ kết quả trận đấu, nhưng nhớ như in những lời ông nói lúc cầm cốc bia trên tay, tròng mắt nhìn tôi cười:

“Jun, bóng chày hay nhỉ.”

Những lời đó mở đầu “sự nghiệp” bóng chày của tôi.

Mùa thu năm ấy, gia đình tôi chuyển đến Tokyo, chúng tôi di chuyển bằng taxi.

Bố tôi cũng là một tài xế taxi, ông nói với mọi người rằng mình sẽ “gây dựng sự nghiệp ở Tokyo”, nhưng lý do thật sự là ông nghĩ căn bệnh lâu năm của mẹ tôi có thể được chữa khỏi ở bệnh viện trên Tokyo.

Tết năm sau, qua bao ngày đêm miệt mài không ngơi nghỉ lái xe trên những con phố xa lạ ở Tokyo, bố kiệt sức ngủ gật trên tay lái và đâm vào dải phân cách. Ông mất, còn mẹ tôi – người bác sĩ chẩn đoán là chẳng sống được bao lâu nữa – thì vẫn sống đến giờ.

Mà thôi, chuyện cũ sao cũng được. Tôi gõ thử “Nagasaki Maruyama” vào điện thoại.

Đây rồi.

“Có phố Maruyama. Và cả công viên Maruyama nữa”

Dù Ryu có vẻ không hiểu từ “công viên”, nhưng có lẽ đến đó sẽ nhớ ra điều gì đó cũng nên.

“Được rồi. Chúng ta sẽ đến thành phố Nagasaki. Tối phố Maruyama thử nhé.”

Hệ thống định vị trên xe gợi ý tuyến đường xuyên qua bán đảo Shimabara đến Nagasaki, nhưng tôi chọn tuyến vòng quanh mạn phía bắc bán đảo, nơi có thể thấy cảnh biển suốt dọc đường. Hơi xa, nhưng cũng chẳng gấp gáp gì. Tôi mở hé nắp thùng giữ lạnh ở thùng xe để Ryu có thể vào nước bất cứ lúc nào cô ta muốn.

“Nhìn này, đây là biển đó.”

Chẳng cần nói gì Ryu cũng dán mắt về phía biển bên tay phải. Trời trong nắng vàng, mặt biển phản chiếu màu trời xanh ngắt.

“Đây có phải lần đầu cô nhìn thấy biển?” Có vẻ cô ta không nhớ hôm qua ở trên phà tôi đã chỉ cho cô ta cảnh biển.

“Không, từng thấy trước đó rồi.”

“Ở đâu cơ?”

Ryu thở dài, đáp:

“Ở nhiều nơi lắm”

Vừa nói, cô ta vừa tự gật gù tán đồng.

“Không phải một ao nước lớn hay một con sông rộng đấy chứ?”

“Cấm cười! Biển có mùi như hầu khô chứ gì?”

Hầu khô. Cũng đúng. Tôi mở hé cửa sổ xe một chút. Ryu chun mũi người rồi lại gật gù:

“Ừa, đúng mùi này. Mùi hầu khô. “Này, tôi hỏi chút được không?” “Hỏi chuyện hầu khô á?”

“Không phải. Lúc trước, cô có kể cho tôi nghe về ký ức đầu tiên của cô.”

“Ta thích ăn những thứ có mùi hầu khô lắm.”

“Này, cô ở trong nước, có rất nhiều cá chép, à không, gọi là dii nhĩ. Rồi cô nghĩ muốn hóa thành di.”

“À à, nhớ rồi. Nhưng mà ta chẳng nhớ chuyện trước đó hay sau đó. Có khi nào tại vì bị cá Ayu mổ vào đầu nhĩ?”

“Lúc đó cô có mặc bộ y phục đỏ chứ? Cái bộ cô vẫn hay mặc ấy.”

“Tại sao lại hỏi chuyện đó?”

“Không có gì, tôi chỉ nghĩ đó là đầu mối để gợi lại ký ức thôi”

Không hiểu những gì tôi nhìn thấy lúc ngã vào bồn tắm là gì, nhưng nó quá đột ngột và quá rõ ràng, không thể chỉ là suy nghĩ thoáng qua, cũng không thể chỉ là ảo giác được. Dẫu có thấy ảo giác, tôi cũng không tin người nghèo nàn óc tưởng tượng như tôi có thể tạo ra những hình ảnh như vậy trong đầu. Có cảm giác như đó là một cảnh tượng ai đó hoặc thế lực nào đó, đã đưa vào đầu tôi bằng một sức mạnh nào đó.

“Bộ y phục đỏ... không nhớ. Ryu siết lấy sợi dây đai an toàn bằng cả hai tay, thở dài. “... Mà nghĩ lại thì, tại sao ta lại mặc một bộ y phục đỏ nhĩ?”

“Không phải vì cô thích màu đỏ sao?”

“Không phải vậy. Màu đỏ là một màu đặc biệt”

“Trước khi ở trong vùng nước đầy dii, tóc cô đang vấn lên đúng không? Và cô đeo một thứ đồ trang sức vàng rất lớn trên đầu?”

Chẳng hiểu từ lúc nào, tôi trở nên chắc nịch. Tôi không biết vì sao cảnh tượng đó lại được đưa vào đầu mình, nhưng đó hẳn là ký ức đầu tiên mà Ryu đã quên.

Ryu day day trán, nhắm nghiền mắt.

“Sao vậy?”

“... Không sao.”

Có lẽ lần đầu đi xe nên cô ta bị say. Tôi quyết định giữ im lặng một lúc, chỉ tập trung vào việc lái xe cho cẩn thận.

Khi dừng đèn đỏ, tôi đột nhiên cảm thấy có ánh mắt dõi theo mình, nên liếc sang bên ghế hành khách. Ryu đang chăm chăm nhìn tôi không chớp mắt. Với biểu cảm đầy băn khoăn, như thể muốn hỏi tại sao tôi lại ở đây.

“Sa... Sao thế. Có chuyện gì à?”

“Không có gì.”

Khoảng 1 giờ chiều, chúng tôi đến thành phố Nagasaki. Đậu xe vào bãi cạnh trạm xe điện Shiambashi rồi đi xuống phố. Từ đây đi bộ một quãng ngắn về phía nam là phố Maruyama. Nhìn bản đồ trên điện thoại, chúng tôi quyết định giờ sẽ tìm đường tới công viên Maruyama.

Đây là lần đầu tiên tôi đến khu vực này. Shiambashi và khu vực xung quanh là khu phố đêm - không phải nơi ông từng đưa tôi đến. Shiambashi ban ngày vắng vẻ đến lạ, như thể đang thêm thiếp ngủ, lặng lẽ chờ màn đêm buông xuống.

“Đây là phố Maruyama rồi đó.”

Ryu nhìn quanh con phố với những tòa nhà xếp thành từng hàng ngay ngắn, khịt khịt mũi, đôi khi dỏng tai như thể nghe ngóng gì đó.

“Thế nào, có nhớ ra gì không?”

Cô ta chỉ lắc đầu buồn bã đáp lại.

“Đằng kia có vẻ là công viên Maruyama đó.”

Đó là một công viên nhỏ hơn tôi nghĩ. Có vài băng ghế đặt dưới hàng cây râm ran tiếng ve. Không hiểu vì lý do gì, còn có một bức tượng đồng của Sakamoto Ryoma* ở góc công viên. Bên cánh cổng vào là tấm bảng đề: “Phì Tiền Nagasaki Maruyama Khuếch Trung Chi Phong Cảnh”.

Dưới dòng toàn Hán tự ấy, có hình minh họa cảnh phố phường theo lối Nishiki-e ở phía bên trái, và phần chú thích ở phía bên phải.

“Bức tranh của nghệ nhân Utagawa Sadahide* này họa lại quang cảnh khu phố đèn đỏ Maruyama sau thời Edo. Cánh cổng phía dưới bên trái là cổng thứ hai dẫn vào khu phố đèn đỏ (gần đồn cảnh sát Maruyama ngày nay)...”

Đồn cảnh sát ư? Phía trước công viên này có một tòa nhà xây bằng đá theo lối cổ, quả đúng là đồn cảnh sát thật.

“... Một góc khu vực trung tâm hiện nay là công viên Maruyama, phía trên có vẽ tòa thanh lâu Kagetsuro (Hikidaya).”

Có vẻ khu vực này ngày xưa là phố đèn đỏ. Nghĩa là Ryu từng là kỹ nữ ở đây sao?

Đi đến rìa công viên, chúng tôi thấy một tòa nhà trông như quán trọ thuần Nhật kiểu cổ. Ở đây cũng có bảng giới thiệu di tích lịch sử. Dòng chữ

trên bảng hiệu ở cột trước cổng ghi “Kagetsu”, chữ “Thanh lâu” đã không còn, chỉ còn “Kagetsuro” sót lại.

“Có nhớ ra chút gì không?”

Ryu đắm chiêu nhìn “Kagetsuro” không chớp mắt.

Cánh cổng lọt ngói nhỏ xíu so với kích thước của tòa nhà, như thể được xây dựng để nhốt người chứ không phải để mời người vào trong. Ryu khẽ lẩm bầm như thế thì thầm với ai:

"... Okichi."

“Hử? Cô nói gì cơ?”

“Không biết nữa, tự dừng ta buột miệng thế thôi.”

Ryu bối rối như con cá vàng lần đầu được thả vào bể nước, hoang mang trốn xuống đáy bể. Dù từng đến đây rồi, thì cũng là từ thời không có ô tô, ti vi hay quần jeans. Có lẽ thành phố này đã thay đổi quá nhiều.

Ryu trở nên im lặng nên tôi cũng không nói gì, đắm mình trong những suy nghĩ riêng. Nghĩ lại thì không thể có chuyện Ryu từng là kỹ nữ được. Kỹ nữ đang yên lành tự dừng biến thành cá vàng thì làm sao có khách. Có lẽ cô ta được nuôi như cá vàng Ryukin ở nơi này, từ rất lâu về trước, khi công viên yên tĩnh này từng là khu nhà thổ.

“Nghe nói có một ngôi đền Tenmangū* nổi tiếng gần đây, cô có muốn đến xem thử không?”

“Không cần đâu”

Ryu có vẻ tâm trạng, tôi cố an ủi:

“Thế đi xem thử những chỗ khác nhé. Nếu có ký ức về bánh bông lan và thủy tinh thì hẳn cô ta đã từng ở Nagasaki từ rất lâu về trước. “Chúng ta vẫn

còn nhiều thời gian. Tôi rảnh đến tận chiều thứ Hai cơ”

“Thứ Hai là bao giờ?”

“Ngày mai. Chiều mai tôi phải gặp mặt các sếp”

“Sếp là ai?”

“Sếp. Là người chức to nhất nơi tôi làm việc”

“Kiểu như quan phụng hành hả?”

“Quan? Phụng hành là kiểu như nắm quyền điều hành ấy hả? Ngày xưa ở Nagasaki có chức vụ đó sao?”

“Không, có khi phải từ thời xa lắc xa lơ cơ.”

Dù không có manh mối gì ở đây, nhưng có vẻ như Ryu đang dần dần nhớ ra điều gì đó. Nếu Ryu nhớ lại toàn bộ mọi chuyện, thì sẽ thế nào nhỉ? Liệu cô ta có trở thành người bình thường hay biến thành cá vàng? Hay sẽ hóa độ siêu thoát và biến mất? Như để rũ bỏ những cảm xúc lẫn lộn trong tim, tôi nói với giọng từng từng như không có gì:

“Tôi muốn giới thiệu Ryu với sếp ghê. Nhưng mà nói trước nhé, ông ấy khá át vía người khác đấy. Nói chung là một người có dáng vẻ và cách ăn nói mà chỉ cần gặp một lần thôi cũng sẽ nhớ mãi. Nhưng không phải theo nghĩa tốt. Ông ta còn đáng sợ hơn “yêu quái” Ryu.

Trông Ryu như muốn nói gì đó, nên tôi phẩy tay nói tiếp:

“Yên tâm. Tôi không thật sự mong cô phải gặp ông ta đâu. Nhưng tối thứ Hai tôi phải đi với các sếp nên không ở với cô được, cô cứ chơi ở khách sạn nhé. Tối thứ Ba hoặc sáng thứ Tư là về Tokyo rồi. Lúc về chúng ta sẽ đi máy bay. Cô chịu khó biến thành người trong khoảng hai tiếng là được.”

Tôi sẽ dùng thẻ. Không muốn đựng đến thẻ tín dụng, nhưng vì khi về chúng tôi đi hai người, nên không còn cách nào khác. Tôi cứ nghĩ và nói không ngừng để tự đánh lạc hướng bản thân khỏi những điều quan trọng.

“À, cô có ghét máy bay không? Nếu thế thì lại đi xe về cũng được. Hoặc đi phà. Chắc sẽ mất khoảng 2, 3 ngày. Có khi tôi sẽ xin trưởng phòng cho nghỉ hè. À đúng rồi, thứ Hai tôi cũng gặp một người được gọi là trưởng nhóm. Đi thuyền thì sao? Có thể nhìn thấy cảnh biển mênh mông còn hơn cả lúc trước đó.

“Có thể yên lặng chút được không?”

“Xin lỗi.”

Đứng ở góc phố từng là khu nhà thổ, nhưng giờ không còn gì sót lại, Ryu nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, như thể cố gắng ngửi mùi phấn trắng thoa mặt và chút hương phảng phất nơi từng nhộn nhịp người qua lại. Mắt vẫn nhắm nghiền, cô ta lẩm bẩm:

"Tay son naafa."

Rồi lặp lại một lần nữa như đọc câu trì chú gì đó.

“Tây thôn Nafua có ở gần đây không?”

“Tây thôn Nafa? Chưa nghe bao giờ. Đợi chút.”

Tôi thử tra cứu trên điện thoại, nhưng không tìm thấy kết quả nào. Mà tôi cũng không nghĩ đó là tên địa danh.

“Thế còn Giang Nam thì sao?”

Lần này thì tôi lắc đầu luôn.

“Xin lỗi, tôi nghĩ cũng không có đâu. Ở Nagasaki thì không có.”

Giờ là chính ngọ, mặt trời chói chang lơ lửng giữa không trung. Mùa hè ở Nagasaki không nóng ẩm như ở Tokyo, nhưng nắng gắt hơn. Tôi quay sang Ryu - người vẫn đang đứng ở một chỗ nơi góc phố – nói:

“Này, từ sáng đến giờ cô ở ngoài suốt vậy, có ổn không đấy?”

“Không vấn đề. Vì ta đã ở trong nước nhiều ngày rồi.”

“Ừm, thế giờ đi ăn thôi nhỉ?”

Ryu chậm rãi lắc đầu.

“Hay đi thử những chỗ khác?”

Lần này không thấy lắc.

Được, vậy đi. Giờ đi đâu nhỉ? Di tích Tojin Yashiki*. Dinh thự Glover.* Hay khu Dejima nhỉ? Đúng rồi, đến “Miếu Khổng Tử”. Đó là một điểm thăm quan du lịch gần Dốc Hà Lan*. Dù tôi chưa vào bao giờ, nhưng trong số những khu di tích lịch sử liên quan tới Trung Quốc rải rác khắp Nagasaki, thì đó là nơi tiêu biểu nhất – đậm đà “bản chất Trung Hoa.

Bên trong Miếu Khổng Tử chật hẹp và tiêu điều hơn tôi nghĩ. Đi qua cổng chính sẽ thấy một khu vườn nhỏ kiểu Trung, tiếp đó là một khoảng sân với những bức tượng của Khổng Tử và các vị hiền triết xếp thành hàng ngay ngắn, rồi đến một toà nhà kiểu Trung. Tất cả chỉ có vậy.

Trông Ryu chẳng mấy hứng thú với bất cứ thứ gì. Có lẽ cô ta để ý nhất là cái ao cá trong khu vườn kiểu Trung.

Có lẽ không thả cô ta xuống rãnh nước ở Shimabara – nơi có đàn cá chép – là một quyết định đúng đắn. Khi Ryu nhận thấy có cá chép bơi lội trong ao, cô ta giật lùi lại như đi rừng gặp gấu nâu vậy. Khi nhớ ra mình đang ở dạng người – cách xa tầm với (tầm vây và tầm miệng) của chúng, cô

ta nhặt một hòn sỏi nhỏ lên định ném chúng. Khi bị tôi ngăn lại, cô ta hậm hực quăng viên sỏi đi, làu bàu “đồ cá chép!”

Để bỏ tiền mua vé, chúng tôi vào tòa Bảo tàng Lịch sử Trung Quốc gần liền với khu Miếu Khổng Tử thăm thú thử.

Đó là bảo tàng trưng bày những công cụ sinh hoạt trong cuộc sống và đồ thủ công mỹ nghệ Trung Hoa cổ đại. Có con dấu trang trí hình rồng, những đồ đựng, kẹp tóc và lược chải đầu được chạm khắc tinh xảo, cùng với những bộ y phục thêu lộng lẫy. Tôi cứ ngỡ Ryu sẽ rất hào hứng, hay cô ta sẽ dừng lại, thậm chí bật khóc trước một số hiện vật trưng bày, nhưng cô ta chỉ nhìn lướt qua từng món rồi đi băng băng. Lạnh lùng như thể không thực sự muốn tìm hiểu quá khứ của chính mình.

Nói thật thì đâu đó trong tôi cũng cảm thấy có chút nhẹ nhõm khi lướt qua bảo tàng theo bước chân Ryu. Tôi không biết nữa, một cô gái mặc áo phong quần jeans tùy tiện mua bừa mà vẫn hợp đến bất ngờ, với mái tóc không cài trang sức, nửa xõa nửa búi (trong lúc ngồi xe) vụng về, hay một sinh vật không rõ giống loài, bật khóc trước những hiện vật ngoại lai cổ đại, thì bên nào tốt hơn?

Ở một góc bảo tàng, người ta bày vô số áp phích và hiện vật. Có vẻ là gian triển lãm đặc biệt. Trên một tấm áp phích có đề dòng chữ: “Hôn lễ và Hỷ phục Trung Quốc”.

Hiện vật trưng bày là những hòm gỗ và đồ trang sức được chú thích là “Đồ của cô dâu”. Những tấm áp phích hoặc ghi thông tin, hoặc là ảnh chụp tái hiện phong tục cưới hỏi thời xưa. “Hôn lễ Trung Quốc luôn được cử hành theo những lễ nghi long trọng và vô cùng cầu kỳ, phức tạp. Từ lúc ăn hỏi đến lúc kết hôn, có sáu nghi lễ, được gọi là “Lục Lễ”, gồm: Nạp Thái, Vấn Danh, Nạp Cát, Nạp Chánh, Thỉnh Kỳ, Thân Nghinh.”*

Sau khi đọc qua thông tin diễn giải trên tấm áp phích đầu tiên, tôi liếc sang bên ảnh minh họa, để rồi thảng thốt nuốt khan.

Đó là bức ảnh chụp một cặp nam nữ mặc hỷ phục.

Cả hai đều đang mặc những bộ y phục đỏ kiểu cổ. Bộ của người phụ nữ rất giống với bộ y phục đỏ mà Ryu vẫn luôn mặc. Tóc cô ta búi thành búi to cao trên đỉnh đầu, và được cài một món đồ trang sức xa hoa lộng lẫy, trông giống hệt như hình ảnh cô gái mà tôi nhìn thấy lúc ở trong bồn tắm. Như thể tôi đã có một giấc mơ mang điềm báo vậy.

“Này, Ryu!” Tôi gọi Ryu – người vừa đi lướt qua, không thèm để ý tấm áp phích. “Đến đây mà xem.”

Thông tin trên tấm áp phích ghi:

“Màu đỏ được sử dụng trong phong tục cưới hỏi truyền thống của người Trung Quốc, để thể hiện niềm vui, thậm chí, lớp trang điểm của cô dâu cũng được gọi là ‘Hồng Trang (trang điểm theo tông màu đỏ).’

“Này, có khi nào bộ y phục đỏ của Ryu chính là hỷ phục không?”

“Hỷ phục... Hôn lễ?”

Tấm áp phích bên cạnh bức ảnh người mẫu mặc hỷ phục có tiêu đề “Quá trình rước dâu”. Nó là ảnh tái hiện cảnh rất nhiều người mặc lễ phục, đi theo một chiếc kiệu hoa hoặc xe lọng gì đó.

“Có khi nào, trước khi biến thành cá vàng, cô đang chuẩn bị kết hôn với ai đó không?”

Có khi nào lúc đó cô ta đang ở trong một nghi lễ xa hoa, cầu kỳ, diễn ra rất lâu? Đối tượng kết hôn, có khi nào chính là gã tên Wankai? Trong lòng tôi lại bắt đầu xáo động, bứt rứt không yên.

Ryu đã quay phắt khỏi bức ảnh đoàn rước dâu, hướng về phía ao cá chép, nói với vẻ bức bối:

“Đi khỏi đây thôi.”

Tôi định gọi món đặc sản Champon* của Nagasaki cho bữa trưa. Loại cho nhiều tôm và ngao, sò. Tôi nghĩ hẳn Ryu sẽ thích món này.

Nhưng lúc tôi rủ đến quán ăn ở khu phố Tàu, thì Ryu – trông cò vẻ không gấp gáp lắm – lại bảo:

“Ta vào trong nước một lúc. Cứ đi một mình đi.”

Nên tôi lái xe vào một bãi đỗ tư nhân. Ở đây ít bị chú ý hơn.

“Tôi đi đây, trước khi vào trong nước, cô nên cởi đồ ra. Vì nếu mặc nguyên đồ ướt đi giữa phố thì sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Tôi nhắc nhở vì muốn đi dạo quanh Nagasaki với Ryu thêm chút nữa. Mà vừa dứt lời thì Ryu đã bắt đầu cởi đồ, nên tôi vội vàng ra khỏi xe. Đã định cho sẵn chút thức ăn cho cá vào thùng giữ lạnh mà lúc đó cũng quên mất tiêu.

Dù đã quen với việc đi ăn một mình, nhưng một mình giữa khu phố xa lạ làm tôi nhanh chóng mất đi cảm giác thèm ăn. Chẳng còn muốn đến quán Champon “ngon nhất Nagasaki” theo lời ông tôi từng nói nữa, tôi vào một quán đồ ăn nhanh.

Khi đang tự rót cho mình một cốc cà phê đá để ăn kèm cái bánh hamburger mùi vị nhạt thếch như giấy gói, thì điện thoại đổ chuông.

Trưởng nhóm gọi.

“Sao rồi. Lâu lắm mới về quê nhà nhỉ, đang được nhị vị phụ huynh cưng chiều hả?”

Tôi đã nói với trưởng nhóm sẽ dành ngày thứ Bảy, Chủ nhật để về Nagasaki, nhưng không nói mình không còn nhà ở đây.

“Xin lỗi đã gọi vào ngày nghỉ nhé, nhưng giám đốc nói muốn ăn tiệc Shippoku*. Anh đặt quán được không? Nhớ chọn chỗ tốt nhất Nagasaki nhé. Chắc anh rành khoản này nhỉ

Không, tôi nào có biết gì. Cũng chưa bao giờ ăn cái gì gọi là Shippoku cả.

Dẫu sao thì tôi vẫn tra cứu trên mạng và chọn nhà hàng danh tiếng nhất, nhưng không thể đặt chỗ ngay được. Giám đốc rất coi trọng vẻ bề ngoài. Dù hương vị có ngon đến mấy, ông ấy cũng vẫn sẽ nổi cơn thịnh nộ nếu nội ngoại thất nhà hàng không đạt chuẩn. Phải đến tận nơi xem mới được. Tôi quyết định đi xe điện công cộng của thành phố thay vì lấy xe, để Ryu có thể nghỉ ngơi yên tĩnh.

Khi tôi trở về bãi đỗ xe, Ryu vẫn đang ở dạng cá vàng Ryukin. Áo phông và quần jeans cô ta cởi vẫn ở trên ghế hành khách, được gấp một cách vụng về đến khó tin. Mà nhân đây tôi mới nhớ, sáng nay cô ta cứ nhìn bộ đồ cho khách mặc trong phòng của khách sạn mãi, vẻ thích thú lắm. Có vẻ cô ta quên cởi tất rồi. Chóp đuôi cá vàng Ryukin giờ đã chuyển màu xanh đậm.

Sau khi thả chút thức ăn cho cá vào nước, tôi lại đi vào thành phố. Lần này là để tìm quán bar có tiếp tân phục vụ.

“À đúng rồi, nhớ tìm chỗ đi sau bữa tối nhé. Ủ, quán nào có tiếp viên nữ ấy. Trẻ trung, ngực bự càng tốt..”

Làm sao tôi biết được cái đó chứ.

Đến lúc quay lại xe, mặt trời đã gần lặn. Ryu vẫn ở trong nước. Trong lúc chờ cô ta trở lại, tôi lấy điện thoại tra cứu chỗ nghỉ qua đêm.

Tôi lờ việc giá phòng hơi cao đi và đặt một căn phòng đôi ở khách sạn xịn hơn ngày hôm qua. Tất nhiên với trường hợp của Ryu thì tôi không thể lịch thiệp đi đặt hai phòng riêng biệt được. Làm thế có khi phòng sẽ ngập nước, hoặc cô ta sẽ vô tình bị xả xuống bồn cầu, lọt vào hệ thống nước thải mất.

Đặt phòng xong, vừa ngả lưng ra ghế thì tôi nghe có tiếng nước lồm bồm dâng sau. Đặt áo quần của Ryu vào khoang sau xe, tôi cất tiếng hỏi giữa lúc cô ta đang loạt soạt thay đồ:

“Cô nghỉ ngơi được chứ?”

"Ừm."

Ryu trượt vào ghế hành khách lạnh lẽo như bơi trong nước. Từ tóc và mặt cô ta, nước nhỏ giọt tong tong, chỉ nhìn nghiêng thôi cũng có thể đoán được là Ryu vừa khóc. Mắt sưng và đỏ hoe.

Cảm thấy không nên tọc mạch, nên tôi quay đi, không nhìn mặt Ryu mà nói:

“Cô có đói không?”

Ryu đáp lại bằng giọng bình thường như mọi khi:

“Đói.”

“Được rồi, thế đi ăn món champon nhé.”

Tôi không hỏi vì sao cô ta khóc, hay cô ta đã nhớ ra điều gì, nhưng trông Ryu có vẻ đã lấy lại tinh thần.

Ở quán champon, Ryu vô cùng thích thú khi được ngồi phòng riêng có bàn sưởi, và ăn tôm, ngao sò trong món champon, cùng với bánh chả tôm

rán đặc sản Nagasaki tên “Hatoshi”. Tôi ăn phần lớn miến và rau củ trong suất của Ryu, và cả món tráng miệng chân châu nữa.

Lúc chúng tôi đi bộ trở lại bãi đỗ xe, cô ta vỗ vỗ cái bụng căng tròn, nhớ lại lúc ở quán, nói:

“Ngon ghê. Champon ngon. Ngon hơn cả mì Ý” “Tôm ở đó to nhỉ. Hẳn là tôm sống lâu năm.”

“Quay lại chỗ kia được không? Đây là lần cuối.”

Nói như một bà lão sắp về với cát bụi, không còn bao lâu nữa để hưởng thụ cuộc đời vậy.

Xung quanh tối đen. Bãi đỗ xe ở đường nhánh, cách đường chính một quãng, hai bên có chiếu đèn neon. Ryu tròn mắt nhìn một cặp đôi đang hôn nhau trong bóng tối.

Cách bãi đỗ xe vài căn nhà, có một cửa hiệu được thắp đèn sáng trưng. Ánh sáng lọt qua cửa kính ở mặt tiền, lấp lánh như đèn mời gọi bướm đêm. Khi tôi rời bãi đỗ xe, trời vẫn còn nhá nhem, nên chỗ này không nổi bật lắm. Tấm biển hiệu neon lớn cũng thật chói lòa:

“Thủy Sinh DEJIMA-YA.”

Là một cửa hiệu bán cá cảnh.

Tôi dừng chân vì thấy một trong những tấm áp phích trên cánh cửa kính ghi: “Ranchuu Đen mới về”.

“Này, vào thử nhé?”

Tôi vừa hỏi thì tâm trạng vui vẻ của Ryu vụt biến mất.

“Hôm nay đủ rồi.”

“Chỉ một lúc thôi. Đi cho tiêu cơm.”

Với tôi, cửa hiệu này như thể đã ở đây chờ đợi chúng tôi tìm đến. Trong đầu tôi hiện lên câu nói của Nagasaka Tsunejiro cách đây ít lâu:

Tất cả đều liên kết với nhau.

Tên thì có vẻ sang chảnh, nhưng bên trong lại đơn giản và mang vẻ xưa cũ đến bất ngờ. Nếu không có những bể nước đủ kích cỡ xếp thành hàng, hẳn nơi này sẽ giống một cửa hàng bán cá ở ngoại ô hơn là một hiệu thú kiểng.

Nó là một cửa hiệu cũ kỹ, chỉ có ngoại thất bên ngoài là mới mẻ hiện đại. Ở cuối cửa hiệu, phía trên quầy thu ngân, có một tấm bảng đồng cũ kỹ, có vẻ đã được dùng lâu lắm rồi. Trên đó ghi “DEJIMA-YA” theo phong chữ cổ.

Ryu và tôi vừa bước vào thì có tiếng nói từ phía sau một dãy bể nước vọng đến: “Tôi có thể giúp gì cho quý khách không?”

Nghe có vẻ lịch sự, nhưng tông giọng như thể có ý nói: “Tôi không muốn tiếp mấy người khách du lịch thờ ơ vào ngó nghiêng cho có”.

“À, có cá Ranchuu đen không?”

Tôi vừa đáp thì chủ nhân của giọng nói – người đang ngồi xổm sau một bể nước, ngó ra.

Đó là một người đàn ông to béo. Trông khoảng hơn 40 tuổi, nhưng mái tóc vuốt ngược ra sau của anh ta nhuộm vàng hoe. Với đôi mắt tròn nhỏ nằm cách xa nhau, mặt anh ta trông như một loại cá vàng nào đó.

“Ranchuu đen hả? Hừm hừm, quý khách gặp may đấy.”

Với tôi, những lời ấy như thể ngụ ý: “Tôi đã đợi các người mãi”

Anh ta giờ mới lộ mặt ra khỏi chỗ bể cá, với tay ra cái kệ phía sau:

“Đây!”

Một con Ranchuu đen bơi lững lờ giữa bể cá đầu tiên ở tầng ba của cái kệ ấy.

Nhìn tới nhìn lui vẫn thấy nó là một con cá xấu xí. Cục bướu trên đầu – đặc trưng của loài Ranchuu – có màu loang lổ nên trông giống vô số khối u nhọt nổi lên vì một căn bệnh tồi tệ gì đó hơn là một cục bướu.

Cơ thể của nó bị biến đổi méo mó bởi quá trình phối giống, với xương sống cong vòng, trông giống một con ếch có vây ngực và vây đuôi thay cho tứ chi. Chẳng hiểu do hình dạng cơ thể, hay do chịu ảnh hưởng của nhiều lần phối giống phi lý, mà nó bơi vô cùng chậm chạp, vụng về. Như thế em bé sơ sinh lẫm chẫm tập đi vậy.

Nhưng con Ranchuu đen này hơi khác những con tôi từng thấy ở cửa hàng cá cảnh. Giữa những vây đen có một số chỗ vây vàng, như thể được phủ bột vàng vậy. Cả phần dưới bụng nó cũng màu vàng.

“Xin hỏi nó nhập từ đâu về vậy?”

Đáp lại câu hỏi của tôi, đôi mắt tròn nhỏ xíu của người đàn ông kia đảo trái đảo phải. Anh ta lăm băm đáp:

“À... thì... từ Trung Quốc.”

Giá là 1.580 yên. Sau khi đi vô số cửa hàng cá cảnh, tôi phát hiện ra phần lớn cá Ranchuu đen có trên thị trường Nhật Bản ngày nay đều được nhập về từ Thái Lan, và hàng Thái cũng được ưa chuộng hơn. Đặc điểm của chúng là có màu đen tuyền, kể cả dưới bụng. Giá khoảng 4.000 – 5.000 yên.

“Màu sắc khá đẹp phải không. Một số dân chơi cá cảnh cho rằng giống Ranchuu đen Trung Quốc trông có thần hơn là giống Ranchuu đen tuyền...”

“À không sao. Chúng tôi đang tìm giống nhập về từ Trung Quốc mà.”

Người đàn ông này giờ vẫn khá cau có cứng nhắc, nghe vậy bèn cười vui vẻ:

“Ồ thế hả, tốt tốt...”

Ryu căng mắt nhìn chăm chăm, rồi lại nheo nheo quan sát con cá đen trong bể nước. Biết thế tôi đã mang theo kính cho cô ta.

Cô ta khịt mũi. Nhìn nghiêng không thể đoán nổi Ryu đã tìm ra điều gì đó về con cá Ranchuu Trung Quốc này, hay lại đang thất vọng. “Kích thước khác. Phải to hơn cơ. Tôi nhớ ra điều cô ta từng nói, bèn hỏi thử người đàn ông:

“Có con nào lớn hơn không?”

Thân mình tròn ửng của con Ranchuu đen trước mắt tôi to cỡ quả trứng gà lớn, khoảng 10 cm tính cả vây đuôi.

“Đây là con cuối cùng. Khá lớn mà. Ranchuu đen kích cỡ này gần như là lớn nhất rồi.”

Con cuối cùng sót lại trong cửa hiệu thú kiểng, liệu có là hàng tốt không chứ?

Có vẻ sự “không hài lòng” đã hiện rõ trên mặt tôi. Người đàn ông căng thẳng chớp mắt liên tục.

“Nó là một con Ranchuu tốt, chẳng hiểu sao còn sót lại. Chắc nhiều khách hàng thấy loại nho nhỏ thì đáng yêu hơn. Có lẽ nó hơi to quá. Hơi xấ... à hơi độc đáo quá chẳng? À đúng rồi. Có thể đặt hàng đấy. Để tôi mang quyển danh mục hàng cho quý khách xem nhé”

Không đợi tôi trả lời, anh ta biến vào sau cửa hiệu. Tôi gọi Ryu – đang đứng phía sau.

“Thế nào? Con Ranchuu đen này có đúng không?”

Không trả lời. Chỉ nghe thấy cô ta thở dài. Hít sâu và thở ra một hơi thật dài. Hít thở bầu không khí thời cổ đại – lúc lớp băng vĩnh cửu đang dần tan rã – hẳn cũng giống thế này.

“Vậy không phải à?”

Tôi quay lại nhìn Ryu. Cô ta đã biến mất. Đi đâu rồi? Ryu nhỏ người nên nếu đi sang phía bên kia dãy kệ thì sẽ bị che khuất hoàn toàn. Tôi nhìn sau dãy kệ.

Không có.

Cô ta đi ra ngoài sao? Không, nhanh như vậy không thể đi kịp, và ở đây có cửa tự động, sẽ phát ra tiếng chuông khi mở và đóng.

Có lẽ nào?

Tôi thử nhìn vào trong bể nước.

Đúng là cô ta ở đó thật.

Ryu dưới dạng cá vàng Ryukin đang ở đó, giữa làn nước mờ tối dưới ánh đèn cửa hiệu.

Ở một góc bức tranh thủy mặc, có dấu mực đỏ – thật ra giống giọt máu đỏ hơn – đang lơ lửng trôi.

Lượn vòng xung quanh con Ranchuu đen, như đang trôi chứ không hẳn đang bơi. Vây đuôi Ryu phất phơ như vạt váy mỹ nhân ngư mỗi khi khẽ uốn mình. Sau khi bơi một vòng, cô ta lượn ra trước mặt con Ranchuu đen. Hai con cá vàng đối diện nhau, cách một khoảng bằng một thân cá, rồi bất động. Như thể đang quan sát đối phương.

Ryu di chuyển trước. Cô ta mổ vào cục bứt xấu xí trên đầu con cá kia. Như nụ hôn phá vỡ lời nguyên trong truyện cổ tích. Thế rồi con Ranchuu đen rùng mình.

Bóc!

Những bong bóng nước phả ra từ khuôn miệng lớn nhốn nhốn những cục u của nó. Bong bóng nước từ con cá dài có 10 cm mà to đùng như bong bóng xà phòng. Những bong bóng chậm rãi trôi lên, và Ryu đuổi theo, miệng mổ mổ chúng như sư tử biển chơi tăng bóng. Khi cô ta đâm đầu vào đám bong bóng nước, chúng bao phủ toàn bộ xung quanh cơ thể cô ta. Chậm rãi uốn thân mình đỏ rực, cô ta lượn lại. Giây phút đó, bong bóng nước vỡ tung.

Bóc!

Nước nổi bong bóng, cơ thể con Ranchuu đen vặn vẹo rồi biến mất, một người mặc bộ y phục đen hiện y ra ngoài bể nước... Chẳng hiểu sao cảnh tượng đó hiện lên trong đầu tôi, nhưng thực tế thì chẳng có gì bất thường xảy ra trong bể nước cả. Con Ranchuu đen vẫn là chính nó. Ryu thì lại bơi vòng vòng.

Khi đã bơi xa khỏi con Ranchuu đen, Ryu phóng tới như một mũi tên, lần này mổ vào phần màu vàng dưới bụng nó. Con Ranchuu đen lại giật thót.

Tôi biết cá vàng là sinh vật sống chứ không phải món đồ trang trí di động, và chúng cũng có cảm xúc, dù không giống như loài người.

Rõ ràng con Ranchuu thấy không thoải mái.

Tôi cũng không thoải mái. Mồ hôi lạnh túa đầy gáy, tôi có cảm giác chủ cửa hiệu sắp quay lại. Thò mặt vào bể nước, tôi thì thầm:

“Ryu, mau về thôi”

Lúc trước không phải là một nụ hôn lãng mạn. Trông như Ryu đang tấn công một con cá to hơn chính cô ta rất nhiều. Con Ranchuu đen loạng choạng chạy trốn, và Ryu đuổi theo, mổ nó liên tục. Đôi mắt tròn lún sâu trong đồng u bướu của nó như thể lồi ra vì sợ hãi.

Tôi thì thâm to hơn một chút:

“Dừng lại đi. Về thôi!”

Sống lưng tôi lạnh toát. Vì tôi cảm thấy có người đứng phía sau mình.

Tôi lúng túng quay lại trong lúc cổ vắt óc nghĩ lời biện hộ. Người đàn ông đứng đó không phải người tôi thấy lúc trước. Đó là một ông già bé nhỏ gầy gò. Ông ta đang mặc bộ đồ lao động màu xám và đi boots cao su. Có lẽ là nhân viên cửa hiệu chẳng.

Ông ta đã đứng đó bao lâu rồi. Hy vọng ông ta không thấy lúc Ryu biến thành cá vàng.

Tôi gật đầu chào để trấn tĩnh lại trái tim đang đánh trống thùm thụp trong lồng ngực, quan sát biểu cảm của ông lão.

Ông ta không chào, mà chỉ nhìn tôi đăm đăm. Ông ta hẳn đã già lắm rồi. Thịt đã teo đến mức mặt trông như chỉ còn một lớp da mỏng phủ bên ngoài hộp sọ. Trên đầu ông ta lơ thơ vài cọng tóc bạc. Hẳn là khoảng 80 tuổi rồi. Nhưng cặp mắt tròn nhỏ, cách xa nhau của ông ta trông như của thanh niên lúc trước. Nếu thanh niên kia là chủ cửa hiệu, thì ông lão này hẳn là chủ hiệu đời trước? Không, có lẽ là đời trước nữa.

“Chào ông. Làm phiền ông ạ.”

Tôi lên tiếng. Ông lão vẫn không phản ứng gì. Có lẽ vì lúc lần tuổi già. Dù sao thì tôi nghĩ với đôi mắt mờ đục như quả nho bóc vỏ ấy, ông ta chẳng

thể thấy Ryu đang bơi trong bể cá với con Ranchuu đen, chứ đừng nói là cảnh cô ta biến thân.

Ông lão mấp máy đôi môi nhăn nheo:

“Thật kỳ diệu.”

“Dạ? Ông nói gì ạ?”

“Con cá vàng Ryukin ấy..”

Thôi xong. Lộ rồi. Ông lão nhìn thấy từ đâu nhỉ? Viện lý do nào bây giờ? Trước khi tôi kịp nghĩ ra cách lấp liếm, thì ông lão đã nói tiếp:

“Đó là con Ryukin chỗ Nagasaka tiên sinh phải không?”

Tôi tròn tròn mắt. Nagasaka? Ý ông lão là Nagasaka Tsunejiro sao?

“Ông là...?”

“Thế ra vẫn còn sống nhỉ?”

“Ông biết về Ryu?”

Ông lão không trả lời câu hỏi của tôi mà chỉ lẩm bẩm tự nói chuyện một mình.

“Sống lâu hơn cả ta, ngạc nhiên thật đấy.”

Nhìn kỹ hơn, tôi nhận ra bóng hình ông lão có chút mờ mờ nhạt nhạt. Ông đang mặc bộ đồ lao động dài tay không phù hợp với mùa hè, và có thể nhìn xuyên qua bức tường đằng sau.

Chấm đỏ uốn lượn trên khuôn mặt nhăn nheo của ông chính là con cá vàng phía sau. Tôi đã quen với việc gặp người chết đến mức không còn thấy sợ nữa, nhưng khi hỏi chuyện ông lão thì giọng tôi vẫn run lên, không phải vì sợ, mà vì một lý do khác.

“Nagasaka tiên sinh mà ông nói, có phải là tác giả cuốn Kim Ngư Truyện – Nagasaka Tsunejiro không ạ?” Tôi như van xin câu trả lời. “Làm ơn cho tôi biết với. Ryu – con cá vàng ấy – chuyện gì đã xảy ra với cô ta ạ?”

Có lẽ người chết nhìn thấy những thứ chúng ta không thể nhìn thấy. Có lẽ họ biết... Nhưng ông lão vẫn chỉ lăm bằm một mình:

“Bánh xe xoay vòng rồi cũng trở lại vị trí ban đầu. Nghĩa là sao nhỉ? Ryu vẫn đang đuổi con Ranchuu đen vòng vòng.

“Tôi... chúng tôi phải làm gì bây giờ?”

“Đây rồi đây rồi.”

Không ổn. Chủ cửa hiệu đang từ sau đi ra.

“Đã để quý khách đợi lâu. Đây rồi.”

Anh ta có vẻ chẳng hề nhìn thấy ông lão đứng trước tôi.

Ông lão nheo mắt nhìn gã thanh niên tóc vàng đang sấn sổ tới như thể muốn đẩy mình sang bên.

“Hửm? Người đi cùng quý khách đâu rồi?”

Tôi đứng chặn trước bể nước. Để anh ta không nhận thấy Ryu, và cũng để che phần gáy đã ướt đầm mồ hôi lạnh của mình.

“À, ra ngoài hít khí giới rồi.”

“Mùi hơi tanh nhỉ, trong tiệm cá vàng mà.”

“Không không, không có đâu?”

“Quý khách có thể đặt mua vô số loại cá vàng Trung Quốc. Cửa hiệu này đã nhập ngoại cá vàng về kinh doanh từ trước Thế chiến II rồi. Đời chủ

trước... ông tôi, mới mất năm nay, là một người có tiếng đấy, dù không kiếm được bao nhiêu, nhưng ông nhập cá từ khắp nơi về..”

Ông lão với đôi mắt mờ đục lờm anh chàng chủ cửa hiệu. Danh mục các loại cá anh ta đang cầm là một tập giấy in hình lấy trên mạng, chú thích ghi bằng tiếng Trung. Tôi hững hờ ngó qua một lượt, rồi chỉ vào một bể nước ở phía xa xa:

“Cho tôi xem con cá vàng đằng kia một chút được không?”

Tôi đã mong anh ta sẽ dẫn tôi ra xem để rời khỏi chỗ này, nhưng không. Anh chàng có vẻ muốn tôi mua một con cá vàng Trung Quốc – vì nó đắt tiền hơn một con Ranchu đen.

“Tôi luôn nhập hàng từ Công ty TNHH Thủy sinh Hồ Nam. Đó là một công ty có danh tiếng lâu đời ở Trung Quốc đấy. Nghe nói họ dùng nguồn nước sạch từ một nhánh sông Dương Tử để chăm nuôi cá. Có bán cả Ranchu đen nữa, loại nhỏ nhỏ rất khỏe mạnh hoạt bát... Ờ kìa?”

Mắt anh chàng trở lờ ra khi nhìn vào bể nước phía sau mà tôi không thể che kín. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực.

“Gì thế này?”

Phải làm sao bây giờ? Chuồn đi? Nhưng nếu vậy sẽ không đưa Ryu về được. Làm gì mới được? Làm gì lúc này? Hay bảo tôi thả con cá mới này vào: “Đây là con cá vàng tôi nuôi ở nhà. Định là thả chung một bể nên mới thử xem chúng có hợp nhau không... Nghe không thuyết phục lắm, nhưng còn hơn là bảo thật ra nó chính là cô gái lúc nãy... Trường hợp xấu nhất là Ryu sẽ biến trở thành người trước mắt anh chàng chủ cửa hiệu này.

Ánh nhìn của anh ta chuyển từ bể nước sang tôi, tôi cứ ngỡ anh ta sẽ hạnh hợ: “Anh đã làm gì?” Nhưng không, chỉ thấy anh chàng có vẻ ngại ngùng, xấu hổ cười cười chữa then.

“Đúng là khó tránh khỏi nhỉ. Kiểu như nước không hợp ấy. Dù chăm sóc cẩn thận thế mà vẫn không ổn.”

"Hả?"

Ryu đã biến mất khỏi bể nước từ lúc nào. Chỉ còn con cá Ranchuu đen đang nổi ngửa bụng trong nước. Anh chàng chủ cửa hiệu thò tay vào khe hở giữa bể nước này và bể phía trên, khua khua như cố gọi con Ranchuu đen dậy. Chỉ liếc qua tôi cũng có thể thấy tình trạng của nó nghiêm trọng hơn là chứng rối loạn bong bóng. Vây đuôi của nó thông thượt, không hề cử động chút nào.

“Ấy, không được rồi. Anh ta nhăn mặt.”

Bóng ông lão đang đứng phía sau bắt đầu đập chồm rung rinh như màn hình nhiễu sóng. Quần áo và da thịt ông ta bật màu dần. Như thể một cột nước hình người đang đứng đó, mặt mũi và cơ thể trong suốt nhìn thấu cả những con cá vàng phía sau. Khi những rung động đập chồm mỗi lúc một mạnh lên thì hình bóng ấy biến mất, như đài phun nước phụt tắt.

“Chuyện này rất hiếm khi xảy ra ấy.”

Lời bao biện bị ngắt giữa chừng. Vì anh ta đã để ý thấy Ryu ở trong bể cá vàng Ping Pong bên cạnh. Những con cá đang quẫy đuôi như trong một vũ điệu dữ dội, vội vã bơi tứ tán. Hoảng hốt trước kẻ xâm nhập, những con cá nhỏ xúu căng tròn màu cam tía về mọi hướng, y như tên gọi của chúng.

Khi Ryu lượn vòng trong nước, sắc đỏ của cô ta hòa lẫn vào cả vùng màu cam của những con cá vàng Ping Pong. Thế rồi tiếp đó cô ta bơi lên trên, về phía góc trái bể nước, nơi có một con cá vàng to lớn đang thông dong bơi lượn. Ryu lượn vòng quanh một con cá khổng lồ có biển tên đề “Cá vàng Đầu Lân” – trông như đầu Ranchuu gắn trên thân Ryukin. Thi thoảng cô ta quay lại mổ vào cái đầu giống Ranchuu của nó. Mỗi lần như

vậy, cơ thể to lớn chỉ tính phần thân đã bằng cả lòng bàn tay người trưởng thành của con Đầu Lân lại run rẩy, như voi sợ chuột vậy.

Ryu quay đi, như thể chán ngán, quyết định bỏ mặc con cá to lớn mà yếu ớt. Rồi cô ta phóng sang bể tiếp theo. Bể nước nổi bong bóng mịn mù, còn Ryu thì biến mất tăm.

Lần này, cô ta xông vào giữa đám cá vàng mắt lồi ở ngay bể bên cạnh. Đám cá với những cặp mắt to cộ trở lồi như thể sưng sốt lắm.

Không hề hay biết sự hoành hành của Ryu và nỗi hoảng loạn của đám cá vàng, anh chàng chủ cửa hiệu vớt con Ranchuu đen lên bỏ sang xô nước riêng. Con Ranchuu đen im lìm không động đậy. Anh ta mơ hồ nghĩ chắc có chuyện gì tồi tệ đã xảy ra, nhưng không hề nghĩ do Ryu làm.

Ryu tiếp tục lao đi giữa đám cá vàng màu đen đang chạy trốn loạn xạ. Như thế chẳng phải cá mà là một con chim đỏ rực phóng vun vút giữa làn nước. Trông cô ta như đang tìm kiếm cái gì đó, hoặc đang chạy loạn trong cơn tuyệt vọng. Như đang cố chứng minh sự tồn tại của bản thân.

Anh chàng chủ cửa hiệu khựng lại giữa chừng, tự nhiên xoa xoa hai tay vào nhau, ngọt nhạt hỏi:

“Hay mua cá vàng Đầu Lân? Đó là một loại cá vàng Trung Quốc khá giống Ranchuu. Có cả loại màu đen đó quý khách.

“Ryu, dừng lại đi.”

“Quý khách vừa nói gì ạ?”

“À, không. Không có gì đâu.”

Tôi vừa nhìn đi chỗ khác một chút thì đã mất dấu Ryu. Bể cá vàng mắt lồi lại toàn những con cá đen tuyền như trước. Cũng không thấy bóng dáng cô ta ở các bể khác.

“Nếu quý khách thích màu đen, thì hay là xem loại cá vàng mắt lồi đuôi bướm? Nghe nói người ta thường mua số lượng lớn về ngắm chơi đấy.”

“Cho tôi xem thử phía trong cửa hiệu được không?”

Tôi vừa giơ tay chặn anh chàng đang cố thuyết phục tôi mua thêm cá lại vừa liếc nhìn dãy bể ở kệ đằng sau.

Không có.

Ở phía bên kia dãy kệ là những loại cá nhiệt đới rực rỡ sắc màu đang tung tăng bơi lội. Ryu với cơ thể màu đỏ nổi bật cũng chẳng có ở đây.

Trong cửa hiệu có bốn dãy kệ xếp đầy bể nước, phía sau chỉ còn mỗi kệ trưng bày cá nhiệt đới này. Kệ cuối cùng gần cửa ra vào có vẻ là nơi xếp những mặt hàng đắt khách nhất. Cá bảy màu rực rỡ muôn sắc. Ranchuu. Cá thần tiên. Cá vàng sao chổi với màu vàng y như cái tên của nó. Và một loại cá lớn trông khá giống cá da trơn.

Dù không nghĩ cô ta sẽ vào bể cá rồng – nơi có con cá to như cá thu – nhưng tôi vẫn ngó qua, quả nhiên không thấy.

Tôi nhìn cả đằng sau lẫn phía trên.

Không có.

Liệu cô ta đã đi đâu nhỉ. Hay trở lại kệ phía sau rồi? Lúc tôi định quay lại tìm từ đầu thì chợt nhận ra.

Ông lão lúc trước đang ngồi vắt vẻo trên tấm bảng đồng ghi dòng chữ “DEJIMA-YA” phía sau quầy thu ngân. Ông lão đang nhìn chăm chăm về phía này. Không phải nhìn tôi, mà nhìn gì đó sau lưng tôi.

Tôi dò theo ánh nhìn của ông lão. Có hai bể nước hình chữ nhật dài ở gần cửa. Có vẻ như ông ta đang nhìn về phía đó.

Một bể nước đầy những con cá vàng nhỏ xíu màu đỏ, loại cá vẫn thường được dùng trong trò chơi với cá. Bể còn lại thì đầy ắp cá vàng Ryukin cỡ nhỏ, đỏ rực cả mặt nước. Có khi phải đến gần trăm con. Một con trong số đó lọt vào tầm mắt tôi. Ngày xưa với tôi cá vàng con nào con nấy đều giống hệt nhau. Nhưng giờ khác rồi. Dù có trộn lẫn với bao nhiêu con cá vàng khác, tôi vẫn có thể nhận ra.

Không thể nhầm được. Đó chính là Ryu. Mặt trắng, môi đỏ như thoa son. Lúc này cô ta mặc quần jeans màu xanh nhạt, nên bây giờ vây đuôi dài thướt tha của con Ryukin này hơi ngả sắc trắng nhạt, không giống các con Ryukin khác.

Có lẽ đã thấm mệt nên Ryu không quậy phá nữa, im lìm lặn xuống một góc bể. Tôi nói với chủ cửa hiệu đang đứng nhìn từ phía bên kia kệ xếp bể nước:

“Tôi lấy con Ryukin này.”

“Hả? Ryukin à? Quý khách muốn bao nhiêu con?”

“Một con thôi. Là con có vây đuôi hơi ngả sắc xanh nhạt này.”

“Vây đuôi xanh nhạt? À, con này hả? Sao tôi chưa thấy con này bao giờ nhỉ.”

Anh ta dùng vợt vớt Ryu lên. Miệng và mang Ryu đóng mở liên tục. Chắc cô ta khó thở.

"324 yên."

Tôi được đưa cho bịch ni lông đựng cá đầy ắp nước ở quầy thu ngân. Ông lão không còn ở đấy nữa. Lúc trả tiền thừa, anh chàng chủ cửa hiệu còn cố mời tôi tiêu thêm:

“Ờm, hay quý khách đặt hàng nhé, cá gì cũng có.”

Tôi chỉ khẽ lắc đầu.

“Vậy là không mua cá vàng Trung Quốc nữa nhỉ. Thôi được rồi.”

Anh ta nhún vai làu bàu. Đúng lúc ấy... tấm bảng đồng “DEJIMA-YA” sau quầy thu ngân rung lắc dù không hề có động đất. Như thế bất mãn với anh ta.

Bãi đỗ xe ở ngay trước mặt, nhưng tôi quyết định đi qua, dạo bộ loanh quanh thành phố một chút. Để có thể cùng đi nhận phòng khách sạn với Ryu-dạng-người. Ryu rất háo hức đến khách sạn. Lúc ăn champon, cô ta cứ nói đi nói lại mãi chuyện đó.

“Khách sạn à? Ta đã đi ra rồi, nhưng chưa đi vào bao giờ.

“Nhận phòng là như thế nào? Có cần luyện tập trước không?”

Tôi muốn cho Ryu được trải nghiệm sống như một cô gái bình thường. À không, có khi tôi làm vậy vì chính bản thân mình cũng nên.

Ryu im lìm trong bạch ni lông lúc chúng tôi bước xuống phố. Như cái đêm lễ hội mùa hè hai tháng trước. Như thể trở lại quá khứ.

Không biết đi đâu, tôi hướng về phía công viên Maruyama. Đường phố ban ngày tươi vui sống động, nhưng giờ chẳng có lấy một bóng người, ánh sáng từ những con phố náo nhiệt không tới được công viên này, tất cả chìm trong màn đêm.

Tôi ngồi xuống băng ghế dài, nói chuyện với bạch ni lông trong lòng:

“Đã có chuyện gì xảy ra với cô vậy, Ryu?”

Cô ta tức giận điều gì? Hay đang đau buồn? Tôi không nghĩ cô ta hành động như vậy vì vui mừng.

Bóng cành cây trên đầu và bóng tối của công viên phủ lên người tôi, thăm thẳm, dày đặc đến mức khó thở. Nó làm tôi nhớ rằng nơi đây từng là một nhà thổ.

Tôi tưởng tượng đến cảnh những kỹ nữ mặc kệt trong một khu vực tù túng chật hẹp. Hồn tâm tư của những cô gái làng chơi ấy vẫn còn đọng lại đầu đây, khiến cho bóng tối càng ngột ngạt thêm.

Hình ảnh những cô kỹ nữ trong tưởng tượng vẫy vẫy vạt áo kimono sắc sỡ để thu hút sự chú ý của những gã đàn ông xếp chồng lên hình ảnh những con cá vàng đủ màu sắc, kích cỡ trong hiệu cá cảnh, ở hội chợ, và ở gian hàng vớt cá. Nó khiến tôi thấy chẳng có gì lạ khi Ryu biến hình qua lại giữa dạng cá và dạng người.

Sắc đỏ của Ryu cũng vẫn nổi bật giữa bóng tối mịt mù. Như thế có bóng đèn nhỏ xíu được thắp lên trong đó. Tôi ôm lấy bạch ni lông như thế đó là một sinh mệnh quý giá.

“Này, hãy ra đây đi.”

Tôi muốn gặp Ryu, Ryu-dạng-người, dù mới chưa được một tiếng đồng hồ trôi qua kể từ khi cô ta biến thành cá. Tôi muốn gặp lại cô ta càng sớm càng tốt. Tôi thở hắt ra, hơi thở dài thượt như vẩy đuôi của một con cá trong suốt.

“Cô muốn ngắm cảnh đêm không? Nhưng hơi xa một chút đấy.”

Tôi tự nói tự nghe rồi đứng dậy. Nhắc cái bạch ni lông lên thì thấy chấm sáng màu đỏ trong đó đã biến mất.

"Ryu!"

Tôi nhìn xung quanh.

“Đâu rồi?”

Tong...

Tiếng nước rơi xuống nền xi măng của công viên khiến tôi nhận ra Ryu đang đứng chéo phía sau.

Tong... Tong...

Tôi chậm rãi quay lại, tâm trạng như thể đang mở một hộp quà.

Ryu đang ngồi trên băng ghế lúc này tôi ngồi. Như thể cô ta vẫn ngồi đó từ nãy đến giờ.

Tôi ngồi xuống bên cạnh, cách khoảng nửa cánh tay, ngại ngần không dám mở lời. Vì trông cô ta thật sự kiệt quệ. Ryu đang nhìn xuống mũi giày thể thao 22,5 cm của cô ta. Tôi thần thờ nhìn vào khoảng không tối đen trong công viên, rồi cất tiếng:

“Cô ổn không?”

“Không vấn đề.”

“Có thể nói chuyện được không?”

“Không vấn đề.”

“Có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không? Nếu có thể giúp gì, nhất định tôi sẽ giúp. Dù không chắc có thể giúp, nhưng tôi vẫn muốn làm gì đó.”

Cảm giác Ryu sẽ lại nói “không vấn đề, nên tôi chặn trước:

“Cô đã làm gì con Ranchuu đen đó vậy? Có phải cô đã giết nó không?”

Ryu chậm rãi lắc đầu. Nước nhỏ xuống từ mái tóc dài.

“Nhưng cô đã làm gì đó với nó mà.”

Cuối cùng Ryu cũng ngẩng lên. Cô ta quay sang tôi, đôi mắt phản chiếu ánh đèn đường lấp lánh.

“Ta không lấy mạng nó. Chỉ lấy ký ức thôi.”

“Ký ức?”

“Ký ức là tập hợp những gì đã xảy ra.”

“Cái đó tôi biết.”

“Ký ức ở khắp mọi nơi trong mọi sinh vật. Con cá đen đúa xấu xí đó chỉ là một sinh vật lai tạp ngốc nghếch, nhưng trong nó còn sót lại một chút ký ức từ thời xa xưa, có cả ký ức của ta nữa.

“Ký ức của Ryu?”

Đột nhiên gió thổi mạnh hơn. Cơn gió đêm cuối hạ không ngờ lại lạnh lẽo đến thế. Ryu chìm vào tĩnh lặng, như thể hối tiếc vì đã nói ra những điều đó. Trong lúc chờ đợi cô ta lên tiếng, tôi lắng nghe âm thanh của gió.

Một luồng gió nhẹ thổi gần sát tôi. Đó là hơi thở của Ryu.

“Con cá đó thuộc dòng dõi một con dii sống trong đầm nước nơi ta từng ngã xuống. Nó đã ở đó.”

Thứ “ký ức” Ryu nói có vẻ như là DNA thì phải. Hay là một khái niệm khác hoàn toàn nhỉ, có khi nào sự sống di truyền từ đời này qua đời khác không chỉ bằng DNA?

“Có lẽ ta đã lấy ra quá nhiều ký ức. Thật thảm hại. Có lẽ nó chỉ sống được nhờ ký ức.”

Tôi không muốn biết nhưng không thể kìm lòng, bèn hỏi:

“Cô là dạng tồn tại gì vậy?”

“Nếu biết được thì đã không khổ tâm thế này. Cô ta đáp, rồi khẽ nói thêm: “Có lẽ ta cũng đang sống nhờ ký ức. Bản thân ta chính là ký ức. Nếu ký ức tan biến ...”

“Tan biến thì sao...?”

Ryu nhìn đắm đắm vào bóng tối trước mặt, lẩm bẩm một mình như thể đã xong câu chuyện:

“Ở đây ồn ào quá. Đi thôi.”

Những thanh âm náo nhiệt của khu phố ở títt đằng xa, xa đến mức không thể nói là ồn ào được. Hay ý cô ta là tiếng gió xào xạc thổi qua những tán cây trên đầu. Ryu đứng dậy, nhưng tôi vẫn ngồi đó.

“Đó có phải là con Ranchuu đen mà cô đang tìm không?”

Ryu lắc đầu. Những giọt nước văng đi, ánh lên sắc bạc trong bóng tối.

“Nhưng cũng không cần nữa. Ta nhớ ra rồi”

“Gì cơ?”

Ryu nhú mào với bóng tối phía trước.

“Điều đã xảy ra với ta. Tất cả mọi chuyện.”

“Điều gì đã xảy ra vậy?”

“Người không nên biết thì hơn.”

Bây giờ đâu có như vậy được.

Tôi đang cố kìm lời “Hãy cho tôi biết đi”, thì từ túi quần vang lên giai điệu vui tươi của bài Loop e Loop, thật lạc lõng so với tình cảnh hiện tại. Là nhạc chuông điện thoại của tôi.

Từ trường nhóm Hayashi.

“À, cậu Ezawa đấy à. Ngày mai chúng tôi sẽ đến muộn một chút nhé. Vì buổi trưa giám đốc có việc quan trọng”

“Việc quan trọng” hẳn là đi đánh gôn với cô bồ. Phía bên tôi thì Ryu bỗng khịt khịt mũi đánh hơi.

“Chúng tôi sẽ bắt chuyến bay lúc 18 giờ 10 đến đó. Nhờ cậu thu xếp nhé.

Ông ta muốn tôi ra sân bay đón. Lái xe từ sân bay ở thành phố Omura vào khu vực nội thành Nagasaki sẽ mất khoảng 40 phút.

Tôi tắt điện thoại rồi quay sang Ryu – đang nhìn chòng chọc. Cô ta nói:

“Đi khỏi đây thôi.”

“Tôi muốn nghe thêm về câu chuyện của cô.”

“Ở đây ồn ào quá. Cô ta nói trong lúc tiếp tục nhìn quanh không gian tối om. “Tất cả đều đang bàn tán về chúng ta.”

Tiếng lá xào xạc trên cây đột nhiên nghe như tiếng xì xào của những kỹ nữ từng bị cầm tù ở nơi này.

Xào xạc...

Lao xao...

Rì rào, rì rào.

Tôi chỉ có thể nhìn thấy người mới mất, nhưng có lẽ Ryu có thể nhìn thấy nhiều thứ vô hình hơn nữa. Trước mắt tôi hiện ra cảnh đây đó trong bóng tối là những khuôn mặt thoa phấn trắng với cổ áo kéo trễ ra sau, vây quanh chúng tôi và thì thào bàn tán với nhau.

Hai người đó là ai nhỉ? Hẳn là một vụ đi khách rồi. Trông không giống người yêu mà. Vì đứa con gái là cá vàng mà. Hí hí hí, hay đáo đẽ, cá vàng

và một gã trai độc thân. Hí hí hí.

Ryu thúc giục: “Đi thôi!”

Tiếc ghê tiếc ghê, chúng ta sẽ chẳng bao giờ có thể rời khỏi đây. Hí hí hí, thế nhưng họ sẽ chẳng bao giờ có thể về bên nhau. Một mối quan hệ vô vọng bất thành, nhỉ. A hi hi hi, hí hí hí hí.

Có lẽ nên đi thì hơn thật. Tôi chỉ có thể nhìn thấy công viên chìm trong màn đêm, nhưng màn đêm ấy dường như mỗi phút một dày đặc hơn. Dày đặc đến khó thở. Như thể chúng tôi đang bị vây quanh bởi một vòng người mỗi lúc một sát lại gần hơn.

Nếu Ryu chưa muốn nói, thì tôi sẽ đợi đến lúc cô ta muốn, quyết định vậy đi. Nói thật thì có lẽ tôi cũng không muốn nghe. Cảm giác như nếu nghe thì một thứ gì đó sẽ đi đến hồi kết...

“Chúng ta nên đi đâu? Đi ngắm cảnh đêm nhé? À mà thôi, trông cô có vẻ mệt rồi, về chỗ nghỉ đêm thôi.”

“Đi nhận phòng hả...?” Trông Ryu hào hứng ra mặt. “Ta ướt như chuột lột rồi. Không thể cho người khác thấy được. Còn chưa luyện tập nữa.”

Ryu mà cũng biết để ý đến ánh mắt người đời sao? Cách đây ít lâu đây là điều không tưởng. Chắc cô ta nghĩ “nhận phòng” là sự kiện quan trọng gì đó, như đi thăm dò ra mắt công chúng vậy.

“Không sao đâu. Chúng ta đều ướt sũng là được.”

Tôi mở bạch ni lông, trút nước lên đầu chính mình.

Xào xac xào xac xào xac.

Đám lá cây phía trên đầu đồng loạt hòa âm.

“Đồ ngốc!” Ryu trừng ra bộ mặt ngán ngấm, rồi giơ bàn tay nhỏ xíu ra. Tôi nắm nhẹ bàn tay mong manh như một món đồ thủ công mỹ nghệ tinh xảo ấy, siết nhẹ để không vô ý làm hư hại.

Những chiếc đèn lồng lễ hội đỏ rực phát ra âm thanh rào rào như rang đậu. Mưa lại thêm nặng hạt. Koizumi Akio nhìn lên bầu trời xám xịt đang dần ngả về đêm, rồi buông một tiếng thở dài. Suốt hai ngày nay mưa liên miên không ngớt. Mưa gió thế này chẳng làm ăn được gì, người ta vẫn bảo cái nghiệp bán hàng rong chỉ cần ba ngày mưa là đủ chết đói. Mấy hôm nay nào có bán được gì đâu, sau khi trả tiền hàng, tiền quầy hàng, tiền điện đóm thì trắng tay méo mặt. Trời đổ mưa, người đổ nước mắt.

Mà thôi kệ. Đăng nào thì lần này cũng là đi làm ăn xa. Nơi đây là một ngôi đền ở Nagano. Hắn được phân cho một khu ở cuối đường dẫn tới đền. Hơn nữa đang là cuối tháng Sáu, đỉnh điểm mùa mưa. Cũng chẳng mong đợi sẽ kiếm được nhiều tiền.

“Ông chủ, dọn dẹp đóng tiệm thôi nhỉ?”

Là Shouta của quầy bán mì yakisoba bên cạnh. Cậu ta vừa nói vừa vẩy vẩy cây gắp mì. Hắn đã bảo xào mì chút một thôi để cho khách ngửi thấy mùi thơm mà đến, nhưng còn cả một núi mì trên quầy bếp. Người chỉ bằng nửa tuổi hắn, còn khướt mới đủ tư cách bảo hắn phải làm gì. Akio xoa xoa cái đầu cạo nhẵn của mình, càu nhàu.

Hắn muốn bảo: “Chú mày chỉ muốn trốn việc thôi. Im lặng làm tiếp đi”, nhưng đúng là cũng muộn rồi. Dẫu sao thì lễ hội cũng sắp kết thúc. Đêm nay là đêm hội chính rồi.

“Thôi, vậy cũng được. Đóng tiệm thôi.”

Dù đã làm nghề bán hàng rong nay đây mai đó bao nhiêu năm, nhưng Akio vẫn không thể hiểu nổi tại sao tháng Sáu lại có nhiều lễ hội mùa hè đến vậy. Có lẽ vì trước đây người ta theo âm lịch, nhưng giờ đã đổi sang dương lịch, nhưng vẫn tổ chức các sự kiện theo lịch cũ. Năm mới rơi vào ngày đầu xuân. Chính hạ rơi vào ngày Lập Thu. Hừm, từ hồi học xong cấp ba, hẳn chẳng thể hiểu nổi những chuyện phức tạp nữa.

Những giọt mưa vẽ các vòng tròn gợn sóng trên mặt nước ở góc bể phao thò ra ngoài mái che. Những con cá vàng hoảng hốt túm tụm lại một góc bể được che chắn. Ngày nào đông khách, đến giờ đóng tiệm chỉ còn lơ thơ vài đốm đỏ, nhưng hôm nay thì cả bể vẫn đỏ rực.

Tháng Sáu ít cá vàng cỡ nhỏ, nên giá nhập hàng đắt đỏ.

Akio có hai em trai, hẳn giao cho mỗi đứa một quầy - đứa làm mì yakisoba, đứa làm bánh bông lan cỡ nhỏ, trong khi vợ hẳn quản quầy rút thăm trúng thưởng, còn bản thân hẳn trông gian hàng vớt cá vàng.

Mùa hè mà phải đựng đến bếp lửa thì nóng như ở hỏa ngục. Từ khi hẳn bước vào cái nghiệp này, năm 16 tuổi – đến nay đã 30 năm rồi. Một phần trong hẳn muốn nhàn thân hơn nên giao cho đám trẻ làm phần việc nặng nhọc, nhưng ngoài lý do đó còn là bởi Akio yêu cá vàng. Khi chờ khách đến, hẳn ngấm nhìn chuyển động của đám cá – hết tụ lại rồi tản ra – không biết chán. Nếu giao cho đám trẻ công việc tinh tế như chăm coi cá vàng, thì chúng thậm chí còn chẳng thêm để ý.

Những “đồng nghiệp” của hẳn thường đổ cá vàng thừa xuống sông, hoặc bán lại cho các công ty thu mua thức ăn cho cá piranha hoặc cá sấu, nhưng Akio thì giữ lại, đem về nhà để lần sau lại mở quầy tiếp. Ban công nhà hẳn

xếp đầy những bể nước lớn để giữ cá. Hẳn thấy tiếc khi con cá vàng mình thích bị khách vớt mất.

Akio từng định thử tự nuôi phôi cá để tiết kiệm tiền nhập về. Nhưng Naomi – vợ hẳn – bảo nuôi chơi chơi kiểu đó thì còn tốn kém hơn, nên hẳn đã bỏ cuộc. Giờ Akio chỉ giữ những con đã quá lớn, sót lại sau nhiều lần khách chơi. Những con sót lại là những con khỏe mạnh và may mắn thoát khỏi lưới của khách. Con sống lâu nhất nay đã được 7 năm tuổi. Nó từng chỉ bằng một đốt ngón tay, nhưng giờ đã to cỡ con cá sòng loại nhỏ. Người ta nói cá vàng nếu được chăm sóc cẩn thận có thể sống đến 10 năm. Đối với Akio – kẻ không con cái, cũng không có sự nghiệp xuất sắc như người anh trai làm ở ngân hàng của mình, cá vàng còn đáng yêu hơn nhiều so với đám em luôn chực chạy trốn mỗi khi hẳn nói gì hơi gay gắt.

Tình yêu đối với cá vàng của Akio có lẽ bắt đầu từ việc ngôi nhà nơi hẳn sinh ra có cái ao nuôi vô số cá vàng. Mẹ hẳn cũng là người vô cùng đam mê cá vàng, lúc kết hôn, bà mang theo cá vàng về nhà chồng.

Akio gọi Shouta – đang lúi húi cạo phần cháy trên quây bếp:

“Nhớ dọn dẹp cho sạch sẽ đấy. Dọn dẹp là bài học vỡ lòng của dân bán hàng rong”

Shouta rướn thẳng lưng, lật đặt lau chùi. Dù nói chuyện bình thường, nhưng giọng Akio lúc nào cũng nghe như thể đang tức giận. Có khi chẳng phải giọng điệu mà là vẻ ngoài của hẳn. Akio có dáng người to lớn, đầu cạo trọc và râu ria lởm chởm. Hẳn có một vết sẹo trên cổ – dấu tích của một thời tuổi trẻ nổi loạn. Không phải dân yakuza nên hẳn không xăm trổ gì hết, và khi hẳn cười, trông hẳn tử tế dịu dàng đến bất ngờ.

Akio ném đồng vớt vớt cá đã qua sử dụng vào túi rác, rồi quay lại cất cá, thì thấy một cô gái trẻ mặc bộ yukata đỏ rực, ngồi xõm cạnh góc bể phao.

Không, không phải yukata, cũng chẳng phải kimono. Bộ đồ cô gái ấy mặc trông như trang phục dân tộc ở vùng nào đó trong khu vực châu Á, chứ không phải của Nhật Bản. Là đồ hóa trang à? Đạo này ở các lễ hội lớn, nơi đám thanh thiếu niên tụ tập đông đúc thường có nhiều người mặc đồ hóa trang. Dù luôn nghĩ mình vẫn còn trẻ, nhưng Akio chả thể hiểu nổi bọn họ hóa trang cái gì hay nghĩ gì trong đầu nữa. Hay là có lẽ điều hành hóa trang ở lễ hội này nhỉ?

“Em gái muốn chơi thì chơi lệ luôn đi. Còn người khác đang chờ đến lượt đấy.”

Tất nhiên nói đùa để chọc cười khách thôi, nhưng người nói là Akio thì không phải lúc nào cũng vui, có lẽ bởi diện mạo của hắn. Đôi khi hắn còn làm người ta sợ mất mật. Cô gái này cũng không thấy buồn cười. Khuôn mặt trắng sứ của cô ta vẫn lạnh như băng.

“Ta đùa đấy. Em gái là vị khách cuối cùng trong ngày rồi. Giảm giá đặc biệt cho em, một lần vớt là 200 yên nhé”

Cô gái lắc đầu, một vệt nước dài nhỏ xuống từ mái tóc dài đen mượt. Giờ mới để ý cô ta không mang ô. Cả tóc và bộ đồ hóa trang của cô ta đều ướt sũng, trông không giống ướt nước mưa, mà như thể ngấm nước từ đâu đó khác.

Dù ướt sũng nhưng vẫn xinh đẹp. Nhìn kỹ thì thấy cô ta quả thực rất đẹp. Không trang điểm nhưng đôi mắt to thu hút mọi ánh nhìn và môi thì đỏ thắm tự nhiên. Nếu cao hơn một chút, có khi cô ta có thể làm người mẫu cũng nên. Akio tự nhiên hạ giọng, cố nói chuyện nhẹ nhàng:

“Mưa nhỉ. Ta thu dọn bạt che cuối cùng, nên em gái cứ ở lại đến lúc đó cũng được. Có muốn vào trong không?”

Sau khi ngó lại để đảm bảo Naomi – đang thu dọn quầy ở cách đó ba gian hàng – không nhìn về hướng này, Akio cất tiếng hỏi. Cô gái dường như không nghe thấy những gì Akio nói. Mãi mới cất tiếng lần đầu, điều cô ta hỏi là:

“Đây là đâu?”

Xinh đẹp, nhưng kỳ quặc thật. Mắt cô ta mơ màng lơ đãng, như thể vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Miệng cô ta cử động gượng gạo như thể đã lâu lắm rồi không nói chuyện với ai. Chưa kể không biết nói năng lễ phép với người lớn tuổi. Thật muốn gõ đầu cô ta một phát. Nhưng thôi, dầu sao cũng chỉ là một cô gái nhỏ.

“Ở đâu à... em gái lạc đường hả? Từ đâu đến đây thế?”

Cô gái thò đầu ngón tay ra khỏi ống tay áo đỏ rực, chỉ về phía cái ao lớn, nơi nuôi cả rùa của đền thờ, ở phía bên tay phải gian hàng của Akio. Ôi trời. Ta dính vào thứ gì đó nguy hiểm rồi đây. Akio cố giữ bình tĩnh, trả lời:

“Đây là đền thờ thần Inari^{*}. Rất xin lỗi nhưng ta không chỉ đường hướng cụ thể cho cô được. Bọn ta cũng là dân ở xa, tận Tokyo đến đây.”

Akio sống ở Unohara, Tokyo, và địa bàn hoạt động của hắn cũng ở khu vực quanh đó. Nagano là quê hương hắn. Mẹ hắn sống một mình nên thi thoảng hắn lại về Nagano để thăm bà. Người anh trai làm ngân hàng ở Nagano bỏ bê chẳng hề quan tâm đến bà. Đây là cách hắn cố gắng bù đắp lại việc bỏ nhà ra đi năm 15 tuổi. Bà mẹ năm nay đã 78 tuổi của hắn bỗng dưng mắc chứng lú lẫn tuổi già. Dù năm ngoái bà vẫn còn đủ sức để đi thăm quê nhà ở thành phố Nagasaki, đến tận vùng Shimabara. Ngày hôm qua, sau bao nhiêu tháng cuối cùng hắn cũng về thăm nhà, thì thấy cái ao trong sân vườn đã cạn khô. Mẹ hắn đang ngồi trong căn phòng khách trống trơn, nói chuyện với ai đó vô hình. Bằng thứ phương ngữ của Nagasaki –

nơi bà đã sống đến tận những năm cuối của cuộc chiến. *Cô gái, cô lại đến à. Ở đây không có người tìm cô đâu.*

"... Tokyo."

Cô gái nhìn lên, khịt khịt mũi như thể đang ngửi mùi mưa.

“Cách đây bốn gian hàng, có một gian hàng của dân địa phương, cô nên qua đó hỏi thì hơn.”

Akio chỉ về phía quầy bán kem đá bào ở cuối đường, rồi quay lại.

Hơ?

Cô gái lúc trước còn đứng ở góc bể phao, giờ đã biến mất.

Nhanh vậy? Akio vươn cổ, trở mắt nhìn quanh cả hai bên đường nhưng chẳng thấy bóng dáng cô ta đâu. Cảm giác như thể bị hồ ly biến hình mê hoặc vậy.

Trong lúc vớt cá vàng lên, bỏ vào bịch ni lông để mang đi, Akio lại một lần nữa ngạc nhiên.

Hô? Sao lại có một con cá vàng Ryukin ở đây nhỉ? Bình thường phần lớn cá vàng hần mua về đều là cá con loại màu đỏ. Chỉ có vài con cá vàng mắt lồi được thả vào làm “mồi nhử khách” mà thôi.

Hay ai đó bày trò chơi khăm nhỉ? Chưa kể có một bụi cỏ nước lạ, trông như bụi tóc đỏ phát phơ dập dềnh trong nước.

Chắc là cô gái lúc nãy. Hần cô ta lén bỏ nó vô đây vì không nuôi nổi nữa. Hừm, cũng không lạ, có khách vớt cá rồi sau đó đem trả khi nhận ra họ không nuôi được. Họ trả lại mà không đòi tiền, nên Akio luôn vui vẻ nhận về.

Lần này cũng vậy. Akio định vứt bụi cỏ nước đi, nhưng lúc bốc nó lên để ném sang túi rác, tay hẫng bỗng bị chuột rút, ngón tay buông lơi, thế là bụi cỏ rơi xuống góc bể. Nhặt lên một lần nữa thì cơn đau lại ập đến. Lại không thể cử động cánh tay. Sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ do cơ bắp tuổi 40 giờ chứng? Hay là ý thần Inari không cho vứt đi nhỉ?

Thấy hơi rợn người, Akio cho con cá vàng Ryukin và bụi cỏ nước vào một bịch ni lông để mang đi. Có vẻ nó không có độc.

Thôi, kệ vậy. Lần tới mở gian hàng ở Tokyo, mình sẽ mang ra bày. Akio thầm nghĩ.

Mắt Ryu lấp lánh như sao lúc bước vào phòng khách sạn.

“Nơi trọ xa hoa quá. Hẳn phải tốn nhiều tiền lắm nhỉ”

Đúng là chỗ này rộng rãi, tiện nghi hơn hôm qua, nhưng không phải phòng VIP sang trọng gì, chẳng cô gái nào từng hẹn hò với tôi lại ấn tượng bởi một căn phòng khách sạn đơn sơ rẻ tiền như vậy. Đi so sánh với người đã khuất thì thật đau lòng, nhưng cả Ayu cũng không phải ngoại lệ.

Tôi đưa cho Ryu chai “Nước khoáng thiên nhiên vị đào” mua ở cửa hàng tiện lợi – món ưa thích của cô ta, rồi bật nắp lon bia của mình.

“Nhận phòng hay nhỉ”

"Ừm."

Đứng trước cửa khách sạn, Ryu chùng chân không chịu bước vào, nằng nặc bảo là “chưa luyện tập”. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành dạy cô ta vài quy cách ứng xử khi “nhận phòng” mà chính bản thân tôi còn không biết là có tồn tại.

Khi đến cửa tự động, đi thật nhanh lúc cửa mở. Nếu không sẽ mãi mãi không ra được đâu. Rồi nhanh chân bước đến quầy lễ tân. Tôi sẽ điền giấy tờ cần thiết. Còn cô nhớ luôn mỉm cười với nhân viên lễ tân để tỏ ra mình không phải kẻ khả nghi... Kiểu kiểu vậy đó.

“Mãi mãi không ra được?”

Hai mắt Ryu tròn tròn toàn lòng đen.

“Ấy, tôi đùa, đùa đấy. Ừm, đấy không phải là thật đâu, chỉ đùa thôi.”

Lúc chúng tôi đứng ở quầy lễ tân với đầu tóc, quần áo ướt sũng, nhân viên trực quầy hẳn nghĩ là chúng tôi mắc mưa, nên vội chạy vào trong lấy hai cái khăn tắm ra đưa tận tay. Anh ta bảo khách sạn không có dịch vụ giặt là nhưng có máy giặt, chỉ cần cho tiền xu vào là dùng thoải mái, rồi hướng dẫn đơn giản cách dùng và giá tiền cho chúng tôi. Chúng tôi đầu quần khăn, vừa lơ đãng nhìn những vì sao ngoài ô cửa sổ vừa gật gù trong lúc nghe anh ta nói. Ryu cười với nhân viên lễ tân suốt. Có vẻ cô ta thấy mọi chuyện đều thật hay ho, thú vị.

“Ở đây có hai giường. Ngày hôm qua chỉ có mỗi một thôi”

“Cô muốn giường nào?”

“Ồ, ngủ trên giường sao?”

Ryu lắc hông như một cô gái Latin, miệng ngân nga hát:

"Mei mei mou mou meimei moumou."

Rồi lấy chai nước khoáng vị đào gõ nhẹ lên đầu tôi. “Người chọn bên nào?”

Ryu đang vui nên tôi cũng thấy vui.

“Chọn nhanh cho xong nhé. Tôi lấy giường này.”

Vẫn cầm lon bia, tôi dang hai chân hai tay lao xuống giường.

“Giờ cả hai ta đều vui vẻ. Thế ta cũng chọn bên đó.”

“Như thế không được.”

“Không được sao?”

Không được sao? Một nhân cách khác trong tôi cũng hỏi câu tương tự. Tôi đặt lon bia lên cái bàn cạnh giường, trong lòng thầm mong Ryu sẽ bò tới bên cạnh. Nhưng không có chuyện đó.

“nước ...”

"Hả?"

“Không được. Thiếu nước rồi”

Tồm! Tiếng quẫy nước. Ryu đã hóa thành cá vàng Ryukin, nhảy lại vào trong thùng giữ lạnh.

Nửa đêm tôi tỉnh giấc, vì nghe thấy tiếng Ryu. Tiếng khóc của Ryu.

Nhóm nửa người dậy, tôi thấy Ryu đã biến trở lại dạng người trong bộ y phục đỏ tà rộng, xòe quét đất như mọi khi. Cô ấy đang ngồi dựa vào cái thùng giữ lạnh, khóc thút thít.

Việc thức tỉnh ký ức ở Nagasaki có vẻ đã khiến tâm tư Ryu thay đổi muôn hình vạn trạng như kính vạn hoa. Có lẽ kể cả lúc vui vẻ cao hứng thì thật ra trong lòng cô ấy cũng đang găng gượng, kìm nén nhiều. Ryu đang tuyệt vọng vì một chuyện gì đó, và mong muốn một điều gì khác mà tôi không thể biết được. Cảm giác đó cứ lặp đi lặp lại mãi trong tôi.

Tôi giả vờ ngủ say vì nghĩ để cô ấy được yên thì sẽ tốt hơn, nhưng tiếng khóc thút thít day dứt mãi không ngừng. Như những mũi tên vô hình liên tục đâm vào trái tim tôi. Tôi không thể chịu đựng thêm nữa.

“Có chuyện gì vậy?”

Tôi vừa cất tiếng thì tiếng khóc ngưng bật. Trong căn phòng mờ mịt chỉ còn tiếng khịt mũi của Ryu.

“Nếu được thì hãy kể cho tôi đi.”

Không có tiếng trả lời. Trong cơn nước nở thi thoảng xen lẫn thứ tiếng ngoại quốc mà tôi không hiểu của Ryu, nhiều lần có cụm từ “Wankai”. Có lẽ đó là tên một người nào đó quan trọng với cô ấy. Biết là không nên hỏi thì hơn, nhưng tôi vẫn hỏi:

“Wankai là ai vậy?”

Đáng lẽ tôi nên dừng lại. Ryu lại bắt đầu khóc tiếp. Òa lên thảm thiết.

“Tôi xin lỗi. Tôi không nên hỏi chuyện đó. Nếu không muốn thì cô không cần phải nói gì cũng được.”

Tôi tụt khỏi giường và ngồi xuống cạnh Ryu. Phân vân không biết có nên xoa lưng an ủi cô ấy không, hết đưa tay ra rồi lại rút về.

“Đừng khóc nữa, đừng khóc mà..” Nhìn Ryu đau khổ tôi cũng thấy đau lòng theo.

Cuối cùng tôi đặt bàn tay đang lơ lửng trong không trung lên lưng Ryu, cứ ngỡ cô ấy sẽ hất ra, nhưng không. Vậy nên tôi im lặng, xoa nhẹ tấm lưng đang khoác bộ y phục đỏ này. Có vẻ như Ryu đã khóc rất lâu rồi, bộ y phục đang dần khô, tôi có thể cảm thấy chất lụa trơn mịn. Tôi nhớ lại phần mô tả về hỷ phục Trung Quốc cổ: “ Vào thời xưa ở Trung Hoa, lụa là chất liệu tốt nhất để may hỷ phục.

Tiếng khóc lắng dần, tôi thu tay lại. Lúc đó Ryu chợt quay sang nép mình vào lồng ngực tôi. Rồi nghẹn ngào nói trong cơn nức:

“Khi quay lại thế giới này, ta đã quên hết mọi chuyện. Điều đầu tiên ta nhớ ra là Wankai. Tình nhân của ta. Hôn phu của ta. Ta trở lại đây để tìm Wankai. Đó là những gì ta vẫn nghĩ.”

Giọng Ryu nghe như đang hát một khúc ca bi sầu. Mỗi lần cô ấy nức lên, tôi lại cảm thấy một luồng hơi nóng phả vào ngực.

“Nhưng Wankai không còn ở thế giới này. Không thể nào còn ở đây nữa. Đã hàng trăm hàng nghìn năm trôi qua. Người còn tồn tại nhờ những ký ức vĩnh cửu chỉ có mình ta thôi.”

Tôi cảm thấy ghen tị với Wankai, kẻ đã ở trong tâm trí Ryu suốt hàng nghìn năm.

“Nhưng món đồ ta thấy ban ngày đã gợi lại rất nhiều ký ức. Wankai đã bị Ryukou sát hại. Anh ấy bị chôn sống đến tận cổ, bị đánh đập đến chết. Ngay trước mắt ta. Cho đến khi nhân hình biến dạng không thể nhận ra. Khuôn mặt anh ấy tím đen và sưng phồng. Như Hắc Ranchu. Rồi bị cửa hòng, cắt lưỡi..”

Tôi vuốt nhẹ sợi tóc dài đã xổ tung ra của Ryu, như muốn tuốt hết những nỗi đau khỏi tâm trí cô ấy.

“Đủ rồi. Thế là đủ lắm rồi.”

“Ta nhảy xuống đầm dii khi bị truy đuổi bởi quân của Ryukou. Trong đầm nhưng nhúc dii. Ta đã nghĩ ‘Mình muốn hóa thành dii. Nếu hóa thành dii thì có thể chạy trốn khỏi những cơn đau trong từng hơi thở, nỗi tuyệt vọng và lửa hận hừng hực cháy trong trái tim này. Đó là những gì ta đã nghĩ. Giây phút ấy đột nhiên ta có thể thở trong nước. Vạt tay áo biến thành vây ngực và tà áo biến thành vây đuôi, còn đai lưng hóa vây bụng của ta. Và ta cứ thế mà sống tiếp. Trở thành một con cá vàng mãi mãi không lớn, mãi mãi không chết. Ta đã ngủ lâu đến nỗi quên đi tất cả. Người ta cần tìm không phải là Wankai...”

“Được rồi. Dừng lại thôi.”

Tôi ôm Ryu vào lòng. Không quan tâm cô ấy là cá vàng hay là gì đi chăng nữa. Tôi chỉ muốn lấy đi hết những nỗi đau đớn và sầu muộn quá đỗi nặng nề so với cơ thể nhỏ bé mong manh này.

“Xin lỗi nhé.”

“Tại sao người lại xin lỗi?”

“Vì lỡ đặt tên cô là Ryu. Tôi không biết đó là tên kẻ thù của cô...”

Hơi thở của Ryu khiến lồng ngực tôi nóng rực.

“Không vấn đề. Bị gọi là Ryu suốt khiến ta nhớ ra... Nhớ ra chuyện đó.”

“Tên thật của cô là gì?”

Ryu buồn bã đáp:

“Cái đó... ta vẫn chưa nhớ ra.”

Vì là cá vàng Ryukin, nên mới lấy tên Ryu. Tôi cứ ngỡ mình chỉ vô tình đặt tên, thế nhưng có thật vậy không? Giờ nghĩ lại, cái tên Ryu không giống tự nảy ra trong đầu mà được đưa tới từ bên ngoài, như một lá thư không rõ người gửi. Có khi nào là để nhắc Ryu nhớ lại cái tên của kẻ tử thù?

Nagasaka Tsunejiro đã nói: “Tất cả đều liên kết với nhau”

Người chủ đời trước của Dejima-ya cũng đã nói: “Bánh xe xoay vòng rồi cũng trở lại vị trí ban đầu.

Mọi điều trên thế gian này giống như một chuỗi DNA xoáy kép kéo dài từ quá khứ đến tương lai, và sự tồn tại của tôi chỉ là một hạt nhỏ bé trên cái chuỗi ấy. Nhưng một hạt dù nhỏ bé đến đâu cũng mang ý nghĩa của riêng nó. Tôi muốn tin rằng cuộc đời của tôi có một ý nghĩa hoặc một vai trò gì đó.

Hiện giờ vai trò đó có lẽ là để xoa dịu trái tim Ryu.

“Tôi nên làm gì? Tôi có thể làm gì đó cho cô không?”

Ryu ngẩng lên, nhìn tôi với đôi mắt to tròn như ngọc trai đen. Như thế muốn hỏi tại sao tôi lại ở đây.

“Ôm ta.”

“Ừm.”

Tôi ôm Ryu chặt hơn một chút. Nhưng có lẽ ý của cô ấy không phải vậy. Ryu trượt khỏi vòng tay tôi như động vật không xương, rồi đứng thẳng dậy.

“Ôm ta đi.”

Ryu nói, rồi đưa tay lên hai mép cổ áo.

“Sao lại...?”

Tôi ngã ngồi ra sau.

Ryu chỉ cần nới lỏng cổ áo là cả bộ y phục – lẽ ra đã được thắt lại bởi đai lưng – tuột xuống mắt cá chân cô ấy. Cơ thể trần trụi lộ ra từ lớp vải đỏ, nhanh hơn cả khi cô ấy biến hình thành cá vàng. Ngực Ryu nhỏ và đẹp, còn lông bên dưới thì nhạt màu và mềm mại như cỏ nước.

“Cần lý do sao?”

Không, không cần. Ryu hiện giờ không phải cá vàng, mà là một cô gái quyến rũ. Tôi cũng có cảm tình với cô ấy, có lẽ nhiều hơn mức cảm tình. Nói ngắn gọn thì tôi đang căng cứng. Nhưng mà...

“Làm thế nào đây?”

Ryu nhấc một chân lên và giữ bộ y phục khỏi mắt cá chân.

Có một vết sẹo bóng màu hoa anh đào ở má dưới của cô ấy. Ai đó đã làm điều này với cô ấy sao? Nhưng đến cả vết sẹo ấy cũng thật đẹp.

“Ta đẻ trứng, và người có thể phóng tinh lên đó.”

Cái gì cơ?

Giây phút đó nụ cười trở lại trên khuôn mặt vẫn còn đầm nước mắt của cô ấy.

“Đùa thôi mà.”

Ryu trần trụi nhào về phía tôi. Chúng tôi ôm nhau lăn dưới sàn dù có đến tận hai chiếc giường.

Làn da Ryu mát lạnh, giống như làn da của một cô gái bình thường lúc vừa ra khỏi bể bơi, với hơi ấm ở sâu bên trong.

Môi Ryu áp lên môi tôi, hơi thở cô ấy trở nên gấp gáp trong vòng tay tôi.

“Đây gọi là hôn nhĩ. Là hôn nhĩ?”

Ryu nói, như thể đang cố khẳng định rằng mình là con người, và vẫn còn sống, đang sống. Tôi cũng vui mình trong vòng tay Ryu, gấp gáp áp môi lên làn da cô ấy, ở tất cả mọi chỗ có thể.

Chỉ mới hai tháng trước, tôi còn muốn chết, nhưng giờ đây tôi muốn khẳng định sự tồn tại của bản thân rằng tôi vẫn đang sống.

Đôi môi mang sắc anh đào. Cằm cổ mảnh khảnh như một kiệt tác nghệ thuật. Bầu ngực tròn trịa nhỏ nhắn như trái chín. Vết lõm trên tai lấp ló sau sợi tóc nơi cô ấy từng bị cá Ayu mổ. Dấu răng mờ trên bờ môi trắng sứ chỗ từng bị lược rủa. Vết sẹo bỏng trên má dưới. Và sâu bên trong cơ thể đó nữa.

Người Ryu phảng phất một mùi hương. Đó không phải mùi nước, rong rêu, hay hương trầm Trung Quốc, mà là mùi da thịt người sống. Một thứ mùi ấm áp, ngọt ngào.

Bên trong Ryu đón nhận tôi một cách êm ái, mượt mà như cá bơi vào rãnh nước.

Đột nhiên, tôi tỉnh táo lại.

Không có bao cao su, phải làm sao đây?

Hay xuất ra ngoài?

Nhưng Ryu quần quýt không buông. Đôi tay và đôi chân bé nhỏ quần chặt lấy tôi.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh vô số con cá vàng nhỏ bé bơi lội thành đàn. Những con cá vàng ấy không bơi trong bể nước nhỏ, mà trong một dòng sông lớn không rõ nguồn gốc. Nó là một dòng sông trải dài đến vô tận, chẳng thể nhìn thấy thượng nguồn hay nơi nó chảy đi. Một dòng sông đầy ắp cá vàng mang sắc đỏ rực như máu. Số lượng cá lên đến hàng chục, hàng trăm nghìn – không thể đếm nổi – tất cả đều đồng loạt bơi ngược dòng như hòa làm một và đang bị hút tới cái gì đó xa vời phía trước.

Thế rồi... tôi xuất ra.

24

Chúng tôi đã làm tình đến tận khi ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ rồi cứ thế ngủ thiếp đi trên sàn, tôi mới tỉnh dậy 30 phút trước.

Chúng tôi rời khách sạn vừa kịp giờ trả phòng.

Cứ ngỡ Ryu sẽ quay trở lại thùng nước nhưng cô ấy vẫn đang ngủ trong vòng tay tôi.

Ryu đã biết ngồi vào ghế hành khách nhưng vẫn chưa biết cách cài dây an toàn. Tôi thắt dây an toàn cho cả hai, rồi nói:

“Thế, giờ chúng ta đi đâu nhỉ?” Đến chiều tôi mới phải đi đón giám đốc và mọi người ở sân bay. Vẫn còn rất nhiều thời gian riêng cho cả hai. “Hay đi ăn nhé?”

"Ừm"

Ryu không nhìn thẳng mặt tôi nữa. Từ sáng đến giờ đã thế rồi.

“Cô muốn ăn sáng nhẹ nhàng hay ăn trưa sớm no nề luôn?”

“Thế nào cũng được.”

Cô ấy không nói gì nữa. “Thế nào cũng được” có lẽ là bắt chước nữ phóng viên kênh thông tin phát trên đồng hồ thông minh của tôi sáng nay. Còn tôi thì bỗng dưng lẩm lời thật sự.

“À. Đi ngắm cảnh biển khác hôm qua nhé. Vừa ngắm biển vừa dùng bữa, thế có được không?”

"Ừm."

Ở Nagasaki có rất nhiều bãi biển. Nên chọn nơi nào nhỉ? Và tối nay lúc tôi đi gặp giám đốc thì nên bảo Ryu ở đâu nhỉ. Giám đốc và mọi người sẽ ở những khách sạn cao cấp nhất, nhỉ Nagasaki. Chẳng biết là hên hay xui nữa, nhưng vì phía công ty rất keo kiệt nên tôi không được ở đó mà tự lo chỗ nghỉ. Dù sao thì hôm nay là thứ Hai nên các khách sạn không thiếu phòng nghỉ, dù có đặt phòng sát nút cũng chẳng sao.

“Tối nay cô phải ở một mình gần như cả tối đấy, tôi sẽ về hơi muộn một chút”

Vì lái xe nên không thể dùng đồ uống có cồn. Tôi mong tối nay có thể đưa các sếp đến quán bar đã đặt phòng, rồi xong việc đi về.

Vấn đề là ngày mai cơ. Tôi sẽ phải đi theo họ cả ngày để khảo sát cơ sở vật chất cho văn phòng chi nhánh tương lai, rồi đi loanh quanh chào hỏi mọi người.

À đúng rồi, tôi sẽ đặt phòng hai ngày, thuê đầu DVD ở quầy lễ tân khách sạn, đổ nước đầy bồn tắm, mua sẵn một ổ bánh tôm. Rồi đến cửa hàng cho thuê đĩa phim tìm thuê sê-ri phim ưa thích của Ryu: *Nhà sư phá án – Kannen*. Tôi muốn có thể giúp Ryu trải nghiệm thêm nhiều niềm vui ở thế giới này. Tôi muốn cô ấy nhận ra còn rất nhiều điều khác trên thế giới này – những điều không gây đau đớn. Ở cả ngày trong khách sạn nên có lẽ tôi sẽ chi mạnh tay hơn một chút. Khi về lại Tokyo hẳn tôi sẽ nợ đầm đĩa, nhưng nếu làm việc chăm chỉ và cố gắng tăng doanh số, chắc sẽ lo được tiền thôi.

“Rồi. Đi thôi!”

Khởi động xe và lái đi. Dù vẫn chưa nghĩ ra sẽ đi đến nơi nào.

Giờ chúng tôi sẽ đi đâu nhỉ. Đột nhiên, tôi nảy ra một ý nghĩ.

Không hiểu vì sao. Tưởng đã quên rồi. Nhưng có lẽ vì đến Nagasaki...

Tôi quyết định đi về nhà mẹ.

Nhà hàng trong khách sạn mà tôi và Ryu đến đáng lẽ có chỗ ngồi nhìn ra biển, nhưng đã hết bàn cạnh cửa sổ rồi, nên chúng tôi được dẫn ra bàn gần cửa ra vào.

Ryu vẫn ngẩn cổ nhìn mãi về phía biển, dù nhà hàng khá rộng nên chỉ có thể thấy chút xíu mặt nước phản chiếu ánh nắng lung linh đằng xa, lấp ló sau mái đầu của các vị khách.

“Biển xanh hơn sông nhỉ?”

Tôi ngoái đầu ra sau để nhìn cảnh biển phía chân trời. Hôm nay cũng là một ngày nắng đẹp, và vùng biển đằng xa ánh xanh như ngọc.

“Thật kỳ lạ. Nước trong suốt mà sao biển lại có màu xanh nhỉ?”

“Nước cũng có màu đấy. Mùa đông màu trắng. Mùa hè xanh lục. Mùa thu ánh vàng. Khi cây thay lá, chuyển sang sắc đỏ thì nước cũng đỏ.”

“Ra vậy.”

Ryu quay lại, hếch mũi ngửi ngửi.

“A, mùi biển. Giống mùi tôm và ngao sò.”

Chúng tôi gọi hai đĩa mì Ý – một đĩa mì Ý hải sản sốt cà chua, một đĩa mì Ý kiểu Nhật. Tôi thấy đói khủng khiếp, nhưng chắc Ryu chỉ ăn một xíu thôi, nên thế là đủ cho cả hai.

“Úi nhầm, hihi”

Ryu đưa tay che miệng, cười vui vẻ. Hình như cô ấy nói nhằm tương ốt thành “tương cốt”. Hai bàn liền kề hai bên cạnh chúng tôi đều không có người, và nhà hàng ồn ào đến độ chẳng ai có thể nghe thấy chúng tôi nói gì, nhưng cô ấy vẫn nhìn quanh vẻ xấu hổ.

Bữa trưa với mì được phục vụ cùng một miếng bánh mì tròn. Ryu xé một mẫu bánh nhỏ xíu như thế cho chim ăn, đưa lên miệng. Tôi nhớ lại cảm giác mềm mại của bờ môi Ryu, sự săn chắc của bầu ngực, phần lông nơi bí mật nhạt màu cỏ nước, và cả bên trong cơ thể không khác gì những cô gái bình thường của cô ấy.

Ryu ăn mẫu bánh, gật gù, húp vài sợi mì, lại gật gù, nhìn ra phía biển và gật gù tiếp, ra chiều hài lòng lắm, nói:

“Xanh hơn đầm nước nhỉ”

Tôi biết Ryu thích biển từ lúc chúng tôi lái xe dọc bán đảo Shimabara. Ngồi trên ghế hành khách, cô ấy cứ nhìn sang bên phải về phía biển suốt. Tôi không khỏi cảm thấy nhồn nhột, như thể cô ấy cũng đang nhìn tôi.

Có lẽ không hẳn cô ấy thích biển, mà thương nhớ hương biển thì đúng hơn.

Đôi mắt Ryu lấp lánh như ngọc trai đen, nhìn ra xa, phải chăng là về phía Trung Hoa Đại Lục, hay phía vương quốc Ryukyu - nguồn gốc xuất xứ giống cá vàng Ryukin.

Ở vùng biển hẹp như hồ nước có một con thuyền. Đó là thuyền cao tốc loại nhỏ, có vẻ đang chuẩn bị cập cảng, nhưng trong mắt tôi, hiện đề lên nó là hình ảnh một chiếc thuyền kiểu cổ trong lễ hội Nagasaki Kunchi* – loại thuyền của các thương nhân thời Đường.

Mũi thuyền được sơn vẽ hình rồng. Trên cột buồm, cờ gió* màu đỏ phất phơ bay. Tôi thậm chí có thể hình dung ra cảnh trên thuyền. Boong thuyền đầy những thủy thủ mặc đồ Trung Quốc, nói chuyện sang sảng bằng thứ tiếng ngoại quốc với âm lượng cao chói vót, còn dưới hầm chứa đồ thì có một vại nước, bên trong là một con cá vàng đỏ rực. Đó là một con Ryukin với vây ngực như ống tay, vây đuôi như gấu áo choàng thướt tha. Mỗi lần thuyền chao đảo, nước trong vại lại sóng sánh làm nó giật mình, im lìm lặn xuống đáy nước.

Ryu đang rửa rửa mẫu bánh mì, bỗng lăm bắm gì đó như thể vừa nảy ra một ý tưởng.

“Không biết bơi ở biển được không nhỉ?”

“Hay thử đi tắm biển nhé? Sau khi tôi xong việc hôm nay và ngày mai ấy?”

“Ở dạng người, ta không bơi được?”

“Thế còn dạng cá vàng? Có khi không nên. Vì cô là cá nước ngọt mà.”

“Cố hết sức cũng không được sao?”

“Ờ... Ừm, không được. Tại sao cô lại muốn bơi ở biển?”

“Hmm... chẳng có lý do gì đâu”

Dường như Ryu đang nghĩ gì đó, tôi buột miệng nói ra điều vừa hiện lên trong đầu. Có lẽ để cô ấy không nghĩ thêm nữa.

“Này, hôm nay ở lại đây nhé.”

Khách sạn này trông có vẻ xa xỉ, nhưng dầu sao thì tôi sẽ để Ryu phải đợi đến tận đêm, nên không thể keo kiệt được. Sẽ thật tuyệt nếu chúng tôi có thể lấy được một phòng nhìn ra biển.

Ryu ngó nghiêng các bàn xung quanh, như thể bản khoản “ở đây” thì ngủ ở đâu.

“Phía trên nhà hàng này có phòng để nghỉ lại. Từ giờ đến lúc đi nhận phòng vẫn còn dư thời gian, nên chúng ta đi thuê đĩa DVD, mua thật nhiều bánh tôm và cả đồ ăn nữa nhé. Cô muốn uống chút rượu không? Ừa, được đấy, thế nhé.

Cơ phấn khích của tôi khiến Ryu bối rối tròn mắt, ngơ ra như cá vàng.

“Cô biết đĩa DVD là gì không? Là một đĩa mỏng, hình tròn, có nó thì cô có thể xem chương trình ti vi yêu thích. Xem phim nhé. Hay xem hoạt hình Disney như đợt trước?”

Mắt Ryu tròn tròn khi bắt đầu nghĩ xem DVD là cái gì, nhưng cô ấy nhanh chóng tập trung lại, nheo mắt nhìn tôi nghi hoặc như một con mèo hoang đầy cảnh giác:

“Sao người tốt với ta thế?”

“Vì tôi muốn cô vui”

“Để làm gì?”

“Chẳng để làm gì cả. Tôi chỉ muốn làm cô cảm thấy vui vẻ thôi”

Ryu chớp chớp mắt, hiếm khi cô ấy làm thế. Đánh mắt xuống như thể tránh ánh nhìn của tôi, cô ấy nói:

“Vì đuôi ta dài phải không? Mọi người đều khen ngợi vây đuôi của ta.”

“Không, tôi muốn làm Ryu-dạng-người vui cơ”

Ryu cúi đầu nhìn xuống, như thể nói chuyện với con tôm dài còn nguyên đầu trên đĩa mì Ý hải sản sốt cà chua.

“Có phải vì khả năng làm tình. Ta nhìn theo và ghi nhớ ở mọi buồng ngủ ta từng đến. Để tiếp cận tên Ryukou.

Tôi lắc đầu, nhưng có vẻ Ryu không nhìn thấy vì cô ấy đang nhìn hướng khác.

“Không còn cách nào khác. Vì trên cơ thể ta có vết sẹo xấu xí”

“Không phải vậy. Chỉ là khi cô vui vẻ, tôi cũng cảm thấy vui”

“Tại sao ta vui người lại vui?”

Câu trả lời vọt ra khỏi miệng trước khi não bộ kịp ý thức khiến chính bản thân tôi cũng phải ngạc nhiên:

“Vì tôi thích cô”

Ryu lại chớp mắt liên tục, rồi quay mặt về phía biển.

Tôi ngẩng nhìn gương mặt trắng như sứ của cô ấy, nói tiếp:

“Từ giờ hãy ở bên nhau nhé. Mãi mãi về sau.”

“Ta là cá vàng đấy.”

“Giờ khác rồi mà”

Tôi không quan tâm đến sự kỳ lạ của mối quan hệ này, quá khứ của Ryu, hay thậm chí cả tương lai mai sau nữa. Sao cũng được. Đây là những lời chân thành từ tận đáy lòng. Mãi rồi Ryu cũng quay lại phía tôi. Hai bên má cô ấy ửng đỏ, như thể sắp biến lại thành cá vàng vậy.

Không chờ được đến giờ nhận phòng, nên chúng tôi đến quầy lễ tân, rồi lên phòng đã đặt trước. Đó là một phòng đôi nho nhỏ, giá khá rẻ so với phòng ở một khu nghỉ dưỡng gần biển như thế này. May mắn là chúng tôi lấy được phòng hướng ra biển.

Vừa vào phòng, Ryu đã chạy đến bên cửa sổ, với tay thò mặt ra ngoài ngắm cảnh:

"Wow!"

Bên dưới chúng tôi là bến cảng Nagasaki rộng lớn. Biển ở đây khá hẹp vì được bao quanh bởi những ngọn núi và thành phố ven núi, nhưng dầu sao vẫn là biển, vẫn thật tráng lệ. Nước mang sắc xanh đậm như hòa quyện giữa màu xanh của mây trời và màu xanh của núi non.

“Đây là biển nhỉ?”

Ryu quay lại, trên ngực lấp lánh ánh bạc của chiếc vòng cổ mới. Đó là chiếc vòng mà cô ấy muốn được tặng. Ở cửa hàng đồ jeans tại Shimabara, tôi thấy một chiếc vòng cổ rất giống cái mà nữ diễn viên trong quảng cáo “Nấu ăn” mới của hãng thức uống lúa mạch đeo. Chỉ giống thôi chứ không phải y chang, chắc giá thành khác nhau lắm.

Tôi định tặng nó cho cô ấy sau khi xong công việc hôm nay và ngày mai, nhưng cảm giác “chính là lúc này”, nên đã đưa cho cô ấy ngay ở nhà hàng. Mắt Ryu mở to như hai hòn bi ve, miệng thốt lên: “Wow! Hình củ cải nhỏ xinh!”

Mặt vòng ấy không phải hình củ cải, mà là hình trái tim.

Tôi lấy đồ ra khỏi túi đồ chật cứng của cửa hàng tiện lợi. Đặt hai bịch bánh tôm hương vị khác nhau lên bàn rồi dạy Ryu cách mở nắp chai nhựa.

“Cụng ly nào!”

Ryu giơ chai nước khoáng vị đào lên. Chắc cô ấy đang bắt chước cặp đôi bên bàn nhìn ra biển trong nhà hàng lúc nãy. Tôi quên mua đồ uống cho chính mình, nên lấy một chai nước khoáng 500 ml từ tủ lạnh ra. Tôi cũng

dạy Ryu cách lấy đồ uống – đóng/ mở tủ lạnh cẩn thận – và giấu hết đồ uống có cồn vào két an toàn.

“Cụng ly vì gì nào?”

“Cụng ly vì thích cụng ly.”

“Được, cụng ly vì thích cụng ly nào.”

"Haa haaaa haa."

Tôi mở nước đầy bồn tắm, cho đĩa DVD vào, rồi thay sang bộ vest.

Ryu cười híp mắt nhìn tôi mặc cái quần đùi hình gấu vào:

“Hi hi, hôm nay là con chồn à.”

Tôi không muốn dội một gáo nước lạnh vào cơn cao hứng của Ryu, nhưng có vẻ như cô ấy vẫn chưa hiểu những gì tôi nói lúc đi chọn đĩa DVD, hay lúc mua đồ ở cửa hàng tiện lợi, nên quyết định nhắc lại:

“Này Ryu?”

Ryu vỗ gói bánh tôm vào lưng tôi, phá lên cười. Chẳng hiểu sao cô ấy lại thấy cái quần đùi hình gấu của tôi buồn cười đến thế.

“Con chồn, hahaha, con chồn!”

Điệu cười của cô ấy làm tôi ngẩn ngừ, tạm hoãn nói chuyện chính lại.

“À phải rồi, nếu cô ghét bị gọi là Ryu, thì gọi cách khác nhé?”

“Gì cũng được. Dẫu sao thì tên Ryukou cũng đã thay tên đổi họ rồi.”

Từ lúc ngồi ăn ở nhà hàng, điều này đã khiến tôi suy nghĩ mãi. Cách cô ấy nói như thể ngầm gợi ra rằng tên Ryukou ấy vẫn còn tồn tại ở thế giới này. Có khi nào hãn cũng biến thành cá vàng và sống ở đâu đó? Nhưng vấn đề bây giờ là phải thuyết phục Ryu.

“Ồm, thì...”

Ryu đang cao hứng, lại nhoài người ra ngoài cửa sổ, nghe vậy đột nhiên quay phắt lại nhìn tôi.

"Ha!"

Đừng nhìn tôi như vậy mà. Cô ấy khiến tôi càng thấy khó nói.

“Như đã bàn lúc nãy, giờ tôi phải ra ngoài.”

“Ô, ra ngoài à. Đi đâu đấy?”

Ryu vẩy vẩy gói bánh tôm như phe phẩy quạt.

“Không phải. Chỉ có mình tôi đi thôi. Đến tối, không quá muộn đâu, tôi sẽ trở về. Chắc vậy.”

Bộp. Gói bánh tôm rơi khỏi tay Ryu.

“Đi đâu?”

“Sân bay. Rồi đến thị trấn nhà mẹ tôi.”

“Cho đi với”

Vấn đề đây.

“Tôi sẽ về sớm nhất có thể. Tôi ra sức thuyết phục cô ấy trong lúc thắt nút cà vạt.”

“Đừng đi ra ngoài nhé. Cô cũng thấy rồi đấy. Một loạt cửa giống lúc nãy. Nếu cô đi khỏi đây một mình sẽ như lạc vào mê cung vậy. Không quay lại được đâu.”

“.. Mê cung”

Để đề phòng, tôi đưa chìa khóa và thẻ có ghi số phòng tận tay Ryu.

“Nếu cô ra ngoài và bị lạc thì đưa cái thẻ này cho ai đó và nhờ họ chỉ cho phòng mình. À, và cô cũng phải mở cửa cho tôi đấy nhé.”

Càng giải thích tôi càng thấy lo lắng hơn. Ryu có vẻ không nghe kỹ lắm.

“Đã nói sẽ ở bên nhau mà?”

“Đến tối tôi sẽ quay về mà. Kia, Nhà sư phá án sắp bắt đầu chiều kìa”

“Ồ”

Trong lúc Ryu ấy đang phân tâm bởi ti vi, tôi quay lưng, nhanh chóng thu xếp đồ đạc và khẽ khàng chạy ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Tôi treo cái biển “Không Làm Phiền” lên cửa như một lá bùa phong ấn.

Tôi vào đường cao tốc Nagasaki dành cho ô tô, chạy về hướng bắc. Đang là đầu giờ chiều ngày trong tuần nên đường cao tốc rất thông thoáng, chưa đến 10 phút đã tới giao lộ Isahaya.

Dù tự nghĩ ra ý tưởng đi ô tô, nhưng vừa chạy xe tôi vừa bắt đầu thấy sai sai, hình như lạc đường rồi. Nếu muốn về nhà mẹ ở phía nam thành phố Omura, cần ra khỏi cao tốc ở giao lộ Isahaya. Nếu đi quá thì điểm ra tiếp theo là giao lộ Omura – gần sát sân bay Nagasaki. Vẫn còn hơi sớm, nhưng tôi nghĩ sẽ đến thẳng sân bay luôn.

Biển báo hiệu lối ra đã ở ngay trước mắt.

Nếu đến thẳng sân bay thì tôi sẽ dư dả thời gian rảnh rồi trước khi giám đốc và trưởng nhóm đến. Nếu vậy thì vội vã bỏ Ryu lại như vậy làm gì cơ chứ. Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh Ryu lang thang ở hành lang khách sạn, khóc sùi sụt vì lạc đường sau khi rời khỏi phòng...

Tôi đánh tay lái về bên trái. Sau khi ra khỏi giao lộ, đi thêm một quãng ngắn nữa trên cao tốc, rồi vào thành phố Omura. Lúc lái xe dọc đường bờ

biển phía bắc thì cảnh vật dần trở nên quen thuộc. Hiện giờ mẹ đang sống ở nơi tôi biết rất rõ – nhà ông ngoại.

Là nơi mà mẹ từng từ chối trở về sau khi chúng tôi chuyển đến Tokyo ngay cả sau khi ông mất vào năm tôi lên 6. Vào năm đầu tiên tôi học cấp ba, mẹ tái hôn với một bác sĩ ở bệnh viện mà mẹ vẫn đến chữa bệnh. Đôi phương cũng từng có một đời vợ, tôi bắt đầu dĩ có một người bố và một người anh mới lớn hơn những 9 tuổi.

Bố dượng của tôi khác hoàn toàn so với bố đẻ. Ở nhà ông cũng ăn mặc tươm tất, thích nghe nhạc cổ điển, không bao trung tiện hay ợ hơi trước mặt người khác, và khi uống trà sẽ giơ ngón út cong cong ra. Ở bàn ăn, ông và anh kế tôi – người lúc đó đang là một sinh viên y khoa – lúc nào cũng thảo luận hay giảng giải về y học chuyên môn.

Tôi ghét người đàn ông ấy. Điều khiến tôi khó chịu nhất là ông ta luôn chế nhạo bộ môn bóng chày – thứ tôi và bố ruột tôi yêu thích. Chẳng thể phân biệt nổi “curve”* với “fork”* mà dám mở miệng nói: “Đàn ông đang tuổi phong độ mà đi vùng gậy chạy rong. Cái thể loại ấy, chỉ có người Nhật với đám dân Mỹ nào tàn mới thích. Hẳn là hồi nhỏ ông ta chơi bóng dờ tẹt, bị bạn bè xa lánh nên mới hậm hực thế.

Thế là tôi bắt đầu thấy ghét ông bố dượng và ông anh trai luôn khinh thường không thèm nhìn vào mắt tôi, cùng mẹ – người luôn cười hùa theo họ nữa.

Tại sao đến tận bây giờ bà ấy vẫn còn sống? Trong khi bố tôi, người đã hy sinh tất cả để chữa bệnh cho bà, thì lại không còn trên cõi đời này nữa. Đôi khi tôi tự hỏi không biết lý do tôi không trở về Nagasaki nữa, kể cả sau khi bố dượng đã mất, có phải là vì từ hồi đó tôi đã có mối quan hệ chẳng mấy tốt đẹp gì với ông. Bố dượng đã cho tôi đi học trường tư để sau làm bác sĩ, có lẽ vì thể diện của chính ông ta mà thôi. Nhưng tôi là con trai của

một người đàn ông kinh doanh, bán buôn ở các lễ hội – người yêu thích bóng chày nghiệp dư, rượu sochu và rước kiệu diễu hành – người không có lối suy nghĩ thượng đẳng, tỏ vẻ ta đây. Tôi đã vào đội bóng chày của trường. Dù không hẳn là một thành viên sáng giá, nhưng trường có chế độ ký túc xá cho các thành viên đội bóng chày, nên tôi đã quyết định thi vào. Và thế là tôi dồn công sức cho bộ môn bóng chày nhiều hơn học hành. Tôi quyết định chọn một trường đại học xa trung tâm thành phố, nên để mẹ không nghi ngờ, tôi đã thi tuyển vào một trường gần nhà nhưng chỉ nộp giấy trắng.

Cuối cùng tôi đã đỗ vào một trường đại học có khuôn viên ở tỉnh Kanagawa, dù không quá xa nhà, nhưng tôi thông báo cho gia đình rằng mình sẽ ở trọ. Mẹ phản đối nhưng bố dượng tán thành. Chắc hẳn ông ta vui mừng vì thoát khỏi một cục nợ.

Từ đó đến giờ tôi chưa một lần quay lại nhà bố dượng. Những cuộc gọi liên miên từ mẹ đã ngớt dần khi tôi vào năm ba đại học.

Rẽ bên trái để vào quốc lộ. Từ đoạn này nhiều ruộng đồng và cây cối rậm rạp hơn là nhà cửa. Nhà của mẹ tôi – hay nói đúng hơn – nhà của người ông ngoại thân thương mà tôi luôn nhớ về – ở đâu đó ngay đây thôi.

Mẹ đã ly hôn 5 năm về trước – đáng lẽ ngay từ đầu bà không nên kết hôn với người đàn ông ấy. Tôi nghe mọi người nói bà đã trở về Nagasaki. Sống trong ngôi nhà không còn bóng dáng ông để chăm sóc bà ngoại tôi ở viện dưỡng lão gần đó. Tôi cũng yêu quý bà nhưng chưa từng về thăm. Vì đã từng luôn nghĩ mình không cần đến cha mẹ.

Tôi không khát nhưng cổ họng bắt đầu nghèn nghẹn, nên với tay sang ghế hành lý để lấy chai nước khoáng từ ngăn bên của ba lô.

Khi mở nắp chai và kề miệng chuẩn bị húp một ngụm, tôi chợt nhận thấy có gì đó là lạ. Tôi không khỏi giật mình:

"Ôi!?"

Chen chúc trong chai nhựa chật hẹp là một con cá vàng Ryukin.

Không thể tin nổi! Từ lúc nào đây? Lúc tôi đóng nắp chai bỏ vào ba lỗ? Lúc rời khỏi khách sạn, không phải tôi biến đi trong chớp mắt, mà là Ryu!

Tất xe vào lề đường, tôi thở dài, nói với cái chai nhựa trước mặt:

“Thôi được rồi, cô ra đi. Tôi chịu thua rồi đó.”

Có nghe thấy không nhỉ? Tôi có cảm giác lúc Ryu ở dạng cá vàng thì không thể giao tiếp bằng ngôn từ mà phải dùng tâm tưởng, suy nghĩ hay cái gì đó kiểu kiểu vậy. Lúc trước ở nhà hàng, Ryu vừa ngăm biển vừa nói:

“Có thể nhìn thấy cá heo không nhỉ?”

Lần đầu tiên hai người chúng tôi nhìn thấy cá heo là ở trên phà băng qua biển Ariake, với Ryu trong chiếc bình miệng rộng. Tôi chưa từng nói về cá heo với Ryu-dạng-người.

Tôi lắc lắc chai nhựa để gọi cô ấy ra. Cá vàng Ryukin vặn vẹo, bơi lên bơi xuống trong chai phản đối.

“Không phải cô ghét mùi vị thứ nước ngoại quốc như này sao? Ở trong không gian nhỏ hẹp như thế, cô sẽ sớm bị ngạt thở đấy.”

Chai nước khoáng bắt đầu sủi bọt như nước có ga. Có vẻ Ryu ghét bị nhìn thấy lúc biến thân còn hơn lúc khỏa thân, nên tôi quay đi. Nhắm mắt lại và đếm. Đếm đến 9 thì nghe có tiếng động nhỏ phía bên tay trái.

Bộp...

Tiếng nước nhỏ giọt trên ghế ngồi.

B...ộ...p...

Mở mắt ra, tôi thấy Ryu ướt sũng, đang ngồi bên ghế hành khách. Cô ấy ngồi quỳ, tay ôm cái ba lô của tôi, mắt chớp chớp như vừa tỉnh ngủ.

“Đây là đâu?” Ryu vừa nheo mắt mơ hồ nhìn tôi qua gương chiếu hậu vừa hỏi. “Đang làm gì đấy?”

“Tôi phải hỏi cô câu ấy mới đúng”

“Hãy ở bên nhau nhé”

Tôi day day thái dương. Có biện pháp nào khả thi không nhỉ.

“Chẳng còn cách nào khác. Nhưng có một điều kiện.”

“Nói đi. Mà điều kiện nghĩa là gì?”

“Cô có thể biến lại thành cá vàng không?”

“Không thích.”

“Thế hả. Hiểu rồi”

Tôi thắt dây an toàn vào và lại khởi động xe. Bên trái đường là căn nhà một tầng lợp mái ngói. Không hàng rào, nhưng có bức tường đá chạy dọc sườn dốc thoải, thu hẹp dần bề rộng như ký hiệu khuếch đại âm thanh trong nhạc lý. Trên bức tường đá, những đóa hoa bỉ ngạn đỏ rực trải dài. Phía trước còn có một khoảng ruộng nhỏ.

Đó là ngôi nhà thân thương một thời của ông tôi.

Chúng tôi đỗ xe trước khoảng ruộng một quãng.

“Đợi ở đây nhé.”

“Ta đi cùng cơ.”

Không được.

“Tôi sẽ xong việc nhanh thôi. Không định ở lại lâu mà.”

Thắt lại cà vạt rồi tự đập đầu vào bánh lái vài lần để lấy lại sự bình tĩnh, tôi hít một hơi thật sâu, bước xuống xe.

Ryu không ra được vì không biết tháo dây an toàn. Tôi nghe thấy cô ấy vật lộn càu nhàu mắng mỏ, nhưng không quay đầu lại.

Sau khi nghỉ hưu khỏi xưởng đóng tàu, ông tôi ở nhà làm ruộng, trồng trọt thu hoạch vừa đủ cho gia đình và hàng xóm. Tôi cứ ngỡ cánh đồng giờ đã mọc đầy cỏ dại, nhưng vẫn như ngày xưa, giờ rau củ đang lên mơn mớn. Cuối vườn là những luống cà chua cành lá xanh tốt, mọc cao hơn đầu người và chi chút quả.

Vừa nhác thấy một bóng người đội mũ rơm thì bóng người ấy cũng quay sang nhìn tôi. Khuôn mặt với nước da trắng xanh nay đã có chút rám nắng. Bà bỏ mũ ra, để lộ mái tóc dài ngày trước đã được cắt ngắn. Đôi mắt nhỏ, dài giống tôi mở to ngỡ ngàng, môi mấp máy gì đó. Dù không nghe ra, nhưng chỉ nhìn cũng có thể đọc được bà đang nói gì:

“Jun đấy à?”

Bà là mẹ tôi. Lần cuối chúng tôi gặp nhau là 7 năm về trước. Ở đám tang ông. Lúc ấy bà đã nói rất nhiều nhưng tôi không đáp câu nào, và bắt chuyến bay cuối cùng để trở về Tokyo luôn trong ngày.

Mẹ chạy vội đến chỗ tôi:

"Jun!"

Mắt chạm mắt, tôi quay đi. Nhưng vẫn thấy mẹ quăng cả chiếc mũ rơm đang đội sang một bên, hốt hải chạy dù vốn không chạy được, đến trước mặt tôi. Bà thở đứt quãng, nói không ra hơi:

“Mẹ đã cố gọi con suốt. Fusako cho mẹ số của con...”

Fusako là người đi báo tin cho chúng tôi lúc ông mất.

“À...”

Tôi không biết phải mở lời thế nào. Tôi không về đây vì được khuyến bảo mà tự bản thân muốn gặp lại. Nhưng sau bao lâu vẫn chẳng thể nói thành lời những cảm xúc của mình.

Mẹ tôi nhìn chiếc ô tô đỗ cách đó một đoạn, cố tìm cách bắt chuyện với tôi – người vẫn đang im lặng như một đứa trẻ hờn dỗi:

“Giờ con đã là người trưởng thành rồi nhỉ.”

Nhờ câu nói băng quơ ấy mà cuối cùng tôi cũng có thể mở miệng:

“Không phải xe con, là xe đi thuê thôi.”

“Ý mẹ không phải thế.”

Nhìn mẹ có vẻ băn khoăn khó hiểu, tôi bèn quay lại. Cửa bên ghế phụ phía trước đang mở, Ryu đang mắc kẹt với cái dây an toàn, tức tối thò đầu thò tay ra ngoài vùng vẫy.

“Bạn gái con hả? Đưa về giới thiệu với mẹ à?”

“.. À, không ạ, không phải đâu”

Biểu cảm khó hiểu trên gương mặt mẹ dần tan. Có vẻ bà không tin lời tôi.

“Con không ra giúp cô ấy à? Có vẻ cô ấy đang mắc kẹt kìa.”

Trời ạ. Mọi chuyện đáng lý không phải thế này. Tôi đã hình dung khi gặp lại mẹ mình sẽ làm gì, muốn làm gì, nói gì, nhưng thực tế khác hẳn những gì tôi nghĩ.

Quay lại chỗ xe, tôi cởi dây an toàn cho Ryu – đang vật lộn nhe răng gầm gừ tìm cách thoát ra.

“Tôi xin cô đấy. Làm ơn ngoan ngoãn chút đi. Đừng nói gì thừa thãi”

Tôi giờ ngón tay cảnh cáo Ryu. Đôi mắt to tròn của cô ấy nheo lại cảnh giác.

“Người phụ nữ đó là ai?”

“Là... mẹ tôi.” Khó khăn lắm tôi mới nói ra được những từ ấy.

Ryu quay ngược quay xuôi, cố gắng so sánh mặt tôi với mặt mẹ, nhưng đôi mắt cận thị của cô ấy không thể nhìn xa thế được. Cô ấy đi cạnh tôi, vừa đi vừa nói như để xác nhận lại.

“Mẹ... là mẫu thân hả. Là người sinh ra người?”

“Ừa, là thế đó.”

Mẹ nhìn tôi trong bộ vest, và Ryu trong bộ áo phông đỏ cùng quần jeans đứng bên cạnh, như thể nhìn trực diện vào ánh mặt trời buổi sáng. Điều bất ngờ là Ryu cúi đầu chào. Không chỉ có thế, còn mở miệng nói chuyện bằng giọng điệu dễ thương dễ mến khác hẳn mọi khi:

“Cháu chào bác, cháu là Ryu ạ.”

“Có chuyện gì mà cháu ướt sũng vậy?”

Hắn bà đang không hiểu sao tôi và Ryu lại đột ngột xuất hiện như này. Mẹ nói: “Đợi một chút nhé”, rồi chạy vào nhà như sức nhớ ra điều gì đó. Thế mà hồi bé lúc nào cũng cấm tôi chạy. Tôi huých vai Ryu, hỏi:

“Cô học ở đâu thế? Cách chào hỏi lúc nãy ấy?”

“Lúc nàng dâu đến chỗ Kannen. Nàng dâu là trợ lý thanh tra của sở cảnh sát”

Có vẻ mùa hai của sê-ri phim Nhà sư phá án Kannen có diễn biến mới.

Mẹ tôi trở lại với một cái khăn tắm.

“Thật là... có phải hai đứa vừa đi biển? Ướt hết cả thế này.”

Bà có vẻ phân vân không biết có nên đưa cho Ryu hay không, rồi, có lẽ thấy Ryu nhỏ tuổi hơn nhiều, nên bà vòng ra phía sau, tự tay lau mái tóc dài cho cô ấy. Như thể đang thăm định người “của” con trai mình.

“Lỡ cảm lạnh ra đấy thì sao?”

Ryu khịt khịt mũi, mặt đanh lại căng thẳng đến buồn cười. Nhìn cô ấy, những kỷ niệm xưa cũ tự nhiên hiện về trong tôi.

Bố mất năm tôi mới 6 tuổi. Hồi ấy, mỗi ngày tôi đều ra công viên khi xưa bố và tôi cùng chơi bóng với nhau. Tôi cứ thế tự ném bóng vào tường cho nó nảy lại rồi bắt. Vì bố từng nói: “Jun, mỗi ngày đều luyện tập nhé. Làm vậy thì sẽ chơi bóng chày giỏi hơn đấy. Ngày hôm nay luyện tập thì ngày mai sẽ giỏi hơn một chút. Tôi làm theo lời bố, ngày gió lạnh, ngày mưa rào cũng vẫn tập. Dù chỉ một lúc thôi, khi mẹ rời khỏi nhà để đi làm thêm.

Một ngày mưa, sau khi đi tập ném – bắt bóng như mọi khi, tôi trở về nhà thì thấy mẹ đã ở nhà, bà phải xin nghỉ sớm vì kiệt sức.

Mẹ bảo tôi thay đồ ra rồi chạy đi lấy một chiếc khăn tắm lớn để quấn cho tôi, vì thế mà họ khù khụ không dứt. Bà lau mạnh đến đau cả đầu.

“Lỡ cảm lạnh ra đấy thì sao?”

Mẹ lau một lúc rồi đưa cái khăn cho Ryu – vẫn đang im thin thít, ngoan ngoãn như một chú mèo con. Bà cười cười, ý là tự lau tiếp nhé, và hỏi:

“Thế, có khi nào là hai đứa sắp cưới?”

Bà hỏi tôi, nhưng lại nhìn sang Ryu. Mắt chạm mắt, Ryu nhìn mẹ rồi cụp mắt xuống, môi mấp máy như định nói gì. Tôi biết là không nên để cô ấy nói nên vội cắt lời trước:

“Không phải đâu mẹ ời.”

“Nhưng con cũng sắp 29 rồi đó. Ryu này, nhờ con nhé. Nó tuy cứng đầu nhưng là một đứa ân cần dịu dàng. Bao giờ cưới thì nhớ mời ta nhé. Dẫu gì thì ta cũng là mẹ con.”

Bà luân phiên vừa nói với Ryu vừa nói với tôi. Hôm nay bà nói nhanh và nhiều đến lạ.

“Không phải mà mẹ. Không như mẹ nghĩ đâu.”

“Thế thì, con về có việc gì thế?”

Tôi về đây vì lý do gì nhỉ. Quên mất rồi.

“Con về thăm mộ ông”

Mẹ bữu môi, là con trai bà, tôi có thể hiểu bà đang muốn nói: “Hừm, thôi được. Con làm gì cũng được.”

“Thế hương đâu?”

“Con không mang.”

“Còn hoa cúng?”

“Con quên mất”

Tôi chẳng chuẩn bị gì để đi viếng mộ. Vì những chuyến viếng mộ ông của tôi thường kiểu chỉ ghé qua ngôi đó. Mẹ ngán ngấm nhún vai như kiểu tôi là đứa xuề xòa hết thuốc chữa.

“Vào trong nhà lấy đi.”

Nói rồi mẹ tự vào nhà. Tôi không nhờ mẹ lấy hộ, nhưng có lẽ bà sợ tôi sẽ lại từ chối, nên cứ ra ra vào vào suốt, như để câu giờ.

“À, còn cần xô và gáo* nữa nhỉ. Đợi chút nhé”

“Con... không hút thuốc nhỉ. Không có bật lửa đúng không? Jun không thích bố hút thuốc mà.”

Bố dường tôi ghét khói thuốc đến mức coi việc hút thuốc như một tội ác. “Bố” mà mẹ nói, là bố ruột của tôi. Hồi vào đại học, tôi bắt chước bố học hút thuốc, và bây giờ thi thoảng vẫn hút, nên có mang bật lửa. Nhưng khi mẹ hỏi thì tôi lắc đầu như một học sinh cấp ba gương mẫu, nói không với thuốc lá.

Người có lá phổi yếu như mẹ tôi đời nào có sẵn bật lửa, bà đưa tôi dụng cụ đánh lửa dùng cho thờ cúng:

“Con cầm luôn cũng được”

Bà nói, như thế muốn tôi sau lại về thăm nhà. Lúc tôi quay đi, mẹ còn gọi với theo:

“Được gặp con, thấy con thế này, thật tốt quá. Biết con vẫn ổn, mẹ an tâm rồi.”

Không hiểu Ryu nghĩ gì, nhưng cô ấy cứ quay lại cúi chào mãi, nên tôi cũng quay lại nhìn mẹ. Mẹ đứng đó dõi theo mãi đến tận khi chúng tôi lên xe đi tiếp, rẽ vào khúc quanh chữ U và khuất hẳn khỏi tầm nhìn.

Khu mộ họ ngoại tôi gần nhà ông, trong phạm vi có thể đi bộ được, nên đi xe thì chỉ mất vài phút. Nó nằm giữa lưng đồi, dọc đường bờ biển. Nhà thờ tổ từ lâu đã không còn, chỉ còn những bia mộ cô quạnh hướng ra biển.

Tôi đỗ xe, lấy xô ra, đi bộ lên lưng đồi. Một bên đường là rừng cây, bên còn lại có một con sông chảy ra biển. Từ tán rừng, tiếng ve râm ran như

tiếng mưa rơi trên lá. Không có vòi nước ở nghĩa trang nên tôi dùng xô nước mẹ đưa để múc đầy nước. Chẳng biết sau đó tôi nên để nó lại khu mộ hay mang về nhà trả mẹ đây.

Ryu đi theo phía sau. Chúng tôi không nói gì suốt quãng đường đi xe. Cô ấy xoa mái tóc đã được mẹ lau khô ra phía trước, tiếp tục im lặng quan sát tôi.

Từ phía sau có tiếng lầm bầm khe khẽ:

“Đừng ghét bỏ nữa”

"Hả?"

Ryu nói, như đang nói với ai đó khác chứ không phải với tôi:

“Người ghét mẹ mình à? Cứ thế mà chia tay cũng được sao. Có thể trở về đó mà”

Ryu hiếm khi nói chuyện sắc bén thế. Nhưng nhầm rồi. Tôi không còn ghét bỏ mẹ nữa. Không đúng, vốn dĩ tôi đâu có ghét bỏ bà. Nhưng tôi chưa thể chân thành bày tỏ cảm xúc ấy một cách rõ ràng, nên không đủ dũng khí mở lời.

“Hãy, ta kệ đấy”

Có thể nghe thấy tiếng thở dài của Ryu giữa tiếng ve râm ran.

Gần đến nghĩa trang, đường càng lúc càng dốc hơn. Tôi đi chậm lại để Ryu bắt kịp. Nhưng Ryu vẫn tụt lại phía sau mãi. Cô ấy bắt đầu thở hỗn hển và lẩm bầm gì đó.

“Ta cũng thế.”

"Hả?"

“Ta cũng có mẹ.”

"À."

Tôi cũng đang nghĩ vậy. Cô ấy cũng có mẹ.

"Một người mẹ không có con thì có cô đơn không nhỉ?"

"Sao nhỉ." Miệng nói, đầu gật. "À, hẳn là như vậy nhỉ"

Càng đến gần khu mộ, những rặng cây ven đường càng dày đặc hơn, và tiếng ve càng inh ỏi, ồn ào.

Những tấm bia mộ xếp thành hàng dọc theo sườn đồi tương đối bằng phẳng. Vì chỉ còn những tấm bia từ xưa sót lại, nên tất cả trông thật cổ xưa, như di tích của một thời quá vãng. Lễ Obon mới chỉ vừa kết thúc, những xác pháo hoa vẫn còn vương vãi đây đó. Ở Nagasaki người ta đốt pháo hoa trong các nghĩa trang vào dịp lễ Obon.

Vào lễ Obon sau khi bố mất, tôi cũng đốt pháo hoa. Dù mẹ có cố cản nhưng tôi vẫn tự mình đốt 20 ống pháo hoa cỡ đại. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi đốt pháo, trước đây toàn là bố làm. Tôi làm vì tin lời họ hàng: "Nếu đốt pháo hoa thật lớn, người đã khuất ở trên thiên đàng cũng có thể nhìn thấy được và sẽ trở về"

Chúng tôi đứng trước mộ ông. Hẳn là mẹ thường xuyên ghé qua đây, vì cỏ đã được cắt tỉa gọn gàng, và bia mộ cũng được lau chùi sạch sẽ. Những đóa phượng tiên hoa vẫn còn tươi thắm nở rộ trong bình.

Chữ khắc trên bia mộ ông được dát một lớp vàng lá, dù đã bong tróc nhiều. Phần lớn các bia mộ khác cũng vậy. Hồi nhỏ sống ở Nagasaki, tôi cứ nghĩ đốt pháo hoa trước mộ và dát vàng lên bia mộ là điều bình thường. Mãi đến khi chuyển đến Tokyo, tôi mới biết đó là một tập tục hiếm trên khắp cả nước.

Tôi kỳ cọ bia mộ bằng bàn chải mượn của mẹ, và cắm thêm hoa từ vườn vào bình phượng tiên hoa. Ryu cứ đứng nhìn suốt, như thể chẳng mấy khi đi viếng mộ.

Tôi vừa thắp hương thì điện thoại đổ chuông. Có những người toàn liên lạc với bạn vào những lúc không phù hợp chút nào. Trong trường hợp của tôi, thì đó chỉ có thể là một người.

Đúng như dự đoán, là trưởng nhóm. Ông ta gọi điện để thông báo vừa mới lên máy bay. Đúng là toàn gọi vì những chuyện vụn vặt, thừa thãi.

Mùi hương trầm hòa với gió biển lồng lộng. Ryu khịt khịt mũi.

Hai giờ nữa các sếp sẽ xuống sân bay. Tôi khá chắc các sếp không muốn ngồi cái xe đi thuê nhỏ xíu chật chội của tôi nên đã đặt xe đưa thẳng họ về khách sạn rồi. Ryu chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở bãi đỗ xe là được. Tôi sẽ mua một chai nước lớn để cô ấy chui vào trong trường hợp khẩn cấp.

Tay tôi đặt lên bia mộ ông. Nhờ có ông mà tôi mới có thể trụ lại đến giờ. Tiền bảo hiểm bố để lại không nhiều, và mẹ ốm yếu nên thường phải nghỉ việc ở chỗ làm thêm, ông là người đã chi trả phần lớn sinh hoạt phí cho chúng tôi. Thậm chí còn bán cả mảnh ruộng từ thời ông cố để lấy tiền cho tôi tham dự giải bóng chày thiếu niên – một khoản xa xỉ đối với gia đình một mẹ một con chúng tôi. Ông nói: “Jun nó muốn thì cứ làm thôi. Đối với mẹ, hần đó là một gánh nặng. Nếu một phần lý do bà quyết định tái hôn không vì kinh tế, có lẽ chúng tôi sẽ chẳng bao giờ mâu thuẫn.”

Mỗi kỳ nghỉ hè, tôi đều đến nhà ông. Sau khi mẹ tái hôn và tôi đã vào trung học, tôi dành cả kỳ nghỉ hè ở đó. Giúp ông chăm sóc ruộng vườn, đi câu cá, ngắm nhìn biển cả... hồi ấy tôi coi nơi đây là ngôi nhà thật sự của mình.

Ryu cũng bắt chước tôi, chấp hai tay lại cầu nguyện. À không, có lẽ không phải bắt chước tôi, mà đang cầu nguyện một điều gì đó chỉ riêng cô ấy biết.

Ông à, cháu xin lỗi vì nhiều năm rồi mới đến. Nhưng không phải cháu đã quên đâu.

Tôi tin rằng dù ông đã mất, nhưng ông – cháu tôi vẫn luôn kết nối với nhau. Có ông bà nên mới có mẹ. Có mẹ nên mới có tôi. Giờ tôi thật sự chân thành nghĩ vậy.

Mở mắt ra, tôi nói với sang Ryu ở bên cạnh:

“Xong việc ở đây rồi. Tiếp theo là đến sân ba..”

Tôi ngưng nói giữa chừng. Vì Ryu đang khóc. Ryu đã khóc rất nhiều kể từ lúc đến Nagasaki. Như thế lúc là cá vàng, cô ấy tích trữ bao nhiêu nước vào trong thì giờ khóc hết ra một thể vậy. Tại sao nhỉ, sao lại khóc trước mặt ông tôi khi chưa một lần gặp mặt.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ta nhớ ra rồi. Khuôn mặt của mẹ. Và ngày cuối cùng ấy, mẹ đã chải đầu, vấn tóc, cài trâm cho ta. Mẹ đã gọi tên ta mãi”

“Vậy là cô cũng nhớ ra tên mình rồi phải không? Là gì vậy?”

“Thôi đủ rồi.”

Hai mắt Ryu ướt đẫm, nước mắt chảy thành dòng, lăn xuống má, xuống môi, nhỏ giọt trên cằm. Như mưa dầm dề không ngớt. Như nước vôi trong đọng thạch nhũ tí tách rơi suốt bao tháng năm.

Tôi ôm lấy Ryu. Chẳng thể nghĩ ra cách nào khác để an ủi cô ấy, và cũng chỉ biết làm thế. Ryu nói giữa những cơn nấc nghẹn ướt đẫm nước mắt:

“Từ trước đây ít lâu.”

“Trước đây?”

“Ta đã biết rồi”

“Biết gì cơ?”

“Vì lý do gì mà ta ở đây, lúc này.”

Bầu trời phía tây vàng rực. Tiếng ve trên những tán cây buổi sáng từ lúc nào đã chuyển sang âm điệu râm ran của buổi chiều tà. Ryu lại khóc tiếp, khóc mãi. Tay trái ôm lấy bờ vai nhỏ bé của cô ấy, tay phải kéo mái đầu kia ngả vào ngực mình. Ryu cũng vòng cả hai tay ôm lấy tôi.

“Phải từ biệt rồi.”

“Tại sao?”

Tôi cố nhìn mặt cô ấy nhưng Ryu càng vùi sâu vào lồng ngực tôi. Mặt vòng cổ hình trái tim chà vào bụng tôi.

“... Tại sao lại đột ngột như thế?”

Tôi chỉ có thể vuốt mái tóc của cô ấy. Ryu lại nức nở:

“Ta đã đuổi theo những kẻ mang trong mình dòng máu nhà Ryu. Từ năm này qua năm khác, đời này qua đời khác”

Hơi thở nóng rực của cô ấy thiêu đốt lồng ngực tôi.

“Có những kẻ ta đã trả thù thành công. Nhưng cũng có những kẻ trốn thoát. Thế nên mệnh ta vẫn chưa dứt”

Tôi tự hỏi “trả thù” kiểu gì, nhưng cũng không muốn nghĩ quá nhiều.

“Ta sống vì lẽ đó. Suốt ngàn năm qua.”

“Tại sao? Có liên quan gì đến thế hệ sau đâu?”

Nếu là vài tháng về trước thì không thể có cuộc nói chuyện này. Tôi bắt đầu cảm thấy như mình đang ở trong một giấc mơ dài, rất dài.

“Dòng máu ác độc ấy phải bị tiêu diệt. Nếu không chấp niệm của ta sẽ chẳng thể tan biến. Nỗi oán hận của Wankai cũng chẳng thể tiêu tan. Ta sống tiếp chẳng có nghĩa lý gì.

“Cô không thể dừng lại sao?”

Ryu lắc mái đầu vẫn đang vùi trong lồng ngực tôi. “Nhưng đây là Nhật Bản mà”

“Hậu duệ trực hệ của dòng họ Ryu đã dạt đến đất nước này. Nhân quả đã cuốn theo ta, ta cũng vượt biển đến đây”

“Thế, kẻ hậu duệ trực hệ ấy, cô có biết đang ở đâu không?”

Ryu gật đầu trong lồng ngực tôi.

Tôi phải ngăn Ryu lại. Từ cái sắc lạnh trong tiếng nức nở ngắt quãng, từ sức mạnh của những ngón tay đang bấu chặt sau lưng tôi, tôi có thể hình dung điều Ryu sẽ làm là một chuyện kinh khủng.

Là ai? Từ lúc thức tỉnh lại giữa thế giới hiện đại, Ryu đâu đã gặp được nhiều người. Có khi nào là ai đó ở Nagasaki này? Là người xung quanh tôi? Đã gặp trực tiếp rồi? Hay ai đó chưa gặp nhưng có thể nhận ra nhờ giác quan đặc biệt khác người bình thường của cô ấy?

Vì một lý do nào đó, một người hiện lên trong đầu tôi. Một người tôi đã kể với Ryu nhiều lần. Có khi còn đưa ảnh cho cô ấy xem rồi cũng nên. Ở mẫu tin cắt ra từ báo mà tôi mang về nhà. Chẳng lẽ chính là...

“Là giám đốc của tôi?”

Có khi nào Ryu không tình cờ đến với tôi mà là đến để gặp kẻ tử thù của mình. Có khi nào một thế lực nào đó đã sắp xếp để tôi vô tình dẫn đường cho Ryu?

Ryu lại lắc đầu.

Giọng nói trầm khàn xuyên qua lồng ngực tôi, như giọt nước trong động thạch nhũ cuối cùng cũng rơi xuống.

“Là người.”

25

Hoàng hôn đã buông, nhưng bên bờ đầm nước trong núi sâu, Ryukou vẫn tiếp tục thả câu.

Đã tám năm trôi qua kể từ khi hắn bị miễn nhiệm chức Thái thú. Tóc đã rụng gần hết, chỉ còn lơ thơ vài sợi bạc trắng, nhưng máu hung tàn của hắn vẫn như ngày nào, và chân cẳng cũng vẫn còn vững lắm.

Ẩn cư rồi nên hắn không còn kẻ hầu người hạ, việc đi bộ qua núi đồi đồng bằng để tìm nơi câu cá đã trở thành thông lệ mỗi ngày của Ryukou.

Dù không đời nào sánh được với Thái Công Vọng Lữ Thượng* - người được Văn Vương chiêu mộ vào năm 80 tuổi,* nhưng Ryukou vẫn chưa từ bỏ tham vọng giành lại quyền lực. Hắn chưa từng sao nhãng việc đem của cải ngăm tích trữ bấy lâu biếu xén cho những kẻ có chức quyền ở kinh thành.

Từ bìa rừng vọng đến tiếng ngựa hí kinh hãi. Chắc nó giật mình bởi một con dơi liệng qua đây mà. Cũng đã đến lúc thu dọn rồi, không thì phải đi đêm về nhà mất. Ryukou chuẩn bị thu cần câu về thì thấy vệt sóng di chuyển thoăn thoắt giữa làn nước bùn. Cần giật mạnh.

Tưởng cá to cắn câu, kéo lên hóa ra chỉ là một con dii nhỏ xíu.

Nhưng màu sắc của nó thật đáng kinh ngạc. Dù dáng vẻ trông như bao con dii bình thường khác nhưng vảy của nó ánh màu tuyệt đẹp, không hẳn

vàng, cũng chẳng phải đỏ, mà pha trộn cả hai. Dưới ánh tà dương, con cá tỏa sáng lấp lánh.

Báu vật và mỹ nữ là những thứ mà Ryukou không thể cưỡng lại, có bao nhiêu cũng không thỏa mãn. Hắn quyết định đem con dii nhỏ với màu sắc hiếm có về nhà. Nhìn sang giỏ cá bên cạnh, trống trơn.

Là do lũ chồn sao? Ryukou ghét bọn chồn. Hốt hoảng nhìn xung quanh, hắn phát hiện ra chẳng hiểu từ lúc nào, cái giỏ đã bị cuốn trôi và mắc kẹt vào một cành củi phía hạ lưu sông.

Đặt con dii lên cỏ nơi cách xa bờ, hắn đi nhặt lại giỏ cá, bất chấp việc phải dò dẫm nhảy cóc từng bước. Bờ sông lầy lội toàn bùn là bùn vì đợt mưa triều miên gần đây. Chặt vật mãi mới lấy được cái giỏ, lúc quay về, hắn thấy một người phụ nữ lạ đứng đấy.

Một cô gái trẻ làm gì ở nơi này chứ? Chưa kể cô ấy đang mặc một bộ y phục màu đỏ, trông như hỷ phục. Mái tóc đen dài buông xõa, lòa xòa trước mặt.

Chưa kịp nghĩ đến chuyện cô gái này có phải hồ ly tinh không thì hắn đã phải trầm trồ trước nhan sắc ẩn hiện sau làn tóc mây kia. Có gì đó quen quen, hình như hắn từng thấy khuôn mặt này ở đâu rồi.

“Này, ta từng gặp nhà ngươi chưa nhỉ?”

Người phụ nữ liếc Ryukou một cái, rồi quay đầu đi như để tránh ánh mắt hắn.

“Phía trước là nhà ta, có muốn ghé qua không?”

Có lẽ cô ấy là một kỹ nữ bị đuổi khỏi vùng vì lý do nào đó. Hắn cuộc sống khốn khó quá nên mới đến nơi thâm sơn cùng cốc này bán thân. Hoặc

cô ấy biết hẳn từng là quan Thái thú nên đến xin được làm vợ để có chỗ nương tựa? Lúc hẳn bị cách chức, vợ cả lẫn thê thiếp đều bỏ đi hết.

Ryukou mê muội bởi cô gái có vẻ là một mỹ nhân nếu búi tóc gọn gàng, nên trong đầu chỉ nghĩ đến những tình huống có lợi cho bản thân.

Cô gái có vẻ đã quen đường núi, nên đi trước nhẹ tênh, không chút khó khăn. Cô ấy bước như lướt đi trên mặt đất lầy lội toàn bùn là bùn. Ryukou cố sống cố chết đuổi theo để không bị coi như một lão già.

Soạt.

Một chân hẳn ngập sâu trong bùn. Cố gắng thoát ra, thì đến lượt chân kia cũng lún xuống. Càng vật lộn, người hẳn càng lún sâu xuống bùn. Mặt đất đầy bùn mà cô gái kia băng qua nhẹ như không, hóa ra là đầm lầy không đáy. Chẳng có đến một ngọn cỏ gần tầm với của Ryukou.

“Cứu ta!”

Bị lún sâu đến tận thắt lưng, Ryukou gào lên cầu cứu, khiến cô gái quay lại.

“Cô gái, mau gọi người đến ứng cứu!”

Cô gái phá lên cười. Thấy tay vén tóc, trưng ra khuôn mặt vẫn luôn giấu kín. Cô ta xinh đẹp hơn tưởng tượng, nhưng biểu cảm thì như ma quỷ:

“Cứu? Wankai cũng đã cầu xin cứu mạng như vậy nhỉ?”

"Wankai?"

Nhất thời hẳn không thể nhớ ra khuôn mặt của người mang cái tên nghe có vẻ quen quen ấy.

Số người Ryukou đã giết nhiều hơn số ngón trên cả hai tay hai chân hẳn, và số người ôm hận với hẳn thì nhiều không kể xiết.

Đến khi lún sâu tận cổ trong đầm lầy thì người hắc mới không chìm xuống tiếp nữa, nhưng chẳng thể cựa quậy đến một ngón tay. Phổi thì bị ép chặt bởi đất bùn nặng trĩu. Chỉ còn mỗi cái đầu nhô lên khỏi mặt đất, Ryukou sức nhớ ra Wankai và cả người phụ nữ kia là ai.

Cô ta là người đáng lý ra không còn sống.

Vừa nhớ ra thì đầu hắc bị đập rõ mạnh. Mắt mờ đi trong cơn đau dữ dội, hắc thấy cô gái đứng đó – giữa đầm lầy mà không lún một phân – hai tay giơ cao một cành cây lớn.

“Người đâu! Có ai không, có ai không???”

Một cú đập nữa, đầu hắc phát ra âm thanh khô khốc như có gì đó vỡ nứt từ bên trong. Thứ cô gái cầm không phải cành cây. Đó là một khúc chân ngựa đã bị vật đứt rời từ khớp khuỷu xuống. Ryukou rống lên thảm thiết như con hươu rên rỉ lúc sắp chết.

Hắc bị đập đập tai phải, tai trái, mũi cũng vỡ nát.

“Đau! Đau! Xin tha mạng!!!”

Máu đầm đìa chảy từ trán, mũi, tai, nhuộm đỏ cả mặt, Ryukou thảm thiết cầu xin tha mạng:

“Đau đau đau đau đau. Xin hãy tha mạng cho tôi!!!”

Tiếng van vỉ của Ryukou tắt lịm. Vì hắc bị tổng cả cái móng ngựa vào mồm. Răng vỡ vụn thành những mảnh sắc lẹm, đâm xuyên họng hắc.

Cô gái liếm môi, như một con rắn độc.

“Ta không tha thứ. Cho đến khi cổ họng ngươi rách toang, lưỡi ngươi đứt rời.”

26

“Hả?”

Ryu vừa nói gì cơ?

Trước khi nào tôi bắt kịp những lời của cô ấy thì ngực tôi đã nóng hổi bởi những hơi thở nức nở của Ryu.

“... lúc thấy mẹ người, ta đã nghĩ vậy... ngôi mộ kia đã gọi về những ký ức chôn sâu bấy lâu, không thể nhầm được.”

Tựa cằm trên mái đầu Ryu, mộ ông nằm ngang tầm mắt tôi. Bia mộ cũ kỹ và thân thuộc như mọi bia mộ khác trong nghĩa trang này. Những dòng chữ thiếp vàng nho nhỏ khắc trên bia mộ cũng rất đời thường.

“Hayashi Tộc Chi Mộ”

Họ thời con gái của mẹ tôi là Hayashi. Dù trường nhóm bảo chúng tôi có khi chung họ, nhưng họ Hayashi quá đời phổ biến ở Nagasaki, nên tôi phủ nhận điều đó hoàn toàn. Sao có chuyện tổ tiên tôi là người Trung Quốc được cơ chứ? Nhầm rồi.

“Đợi... đợi đã!”

“Ta đã không muốn tin điều này.”

Cánh tay Ryu siết chặt lại.

“Ryu, đau..”

Ryu càng vùi mặt sâu vào lồng ngực tôi hơn nữa. Tiếng nước nở bị chèn lại.

“Ta đã không muốn tin... mỗi khi nghĩ là không phải, ta vui lắm. Ta ôm người để xóa đi nỗi bất an trong lòng. Mỗi khi nghĩ không thể nhầm được, ta đều khóc... Sao người lại là hậu duệ của kẻ đáng kinh tởm đó.”

“Đợi đã...”

Cảm giác ớn lạnh chạy xuống cổ tôi.

Có gì đó mềm mềm bao quanh cổ tôi. Không tin nổi nhưng đôi bàn tay Ryu lúc trước còn ở sau lưng, giờ đã đưa lên ôm quanh cổ tôi.

Tôi không thở nổi.

Như thế không phải lực tay của một cô gái mà là một cái vòng sắt đang siết lấy cổ tôi. Không, không phải lực tay của một cô gái. Không phải lực tay của một con người.

Tôi không tức giận hay hoảng sợ trước Ryu, chỉ cố gắng kéo những ngón tay mảnh dẻ lạnh lẽo ấy ra xa. Giờ những gì hiện lên trong đầu tôi chỉ là hình ảnh mẹ. Như thể đọc được tâm tư tôi, Ryu nói:

“Đừng lo. Ta sẽ không giết một người phụ nữ không còn sinh con được nữa”

Phối tôi gào thét đòi ôxy. Não và nhãn cầu như muốn nổ tung khỏi hộp sọ. Tôi không thể mở mắt nổi nữa. Mí mắt trong chuyển đỏ. Vô số sắc đỏ tan hợp hợp tan. Như một đàn cá vàng vô số con.

Khi ý thức của tôi mờ dần, những lời của Nagasaka Tsunejiro – người đàn ông trong lối cá Ngưỡng Thiên hiện về trong tâm trí:

Tất cả đều liên kết với nhau.

Tất cả đều liên kết với nhau.

Lời của ông lão ở cửa hiệu Dejima-ya - người đã quên mất việc mình không còn tồn tại trên cõi đời này cũng văng vẳng bên tai:

Bánh xe xoay vòng rồi cũng trở lại vị trí ban đầu.

Đàn cá vàng bơi lội trong mí mắt tôi tụ thành một con cá lớn rồi phóng đi. Một con cá thân tròn với vây đuôi thướt tha – là giống Ryukin.

Đêm hội mùa hè tôi vớt được Ryu; trong tiệm sách cổ tôi tìm thấy cuốn Kim Ngư Truyện; rồi lúc chúng tôi cùng nhau đi tìm con Ranchuu đen; và cả việc đến Nagasaki này, lẽ nào từ đầu mọi chuyện đều đã được ấn định? Tôi cố hết sức mở mắt, cúi xuống nhìn mặt Ryu.

Cô ấy vẫn vùi mặt trong lồng ngực tôi. Như thể lắng nghe đến khi nào trái tim tôi ngừng đập.

Tôi cất tiếng, nhưng không thành lời.

Ryu ngẩng lên. Trông mặt cô ấy không giống như đang bóp cổ một người. Ryu vẫn đang khóc. Hàng mi dài ướt nhòe nước mắt, cô ấy nhìn tôi với đôi mắt to tròn, đen láy.

Ryu thì thầm.

“Tại sao...?”

Đó là những gì tôi đang cố nói.

“Tại sao lại là người?” Những từ khó nhọc lắm mới thoát ra khỏi khóe môi run run.

Tôi không thể nói nên chỉ có thể đáp lại bằng ánh mắt. Xin đừng. Hãy dừng lại đi.

"Jun."

Lần đầu tiên Ryu gọi tên tôi.

Tôi chỉ có thể mấp máy môi:

(Ryu)

Đột nhiên những ngón tay Ryu thoát lực, trượt khỏi cổ họng tôi. Tôi gập người ho sặc sụa. Đầu óc chấn động vì lượng ôxy đột ngột xộc lên não.

Một giọt nước mắt rơi trên cổ tôi. Có lẽ là nước mắt Ryu. Tiếng thì thầm của cô ấy phả lên lưng tôi.

“Ta đã từng muốn ở bên người.”

Khi tôi ngẩng lên thì Ryu đã quay người chạy đi. Cô ấy chạy sâu vào trong nghĩa trang, đến nơi chỉ có một hàng rào dây thép.

Dù chỉ chạy thôi nhưng quần áo Ryu tuột ra theo từng bước chân, như thể bị gió cuốn bay. Chiếc áo phông đỏ phấp phới trong gió, chiếc quần jeans xanh nhạt tuột xuống, và đôi giày văng đi.

Phía bên kia hàng rào là vách đá. Bên dưới vách đá là dòng sông chảy ra biển.

Ryu tiếp tục chạy, trần trụi, trắng ngần.

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong vài giây, trước khi tôi kịp đứng lên.

Tôi cố gắng hét gọi, nhưng dù vòng tay cứng như sắt thép đã biến mất khỏi cổ họng, vẫn không có âm thanh nào thoát ra.

Ryu dừng lại trước hàng rào, giữ mái tóc dài và quay lại nhìn tôi. Tôi có thể thấy rõ ánh mắt cô ấy dù ở mãi đằng xa.

Lần đầu tiên chúng tôi ra ngoài cùng nhau, cô ấy giơ tay ra như một nàng công chúa, và nhìn tôi bằng ánh mắt ấy.

Cái đêm Ayu mất, cô ấy ném chiếc khăn tắm đang quấn trên người về phía tôi, và nhìn tôi cũng bằng ánh mắt ấy.

Lúc ngồi xe đi ngắm biển Shimabara, cô ấy nhìn tôi mãi, cũng bằng ánh mắt ấy.

Đêm qua, khi ấy lao về phía tôi, miệng nói “Đùa thôi mà”, cũng là Ryu với ánh mắt sáng rực sức sống ấy.

Ryu quay về phía hàng rào, vươn tay ra như cá vươn vây. Cô ấy định làm gì vậy? Âm thanh cuối cùng cũng thoát ra được từ miệng tôi:

"Ryu!"

Lúc tôi hét lên, cũng là lúc Ryu tung mình vào không khí. Vượt qua hàng rào mà không cần động tay động chân. Như cá vàng bùng mình trên mặt nước.

Giây phút vượt qua đỉnh hàng rào, cơ thể Ryu phồng lên và hóa đỏ, như thể nụ hoa trắng bung nở thành màu đỏ rực. Ryu hiện ra trong bộ hỷ phục Trung Hoa cổ đại như lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

Tung mình giữa bầu không.

Vạt tay áo xòe rộng như vây ngực cá vàng. Gấu áo phất phơ như vây đuôi, rơi xuống. Tựa cánh hoa cuối cùng rụng theo một đời hoa tàn.

Không có tiếng va đập vào nước.

"Ryu!"

Tôi chạy trên đôi chân đang nhũn ra không chút sức lực. Đâm sầm vào hàng rào, quên cả đau, nhìn xuống.

Vách đá cao và dốc hơn tôi tưởng, gần như dựng đứng. Thẳng bên dưới là bờ kè bê tông nơi cửa sông nước xiết.

Nhưng chẳng có đến một gợn sóng. Chỉ có dòng nước xám xịt chậm chậm trôi ra biển.

Ryu biệt tăm không rõ tung tích.

23

Tôi chạy xuống sườn dốc, trèo qua rào chắn bờ sông, thở hỗn hển quệt mồ hôi chảy vào mắt đi và nhìn chăm chăm mặt nước. Chắc hẳn Ryu đang ở đâu đó quanh đây.

Tôi đi bộ dọc bờ kè bê tông cho đến khi ra tận cửa sông, lộn lại về hướng thượng nguồn, rồi lại quay về.

Phía bên kia sông có bãi cỏ um tùm. Tôi qua cầu, bám bờ kè leo xuống, đi đi lại lại tìm kiếm hết lùm cỏ này đến lùm cỏ khác dọc bờ sông. Cỏ rậm rạp cao quá đầu, tôi lặn ngụp trong đó, thấy một vùng nước ngập ngang thắt lưng.

Bầu trời dần chuyển sang màu đỏ ối. Điện thoại trong túi áo ngực bắt đầu đổ chuông. Đã quá 6 giờ chiều từ lúc nào.

Âm ỉ quá. Làm ơn im đi. Dẫu sao thì tôi cũng ướt sũng cả rồi. Tôi mặc nguyên bộ vest lội xuống sông và lao vào vùng nước nơi có vẻ Ryu đã nhảy xuống. Nước gần cửa sông đen đặc đầy bùn, nhưng chắc hẳn Ryu ở đâu đó quanh đây. Cái điện thoại kêu inh ỏi này giờ, cuối cùng cũng chịu im.

Từ bỏ việc tìm kiếm ở sông, tôi đi về phía biển. Lom khom cúi tìm ở mọi hốc đá, mọi bãi bờ có thể, tôi đi lòng vòng ven biển, chạy đua với thời gian, với ánh tà dương đang đuổi sát phía sau. Có lẽ nào cô ấy thật sự định bơi ra biển? Tôi lội lại cửa sông. Tôi muốn gặp lại cô gái đã định giết tôi –

sinh vật không rõ là yêu quái, hay âm hồn với chấp niệm không phai ấy. Tôi muốn nói với cô ấy: Nếu có thể nói chuyện thì có thể hiểu nhau.

Bầu trời hoàng hôn nhuộm đỏ mặt đất giờ đã nhạt bớt, chẳng mấy chốc cả vùng nước này cũng sẽ tối đen lại.

Lộp bộp... lộp... bộp.

Nước nhỏ giọt từ bộ vest ướt sũng trong lúc tôi lóp ngóp leo về khu nghỉ trang trên sườn dốc. Thở dài thườn thượt trên đường đi, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc. Tôi định kiểm cái đèn pin ở đâu đó rồi lại ra sông tìm tiếp.

Ở nghỉ trang chỉ có mỗi ánh trăng vắng vặc soi rọi bầu trời đêm, giữa bóng tối âm u, tiếng côn trùng rì rầm báo hiệu ngày hạ tàn. Hôm nay không thấy bóng dáng những người đã khuất.

Tôi nhặt lại cây chổi chà và dụng cụ đánh lửa trên mộ ông. Lúc xách xô nước lên, chỗ nước còn lại sóng sánh ì oạp.

Nước ở đáy xô dùng đục, hòa màu với màn đêm âm u.

Trong chỗ nước xám xịt ấy, nổi bật lên một chấm đỏ rực như lửa.

“Gì vậy, hóa ra là ở đây sao?”

Tôi ôm chầm lấy xô nước bằng cả hai tay, miệng gọi con cá vàng Ryukin tên Ryu:

“Nào, chúng ta về thôi.”

28

Những quả cà chua trồng trên mảnh ruộng nhỏ đã chuyển đỏ.

Những quả cà chua đã chín tới, chỉ cần nhẹ nhàng cầm, vặn chút là rời cành. Hôm nay tôi định dùng chúng và cá ngừ để làm món mì Ý.

Đã gần 6 giờ chiều, nhưng mùa hè ở Nagasaki này trời vẫn còn sáng lắm.

Tôi bị sa thải khỏi công ty thương mại Memorial – tất nhiên là vì không đi đón các sếp ở sân bay – nhưng nhân đó đã chuyển từ Tokyo về Nagasaki.

Tôi sống ở một căn hộ nhỏ trong thành phố Shimabara để có thể đi kiếm cò Okichimozuku bất cứ khi nào cần. Tôi mới vào làm nhân viên tổ chức ở một nhà tang lễ địa phương, lương không cao lắm, nhưng thấy thoải mái vì không bị áp doanh số.

Vừa đặt quả cà chua thứ ba vào tô salad màu trắng, thì có tiếng gọi từ phía sau:

“Bố!”

Là con trai duy nhất của tôi – Youga (Dương Hà). Tháng Tám này thằng bé tròn 5 tuổi. Nó đang đứng trên bức tường đá trước nhà chính, khum tay trên miêng gọi:

“Bố đến đây đi. Có chuyện rồi!”

“Có chuyện?” Với Youga thì “có chuyện” là phát hiện ra cái xác ve sầu, hoặc vớ được que kem trúng thưởng, kiểu vậy đó.

Tôi thong dong quét mồ hôi trên mặt, lẩm bầm “chuyện gì nữa đây” và leo ba bậc đá để vào mảnh vườn trước nhà. Youga càng ngày càng tinh nghịch, như con cá con thoăn thoắt khắp nhà.

Nơi tôi đang ở là một căn nhà một tầng lợp mái ngói. Nội thất bài trí kiểu truyền thống Nhật Bản. Phòng khách trải chiếu tatami xưa đã được thay thế bằng sàn gỗ. Phía bên kia bàn ăn, ở góc xa xa nơi nắng chỉ chiếu vào buổi sáng, có một bể cá cảnh.

Youga đang đứng trên một chồng sách tranh, nhòm vào bể cá. Trong bể là một con cá vàng Ryukin cỡ bự.

“Sao thế? Có chuyện gì?”

“Ngủ mất rồi ạ”

“Ngủ trưa ấy mà. Vì nó cần ngủ nhiều hơn những con cá vàng khác đó. Con có biết bài hát Cá vàng ngủ trưa không?”

Con cá vàng đo đỏ, thối bong bóng nho nhỏ

Tỉnh dậy từ cơn mơ, sau giấc trưa hững hờ

“Nhưng vẫn chưa dậy ạ.”

Tôi không nhìn thấy vì bị khuất sau lưng Youga. Nhưng con cá đỏ rực đang nổi ngửa bụng trên mặt nước.

"Ryu!"

Tôi kinh hãi không kìm được tiếng hét.

Tôi đã sống với Ryu bấy lâu nay. Suốt khoảng thời gian ấy, Ryu chưa một lần biến lại thành người.

Dù tôi đã đặt đủ loại bánh tôm có trên đời này trước bể cá và thường xuyên thay thế như đồ cúng vậy.

Dù tôi đã bật đĩa phim Nhà sư phá án, hoạt hình Disney, truyền hình về cá vàng, phim truyện lấy bối cảnh Trung Hoa cổ đại, hay đủ mọi thể loại khác... trong phòng suốt. Tôi thậm chí còn làm mì Ý với tôm sakura và cá mòi khô, rồi mì hải sản tôm càng, bánh mì kẹp tôm, trứng, cháo tép Trung Hoa, champon, và cả đậu Hà Lan luộc... Nhưng có gọi bao nhiêu lần, cô ấy cũng không hiện ra.

Tôi cũng không còn nhìn thấy người chết nữa.

Tôi đã sống ở Shimabara bốn năm, chỉ rời thành phố ấy vì không tìm thấy cỏ Okichimozuku đâu nữa. Nhưng có vẻ như Ryu-cá-vàng không có vấn đề gì với chuyện ấy, vẫn thanh thoi bơi lội giữa đám cỏ bình thường mua ngoài hàng. Tôi đã vô cùng buồn khổ, vì đó có vẻ là dấu hiệu cho thấy cô ấy đã biến thành một con cá vàng bình thường. Cả việc mỗi năm Ryu cá vàng lại lớn hơn một chút nữa, cũng có nghĩa là cô ấy đã giống như bao con cá vàng khác.

“Đáng lẽ ra sẽ không bao giờ lớn thêm...”

Tôi vẫn không biết Ryu ở tình trạng này là vì cô ấy muốn thế, hay là vì linh hồn của cô ấy đã tiêu tán và bây giờ chỉ còn là một con cá vàng Ryukin bình thường.

“Làm sao bây giờ ạ?”

Youga hỏi, chạy đuổi theo tôi vào bếp.

“Cho nó tắm nước muối. Sẽ ổn thôi.” Cô ấy sẽ ổn, nhất định sẽ khỏe lại.

Từ trước đến nay tôi vẫn luôn làm vậy mỗi khi tình trạng Ryu không ổn. Tôi cũng đã tính nhẩm được lượng muối cần sử dụng khi pha nước muối

tắm cho Ryu. Là 0,5%, tức 9 gram.

Trong nhà tôi có một bể nước khác dùng để chữa bệnh cho Ryu. Đó là bể nước nhỏ ngày xưa Ryu vẫn ở. Bể hiện tại to quá cỡ cho mỗi một con cá vàng Ryukin, kích thước bằng bể trưng bày, triển lãm. Vợ tôi ngán ngẩm vô cùng, nhưng đó là điều tôi đã hứa với Ryu.

Tôi thả Ryu vào bể cũ với lượng nước muối vừa đủ. Không được.

Vây đuôi, vây ngực đều không cử động. Cả vây bụng cũng thế.

Tôi đã nhận thấy lần này khác với những lần bệnh vật vĩnh từ trước đến nay, nhưng tâm trí tôi từ chối chấp nhận sự thật. Tôi lại hòa thêm chút nước nóng vào bể và dần dần tăng nhiệt độ nước lên cho đến khi đạt 29,5°C. Thử thay đổi lại nhiệt độ nước, và lại nâng mức nhiệt lên.

Không được.

Youga bắt chước tôi, gãi đầu bần khoản, hỏi:

“Chết rồi ạ?”

“Không đâu, làm gì có chuyện đó.”

Không thể có chuyện đó được.

Vừa thay bụi cỏ nước cũ bằng loại mới vẫn luôn trữ sẵn, thì tôi nghe thấy điệu nhạc Trung độc đáo của chuông cửa ra vào vang lên.

“Chào cả nhà, ơ, có chuyện gì thế?”

Vợ tôi đi làm về. Hiện tại tôi là gia sư ở một trung tâm dạy thêm, tuần đi dạy ba ngày, thời gian còn lại thì ở nhà quán xuyến nhà cửa. Tôi gặp Yoshie – vợ tôi năm chuyển từ Shimabara tới Nagasaki. Chúng tôi kết hôn vào năm sau đó. Sau khi cầu hôn cô ấy, tôi đã bảo: “Anh muốn chúng ta sống cùng cá vàng Ryukin nữa.”

Không phải cười khi đã lỡ mang bầu, nhưng (ngạc nhiên là) chẳng mấy chốc chúng tôi có Youga. Tôi là người đặt cho thằng bé cái tên Youga. Tự nhiên cái tên ấy hiện lên trong đầu tôi vào lần đầu tiên thấy con ở bệnh viện.

“Anh đi bệnh viện đây.”

“Sao thế, anh không khỏe à?”

“Không phải anh, mà là Ryu.”

Gần sân bay có một bệnh viện thú y nhận chữa trị cho cả các loại cá nhiệt đới.

Yoshie đã quen với chuyện tôi bị kích động như này, chỉ nhún vai ngán ngẫm. Trước đây cô ấy từng nói: “Anh với Ryu như một đôi tình nhân ấy nhỉ?” Dù biết là cô ấy chỉ nói đùa, nhưng tôi thấy nhột như thế bị bắt quả tang ngoại tình vậy.

Ngày hôm sau, Ryu vẫn không động đậy. Khi tôi gõ cửa phòng khám bệnh viện thú y sau giờ làm việc, người ta chỉ cộc lốc đáp:

“Nó chết rồi còn đâu”

Tất nhiên tôi không tin lời bác sĩ. Kể cả khi chết đi, cũng không hẳn là không còn tồn tại trên thế giới này nữa. Có thể tái sinh mà. Tôi biết điều đó rất rõ. Tôi tiếp tục theo dõi Ryu suốt cả ngày. Thậm chí nghỉ làm thức suốt đêm để theo dõi tình hình. Khi Yoshie đã ngán ngẫm bỏ đi ngủ, tôi nói với cái bể cá:

“Sao vậy Ryu? Ăn bánh tôm đi này. Đây là loại mới đấy.”

“Cũng có tuổi rồi nhỉ. Nếu là cá vàng thì cô đã già rồi đấy. Chắc chỉ là cô mệt quá thôi nhỉ?”

“Cô đùa đúng không? Định trêu tôi hả? Tôi bị bất ngờ đấy, lừa được tôi rồi, nên quay trở lại đi.”

Tôi nói mãi, nói mãi nhưng Ryu vẫn nổi ngửa bụng, trôi lập lờ theo dòng nước máy bơm đưa đẩy. Tôi lật Ryu lại, nhìn thẳng mặt cô ấy, gọi:

“Nào, dậy đi. Mở mắt đi. Thức uống buổi sáng. Lúa mạch tươi mát lạnh nào”

Suốt mười năm nay, Ryu đã to gấp đôi, nhưng đôi mắt tròn và đôi môi đỏ mọng vẫn như hồi nào.

“Này, dậy đi. Hôm trước tôi tìm thấy cái áo phong đỏ có hình con hổ ở Nagasaki đấy.”

Những năm đầu không hề để ý, nhưng vì cô ấy cứ lớn dần lên, nên tôi dần nhận ra. Cả phần bụng Ryu vốn đỏ rực, nhưng phía cổ lại có một chấm trắng. Cứ ngỡ là một mảnh vảy bị bong, nhưng không phải. Đó là một chấm hình trái tim nhỏ xíu.

Ngày hôm sau, sau khi đón Youga từ trường mẫu giáo về, tôi cuối cùng cũng đưa ra quyết định. Cầm thân thể nhỏ xíu từng nhảy bổ về phía tôi trước đây, tôi nói:

“Hãy tổ chức đám tang cho Ryu thôi.”

Đôi mắt Ryu đã mất đi ánh sáng lấp lánh và chuyển sang màu trắng đục. Cơ thể mà tôi từng nhẹ nhàng với lên bao lần bốc mùi như một con cá bình thường – mùi của cái chết. Tôi không thể để thế này mãi. Tôi không nghĩ Ryu muốn ở trong tình trạng đó.

Youga vịn tay tôi, hỏi:

“Đắp mộ ạ?”

Thằng bé mới biết từ “mộ” gần đây thôi. Vì năm ngoái, mẹ – vốn đang sống chung với chúng tôi – qua đời. Bệnh của bà không chữa khỏi. Chăm sóc bà cũng là một trong những lý do tôi ở nhà quán xuyên việc nội trợ.

“Ừ. Chúng ta đến mộ bà nhé, chôn ở gần đó. Phía đó có thể ngắm biển.

“Đốt pháo hoa nhé bố?”

Lễ Obon vẫn chưa đến, nhưng tôi gặt đầu.

“Ừ, được, bố con mình đốt pháo nhé.”

Tôi đào một cái hố ở nghĩa trang bên sườn đồi, gần chỗ hàng rào dây thép. Một cái hố đủ sâu để đám mèo hoang Ryu ghét không đào bởi được.

Tôi không chuẩn bị đồ đựng để làm quan tài cho cô ấy. Cảm giác để Ryu được trực tiếp trở về với lòng đất có lẽ sẽ tốt hơn.

Giây phút cuối cùng không thể kìm lòng được, tôi ôm cái xô nước muối dùng để đưa cô ấy đến đây như ôm Ryu vào lòng.

“Cho con đốt pháo hoa nhé?”

“Chưa được đâu con.”

Đốt pháo hoa là bước cuối cùng. Nếu pháo bay cao nổ to, nhất định người đã khuất ở trên thiên đàng sẽ nhìn thấy và trở về.

Youga chạy quanh nghĩa trang, ôm đồng pháo hoa to cỡ cây gậy phát sáng. Thằng bé lê đôi giày thể thao mới mua, có vẻ không đúng kích cỡ lắm, mỗi bước đi lại phát ra tiếng kêu lộp bộp.

Tôi đặt Ryu xuống cái hố mới đào – to quá khổ so với một con cá vàng – và mở một gói bánh tôm loại mới, đặt bên cạnh miệng cô ấy.

Sau khi bị tôi la, cuối cùng Youga cũng chịu ngồi xuống, thằng bé nhìn Ryu cá vàng, nói:

“Chết rồi thì làm sao mà ăn được ạ.”

“Không đúng đâu.”

Tôi biết một cô gái đã ăn mì Ý và cả món champon dù từng chết một lần rồi.

Phía chân trời xa xa, những đám mây lững lờ trôi trên biển hứng ánh mặt trời, và bắt đầu tỏa sáng nhẹ nhẹ. Hoàng hôn sắp buông.

Youga tay cầm cái xẻng xúc cát đồ chơi, miệng lẩm bẩm:

“Con sẽ cho Zazamushi vào nữa”

"Zazamushi?"

“Ừm, chắc chắn Ryu sẽ thích lắm.”

Zazamushi. Tôi không nhớ đã từng nói từ đó trước mặt Youga. Tôi cũng không nghĩ Yoshie – người sinh ra ở đảo Nozaki, tỉnh Nagasaki này lại biết về loài sinh vật ấy.

“Vì Ryu thích Zazamushi mà.”

“Ai bảo con thế?”

“Một chị gái ạ.”

“Chị gái nào?”

Tôi dừng tay lấp hố.

“Chị gái mặc bộ kimono đỏ. Chị ấy vào phòng con mấy lần rồi.”

Tay cào xẻng, tôi quay đi tránh mặt Youga để thằng bé không thể nhìn thấy biểu cảm của tôi lúc này.

Gì chứ. Cô ấy đã biến trở lại thành người sao? Vì có gì mà lại không đến gặp tôi?

“Chị ấy chỉ xuất hiện lúc con tỉnh giấc giữa đêm, có lẽ là mơ cũng nên.”

Nếu chỉ có thể xuất hiện trong giấc mơ thì đáng lẽ cô ấy phải xuất hiện trong giấc mơ của tôi chứ.

Cổ tình lấp đất thật chậm, nhưng cơ thể Ryu cũng biến mất dưới lớp đất. Tôi quệt má giả vờ lau mồ hôi, hỏi Youga:

“Chị gái đó trông mặt thế nào?”

“Mặt thế nào là sao ạ?”

“Trông có buồn không, hay có vẻ cô độc, hay là mỉm cười với con?”

- Youga ngược đôi mắt to tròn đen láy - trông chẳng giống mắt tôi, hay vợ tôi chút nào – nhìn trời. Mỗi khi nghĩ ngợi chuyện gì đó, thằng bé lại làm thế. Mái tóc nó ánh đỏ nhàn nhạt, phản chiếu màu tà dương.

“Hừm... Trông có vẻ vui ạ. Có những lúc chị ấy còn hát. Bằng thứ tiếng con chưa từng nghe thấy.

“Vậy à?”

“Bố, bố khóc kia..”

“Hả... à.... thế à.”

Bầu trời đang ngả dần sang màu đỏ ối. Mặt biển cũng nhuộm đỏ. Đường như đâu đây vọng về bài ca tiếng Trung cổ, bài ca mà tôi vốn dĩ không thể nghe thấy. Sắc đỏ nhàn nhạt của thời khắc hoàng hôn lúc nào cũng phai nhòa nhanh quá đổi.

Thế nên lúc này, và có lẽ mãi mãi về sau nữa, tôi sẽ luôn luôn mang cảm xúc này...

Thời khắc ngày tàn luôn khiến lòng người ngổn ngang.

PHỤ LỤC I

Tên một số nhân vật và địa điểm tiếng Trung đã được chuyển ngữ theo cách phát âm của Nhật. Dưới đây là tên gốc tiếng Trung:

Ryukou: Lưu Hạo

Youga (1): Dương Nga

You Chiyuu: Dương Trung

Wankai: Vương Khải

Ruykyu: Lưu Cầu (Vương quốc Lưu Cầu)

Ryu Nin An: Lưu Nhân Yên

Kaku Sen Mei: Quách Tuyên Minh

Ryu Kou Ren: Lưu Hiếu Liêm

You Mei: Dương Minh

Rin Un Tai: Lâm Uẩn Thái

Ukaiya: Ngự Giả Ốc

Nafua: Na Bá

Anei: An Vĩnh

Tenmei: Thiên Minh

Youga (2): Dương Hà (đồng âm khác nghĩa với Youga – Dương Nga đầu truyện)

PHỤ LỤC 2

- Trong truyện sử dụng bản dịch tiếng Nhật của ca khúc “哈哈調” (Cáp Cáp Điệu) trích từ sách của Kato Toru.
- Triển lãm “Hỷ phục và các nghi thức hôn lễ Trung Hoa” được đề cập trong truyện tham khảo từ triển lãm ở Bảo tàng Lịch sử Trung Hoa ở thành phố Nagasaki.

ebook©vctvegroup

PDF: VC, Đặng Trúc QUỳnh

Text & Ebook: Bộ Cặp

Một loại cờ phổ biến ở Nhật Bản, có dạng hình chữ nhật đứng, cạnh dài hơn gần với cán cờ.

Cổng truyền thống của Nhật Bản thường thấy nhất ở lối vào hoặc trong các ngôi đền thờ Thần đạo, tượng trưng cho sự chuyển đổi từ trần thế sang linh thiêng.

Vớt bong bóng là một trò chơi thường gặp trong lễ hội mùa hè Nhật Bản. Người chơi dùng vợt hoặc móc câu vớt những quả bóng màu sắc sặc sỡ được thả trong bể nước.

Cá vàng mắt lồi (tên tiếng Anh: Telescope Goldfish) hay còn gọi là “Cá mắt kính viễn vọng” (tiếng Nhật: Demekin) là một giống cá vàng có nguồn gốc từ Trung Quốc và Nhật Bản. Giống cá này có đôi mắt lớn độc đáo và rất sặc sỡ với nhiều màu sắc khác nhau như đỏ, đỏ pha trắng, đen hay nâu.

Tiếng trẻ con hát, không phát âm rõ câu chữ.

Loại phòng rộng rãi nhất cho một người ở, có một phòng ngủ + phòng khách kiêm phòng ăn/nhà bếp.

Eugène Henri Paul Gauguin (1848-1903): là họa sĩ, thợ điêu khắc người Pháp hàng đầu của trào lưu hậu ấn tượng.

Có chiều dài 430 km với diện tích lưu vực là 28.090 km – là con sông dài nhất của Cộng hòa Séc, chảy theo hướng bắc từ đầu nguồn tại Šumava gần biên giới với Đức qua Český Krumlov, České Budějovice, và Praha, hợp lưu vào sông Elbe tại Mělník.

Samue vốn là quần áo mặc khi lao động (tu bổ chùa, làm ruộng, v.v...) của các thiền sư, tu sĩ Phật giáo ở Nhật Bản. Samue được làm từ bông hoặc vải lanh, nhuộm màu nâu truyền thống hoặc xanh đậm. Ngày nay, chúng trở

nên phổ biến và được mọi người mặc như trang phục thường ngày hoặc trang phục lao động.

Ở Nhật, lễ Obon là lễ hội Phật giáo nhằm thể hiện sự biết ơn đối với tổ tiên cội nguồn, và cũng là dịp người đã khuất được quay về đoàn tụ với gia đình theo quan niệm dân gian của người Nhật.

Phật giáo Nichiren là một nhánh của Phật giáo Đại thừa, dựa trên những lời dạy của Đại sư Phật giáo Nhật Bản thế kỷ 13, Nichiren (1222-1282). Phật giáo Nichiren được gọi là “tôn giáo xuất khẩu” nổi bật nhất của Nhật Bản và đã lan rộng khắp thế giới.

Horensou là từ viết tắt của ba chữ gồm: Hokoku: Báo cáo; Renraku: Trao đổi và Sodan: Hỏi ý kiến. Cụ thể, trong công việc, phải báo cáo định kỳ cho cấp trên. Thường xuyên trao đổi, bàn bạc với đồng nghiệp và cấp dưới. Cuối cùng là phải hỏi ý kiến cấp trên trước khi quyết định làm gì đó.

Người Nhật tính diện tích mặt bằng các căn phòng truyền thống bằng số lượng tấm chiếu tatami, mỗi tấm chiếu có kích thước cơ bản là 910 mmx1820 mm, dày 55 mm.

Siêu nhân điện quang Tiga – một anh hùng đến từ vũ trụ, có khả năng biến hình. Dạng biến hình của siêu nhân điện quang là cố định không đổi.

Thang máy: Ryu phát âm sai.

Một hình thức chơi đánh bạc kiểu đơn giản, hợp pháp bằng máy điện tử xèng của Nhật.

Thời Edo là một giai đoạn trong lịch sử Nhật Bản từ năm 1603 đến năm 1868. Thời Edo cũng được coi là mở đầu cho thời kỳ cận đại ở Nhật Bản.

Trong tiếng Nhật, tình yêu và cá chép đều phát âm là Koi nên Ryu hiểu lầm.

Cá Ayu còn có tên khác là cá hương, cá ngọt (sweetfish), là loài cá ăn tạp, thức ăn chủ yếu của chúng là tảo, các loài giáp xác nhỏ, côn trùng, các loài sâu bọ. Ở Nhật Bản, chúng phân bố chủ yếu ở các vùng sông, hồ và mạch nước ven biển ở khu vực phía tây Hokkaido.

Lễ Obon đầu tiên sau khi một người qua đời.

Lâm Tế Tông là một dòng thiền được liệt vào Ngũ gia thất tông – tức là Thiền Chính Phái – được Thiền sư Lâm Tế Nghĩa Huyền sáng lập. Tông này ngày nay là một trong hai tông của Thiền vẫn còn tồn tại ở Nhật Bản song song với tông Tào Động.

AKB là một nhóm nhạc thần tượng nhiều thành viên vô cùng nổi tiếng của Nhật.

“Doanh nghiệp đen” (Black company) là một thuật ngữ chung dùng để chỉ những công ty hoạt động với tính chất bóc lột sức lao động của nhân viên. Một công ty có thể bị gắn mác là “doanh nghiệp đen” vì nhiều lý do khác nhau, trong đó phổ biến nhất là việc lạm dụng quyền lực, quấy rối tình dục, bắt nhân viên làm thêm giờ mà không trả lương ngoài giờ và gây nên sự mất cân bằng giữa công việc và cuộc sống cho nhân viên.

Tức Yomiuri Giants - một đội bóng chày có tiếng trong giải đấu bóng chày chuyên nghiệp của Nhật Bản.

Nhân vật chính trong truyện tranh về bóng chày Kyojin no Hoshi của tác giả Ikki Kajiwara và họa sĩ Noboru Kawasaki. Câu chuyện kể về Hoshi Hyūma, một tay ném bóng trẻ đầy triển vọng với ước mơ trở thành một ngôi sao hàng đầu như cha mình, cậu gia nhập đội bóng chày nổi tiếng Giants để rèn luyện, thi đấu và vươn đến giải bóng chày chuyên nghiệp Nhật Bản.

Tên gọi từ thời xa xưa của vùng đất phía bắc Nhật Bản – Hokkaido.

Một giai đoạn trong lịch sử Nhật Bản kéo dài từ khoảng thế kỷ 4 đến thế kỷ 7.

Tức đồng hồ nước.

Nhật Bản ngày xưa được gọi là Oa Quốc.

Trạm điều là một loài chim quý trong truyền thuyết, không rõ thực hư, được nhắc đến nhiều trong sử sách Trung Quốc. Long vũ loài chim này được cho là chứa chất kịch độc chết người.

Bánh kẹo nhập khẩu từ Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha...

Người nhà Đường – Trung Quốc thời xưa.

Loại tôm bé xíu có màu hồng như những cánh hoa đào với phần thân trong suốt. Đây là đặc sản chỉ có thể tìm thấy tại tỉnh Shizuoka với hai đợt đánh bắt trong năm vào mùa xuân và mùa thu.

Ranchuu là một dòng cá vàng không có vây lưng, có thân hình trứng, là dòng cá được lai tạo phát triển từ dòng cá Lan Thọ (*Carassius auratus auratus*).

Căn bệnh giang mai du nhập vào Nhật Bản vào khoảng những năm 1512.

Thạch làm từ cây khoai nưa, rất phổ biến ở Nhật Bản.

Thái Phu là kỹ nữ có cấp bậc cao nhất trong kỹ viện, cận vệ Thái Phu là người đi theo chăm sóc và bảo vệ cho kỹ nữ đạt danh hiệu Thái Phu.

Dejima là một đảo nhân tạo nhỏ hình cánh quạt, được xây dựng ngoài khơi vịnh Nagasaki năm 1634 bởi các thương nhân địa phương. Hòn đảo này trong quá khứ từng là nơi duy nhất cho phép hoạt động thương mại và trao đổi trực tiếp giữa Nhật Bản và thế giới bên ngoài trong thời kỳ Edo.

Buồng đèn lồng (Andon heya) là căn buồng hầu như không có chút ánh sáng nào, được dùng để cất đèn lồng và đệm futon tại các kỹ viện, nhà chứa ở Nhật ngày xưa.

Tức Harimise – nơi có những chấn song gỗ, các kỹ nữ cấp thấp ngồi ở đây để cho khách xem mặt, lựa chọn.

Thời Edo, chỉ những người mang họ theo tên của mình mới được cầm kiếm. Đây là đặc quyền của giai cấp samurai và chỉ một số ít người dân thường được ban cho.

Loại giấy mỏng chất lượng cao làm từ cây dâu tằm, thời xưa được dùng làm màn che hoặc làm khăn giấy bỏ túi cho kỹ nữ.

Nihonga là phong cách hội họa cổ điển của Nhật Bản từ khoảng năm 1900 trở đi, được thực hiện theo các quy ước, kỹ thuật và vật liệu nghệ thuật truyền thống của Nhật.

Tức máy ảnh ống kính đơn phản xạ (tiếng Anh: Single-lens reflex camera, SLR), là loại máy ảnh chính được các nhiếp ảnh gia ưa dùng.

Các biến tên sẽ đề “Ranchu” thay vì “Ranchuu”.

Ở đây ý nói linh vật Yuru-kyara (93++7), tức các nhân vật ngộ nghĩnh, dễ thương không thuộc một bộ truyện tranh, hoạt hình, game hay các tác phẩm nào. Các nhân vật này được làm ra để trở thành mascot (linh vật đại diện) của các tổ chức, tập đoàn, công ty, đội nhóm, đơn vị và cả các cá nhân nhằm phục vụ mục đích quan hệ công chúng, giúp thương hiệu của bên sở hữu trở nên gần gũi, thân thiện hơn đối với cộng đồng.

Bài hát thường được nghe trong buổi lễ tốt nghiệp và vào cuối ngày học, ngoài ra còn được dùng làm nhạc tại nhiều đơn vị kinh doanh dịch vụ khác

nhau, như cửa hàng tiện lợi, quầy bar và tiệm ăn ở Nhật, nhằm báo hiệu cho khách hàng biết đã gần tới giờ đóng cửa.

Wa (Oa) là tên nước Nhật – Oa Quốc ngày xưa, Kín là Kim – Vàng, trong Kim Ngư – Cá Vàng.

Tức Nishiki-e: là một loại hình in mộc bản của Nhật Bản; kỹ thuật này được sử dụng chủ yếu trong ukiyo-e. Được phát minh vào những năm 1760, được hoàn thiện và phổ biến bởi nhà in Suzuki Harunobu.

Calico Ryukin - giống Ryukin mang nhiều màu trộn lẫn như vàng, đen, trắng.

Hư Không Tạng Bồ Tát còn được biết đến qua nhiều tên gọi khác như là Hư Không Quang, Hư Không Dựng, với tên tiếng Phạn là Akasagarbha. Hình tượng Bồ Tát Hư Không Tạng được người đời phác họa với thân sắc một màu đỏ tươi như màu của máu thịt, ngài tượng trưng của trí tuệ, khôn ngoan và vô biên.

Tức năm 1945.

Thời kỳ kéo dài từ tháng Mười hai năm 1844 đến tháng Hai năm 1848.

Tức cá vàng Đuôi Công.

Tức giống cá vàng hiếm có nguồn gốc tại Nhật Bản, toàn thân đều là màu trắng và màu đỏ chỉ xuất hiện tại một số vị trí như môi, mắt, các đuôi và vây.

Tức cá vàng kim tuyến đỏ có vảy ánh xà cừ.

Tức cá Hạc Đình Hồng.

Món ăn gồm thịt gà, thịt lợn và thịt bò được trộn theo một tỷ lệ nhất định, bọc trong rong biển và chiên lên.

Một trong những kỹ thuật đấu vật sumo: đánh một bên cổ từ phía má của đối phương.

Tức “corporate raider”: là cá nhân, nhóm người hay công ty tìm cách kiểm soát hoặc đe dọa nắm quyền kiểm soát một công ty thuộc sở hữu công cộng. (Tài liệu tham khảo: Nguyễn Văn Ngọc, Từ điển Kinh tế học, Đại học Kinh tế Quốc dân)

Theo quan niệm của người Nhật, ăn lươn là cách chữa trị chứng mệt mỏi do nắng nóng hiệu quả nhất. Nên họ dành cả một ngày đặc biệt giữa mùa hè làm ngày ăn lươn, và ngày đó được gọi là Doyo no Ushi. Ngày này thay đổi theo năm, nhưng đại khái nằm trong khoảng từ 20 tháng Bảy âm lịch đến trước ngày Lập thu.

Theo quan niệm của người Nhật, Tomobiki là một ngày may mắn. Hán tự của từ này mang ý nghĩa “kéo bạn bè lại”. Do đó ngày này thích hợp để tận hưởng những khoảnh khắc vui vẻ cùng bạn bè. Nhưng người ta kiêng tổ chức đám tang vào ngày này, bởi cho rằng người mất có thể kéo bạn bè cùng sang thế giới bên kia.

Còn gọi là tôm trắng Trung Quốc, thịt ngon, giàu chất dinh dưỡng.

Tên gọi của ấu trùng rệp nước hoặc bọ đá.

Gratin là những món nướng lò, với lớp phủ bên trên là bánh mì và pho mát.

Một trong những đội bóng chày hàng đầu của Nhật Bản có trụ sở tại Fukuoka, tỉnh Fukuoka.

Theo truyền thuyết, kim ngư thảo là loài cây hấp thu dinh dưỡng từ xương người chết và hồn cá vàng nhập vào.

Cool Biz là một chiến dịch tại Nhật Bản được Bộ Môi trường khởi xướng từ mùa hè 2005 nhằm giảm mức tiêu thụ điện của Nhật Bản bằng cách hạn chế

sử dụng điều hòa. Chiến dịch được thực hiện bằng cách thay đổi tiêu chuẩn nhiệt độ điều hòa văn phòng thành 28°C (hoặc khoảng 82°F), đưa ra quy định về trang phục mùa hè thoáng mát hơn trong các cơ quan thuộc chính phủ Nhật Bản để công chức có thể làm việc ở nhiệt độ ấm hơn. Chiến dịch này sau đó đã lan truyền sang cả các doanh nghiệp tư nhân.

Ở Nhật, những gia đình theo đạo Phật khi có người mất, quan tài sẽ được đưa về nhà một đêm để sư thầy đọc kinh, suốt đêm đó gia quyến sum vầy tế lễ hương linh và ngày mai mới đưa đám. Đó chính là lễ Thông Dạ.

Một trong ba vở diễn phổ biến và nổi tiếng nhất trong lịch sử kịch Kabuki.

Một nghệ sĩ Kabuki nổi tiếng của Nhật Bản.

Còn gọi là Chữ Mềm, là một dạng văn tự biểu âm truyền thống của tiếng Nhật, một thành phần của hệ thống chữ viết Nhật Bản cùng với katakana (Chữ Cứng) và kanji (Hán Tự).

Moiré là hiệu ứng gợn sóng, xảy ra khi đặt một hoa văn hình học chồng lên trên một mẫu hoa văn đồng nhất hay tương tự, nhưng hơi lệch một chút.

Nút giao thông lập thể trong giao thông đường bộ là một loại nút giao thông khác mức sử dụng nhiều tầng tách biệt để dòng lưu thông trên đường này không xung đột trực tiếp với dòng lưu thông trên đường khác. Trong thiết kế nút giao lập thể, có các loại cầu vượt, đường nhánh chuyển làn...

Hanshin Tigers – một trong những đội bóng chày Osaka chuyên nghiệp, lâu đời nhất Nhật Bản.

Tokyo Yakult Swallows – tên một đội tuyển bóng chày chuyên nghiệp ở Nhật.

Một nhà lãnh đạo phong trào chống đối Mạc Phủ Tokugawa trong thời kỳ Bakumatsu, được coi là “cha đẻ của hải quân” Nhật. Ông là người chủ

trường hiện đại hóa Nhật Bản, kêu gọi Mạc Phủ nhường lại quyền lực cho Hoàng đế và thành lập một quốc hội.

Nghệ nhân tranh khắc gỗ ukiyo-e nổi tiếng và thành công nhất về mặt thương mại ở Nhật Bản vào thế kỷ 19.

Một dạng đền thờ Thần đạo, nơi thờ Sugawara no Michizane. Có khoảng 14.000 ngôi đền như vậy trên khắp Nhật Bản.

Khu dinh thự được xây dựng cho những thương nhân từ nhà Đường, Trung Quốc đến ở tại Nagasaki thời xưa. Năm 1635, Nagasaki mở cửa thông thương với Trung Quốc, để hạn chế tình trạng cư ngụ và buôn bán bất hợp pháp của các thương nhân này, chính quyền Nagasaki đã cho xây dựng khu dinh thự và tập trung họ về đây.

Dinh thự Glover là nơi ở của cố thương nhân người Anh Thomas Glover và gia đình. Ông đã giúp đỡ các samurai trong khu vực lật đổ các tướng quân nhà Tokugawa bằng cách cung cấp súng cho họ. Ông cũng là một nhân vật quan trọng trong tiến trình công nghiệp hóa của Nhật Bản.

Dốc Hà Lan là con đường đồi nhỏ quanh co, có nhiều tòa nhà mang phong cách phương Tây với bề dày lịch sử. Đây khu định cư chính của người nước ngoài (chủ yếu là người Hà Lan) ở Nagasaki từ giữa thế kỷ 19.

Lễ Nạp Thái: sau khi nghị hôn, nhà trai mang sang nhà gái một cặp “nhận” để tỏ ý đã kén chọn ở nơi ấy; Lễ Vấn Danh: là lễ do nhà trai sai người làm mối đến hỏi tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của người con gái; Lễ Nạp Cát: lễ báo cho nhà gái biết rằng đã xem bói được quẻ tốt, nam nữ hợp tuổi nhau thì lấy được nhau, nếu tuổi xung khắc thì thôi; Lễ Nạp Chánh: là lễ nạp đồ sính lễ cho nhà gái, bằng chứng cho sự hứa hôn chắc chắn; Lễ Thỉnh Kỳ: là lễ xin định ngày giờ làm rước dâu tức lễ cưới; Lễ Thân Nghinh (tức lễ rước

dâu hay lễ cưới): đúng ngày giờ đã định, họ nhà trai mang lễ đến để rước dâu về.

Champon là món mì với nước dùng được làm từ xương heo hầm, thịt gà, ăn kèm với thịt, hải sản với nhiều loại rau củ xếp bên trên. Đây là món ăn ngon và rẻ ở khu phố Trung Hoa Nagasaki, giúp cho người có thu nhập thấp vừa ăn no mà lại đầy đủ chất dinh dưỡng.

Là sự kết hợp của ẩm thực Nhật Bản với Trung Quốc và Hà Lan – hai nước có mối quan hệ giao thương với Nagasaki từ xa xưa. Các món ăn này thường được dọn trên đĩa lớn giống như tiệc Tất niên.

Inari là vị thần bảo hộ cho nông nghiệp, thương nghiệp, các thợ rèn, gạo, rượu sake và trà, vị thần của sự thịnh vượng và thành công. Đây là một trong những vị thần quan trọng và được thờ phụng rộng rãi trên khắp Nhật Bản.

Nagasaki Kunchi là lễ hội mùa thu nhằm tôn vinh vị thần địa phương Ujigami, được thờ phụng tại đền Suwa. Lễ hội này được tổ chức trong ba ngày mùng 7, 8 và 9 của tháng Mười hằng năm, còn được trìu mến gọi là O-Suwa-san.

Cờ gió là một loại cờ có hình dạng một bên giống như chiếc nón. Trong khi bên còn lại giống một chiếc tất khổng lồ. Cờ gió được dùng để đoán hướng gió, tốc độ của gió và dùng để trang trí.

Curve ball: bóng xoáy, vòng về phía trái hoặc phải.

Fork ball: đường bóng nhẹ chậm, lắc.

Khi đi viếng mộ, người Nhật thường mang theo một xô nước và gáo múc để dọn rửa bia mộ của gia đình.

Tức Khương Tử Nha – khai quốc công thần nhà Chu thế kỷ 12 TCN và là quân chủ khai lập nước Tề tồn tại từ thời Tây Chu đến thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Chu Văn Vương đến vùng sông Vị Hà đi săn, gặp Khương Tử Nha hơn 80 tuổi ngồi câu bên sông. Sau khi đàm đạo, Văn Vương thấy ông chính là người hiền tài, võ có thể an bang, văn có thể trị quốc, bèn chiêu mộ về. Sau này Khương Tử Nha – Khương Thái Công phò tá Chu Vũ Vương tiêu diệt nhà Thương, nhiều lần lập công, được phong đất Tề.